Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Lange, Bent.; af Bent Lange.
Titel | Title:	Den store Lock-out : En Roman fra de sidste Dage
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : R. Andersen, 1899
Fysiske størrelse | Physical extent:	919 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57,-199.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021372782

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den store Lock-out.

En Roman fra de sidste Dage

af

Bent Lange.

København.
5-Øres Folkebibliotheks Forlag.
(K. Andersen.)
1899.

Rasmussen & Olsen. København

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

Et dejligt Æventyr.

Man sover daarligt paa et fremmed Sted. Den unge Kandidat Vilhelm Hansen kunde slet ikke sove — og dog havde han danset hele den dejlige Sommeraften. Hans Ven, Aage Madsen, hos hvis Forældre han var Gæst, havde overtalt ham til at blive til næste Dag. Der var jo Gæsteværelser nok i Villaen, og han havde faaet det, der vendte ud mod Sundet. Men allerede da Solen stod op, vaagnede han — og den staar meget tidligt op i Juni Maaned. Og nu laa han og stirrede op mod den blaa Himmel med de snehvide Skyer, der sejlede saa langsomt, som om ikke en Vind rørte sig der oppe, mens han tænkte paa den unge Pige, han havde danset saa meget med i Aftes,

Frida Møller. Hun var smuk, men trods den gode Skoleundervisning, hun havde faaet, var hun vist dog en ret ubetydelig lille Pige. Og hun var en af de Damer, det er saa let at underholde, fordi hun spørger i et væk, saa at den, hun taler med, aldrig behøver at mangle Stof til Samtalen, hvis han er saa heldig at kunne besvare hendes ofte ret barnlige Spørgsmaal. Det, hun helst vilde vide, var, hvordan han vilde være, naar han snart skulde være Præst, om han vilde være streng eller mild, om han hørte til Indremissionen, om han ikke som ung Præst skulde begynde i en Præstegaard paa Landet. Hun vilde vist gærne være Præstekone. Det vilde da blive en meget lattermild lille Præstekone. Til Indremissionspræstekone passede hun da ikke, saa maatte hun være kold og alvorlig som Indremissionens Præster. Men han vilde heller aldrig slutte sig til Indremissionen; kunde man ikke vække Frejdighed, Livslyst og Haab i sin Menighed, saa skulde man ikke fylde den med Angst for hvert Skridt, man tog, Rædsel for et evigt Helvede.

Skoven var vist dejlig nu, med Morgendug paa Græs og Blomster. Det var bedre at staa op og gaa ud! Skoven laa jo lige bag Villaen og foran den Sundet.

Han stod ved det aabne Vindue og saa' hen ad Strandvejen med Villaerne og Haverne paa den ene Side, Badehusene med de lange spinkle Broer paa den anden Side. Alt var saa sollyst, saa rigt, ikke et Spor, der tydede paa Fattigdom, saa langt Øjet rakte.

I Gaar havde her været Selskab. I den store Havesal havde man danset til Klavermusiken. Der var jo nok til at spille; alle de rige Folks Døtre lærer at spille, enten de har Sands for det eller ej; men saa bliver Musiken jo ogsaa derefter. Naa — en Melodi til at danse efter kan man jo sagtens spille, bare man kan holde Takten. Inde i Nabovillaen var der ogsaa Musik. Naar man gik nede i Haven, kunde man høre den. Der blev maaske ogsaa danset en Smule. Der var en Dame, der havde spillet saa dejligt; han havde ikke set hende, men han var sikker paa, at det havde været en Dame.

Et Bad nu i Sundets let skummende Bølger kunde være forfriskende — bare det ikke var for koldt! — Han hørte lette Trin nede paa Vejen. En ung Dame, der gik over til Nabovillaens Badehus. Det var ingen af Døtrene der inde fra — han havde aldrig set hende før. Hun maatte være i Besøg, en fremmed Dame, der lige som han ikke kunde sove! Naa, naar hun kunde gaa i Vandet, kunde han da ogsaa! Han vidste, at Badehuset ikke var aflaaset.

Han kunde snart være færdig. Han behøvede da ikke at pynte sig, for at gaa i Vandet!

Lidt efter gik han over Vejen og var snart ude paa den lange Træbro og inde i det lille Bræddekammer.

Jo — her var dog lidt køligt her ude, naar man slet intet Tøj havde paa. Han aabnede Døren og stod og saa' ud over den vældige Sø, der syntes at være større, naar man saa' den herfra end inde fra Land. — Naa — man kunde lige saa godt springe som krybe i det.

Han var lige ved at vove Springet, da

der pludselig lød et Skrig ude i Søen. Han kunde intet se. Jo, nu syntes han at skimte noget hvidt der ude i Retning med Naboens Badehus. Ja — rigtigt! nu kom der en Arm op mellem Bølgerne. Uden at betænke sig sprang han i Vandet og svømmede der ud. Han kom i rette Øjeblik — den unge Kvinde, der havde skreget, var ved at synke, for ikke at komme mere op. Hun kunde ikke svømme og havde vovet sig saa langt ud, at hun ikke kunde bunde.

Han fik hende op over Vandet, og svømmende paa Ryggen svømmede han med hende ind til Badehuset, hvor hun havde sit Tøj.

Hun var saa medtaget, at han maatte bære hende som et Barn op ad Trappen. Han satte hende paa Bænken. Hun sad og rystede af Kulde. Han kastede hendes Skørt over hende.

»Skal jeg gaa over og bede en af Pigerne om at komme her over og hjælpe Dem?«

»Nej — jeg kan selv,« sagde hun saa svagt, at han næppe kunde høre det.

Saa sprang han igen i Vandet og svømmede hen til sit eget Badehus. Han lukkede

Døren og satte sig paa Bænken. Han var hel ør i Hovedet og kunde ikke holde fast paa en fornuftig Tanke. Saa mærkede han, at han begyndte at fryse. Det var lige som om den friske Vind fra Søen vækkede ham, og han skyndte sig at klæde sig paa. Oppe fra sit Vindue vilde han, uden at ses af hende, passe paa, naar hun gik over Vejen.

Han var snart færdig — han var jo kun saa let paaklædt — og et Par Minuter senere stod han atter ved Vinduet i det lille Sovekammer.

Om hun ogsaa saa' ham, saa kendte hun ham vist ikke igen; men han — det følte han — han vilde aldrig glemme hende. Da hun bevidstløs hvilte paa hans Bryst og han svømmede med hende gennem Bølgerne, da tænkte han ikke paa andet, end hurtigst muligt at komme i Land med hende og se at faa hende kaldt til Bevidsthed. Det var lykkedes. Han havde faaet det Indtryk, at hun ikke gærne vilde have, han skulde kalde nogen til Hjælp; ret naturlig vilde hun helst undgaa at give nogen Forklaring over, hvad der var hændet hende. Men nu kom han

til at tænke paa, om hun virkelig kunde hjælpe sig selv, om hun ikke kunde sidde og blive syg; hun var jo saa udmattet, da han havde faaet hende op af Vandet. Saa' han hende ikke snart, vilde han alligevel vække en af Pigerne og bede hende gaa over i Naboens Badehus og hjælpe den unge Dame.

Han blev staaende ved Vinduet og stirrede ud. Bare han snart maatte se hende igen — nu — og senere, naar hendes Kinder atter havde faaet deres straalende Liv! Fra det Øjeblik, han havde set denne unge Kvinde, var det ham umuligt at tænke paa nogen anden — alle andre Kvinder maatte være ham helt ligegyldige — ogsaa den lille Frida Møller.

Hvor hun blev længe borte! Det var alligevel bedst, han gik ned og fik fat i en Pige. — Nej, der kom hun! — Hvor hun gik langsomt — og hvor hun var bleg! Men op ad Formiddagen vilde hun nok blive rask igen.

Han maatte have at vide, hvem hun var; men hvem skulde han spørge? Han var sik-

ker paa, at hun ikke vilde kende ham, naar han stod for hende; hun havde jo slet ikke set paa ham, ikke engang, da hun talte til ham, og han vilde ikke tilkendegive sig for hende . . . Maaske dog en Gang, naar der var gaaet flere Aar, og naar de ikke længer var fremmede for hinanden.

Nej — han kunde ikke holde ud at være her inden fire Vægge! Han maatte ud — ned i Haven, hvorfra han kunde se Naboens Villa.

Alt var saa stille derinde, kun Fuglene kvidrede. Han satte sig hen i Lysthuset i et Hjørne af Haven. Herfra kunde han se ud paa Vejen og ind i Naboens Have. Han tog sin Lommebog frem, bladede i den, sad lidt og tænkte og gav sine Tanker Udtryk i et Digt, som han nedskrev, efterhaanden som han fik Versene formede:

Jeg saa' Dig en Gang -- og fra samme Minut
Du fængslede helt mine Tanker
og fyldte mit Sind! Som en Elleskudt
jeg drømmende, spejdende vanker!

Jeg véd ej dit Navn, men jeg tror, det er smukt —
jeg gi'er Dig de ømmeste Navne,

og hæver min Længsel paa Tonernes Flugt
saa længe, som jeg maa Dig savne.

Jeg kender end ikke din Stemmes Klang;
den lød som en dæmpet Klage,
og sørgende spørger jeg Gang paa Gang:
naar kommer Du vel tilbage?

En eneste Gang jeg dit Billed saa'
i Søens skinnende Bølger!
Jeg gaar saa fortvivlet og grunder paa,
hvor mon Du vel nu Dig dølger.

Imidlertid vr Klokken bleven syv.
Nu lød der Skridt i Grusgangen.
Vilhelm saa' ud, og da han saa', at de var hans Ven Aage, kaldte han.

»Aa — her sidder Du!« udbrød Vennen. »Du staar nok op med Hønsene. Jeg kiggede ind i dit Værelse, og da jeg saa', at Du var borte, skyndte jeg mig at komme i Tøjet for at lede Dig op. Saa har Du vel ikke sovet godt?«

»Jo,« svarede Vilhelm langsomt, »men ikke længe.«

»Vil Du have Te eller Kaffe her ned saa skal jeg sige det til Pigen.« Han gik hen til det aabne Køkkenvindue og kom

straks tilbage. »Du er vel ikke ked af at gaa med mig?«

»Nej — paa ingen Maade.«

»Synes Du ikke, vi havde det ret morsomt i Aftes?«

»Jo — jeg morede mig godt.«

»Den lille Frida er altid saa glad for Dig.«

»Hvorfor tror Du det?«

»Aa — det kan man jo se,« svarede Aage. »Og desuden siger hun det selv.«

Vilhelm lo. »Saa?«

Lidt senere, da de to Venner sad og drak Kaffe i Lysthuset, sagde Vilhelm i en let henkastet Tone: »De havde nok ogsaa Fremmede inde ved Siden af.«

»Det har de næsten altid.«

»Der var en Dame, der spillede godt.«

»Saa har det vel været en af Gæsterne.«

»Taler Du somme Tider med Familien?«

»Ja — som man i Reglen taler med sine Naboer. Jeg hilser ind til dem, veksler et Par Ord med dem, naar jeg er saa nær ved dem, at det ikke kan undgaas. Jeg

har aldrig været derinde, og de har aldrig været her.«

»Der var en af Damerne derinde fra, der var ude at svømme i Morges.«

Aage lo. »Hvoraf véd Du det?«

»Jeg saa' fra mit Vindue, at hun gik over Badehusbroen.«

»Naa! — Maaske en af Døtrene — lille — buttet?«

»Nej — hun var snarere høj eller middelhøj — og slank.«

»Hende kender jeg ikke.«

»Hun havde ikke saa lidt Lighed med det Billede, man ser af Kejserinde Josephine.«

»Napoleon Bonapartes Hustru?«

»Ja — i hendes yngre Dage.«

»Naa — ja, hun skal jo have været meget smuk og meget klog — og ikke altfor dydig, hvis det er sandt, at hun har været Barras Elskerinde. Du har nok rigtig holdt et skarpt Øje med den unge Dame paa Vejen til og fra Badet.«

»Du véd ikke, hvem hun er?« spurgte Vilhelm.

»Jeg har ingen Anelse om det.«

»Maaske det er den Dame, der i Aftes spillede saa kønt.«

»Ja — maaske!«

»Det kunde man vel nok faa at vide.«

»Hvad Fanden . . . undskyld Deres Velærværdighed, jeg var lige ved at bande! — Jeg vilde sige, hvorfor vil Du saa gærne have at vide, hvem den badende Dame var?«

Vilhelm blev lidt forvirret. »Den badende Dame?« gentog han. »Jo, hvis den badende og spillende Dame er en og samme Person. Naar man hører en Kunstnerinde spille eller synge, er det da saa underligt, at man spørger, hvem hun er?«

»Aa nej, saamænd!« Lidt efter spurgte han: »Har Du tænkt paa, at det i Morgen er St. Hans Nat?«

»Ja — det er sandt! Nej, det har jeg for Resten ikke tænkt paa. Saa kan vi maaske se Sankt Hansblus paa den svenske Kyst?«

»Synes Du ikke, det kunde være interessant at tilbringe Sankt Hans Nat ved Sankt Helenes Kilde?«

Vilhelm lo. »Der er fem Mil herfra og til Tidsvilde. Vi skulde jo gøre en Fodrejse; Du tænker vel ikke paa at vandre til Tidsvilde? Naar vi skynder os lidt, kan vi komme dertil i Aften.«

»Det haster jo ikke,« svarede Aage. »Hvorfor skal en Fodrejse kun vare en Dag? Vi har jo Tid nok — vi holder Ferie. Jeg har tænkt, at vi skulde tage herfra i Formiddag og kun sørge for at naa Helenes Kilde i Morgen Aften.«

»Du bilder Dig vel ikke ind, at vi nu finder Værkbrudne, Halte og Lamme ved den en Gang saa berømte Kilde?«

»Nej — sandsynligvis ikke, fordi Folk, der tror paa Mirakler, Hekse, Spaakoner og Voltakors, helst skjuler deres Overtro. — Men har Du ikke Lyst til at gaa saa langt, saa gør vi Turen mindre. Jeg synes netop saa godt om en Fodtur, hvor man kan komme langt om Dagen og sove paa Kroerne om Natten.«

»Jo — vist vil jeg med!« svarede Vilhelm. Han spejdede ind i Naboens Have. Og da han en Timestid senere forlod Villaen sam-

men med sin Ven, saa' han atter langt ind i Haven, uden at kunne se den, han søgte.

Først gik han saa langsomt, som om nogen holdt ham tilbage, som om han nødig vilde bort herfra, og ved Tanken om, at det nu vilde vare to eller tre Dage inden han kom tilbage, sukkede han dybt.

I Begyndelsen talte de to Venner kun lidt sammen. Af og til gjorde Aage en Bemærkning om Landskabet, de saa', eller et Landsted, hvis Ejer eller Historie han kendte. Vilhelm svarede kun kort. Tilsidst opgav Aage at underholde Vennen; han gav sig til at nynne en munter Vise, og Vilhelm brummede af og til med.

Ved Lokes Høj drejede de ind ad Vejen til Trørød, gik over Maglemose til Folehave, og holdt endelig Hvil i Hørsholm.

Mens de sad paa Hotellet og spiste Frokost kom Vilhelm atter tilbage til det Æmne, han allerhelst vilde tale om.

»Den Dame, der spillede Klaver i Aftes inde hos Grossererens, kommer hun der ofte?«

»Jeg véd jo slet ikke, hvem hun er,« svarede Aage.

»Nej — men jeg troede, Du tidligere havde hørt hende spille, og der er jo Forskæl paa hendes Spil og de fleste andres.«

»Men det kan godt være, jeg ikke kan høre den Forskæl; jeg er jo ikke saa musikalsk som Du.«

»Du har slet ingen Anelse om, hvem hun kan være?«

»Slet ingen — med mindre hun skulde være de unge Pigers Musiklærerinde.«

»Har Du set hende?« spurgte Vilhelm hurtigt.

»Ja — det tror jeg nok, jeg har. Men om hun ligner Kejserinde Josephine, det tør jeg ikke paastaa.«

Et Par Timer blev Vennerne i Hørsholm, saa vandrede de videre ad den smukke Landevej til Fredensborg, en Vandring paa halvanden Mil. De gik gennem Fredensborg Slotshave hen til Skipperhuset, hvorfra de lod sig færge over Esromsø til Nøddebo. I Nøddebo Kro spiste de til Aften, her vilde

de slutte den første Dags Vandring og blive til næste Morgen.

»Jeg synes, Du er saa underlig tavs i Dag, og det har Du været lige fra i Morges, jeg traf Dig nede i Haven,« sagde Aage. »I dette Øjeblik ligner vi to ikke saa lidt Hostrups to Studenter i »Æventyr paa Fodrejsen«; Du er den alvorlige Eibæk og jeg den lystige Herløv. Man skulde næsten tro, at Du gik og havde Kærestesorg. Og saa svarer Du forkert paa mine Spørgsmaal; naar jeg spørger i Øst, svarer Du i Vest. Det maa da have noget at betyde!«

»Du har Ret, jeg er noget tankespredt! Det kommer af, at jeg hele Tiden har gaaet og tænkt paa en gammel Folkevise, som jeg tror, jeg en Gang har kunnet, og nu kan jeg knap huske Indholdet. Den handler om en Ungersvend, der ser en Ellepige, som dog forsvinder, men fra dette Øjeblik gaar han tungsindig om og kan ikke tænke paa andre end hende. Jeg tror, hvert Vers ender med Omkvædet: Siden jeg hende først saa'. Kender Du ikke den Vise?«

»Nej, desværre, ellers skulde jeg med

Fornøjelse synge den for Dig og synge din Sørgmodighed bort.«

De gik hen i den nærliggende lille Skov, Nøddebo Holt. Og da Solen gik ned sad de paa Skovskrænten og saa' ud over Esrom Sø.

»Du er jo Digter,« sagde Aage, »kan ikke denne smukke Solnedgang, denne Stilhed, der ikke engang forstyrres af Træernes Hvisken eller Fuglenes Kvidder, begejstre Dig til et Digt?«

»Nej — i Aften ikke,« svarede Vilhelm. »I Aften er jeg træt og min Hjærne er tom. I Nat maa jeg kunne sove.«

»Det skal Du ikke sige! I Krattet ved Søen boer Nattergalen, og den vil synge for Dig.«

»Gud véd, om det er en af vore Operasangere, der sang inde hos Grossererens i Aftes, da den Dame, Du ikke kender, spillede?«

»Saa! Er Du nu igen smuttet fra mig! Lige som jeg tror, jeg har fængslet din Tanke til Krattet ved Esrom Sø, saa flagrer den om Grossererens Villa ved Skodsborg; jeg

taler om Nattergalesang og Du svarer med en Bemærkning om Operasang og den Dame, som jeg ikke kender. Du kender hende jo heller ikke, dit Vrøvl.«

»Nej — det véd jeg nok! Skal vi vædde en Flaske Champagne om hende?«

»Om hende?« spurgte Aage. »Hvad vil det sige?«

»Den af os, der først opdager, hvem hun er, faar en Flaske Champagne. Derved vil Du faa Lejlighed at vise din Skarpsindighed som Jurist. Men det maa naturligvis være inden Søndag, da jeg skal rejse paa Mandag.«

Aage lo. »Skulde det være saa vanskeligt at faa at vide, hvem den fremmede musikalske Dame er? Giver Du en Flaske Champagne, saa paatager jeg mig at faa hende til at drikke et Glas med.«

Vilhelm saa' overrasket paa ham. »Hvordan vil Du bære Dig ad med det?«

»Det véd jeg ikke endnu, det kan være, det bliver vanskeligt, men det er selvfølgelig ikke umuligt.«

Da de to Venner gik hjem til Nøddebo

Kro, sang Vilhelm den ene lystige Melodi efter den anden.

Næste Morgen var han den, der vaagnede først. Han havde ikke hørt Nattergalens Sang, skønt det varede længe, inden han faldt i Søvn, fordi han havde ligget og spekuleret paa, hvorledes hans Ven vilde bære sig ad med at faa den fremmede Dame til at drikke et Glas Champagne sammen med dem. Saa kom et andet Spørgsmaal: Var hun den Dame, han søgte — den Dame, han var svømmet i Land med i Øresund?

Men naar Aage skulde forsøge sig som Opdager, var det egentlig dumt at spilde Tiden med at trave rundt i Sjælland. Nu havde de allerede været en Dag paa Vandring, og naar hans Ven, der plejede at sove længe, var kommen op, saa skulde de videre gennem Gribskov, spise til Middag i Helsinge og være i Tidsvilde om Aftenen og om Natten. Ja, naar man ikke havde været der før, saa kunde der være nogen Grund til saadan en Fodvandring tværs over Sjælland fra Øresund til Kattegat; men baade han og Aage havde været der som Latin-

skoledrenge, og naar man en Gang havde været ved Helenes Kilde og Helenes Grav, saa glemte man aldrig Stedet. Han var seksten Aar den Gang, men han huskede endnu med hvilken Andagt, han nærmede sig Graven, og det gamle Sagn om den fromme svenske Prinsesse Helene, der blev myrdet og begravet i en Kirke nær den svenske Kyst 1140, men hvis Lig hundrede Aar efter ved et Mirakel paa en Sten svømmede til Danmark, det stod saa levende for ham, da man endog viste ham den svømmende Sten, der endnu laa ved Strandkanten. Han havde drukket af Helenes hellige Kilde, hvortil saa mange Syge i gamle Dage var valfartet. Nej, det var taabeligt at gøre saadan en lang Fodrejse, der i det hele vilde vare fire Dage, naar man havde nyttigere Ting for.

Aage, der havde glædet sig til en rask Morgentur gennem Gribskov, blev lidt mut, da Vilhelm spurgte ham, om de ikke skulde opgive den lange Fodrejse til Tidsvilde, men gav dog snart efter, da Vilhelm forklarede ham, at han havde en Del at ordne og pakke sam-

men inden sin Afrejse, og foreslog, at de kunde gaa gennem Skoven til den Station paa Græstedbanen, der ligger i Nærheden af Store Gribsø, køre til Holte og derfra gaa hjem over Søllerød.

»Men bliver Du hos os i Dag?«

»Ja — i Dag!«

»Naa — ja, lad os saa opgive vor Valfart til den hellige Kilde, for denne Gang!«

II.

Hvem er hun?

De to Venner kom dog ikke tilbage til Kancelliraadens Villa før henad Aften.

Efter at de havde faaet børstet Støvet af sig og pyntet sig lidt, gik de ned i Haven.

Inde i Nabohaven gik Grossererfruen og puslede ved sine Blomster.

Aage hilste paa hende.

»Aa, Hr. Madsen!« raabte Fruen, saa snart hun saa' ham, og fra begge Haver nærmede de sig Rækværket.

Vilhelm fulgte langsomt efter sin Ven og holdt sig lidt tilbage.

»Der var noget, jeg skulde spørge Dem om, men jeg har ikke set Dem hverken i Gaar eller i Dag.«

»Nej — min Ven og jeg — Kandidat Vilhelm Hansen — —«

Vilhelm og Fruen hilste høfligt paa hinanden, hver paa sin Side af Gitterværket. »Jeg har vist tidligere sét Deres Ven her ude.«

»Ja — forrige Sommer; i Sommer har han haft altfor travlt med at læse til Embedseksamen; men nu er den overstaaet, min Ven skal være Præst og allerede paa Mandag rejse til Jylland. I Gaar Morges foreslog jeg ham en Fodtur, saa vi i Aften kunde være ved Helenes Kilde; men vi kom ikke længer end til Nøddebo, saa vilde han ikke længer. Hvad var det, Fruen vilde spørge mig om?«

»Ja, nu skal De se!« Hun gik nogle Skridt hen i Haven og kom tilbage med en lille, næsten kuglerund Kaktus i en Urtepotte. »Min Datter er kommen hjem med denne Kaktus og paastaar, at det er en Nattens Dronning, og da jeg ikke vilde tro hende, har hun henvist mig til at spørge Dem.«

Aage lo. »Saa er det rigtignok kedeligt,

at jeg skal være nødt til at sige Frøkenen imod; men det er ingen Nattens Dronning.«

»Nej — det vidste jeg nok,« sagde Fruen, »men det var da godt, at jeg fik Dem til at holde med mig.«

Aage vendte sig om imod Vilhelm. »Kender Du dens latinske Navn?«

»Nej — jeg kalder den Pindsvin-Kaktus.«

»Aa ja, det kan være et ret passende Navn.«

Fruen holdt Planten i Vejret. »Den er mere pudsig end køn.«

»Jeg synes ogsaa den er køn, saa kraftig, saftig grøn den er; naar den blomstrer, skyder Blomsten op af Toppen paa den som en Skaal.«

»De interesserer Dem maaske for Blomster?« spurgte Fruen.

»Ja.«

»Og for god Musik,« tilføjede Aage. »Min Ven stod i Forgaars Aftes længe her ved Gitterværket og lyttede til Musiken inde hos Dem; det var vist en Dame, der spillede saa kønt.«

»Naa — ja, det var Frk. Jensen. Hun

blev saa utilpas om Morgenen, at hun endelig vilde hjem, og vi vilde gærne have beholdt hende et Par Dage her ude hos os.«

Vilhelm lyttede spændt til denne Forklaring. Han var den eneste, der vidste, hvorfor den unge Dame havde været utilpas. »Frk. Jensen er da Kunstnerinde paa sit Instrument?« sagde han.

»Nej — hun er Musiklærerinde,« svarede Fruen. »Hun er rigtignok altfor beskeden og altfor billig til at være Kunstnerinde.«

»Min Ven var saa forelsket i hendes Musik,« sagde Aage.

»Ja, hun spiller kønt — det gør hun virkelig,« svarede Fruen. »Naa — saa kan jeg da fortælle min Datter, at hendes Kaktus ikke er nogen Nattens Dronning, men et Pindsvin.«

»Ja — Nattens Dronning er en Søjlekaktus,« sagde Vilhelm.

Grossererfruen nikkede og gik med sin lille Urtepotte.

»Nu véd vi da, at hun hedder Frk. Jensen,« sagde Vilhelm til Vennen. »Tror Du endnu, at Du kan vinde dit Væddemaal: at

faa hende til at drikke Champagne med os senest paa Søndag?«

»Ja — jeg tænker det — hvis ikke har jeg tabt en Flaske Champagne.«

»Ja — det er godt nok,« sagde Vilhelm i en fortrydelig Tone.

»Ja — hel sikker kan man jo aldrig være — saa var Væddemaalet ikke ærligt. Du hører jo, den unge Dame er bleven syg, og hvis hun nu ligger hjemme i sin Seng og har Feber, kan Du da ikke forlange, at hun skal drikke Champagne sammen med Dig. Der er mange Smaating, man maa forudsætte.«

»Kan Du ikke sige mig, hvordan Du vil bære Dig ad med at faa hende i Tale?«

»Nej,« svarede Aage, »det har jeg endnu ikke tænkt paa. Jeg vil lade Tilfældet raade.«

»Sikke noget Vrøvl!« bemærkede Vilhelm og vendte sig om.

Aage lo. »Nu skal Du tage Dig lidt i Agt, Du Gamle! — Frk. Jensen kommer jo herud et Par Gange om Ugen for at spille med Døtrene derinde. Saa vil jeg for

en Gangs Skyld være dristig over for den unge Dame — jeg skal jo ikke være Præst i næste Uge — jeg vil hilse paa hende — skønt jeg aldrig har talt med hende før — og saa vil jeg laane en Sang af hende — jeg beder hende komme ind til os og spille den for mig — og mens hun spiller, skænker jeg Champagnen i Glassene — det er da som Fod i Hose!«

»Ja — det er saa ligefrem, at hvis hun ikke kommer her ud . . .«

»Drikker vi Champagnen alene — den Ulykke er heller ikke stor! Jeg taber en Flaske Champagne, og jeg taber den med den største Sindsro — for min Fa'er betaler.«

Vilhelm svarede ikke herpaa, men han tænkte ved sig selv, at efter denne Udtalelse turde han næppe haabe, at hans Ven vilde gøre sig store Anstrængelser for at vinde Væddemaalet. Han vilde derfor forsøge paa egen Haand at finde hendes Spor.

Aage blev ked af det, da Vilhelm om Aftenen erklærede, at nu vilde han hjem,

men paa Vennens indtrængende Opfordring lovede han at komme igen næste Dag.

Hele Vejen hjem tænkte han paa, hvorledes han skulde bære sig ad for at finde hendes Spor, og lige indtil han faldt i Søvn tænkte han ikke paa andet.

Om Morgenen gik han hen paa Faderens Kontor for at studere Vejviseren.

Han bladede i den store Bog, til han kom til Navnet Jensen. — Jensen — Jensen — Jensen! Det var dog en forfærdelig Mængde Mennesker, der hed Jensen! Han talte Spalterne — 36 Spalter — og 86 Navne i hver Spalte — over 3000 Jensener — og saa var endda alle dem i Baghusene, Haandværkssvende, Arbejdere og Logerende, ikke regnet med. Skulde alle Jensener i København og Frederiksberg staa i Vejviseren, vilde der nok blive 10,000 i Stedet for 3000.

Jensen, Musiklærerinde — han talte dem — der var femten. Det var i Grunden slet ikke saa mange! Femten Musiklærerinder, der hed Jensen, spredt over hele København, Nørre-, Øster-, Vesterbro, Frederiksberg og

Christianshavn! Det var en varm Bestilling at løbe fra den ene til den anden, se om det var den Frk. Jensen, han søgte, uden selv at blive set. Og naar han saa havde set dem alle, var hun maaske ikke der imellem, men boede hos sin Fader, der maaske heller ikke stod i Vejviseren.

Han skrev alle de femten Musiklærerinder op i sin Lommebog i en vis Orden.

Og saa begav han sig paa Vandring.

Han havde lagt sin Plan. Den passede maaske ikke rigtig for en vordende Præst; men han vidste ingen anden Udvej. Han maatte vide, hvem den unge Pige var, for senere . . . Aa, han var forfærdelig ked af, at han skulde rejse — rejse bort fra den By, hvori hun færdedes, uden Udsigt til at se hende igen før om et Aar.

I Løbet af et Aar kunde der ske meget: hvis hun var fri nu, var det ikke sikkert, hun var fri om et Aar.

Han standsede foran et Hus i Skindergade. Oppe paa 3die Sal boede den første Musiklærerinde. Nede i Kælderen var der Cigarhandel. Han kiggede ned gennem Vinduet.

Der var kun en Dame i Butiken. Han gik der ned og købte tre Cigarer, og mens han fik Ild paa en Cigar spurgte han, om der i Huset boede en Musiklærerinde Frk. Jensen.

Der boede ganske rigtigt paa 3die Sal en Musiklærerinde, men hun hed F r u Jensen.

Vilhelm Hansen takkede for Oplysningen og gik. Da han var kommen ud paa Gaden læste han paa sin Liste. Musiklærerinde Nr. 2 boede i Læderstræde. Fra Skindergade til Læderstræde var der ikke ret langt. Han fandt snart Stedet, hvor hun skulde bo paa 2den Sal. Der boede en Barber i Stuen. Han følte paa sin Hage — jo, han kunde nok trænge til at blive barberet, og en Barber vidste vel ogsaa nok lidt Besked om de Folk, han boede i Hus sammen med.

Der var ingen anden paa Barberstuen end en ung Svend, der stod og saa' ud ad Vinduet.

Vilhelm satte sig ned, lænede sit Hoved tilbage mod Silkepapiret paa Stoleryggen og Svenden kom med en Tallerken Sæbeskum.

Da Indsæbningen var forbi, spurgte Vil-

helm: »Boer her oppe paa 2den Sal en Musiklærerinde Frk. Jensen?«

Barbersvenden strøg sin Kniv. »Nej — ikke mere.« Han begyndte at rage.

Hun er maaske flyttet for nylig?«

»Nej — det kan man egentlig ikke sige.«

»Det er maaske længe siden?«

»At hun er flyttet?« spurgte Svenden.

»Ja.«

»Nej — hun er slet ikke flyttet.«

Det var irriterende, saa treven den Barbersvend var til at fortælle; men det kom vel af, at han var for forsigtig til at fortælle og rage paa en Gang, og saa havde han den priselige Vane, altid at hvile sig, naar Kunden talte.

»Det kan jeg ikke forstaa!« udbrød den vordende Præst lidt utaalmodig.

»Herren kendte maaske ikke den unge Dame nærmere?«

»Jo,« svarede Vilhelm langsomt, »jeg har da været i Selskab med hende og hørt hende spille.«

»Naa — ja, hun skød sig jo.«

Nu var det godt, at Svenden i rette Tid

havde taget Kniven bort fra Kundens Ansigt. Vilhelm sprang nemlig op af Stolen med samme Fart som en Trold i en Kasse, naar man aabner Laaget. »Hvornaar? I Gaar?«

»Nej — det er snart tre Maaneder siden.«

»Naa!« udbrød Vilhelm beroliget, gik langsomt hen til Vandspringet og vaskede Sæben af sit Ansigt.

»Undskyld,« sagde Barbersvenden lidt forvirret. »Herren var ikke færdig.«

»Naa — saa begynder vi forfra,« sagde Vilhelm, tog atter Plads i Stolen og lod sig paa ny sæbe ind.

For den Barbering betalte han dobbelt.

Da han igen kom ned paa Gaden, fik han atter sin Liste frem. Nu havde han kun tretten Musiklærerinder tilbage. Numer tre boede i Dronningens Tværgade.

Det var en længere Tur, men efter et Kvarters rask Gang naaede han sit Bestemmelsessted. Der var Rullekælder i Huset; en Rullekone var vist den, der vidste bedst Besked om Husets Folk, og han behøvede da ikke at være bange for at spørge en Rullekone.

Han gik ned i Kælderen og begyndte sit sædvanlige Spørgsmaal: »Véd De, om der her i Huset boer en Musiklærerinde, der hedder Frk. Jensen?«

»Jo — det er meget rigtigt — oppe paa første Sal.«

»En ung, slank Dame med langt, lyst Haar?« spurgte Vilhelm.

»Gud nej — det er en gammel Dame med hvidt Dun paa Hagen. Men saa er det vel den Frøken Jensen, der boer lige over for? Hun er ung og hun har lyst Haar.«

»Hun staar ikke i Vejviseren.«

»Det véd jeg ikke,« svarede Konen, »men jeg véd, hun spiller Fortepiano, og hun har ogsaa Elever.«

»Tager hun Elever hjem eller gaar hun ud til dem?«

»Begge Dele, tror jeg nok.«

»Véd De, om Frk. Jensen spiller hos Grosserer Lund i Skodsborg?«

»Nej — det véd jeg virkelig ikke.«

»Har De set, om hun er gaaet ud i Dag?«

»Nej — det har jeg ikke set; men det er hun vist ikke. Og det er den Dame, De søger, for hun har lyst Haar og lys Kjole — en hvid Vaskekjole med smaa røde Figurer, der ligner pillede Rejer.«

Vilhelm takkede for Oplysningen og gik ned ad Gaden. Et Par Huse derfra standsede han. Han maatte jo passe paa, naar hun gik ud, for at se, om det var hende, han søgte.

Det var for Resten afskyeligt at gaa her frem og tilbage; hver Gang, han kom forbi Rullekælderen, nikkede Rullekonen fortroligt til ham som til en gammel Bekendt.

Da han havde gaaet frem og tilbage som en Skildvagt i to Timer, kom Rullekonen op og spurgte ham, hvad Frk. Jensen havde gjort; hun havde faaet den Idé, at han var Opdagelsesbetjent. I det samme afbrød Rullekonen sig selv med et: »Der er hun!«

Vilhelm saa' over paa Damen med den lyse Kjole, vendte sig om og gik sin Vej. Det var ikke hende!

Nu var der tolv tilbage, men nu havde han helt tabt Lysten til at søge hende paa

den Maade. Han skyndte sig ud til den ny Jærnbanestation paa Østerbro og kørte med Toget til Skodsborg.

Da Aage saa' Vennen komme gennem Havelaagen, gik han ham smilende i Møde.

Vilhelm troede, at dette fornøjede Ansigt skulde betyde, at Aage allerede havde vundet sit Væddemaal og spurgte: »Har Du opdaget noget?«

»Ikke Spor — ja, jeg kan sige, at Sporet er tværtimod lige ved at forsvinde helt for mig.«

»Og det ler Du af?«

»Ja, for Pokker, det er da ikke noget at græde for! Naar jeg taber, vinder Du en Flaske Champagne, det kan Du da sagtens staa Dig ved. Fru Lund fortalte mig før, at den unge Dames Upasselighed forleden Morgen vist var mere alvorlig, end man først havde tænkt; i hvert Fald var der i Morges kommen Brev fra hende, at hun foreløbig ikke kunde komme her ud. Tilfældig lod Fruen falde en Bemærkning om, at Frk. Jensen ikke havde faaet sine Noder med. I det samme fik jeg en dristig Tanke; jeg

sagde, at jeg havde hørt Frk. Jensen spille en køn spansk Vals, som jeg saa gærne vilde bede min Søster om at spille for mig. Fru Lund laante mig Musiklærerindens hele Nodebunke; den ligger oppe paa mit Værelse. Ikke paa et eneste Blad stod der saa meget som et Navn, langt mindre en Adresse.«

»Naar Du kunde laane Frk. Jensens Nodemappe, synes jeg lige saa godt Du kunde spørge om hendes Adresse,« mumlede Vilhelm.

»Nej, det kunde jeg slet ikke lige saa godt. Jeg havde en gyldig Grund til at laane hendes Noder, fordi jeg gærne vilde høre den spanske Vals; men hvad Grund skulde jeg give til at bede om hendes Adresse? Man maa dog holde lidt paa det ydre Skin. Jeg skal imidlertid nok spørge om det — ved en passende Lejlighed.«

»Maa jeg se Noderne?«

»Med Fornøjelse! De ligger oppe paa mit Skrivebord.«

Vilhelm gik alene op paa Vennens Værelse, og der blev han siddende og bladede i Papirerne, nynnede nogle af de Melodier,

han kunde, indtil Aage Klokken fem kom op og hentede ham til Middagsbordet.

I Aften var det ikke vanskeligt at faa Vilhelm til at blive paa Skodsborg til næste Dag, da Aage saa vilde følge med til Byen. Vilhelm var træt af den uheldige Ekspedition, han havde foretaget om Formiddagen, og den havde helt berøvet ham Lysten til at fortsætte, hvor gærne han end vilde se den unge Pige endnu en Gang, inden han rejste. Hvornaar vilde den Stund komme, da han kunde sige hende, at siden han saa' hende, brød han sig ikke om nogen anden? Og det maatte han sige hende en Gang.

Den Nat sov han saa fast, som om han laa hjemme i sin egen Seng og ikke holdtes vaagen af Tanker, der var stærkere end Søvnen. Men han vaagnede tidligt, og da Solstraalen tittede ind til ham, havde han ikke Ro til at blive liggende. Halv paaklædt satte han sig hen ved Vinduet og saa' hen over Vejen, ud over Søen. Der ude var det foregaaet, dette dejlige Æventyr, som man kun oplever en eneste Gang i sit Liv. Der ude havde hun hvilet ved hans Bryst,

havde han baaret hende paa sine Arme. Om faa Dage skulde han rejse bort og blive borte mindst et Aar; men vilde ikke Mindet om dette Æventyr ofte forstyrre ham? Vilde ikke tidt, naar han sad og tænkte paa sin Præken til om Søndagen, hendes nøgne Billede pludselig staa saa levende for ham, at han ikke kunde tænke paa andet end paa hende? Og saa var det hele ikke andet end et Fanton, et dejligt Skinbillede, som vilde forsvinde, naar han greb efter det. Men det vilde komme atter og atter, det vilde fange hans Tanker og forstyrre ham i hans Andagt.

Og værst vilde det dog blive, hvis han skulde være nødt til at rejse, uden i det mindste at have set hende.

Der nede paa Vejen havde han hørt hendes lette Trin, der ude, i de svagt rullende Bølger havde han hørt hendes Nødraab, og her havde han siddet og ventet paa hende og længtes efter hende — lige som nu, skønt han nu vidste, at hun ikke kom.

Op ad Formiddagen kørte de to Venner til Byen. Aage havde nogle Ærinder at besørge, Vilhelm gik hjem til sin Fader, men

efter Aftale mødtes de igen Klokken fire paa Østbanestationen, og derfra kørte de begge tilbage til Skodsborg.

Allerede i Haven kom Frk. Madsen dem i Møde og truede leende ad sin Broder. »Du har laant nogle Noder af Fru Lund, og det var ikke engang hendes egne.«

»Nej — det var hendes Musiklærerindes,« sagde Aage, »og hvad saa?«

»Lærerinden har haft Bud efter sine Noder, Fru Lund har været inde hos os, vi har ledt alle Vegne, men har ingen Steder kunnet finde dem.«

Aage saa' paa Vilhelm. »Hvor har Du gjort af Noderne?«

»Lagt dem ned i din Skrivebordsskuffe.«

»Og jeg har lukket Skuffen af og gaar med Nøglen i Lommen! Ja, saa er det ikke saa underligt, I ikke har kunnet finde dem. Hvad skal vi nu gøre?«

»Aa — maa jeg ordne den Sag?« udbrød Vilhelm hurtigt.

»Du? Hvorfor det? Sagen er jo i sig selv slet ikke saa farlig. Hvad vil Du sige?«

»Jeg vil sige, at det er mig, der uden

at tænke over det, har gæmt Noderne, og saa vil jeg bede, om jeg maa sende dem ind til hende.«

»Aa, Du vil vinde Væddemaalet!«

»Hvad er det for et Væddemaal?« spurgte Søsteren.

»Det tør jeg naturligvis ikke fortælle Dig, før det er afgjort,« svarede Aage.

Vilhelm gik hen imod Grossererens Have. Han kunde ikke se Fruen, men hendes to Døtre.

Frk. Asta Madsen gik ind i Villaen.

Aage fulgte efter sin Ven. »Ser Du Fruen der inde?«

»Nej.«

»Det er dog alligevel bedst, hun faar Noderne ind.« Han vilde gaa op paa sit Værelse for at hente dem.

»Nej — vent nu lidt!« bad Vilhelm. Han saa' ind i Nabohaven. »Saa — nu er Fruen der inde! Jeg er jo forestillet for hende, jeg gaar uden videre der ind.«

»Uden Noder?«

»Ja — uden Noder!« svarede han leende,

idet han hurtigt smuttede gennem Havelaagen og ud paa Strandvejen.

Aage saa' forbavset efter ham og fulgte ham med Øjnene lige til han saa' ham staa foran Fru Lund med et høfligt Buk.

»Undskyld, Frue, det er mig, der har lukket Frøkenens Noder ned i min Vens Skrivebordsskuffe . . .«

»Men De har vel Nøglen til Skuffen?« afbrød Fru Lund ham hurtigt.

»Ja — men da det er min Skyld, vilde jeg gærne bede, om jeg maatte besørge Noderne bragt til Frk. Jensen. Jeg tager til Byen i Aften.«

»Nej — det skal De saamænd ikke. Det bliver desuden ogsaa for sent i Aften — hun maa nok kunne vente til i Morgen Formiddag. Det er et underligt Pigebarn! Den ene Dag skriver hun, at hun ikke kan komme her ud for det første, og Dagen efter sender hun Bud efter Noderne, som om hun havde i Sinde at blive helt borte. Jeg kunde næsten have Lyst til selv at tage ind til hende, for at faa at vide, hvad der er i Vejen; men det faar jeg ikke Tid til i Morgen.«

»Men saa maa jeg nok faa Lov til at besørge Noderne hjem til Frøkenen,« sagde Vilhelm, »og for at være sikker paa, at de bliver rigtigt besørgede, vil jeg selv bringe hende dem.«

»Hvorfor skal De have den Ulejlighed?«

»Det er slet ingen Ulejlighed, jeg har Tid nok i Morgen Formiddag. Jeg maa bare bede om Frøkenens Adresse.«

»Hun boer langt ude paa Vesterbro — i Istedgade — helt oppe i Halvfjerdserne. Naar De endelig selv vil gaa der ud, saa maa De gærne faa hendes Adresse. Nu skal jeg hente den — jeg skal straks være tilbage.«

Vilhelm blev staaende ved det pragtfulde Blomsterbed, tildels skjult af en Busk, saa han ikke behøvede at hilse paa Damerne, der sad henne paa Verandaen, og som ikke kendte ham.

Fru Lund kom hurtigt tilbage og rakte ham en lille Seddel, og med dette værdifulde Papir gik han sejersstolt ind til Vennen, der leende havde staaet og set paa hele Scenen.

»Nu har jeg hende!« udbrød Vilhelm og puttede Sedlen i Vestelommen.

I Aften vilde det blive for sent at gaa ud til hende, men i Morgen Formiddag vilde han være der, og foreløbig skulde hun ikke vide andet, end at han var en af Grosserer Lunds Kontorister.

Naar man skal aflægge et Besøg, der har større Betydning for En, er man saa tilbøjelig til i Forvejen at forestille sig, hvorledes man vil blive modtaget, hvorledes Samtalen vil begynde.

Saaledes var det ogsaa med den unge Theolog, da han om Formiddagen Klokken halv elleve, med Frk. Jensens Noder pakket ind i fint, hvidt Papir, i en Droske kørte ud til Enden af Istedgade. Han forestillede sig, at hun selv vilde komme og lukke op, naar han ringede paa hendes Dør. Han vilde gøre en Undskyldning, fordi Noderne var lukket ned i en Skuffe, da hendes Bud var ude for at hente dem, og han vilde spørge fra Fru Lund, om Frøkenen var rask, og hvornaar Fruen kunde vente hende. Hun vilde takke for Noderne og svare venligt, men kort paa

hans Spørgsmaal. Hun kendte ham sandsynligvis ikke. Hele Samtalen vilde foregaa paa Gangen og ikke vare et Minut.

Men saadan en Samtale kommer næsten altid til at lyde helt anderledes, end man i Forvejen tænker sig den.

Han lod Vognen standse et Par Steder fra det Hus, hvori han skulde op. Det var en ret tarvelig Arbejderkaserne med fire Familier i hver Etage. Paa 2. Sal standsede han. Der var Dørplader paa alle fire Døre, og paa den ene stod: I. F. Jensen. Her ringede han paa. Det var en ældre, tarvelig klædt Kone, der lukkede op; hun havde graaligt Haar, Briller og et stort Forklæde. Vilhelm fik det Indtryk, at hun lige havde forladt sit Arbejde for at lukke op.

»Tør jeg spørge, er det her Musiklærerinde Frk. Jensen boer.«

»Jo. Det er maaske Noderne fra Grosserer Lund?«

»Ja. De var uheldigvis lagt ned i en Skuffe, da Frøkenen havde Bud efter dem, derfor kunde Fruen ikke finde dem. Jeg skulde gøre en Undskyldning.«

»Aa — det gør saamænd ingen Ting.« Hun tog imod Pakken.

»Frøkenen er vel ikke syg.«

»Nej — aldeles ikke.«

»Det tror Fru Lund. Derfor skulde jeg spørge, hvornaar Fruen igen havde den Fornøjelse at se Frøkenen ude paa Skodsborg.«

»Ja — vi har jo pludselig faaet saa travlt,« svarede Konen. »Vær saa god at komme indenfor.«

Han traadte ind i et Værelse, der vist blev betragtet som Dagligstue.

»Vær saa god at tage Plads et Øjeblik.«

Han satte sig paa en Stol, der stod mellem Døren og Sofaen. Der var ingen Tvivl om, at det var Musiklærerindens Moder, han havde talt med, og mens hun gik ind i det tilstødende Værelse, saa' han sig om i Stuen. Det var et tofags Værelse, tarveligt, men renligt. Henne ved den modsatte Væg nærmest Vinduet stod et gammeldags Klaver. Hele Lejligheden saa' ud til kun at være paa to Værelser og Køkken.

Han sad og stirrede hen paa Døren til den anden Stue og ventede med en vis Uro

paa, at den igen skulde gaa op og den unge Pige træde ind. Han kunde høre, at der blev talt inde i det tilstødende Værelse.

Saa gik Døren atter op, og det var Moderen, der kom igen. »Min Datter skal selv komme ud og tale med Fruen!«

Den Besked var kort og bestemt, den afskar enhver Indvending, han havde ikke andet at gøre end hilse og gaa sin Vej.

Han gik langsomt ned ad Trappen og standsede paa 1. Sal. Hun var altsaa en fattig Pige, der vist kun betragtede det, hun tjente ved at undervise i Musik, som en Bifortjeneste. Og hvordan havde hun selv faaet en saa udmærket Undervisning, da intet i hendes lille Hjem tydede paa Velvære? Hvordan havde hun faaet saa fine Elever som Grosserer Lunds Døtre? Fru Lund mente ikke, at den unge Pige var Kunstnerinde, fordi hun underviste saa billigt — maaske fik hun 50 Øre Timen.

Han hørte En komme ned ad Trapperne højt oppe fra, med tunge, slæbende Trin. Det var vist en gammel Kone. Han vilde vente paa hende, og hvis hun havde hjemme

i Huset, vilde han nok kunne faa nogle Oplysninger hos hende.

Det var en underlig Skikkelse at se: en gammel, forslidt Kvinde med hvidt, pjudsket Haar, magert, solbrændt Ansigt med stor Næse og fugtige Øjne, brune, rynkede Hænder, med mørkt Skørt, stor graa Figurtrøje og store Lædertøffer paa Fødderne. Da hun saa' den fine Herre, sagde hun god Dag og nikkede flere Gange med sit gamle, rokkende Hoved.

»Kender De en Frøken Jensen her i Huset?« spurgte Vilhelm.

»Ja — det er mig.«

Vilhelm kunde ikke lade være at le. »Nej — den Frøken Jensen, jeg søger, skal være Musiklærerinde.«

»Nej, det er ikke mig; den anden Frøken Jensen bor paa anden Sal.«

»Véd De, hvad den unge Dames Fader er?«

»Han er saamænd død, ja han er saamænd, men hun hjælper jo Moderen at sy Bukser til Hosekræmmeren, det er det, der betaler sig bedst, ja det er saamænd!«

Saa trippede hun ned ad Trapperne med sine store, klaprende Slæber, mens Vilhelm lod, som om han gik højere op i Huset.

Et Par Minuter efter sad han atter i Drosken, der ventede paa ham.

»Hvor kører vi hen?« spurgte Kusken.

»Til Tivoli.«

Han vidste egentlig ikke, hvorfor han havde sagt Tivoli, men bag efter faldt det ham ind, at der dog var saa fredeligt i Tivoli om Formiddagen, og han trængte netop til at være et Sted, hvor der var Fred, og hvor han kunde være alene med sine Tanker.

Han gik rundt om Kunstnerplænen, saa paa nogle smaa Drenge, der øvede sig i at blive Akrobater. Derefter gik han ned ved Søen og satte sig paa en Bænk. Nu vidste han, at hun var Datter af en fattig Enke, at hun boede i en lille Lejlighed i et stort, grimt Hus; men der maatte have været en Tid — mens hendes Fader levede —, da det ikke var saa smaat for dem, at Moder og Datter maatte sy Hosekræmmerarbejde.

Hvis han kunde blive hjemme, skulde hun ogsaa faa blidere Kaar — om hun selv

vilde. Men om tre Dage maatte han bort, hvor nødig han end vilde; han kunde ikke komme til at tale med hende forinden. Og om et Aar, naar han kom tilbage, vilde han saa gense hende?

— — —

Det første Brev, Vilhelm Hansen skrev, da han var kommen over i den lille Præstegaard, lød saaledes:

»Deres Redningsmand kommer tilbage i Dag om et Aar. Hvis De til den Tid er fri, vil han fremstille sig for Dem.«

Der var hverken Bynavn eller Underskrift paa Brevet; men af Poststemplet vilde hun kunne se, at det kom langvejs fra.

III.

En Hemmelighed.

Fru Jensen lænede sig ud ad Vinduet, for at se efter sin kønne Datter, der gik rask hen ad Istedgade ind ad Byen til.

»Sikken et Hastværk, hun havde!« sagde Fru Jensen til den unge Pige, der sad og syede Knaphuller i et Par Herrebenklæder.

»Hun maatte jo ogsaa skynde sig, for at komme tidsnok til Toget,« svarede Syjomfruen, Laura Meyer, der for øvrigt en Gang skulde være Fru Jensens Svigerdatter, eftersom hun var forlovet med hendes Søn.

»Ja.« Fru Jensen, der ellers altid plejede at være i trav Virklsomhed, sad et Øjeblik med Hænderne i Skødet og saa' tankefuldt ned paa Kludene paa Gulvet. »Det er en

underlig Raptus, hun en Gang imellem faar. Forleden Dag sagde hun, at hun ikke mere vilde tage ud til Grosserens, men vente til de atter flyttede ind til Byen. Da den unge Mand var her med hendes Noder, sagde hun, jeg skulde sige til ham, at hun selv vilde komme ud og tale med Fruen, men bagefter sagde hun, at hun alligevel ikke vilde gaa der ud — og saa farer hun pludselig op og vil der ud og vil endda blive der ude en Ugestid.«

»Men var det ikke fordi hun fik det Brev?« spurgte Laura.

»Jo, det har jeg ogsaa tænkt mig,« svarede Fru Jensen. »Sagde hun ikke noget om det?«

»Nej — ikke et Ord; men hun blev blussende rød i Hovedet, da hun læste det.«

»Gjorde hun? Gud véd, hvor det var fra?«

»Det kunde godt være ude fra Skodsborg, for der var et otte Øres Frimærke paa, og hele Brevet var kun paa fire Linier.«

»Saa' Du det? Det var underligt — fire

Linier — og hun blev dog rød i Hovedet! Gud véd, hvad det kan have været. Det er nok det, der er Skyld i, at hun tog afsted. Du saa' vel ikke, hvor hun gjorde af det?«

»Hun puttede det i Lommen.«

Fru Jensen saa' sig om efter Datterens Hverdagskjole; da hun fandt den, undersøgte hun Lommen. »Her er det ikke.«

»Saa har hun nok taget det med sig,« sagde Laura.

»Hvis Du en Gang skulde se det — og Du kan faa fat i det, saa tag det til mig.«

»Ja.« Laura fik tilfældigvis Øje paa et Stykke sammenkrøllet Papir, der laa paa Gulvet ved Karens Symaskine. Hun begyndte at pille det op. »Her er det!«

»Aa — det var da godt!«

»Nej — det er ikke andet end Konvoluten.«

»Det tænkte jeg nok! — Det er en pæn Skrift. Der staar ikke andet end Frk. Jensen — ikke Karen — ikke engang et Forbogstav. Det er underligt! — Kan Du se, hvor det kommer fra?«

Laura læste paa Poststemplet: Aalborg.

»Aalborg!« gentog Fru Jensen forbavset. »Men Gud forbarme sig, Karen kender jo ingen i Aalborg! Og selv om hun gjorde det, var det da ingen Grund for hende til at rejse til Skodsborg, fordi hun faar Brev fra Aalborg!«

»Nej. Det er noget underligt noget.«

»Saa maa vi være alene nogle Dage,« sagde Fru Jensen.

»Vi kan vel ogsaa nok klare os,« mente Laura.

»Ja. Karen har jo godt af at komme ud paa Landet,« vedblev Fru Jensen. »Skønt sidst, da hun kom hjem derfra før vi ventede hende, havde hun jo faaet en Smule Feber, der snart gik væk igen. Jeg kan slet ikke begribe, hvem det Brev er fra. Din Broder er vel ikke rejst?«

Laura lo. »Nej. Tror De, min Broder skriver til Karen!«

»Ja — hvorfor ikke det? Han er jo et ungt Menneske, og jeg synes, han altid har saa meget at tale med Karen om, naar han kommer her eller naar han er ude med os, og saa véd jeg da ogsaa, at han somme Ti-

der rejser en Tur for Forretningen, saa hvis han havde været i Jylland for Tiden, kunde det da godt tænkes, at han derfra havde sendt et Brev til Karen.«

»Men han er virkelig ikke rejst,« svarede Laura leende. »Jeg talte med ham i Morges, og han spurgte ogsaa, hvordan Karen havde det.«

»Ja — der kan Du selv se!«

»Det er meget rigtigt, at han somme Tider rejser for Forretningen; Etatsraaden har jo megen Tillid til ham; men Poul har jo ogsaa været der længe, han er efterhaanden avanceret fra Bydreng til Kontorist, og han bliver nok Bogholder eller Kasserer en Gang.«

»Ja — det er en god Plads,« svarede Fru Jensen. »Hvordan har han faaet den?«

»Den har han faaet, fordi Fa'er var Portner paa Fabriken. Det er voldsomt, saa den Fabrik har udvidet sig! Jeg kan huske den, fra jeg var en lille bitte Pige, da var der ikke mere end en halv Snes Svende; men saa lod Etatsraaden bygge først den store Fabriksbygning, saa den lille, og saa lod han

hele Forhuset bygge om. Den Gang var han endnu ikke Etatsraad. Da det hele saa var færdigt og godt i Gang, blev det lavet til et Aktieselskab, og saa var det, at han ogsaa kort efter blev Etatsraad.«

»Han havde maaske ikke Penge nok til at klare det alene?« spurgte Fru Jensen.

»Nej — der er rimeligt nok; men han har nok lavet det saadan, at han skal være livsvarig Direktør.«

»Hvordan er han ellers?«

»En munter Mand, en rigtig Laps, kan De tro,« svarede Laura leende, »især siden hans Kone døde for fem, seks Aar siden. Han er jo slet ikke saa gammel — midt i Halvtredserne — men han ser yngre ud, fordi han sværter sit Haar og Skæg. Han er saamænd meget mere ungdommelig end Sønnen; men Sønnen skal ogsaa være Præst. Han har taget sin Eksamen, og i Forgaars rejste han over til sin nye Præstegaard i Jylland. Han er pæn, kan De tro, og stille. Søsteren er ogsaa rar, en rigtig yndig lille Pige, hun er ikke mere end femten Aar;

hun og jeg har leget meget sammen, og endnu kommer hun tidt ned til mig og taler med mig; hun er ikke en Smule stolt, skønt hun har faaet en glimrende Opdragelse.«

Disse Ord fik Fru Jensen til at sukke og falde i Tanker. Hendes Mand havde altid arbejdet for, at hans Børn skulde have en god Skoleundervisning. Selv havde han ikke lært mere, end hvad man lærer i en københavnsk Friskole, og i hans Drengeaar var Friskolen daarligere end nu. Han var Skrædersvend, da han blev gift, senere fik han en ret god Plads som Tilskærer, og paa samme Tid havde han en Del Kunder selv, saa han arbejdede baade hjemme og paa Værksted, fra tidlig Morgen til sent om Aftenen, saa det var vist ikke helt forkert, naar hans Kone sagde, at han sled sig ihjel for sine Børns Skyld. Han havde kun de to Børn, Carl og Karen. Carl kom først til at gaa i Skole hos en Frøken, der ingen Ting lærte ham, hvorfor Faderen satte ham i en Kommuneskole til en Krone om Maaneden. Her slap han saa heldig gennem alle Klasserne,

at han endda blev færdig med alle fem et helt Aar før han skulde konfirmeres. I hele sin Skoletid havde han næret en grænseløs Foragt for alt, hvad der hed Bøger, derfor blev det en altid uopklaret Gaade for hans Fader, hvor det kunde falde ham ind at gaa i Bogbinderlære, saa snart han slap fra Skolen.

Karen havde mere Lyst til Skolen, havde i det hele taget bedre Ævner end Broderen, derfor ofrede Faderen ogsaa saa meget des mere paa hendes Opdragelse. Hun kom til at gaa i en af Byens dyreste Skoler, lærte alt, hvad fine Folks Børn lærer, naturligvis ogsaa Musik, Sang og Dans. Skræderen var meget stolt af sin smukke, kloge Datter, der havde flere Kundskaber end hele den øvrige Familie tilsammen, gik klædt som en lille Frøken, og blev indbudt til sine Skolekammeraters Fødselsdage, skønt hun aldrig kunde gøre Gengæld; men hvor hun kom, var hun velkommen, fordi hun allerede som Barn var livlig, sang og spillede kønt. Hun var Faderens Kælebarn. Han var af den Mening

at jo flere Kundskaber en ung Pige har, des fastere, selvtillidsfuldere staar hun.

Desværre døde hendes Fader for tidligt. Og da Moderen, der tidligere havde hjulpen sin Mand med at sy Herreklæder, nu maatte sy paa egen Haand, maatte Karen sy med. Det var et skønt Haab, der brast og lagde en Dæmper paa Karens glade Sind.

Da Fru Jensen skulde begynde at sy Hosekræmmerbukser, averterede hun efter en Elev og fik den lille Portnerdatter fra Etatsraad Hansens Fabrik paa Frederiksberg. Saa var de tre paa Værkstedet: Mester, Svend og Lærling; flere mente Fru Jensen ikke de skulde være i det lille Værelse, der om Dagen var Systue, om Natten Sovekammer, og da Laura ogsaa blev Svend, blev der ikke antaget nogen ny Elev.

Der havde altid været et venligt, fortroligt og godt Forhold mellem disse tre kvindelige Herreskrædere, og da hertil kom den Omstændighed, at Bogbindersvenden syntes saa godt om Portnerdatteren, at han, efter i to Maaneder hver Hverdagaften at have fulgt hende fra Istedgade til Frederiksberg, forlo-

vede sig med hende, blev hun jo ligefrem Medlem af Familien.

Baade Fru Jensen og Karen mente imidlertid, at der var lange Udsigter med Carls og Lauras Bryllup, da den unge Bogbindersvend slet ikke forstod at holde paa sine Penge. 10 Kroner betalte han sin Moder hver Lørdagaften, hvor meget han saa selv havde igen, vidste hun ikke, men naar han havde været ude at spasere med Kæresten om Søndagen, laante han i Reglen en Krone af sin Moder Mandag Morgen. En Gang imellem talte de ogsaa til Laura om det. Den unge Portnerdatter lo og mente, at det heller ingen Hast havde med at blive gift. Hun syntes ikke, det var mange Penge, han gav ud om Søndagen; naar han fulgte hende hjem, faldt de aldrig nogen Steder ind paa Vejen. Hun maatte derfor tro, at han alligevel om Lørdagen satte nogle af sine Penge i Sparekassen; men bestemt vidste hun det ikke, for det var en Ting, hun aldrig havde talt med ham om. Fru Jensen og Karen saa' smilende paa hinanden ved denne Bemærkning, og Moderen rystede paa Hovedet.

For Resten var det ikke saa underligt, at Laura troede, hendes Kæreste havde Penge; hun havde selv sparet en lille Kapital sammen — den var ikke stor, ikke hundrede Kroner en Gang, og dem havde hun været to-tre Aar om at samle —, men det var der ingen anden end hendes Moder, der vidste, og de Penge betragtede hun rigtignok som sine egne, de skulde ikke bruges til at sætte Bo for; det maatte hendes Kæreste selv sørge for, hvis han vilde have noget.

»Naa — det var nok ikke her, jeg skulde sidde,« sagde Fru Jensen, idet hun ligesom vaagnede op af en Drøm. »Nu maa vel Pressejærnet være varmt.«

— — —

Imidlertid kørte Karen paa Jærnbanen langs Kysten. Blikket var vendt mod Markerne, Haverne og Skovene, hun kørte forbi, men Tankerne var fløjne forud og dvælede ved Villaen i Skodsborg og Badehuset lige over for den. Hun tænkte paa den Morgen, hun tog hjem ude fra Grosserer Lunds; hun havde været der hele den foregaaende Dag, og det var Meningen, hun skulde blive der

ude tre, fire Dage. Saa var hun om Morgenen staaet tidlig op, førend nogen af de andre, og var gaaet over i Badehuset. Fru Lund havde en Gang givet hende Lov til at benytte Badehuset lige saa tidt hun vilde. Hun havde ingen Badedragt; men hvad saa, der var jo ikke et Menneske, der kunde se hende; hun kunde jo blive inde i Badekamret bag det udspændte Sejldug. Men da hun havde overvunden den første Kuldegysen ved at dukke hele Kroppen ned under Vandet, og hun nu stod inde i det lille Badekammer, hvor Søen ikke naaede hende længer end til Brystet, men hvor Bølgerne kærtegnende sprang op ad hendes Arme og Hals, fik hun Lyst til at vove sig længere ud. Hun havde aldrig lært at svømme; men Søens Bund skraaede vel ikke saa brat, at hun nok kunde passe paa, ikke at komme for langt ud. Hun slog Hørlærredet tilside og saa' ud over Sundet. Ingen vilde kunne se hende. Langt, langt borte og langt fra hverandre saa' hun nogle Sejlbaade. Inde fra Land vilde heller ingen kunne se hende. Hun smuttede uden for Lærredsdækket. Bunden skraanede me-

get svagt, hun maatte gaa et godt Stykke ud, inden Vandet naaede hende til Skulderen. Men nu vilde hun ikke gaa et Skridt længer, bare staa et Øjeblik saa godt skjult, at kun hendes Hoved var oven over Vandet. Idet hun vilde vende sig, satte hun Bølgerne i stærkere Bevægelse, de løftede hende, vuggede hende, Fodfæstet veg bort under hendes Fødder, hun kunde ikke faa Hovedet op over Vandet — maaske kun en eneste Gang, og da fik hun Luft til at skrige. Bølgerne vuggede hende, mens hun sprællede med Arme og Ben, for at komme oven paa Vandet og se Himlen; men hun kunde ikke komme op — og saa kunde hun ikke huske mere. Pludselig mærkede hun, at der var bleven lysere omkring hende, at hun hvilede paa noget, der holdt hende op over Bølgerne; men det var som i en Drøm; hun kunde ikke røre sig, ikke aabne Øjnene, ikke frembringe en Lyd. Senere, da hun havde faaet sit Tøj paa, var hun dog ikke sikker paa, om hun havde haft denne svage Bevidsthed, mens den fremmede Mand svømmede i Land med hende, eller om det kun

var noget, hun bag efter forestillede sig. Men hun vidste da, at hun havde siddet inde i Badekamret paa Træbænken, og at en fremmed Mand, der var lige saa nøgen som hun selv, havde staaet bøjet ned over hende og talt med hende, og hun vidste, hun havde hørt Bølgernes Brusen, da han atter sprang i Vandet og svømmede bort. Hun havde ikke set hans Ansigt, hun vilde ikke kunne kende ham; men hun havde hørt hans Stemme, og da hun senere hen paa Dagen ikke kunde lade være at tænke paa ham, syntes hun hans Stemme lød mere og mere tydelig, tilsidst bildte hun sig ind, at hun vilde kunne kende hans Stemme, naar hun igen hørte den.

Toget standsede ved Charlottenlund. Vogndøren blev revet op, Rejsende gik ud, andre kom ind, for et Øjeblik blev hun revet ud sine Drømmerier.

Men da Toget atter satte sig i Bevægelse og foer forbi de mange Villaer og Haver mellem Charlottenlund og Klampenborg, vendte hendes Tanker tilbage til Badehuset ved Skodsborg.

Da hun havde hørt Skvulpet i Vandet, og hun ikke saa' ham mere, havde hun siddet længe ubevægelig; hun havde været saa mat, saa træt, saa døsig, at hun næppe kunde røre sig. Da Tænderne klaprede i Munden paa hende af Kulde, havde hun langsomt og lige som i Søvne begyndt at klæde sig paa. Det varede længe, inden hun blev færdig og inden hun atter kom over paa sit Værelse paa den anden Side af Strandvejen. Hun klædte sig af og gik i Seng igen. Opad Formiddagen sagde hun, at hun havde Hovedpine, og at hun gærne vilde hjem. Det var dog ikke saa slemt, men hun var bange for at møde den Mand, der havde taget hende op af Vandet og var svømmet i Land med hende, den unge Mand, som hun ikke kendte, men som hun ikke kunde tænke paa, uden at hendes Kinder blev saa hede. Da hun havde begyndt at tænke over, hvem han kunde være, var hun straks bleven enig med sig selv om, at han maatte være en Rejsende, der boede paa et af de nærliggende Hoteller, og saa maatte han være en velhavende Mand, der sandsynlig-

vis vilde blive paa Hotellet hele Sommeren, og saa vilde han, uden at hun vidste det, færdes om hende der ude og se paa hende ... Og atter foer det hede Blod op i hendes Kinder. Derfor vilde hun ikke mere gaa der ud!

Hun tog et lille Stykke mange Gange sammenlagt Papir frem af sin lille Notitsbog:

»Deres Redningsmand kommer tilbage i Dag om et Aar. Hvis De til den Tid er fri, vil han fremstille sig for Dem.«

Gud véd, hvor mange Gange hun havde læst de Par Linier. Men de overbeviste hende om, at hun havde Ret i sin Formodning: Det var en Rejsende, men han var rejst videre eller hjem, før hun havde ventet; men næste Aar vilde han komme igen. Han vidste jo saa godt, hvem hun var, at han endog kendte hendes Navn og hendes Adresse! Og hvor havde han faaet den at vide? Vistnok ved ukendt at følge hende helt hjem, se Navnet paa hendes Dør og maaske udspørge Husets Beboere. Det var den eneste Forklaring, hun kunde tænke

sig; hun kunde ikke tro, at han havde forespurgt sig om hende hos Grosserer Lunds, og andre kendte hende ikke der ude.

Toget standsede ved Skodsborg. I en unge Musiklærerinde hoppede ud.

Som sædvanlig blev hun venlig modtaget af Fru Lund og hendes Døtre, og nu maatte hun endelig love at blive et Par Dage der ude.

Karen lovede at blive tre Dage og tage hjem Mandag Formiddag.

— — —

Da den unge Bogbinder om Aftenen kom hjem og spiste til Aften sammen med sin Moder og sin Kæreste, spurgte han naturligvis, hvor Søsteren var henne.

»Hun er taget ud paa Strandvejen,« svarede Moderen.

»Hos Grossererens?«

»Ja.«

»Jeg mente ikke, hun vilde mere der ud i Sommer?« sagde Carl.

»Nej — men nu tog hun der ud alligevel og bliver der ude et Par Dage; rimelig-

vis kommer hun ikke hjem før Mandag Formiddag.«

»Ja — hun er grinagtig!«

Laura tog ikke Del i Samtalen om Karen, men da hun var kommen ned paa Gaden, sagde hun til Carl, der som sædvanlig fulgte hende hjem: »Der kom i Morges et Brev til Karen, og da hun havde faaet det, var det hun bestemte sig til at rejse.«

»Naa — ja — saa var det vel en mere indtrængende Opfordring til at komme.«

»Rimeligvis,« svarede den lille listige Portnerdatter. »Det mærkelige ved det er, at Brevet kom fra Aalborg.«

Bogbinderen saa' forbavset og leende paa hende: »Du vil da ikke bilde mig ind, at Karen er rejst til Aalborg.«

»Nej — men kan Du forstaa, hvem der skriver til Karen fra Aalborg?«

»Nej.«

»Et Brev paa fire Linier — det kiggede jeg —, som gjorde hende saa rød i Hovedet og som hun skyndte sig at gæmme.«

»Hvoraf véd Du da, at det var fra Aalborg?«

»Jo — for førend hun havde læst Brevet, kastede hun Konvoluten paa Gulvet, og den fandt jeg, da hun var gaaet, og din Moder læste den ogsaa.«

Nu blev Bogbinderen gal i Hovedet. »Moder skulde have spurgt hende, hvad der stod i Brevet; det ligner ikke noget, at Karen skal have Hemmeligheder.«

Naar man vil tænke sig lidt om, kan man altid finde en Forklaring, der synes saa sandsynlig, at man tror, det er den eneste rigtige; derfor kan den godt være forkert. Saadan var det for Eksempel med den Forklaring, Bogbinderen lavede.

»Saa kan man let forstaa, hvorfor hun kom hjem og var daarlig og sagde, at hun ikke vilde tage mere derud: hun havde naturligvis gjort et Herrebekendtskab der ude, og efter at han har bildt hende en hel Del ind, er han rejst fra hende. Det er det, hun har gaaet og været ked af; men nu skriver han til hende fra Aalborg, at han atter er paa

Vejen hertil, og saa rejser hun igen der ud. Jo, saadan er det.«

»Ja — det kan saamænd gærne være.«

»Det er dumt af Karen, frygtelig dumt naturligvis! Men det ligger i hendes Opdragelse! Hun bliver saamænd aldrig gift! Hun ser en Haandværker over Hovedet, fordi Fader har ladet hende gaa i Skole hos en Komtesse, og lod hende lære Musik og Sprog som en fin Dame, og saa er der ingen af de fine Herrer, der for Alvor vil have hende, fordi hun ingen Penge har! En fin Dame, der syer Kræmmerbukser — det lyder!«

»Det er vel, fordi din Fader døde for tidligt?« sagde Laura.

»Det kan gærne være! Men hvorfor lod han ikke mig lære Sprog? Jeg kunde da have haft meget mere Nytte af dem end Karen.«

»Man siger jo, at Du solgte alle dine Skolebøger,« svarede Laura drilagtig.

»Det er mærkeligt, man ikke sagde, at jeg spiste dem!« udbrød han arrig.

De gik et Stykke hen ad Gaden uden at tale sammen.

Laura gik og smilte. Pludselig kom hun til at le højt.

Carl saa' op paa hende. »Hvad ler Du af?«

»Du siger, at din Søster aldrig bliver gift,« svarede hun. »Der er nogen, der siger, at vi heller ikke bliver gift.«

»Vi? Sikke noget Snak? Hvorfor skulde vi ikke blive gift?«

»Af samme Grund som din Søster: vi har ingen Penge.«

»Du vil nok føle Dig for? Du har vel ikke Frøkennykker og skal have en Lejlighed, som man skal spare sammen til en halv Snes Aar? Du kan vel ikke nøjes med at staa udenfor ‚National' og høre paa Musiken og hvert Øjeblik blive skubbet til Side for at gøre Plads for dem, der har Raad til at gaa indenfor og drikke en Bajer? Jeg troede, man skulde more sig lidt, mens man er ung.«

»Ja, det er det, jeg ogsaa siger,« svarede den skælmske Portnerdatter, »det haster slet ikke med at blive gift.«

»Til hvem siger Du det?«

»Naturligvis til dem, der forundrer sig over, at vi ikke sparer sammen til Bryllup«.

»Det kommer jo slet ikke nogen ved. Det er vel Moder og Karen, der sidder og stikker saadan noget i Dig? For det er vel ikke din egen Familie? Hvis det er det, vil jeg nok have det at vide. Nu er det Sommer! Det er da væmmeligt at skulle sidde inde om Sommeren, og naar man ikke kan køre, sejle og nyde noget, naar man er ude, saa er der da heller ikke noget ved det. Vi kan jo begynde at spare til Vinter. Naar vi sparer et Aar, saa maa det da kunne hjælpe noget.«

»Ja — det kommer da mest an paa, hvor meget Du kan lægge hen om Ugen.«

»Aa — jeg kan da sagtens« — han forsøgte sig i Hovedregning, hvori det nærmest kom an paa at trække fra og se, hvad der blev til Rest — »lægge mindst fem Kroner hen.«

Laura holdt fast paa 52 Uger, gangede dem med 5 og fik Facit: 260.

»260 Kroner,« sagde hun. »Ja, for dem

kan vi vel altid købe to Senge og betale en Maaneds Husleje.«

»Sikken Du siger! Det er vel ikke nødvendigt, at vi betaler alle Møbler kontant; det gør da ikke andre end dem, der har Penge paa Rente.«

»Nej — det er vel ogsaa sandt, derfor er det man helst skulde have lidt Penge paa Rente, naar man skal sætte Bo. Skal man begynde med Gæld, er jeg bange for, det bliver for trykkende. Men det kan vi altid tale om. Den Tid, den Sorg! Nu er det Sommer, lad os nyde den og søge at gøre den saa lang som mulig.«

IV.

I Sommerens Solskin.

Den unge Bogbinder kunde slet ikke glemme, at Folk skumlede over, at han ikke sparede Penge sammen. Hvem gjorde det i hans Alder, naar man ikke tjente mere end en Snes Kroner om Ugen? Netop naar man har faaet sig en Kæreste, bruger man Penge! Der er da ikke noget morsomt ved at gaa ud i det Grønne, ud hvor der er Liv og Lystighed, naar man ikke har Penge paa Lommen eller ikke nænner at bruge dem, man har! Spare paa Skillingen, naar man har en Kæreste — nej, fy for Pokker! — — Og saa vilde hans Søster moralisere! Hun skulde s'gu gribe sig i sin egen Barm, hun, der følte det som en uretfærdig tung

Skæbne at være fordømt til at sy Hosekræmmerarbejde, mens hun bildte sig ind, at hun var født til noget højere! Hun var ganske vist opdraget til noget højere, men det var hendes Faders Fejl. Hun greb enhver Fornøjelse, der tilbød sig. Nu gik hun ude i Grossererens Villa paa Strandvejen; der var hun kommen i sit rette Hjørne, der kunde hun snakke Fransk med Frøkenerne, blive vartet op af Jomfruen! — Naa, han misundte hende ikke de Fornøjelser, hun kunde faa, men saa vilde han ogsaa have Lov til at more sig!

Og nu skulde de se Løjer!

Han og Laura havde tidt talt om, at det kunde være dejligt at have en Cykle hver. Nu var han kommen ind i et Cyklelag i Arbejdernes Cykleklub, han havde faaet en Cykle, som han skulde betale 3 Kroner af paa om Ugen. Han havde ikke talt et Ord om det hverken til dem, der hjemme, eller til Laura! Naar han rigtig havde lært at køre, vilde han overraske dem. Og det varede ikke længe. En Søndag Morgen kom han rullende ud til Fabriken paa Frederiksberg. Udenfor Port-

nerboligen blev han ved at køre rundt i en Kreds og ringe, til baade Portnerkonen og Laura kom hen til Vinduet for at se, hvad det var for et Spektakel.

»Nej — nu har han faaet Cykle!« udbrød Laura og løb ud for at aabne Porten.

»Ja — nu har han ogsaa faaet en Cykle,« gentog Moderen og fulgte med, for at modtage Svigersønnen.

Carl stillede Cyklen i Porten og fulgte med ind i Stuen.

»Hvornaar har Du faaet den?« spurgte hans Kæreste. »Den har Du slet ikke talt om! Hvornaar har Du lært at køre? Er det ikke svært at lære?

»Nej, det er meget let, naar man bare kender Principet,« forklarede Bogbinderen, idet han satte sig paa Stolen ved Vinduet. »Naar Du for Eksempel har en To-Øre.«

»Ja, det har jeg tilfældigvis,« svarede Laura og satte sig lige overfor Kæresten.

Moderen, der ikke havde Tid til at høre paa sin Svigersøns lærde Forklaring, fordi hun kogte Fløde, skyndte sig ud i Køkkenet.

»Naar Du triller en To-Øre henad Bordet, saa falder den ikke saa længe den løber, men naar den paa Grund af Glidningen mod Bordet og Luftens Tryk standser, saa falder den. Et Hjul og et Tøndebaand kan ikke staa alene, de kan kun holde sig oprejst, saa længe de er i Gang. Og saadan er det ogsaa med en Cykle: naar man sidder paa en Cykle, skal man bare huske paa, at saa længe den bliver ved at løbe, vælter den ikke.«

»Væltede Du slet ikke, mens Du lærte at køre?«

»Naada! Den første Dag fik jeg en Bule i Panden, to Huller paa Knæet og et flaaet Frakkeærme.«

»Saa havde Du nok glemt Princpet?« spurgte hun med et lille fiffigt Smil.

»Man kan s'gu godt huske Principet og dog tabe Balancen,« svarede han lidt stødt. »Men derfor er det naturligvis ingen Skade til at kende Principet for at cirkelformet Legemes Bevægelse hen ad en plan Flade. Er Svoger ikke hjemme?«

»Nej.«

»Er han ude ad Landet til med sin Cykle?«

»Ja.«

»Du véd ikke, hvad Vej han er taget?«

»Nej.«

»Det var kedeligt. Næste Søndag kører jeg med ham.«

»Skal jeg ingen Cykle have?« spurgte Laura pludselig.

Kæresten blev lidt forlegen. »Jo — det vilde jo være det bedste. — Bare Du ikke kommer til Skade med den. Mener Du, at jeg skulde købe en til Dig?«

»Det kan Du vel ikke?«

»Nej — saadan en Cykle koster jo ikke saa lidt.«

»Du har vel ikke betalt din Cykle paa en Gang?«

»Nej — jeg betaler bare tre Kroner om Ugen.«

»Det er ikke saa meget. Saa kan Du jo betale min paa samme Maade; den kommer jo til at høre med til Indboet.«

»Jeg skal tale med Formanden om det.

Saa skal Du jo med ind i Laget, og det véd jeg ikke, om Du kan komme.«

»Det er mig lige meget, om jeg kommer ind i Laget eller ej, men naar Du skal have Cykle, vil jeg ogsaa have en, og vil Du ikke købe en til mig, saa gør jeg det selv.«

»Ja — det var maaske det allerbedste.«

»Gud, hvor Du er nærig! — Nej, lad Du bare være at købe Cykle til mig.«

Han blev og spiste Frokost hos Portnerfolkene; men da hans Kæreste forekom ham lidt mut, og da han havde mere Lyst til at komme ud med Cyklen, foregav han, at han vilde køre ud en Timestid for at se, om han kunde finde Svogeren.

Næste Aften blev Kærestefolkene igen Uvenner i Anledning af Cyklen. Carl skulde som sædvanlig følge Laura hjem fra Istedgade til Fabriken paa Frederiksberg, og dette besørgede han i Aften paa den Maade, at han lod hende gaa langs Fortovet, mens han selv kørte ude paa Kørebanen i de grinagtigste Svingninger; hver Gang han var kommen et Stykke forud, vendte han om, og saaledes blev han ved at køre frem og til-

bage. Laura var arrig, og da hun paa Vesterbrogade kom til et Hus, hvori der var Gennemgang til Frederiksberg Allé, smuttede hun derind, uden at han saa' det, saa kunde han køre rundt og lede efter hende, hvis han havde Lyst.

Lidt efter at hun var kommen hjem, kom han ogsaa og ringede med sin Klokke.

»Hvor blev Du af?« spurgte han.

»Jeg gik naturligvis hjem,« svarede hun mut. »Tror Du, jeg havde Lyst til at gaa og se paa den Forestilling, Du lavede? Man kunde jo blive helt ør i Hovedet af at se Dig fare rundt som en Hest i en Karusselbane!«

»Naa, naa, naa! Bare ikke saa essig, Laura! Herefter skal jeg nok lade være at tage Cyklen med, naar jeg skal følge Dig hjem.«

I de samme Dage hændte det, at Etatsraad Hansens Datter, Frk. Agnes, spurgte sin Faders Kontorist, Portnersønnen Poul Meyer, om han vilde lære hende at køre paa Cykle. Hertil var Poul selvfølgelig straks villig.

Fabriken laa langt ude paa Frederiksberg, helt ude i Enden af en Villa-Allé. Ude paa Vejen skulde man næsten ikke ane, at der bag det smukke Jærngitterværk, den lille Blomsterhave og den lyse, næsten firkantede, rummelige Villa skjulte sig store Fabriksbygninger, hvis Larm man kun svagt kunde høre. Men bag Villaen var en stor gammel Have med høje Træer, og bag Haven igen et højt Plankeværk, og først her, bag dette Plankeværk, havde man Fabriksgaarden med Fabriksbygningerne. I Plankeværket var der en lille Dør ind til Fabriksgaarden, men denne Dør blev kun benyttet af Direktøren, Etatsraad Hansen og hans Familie. Indkørslen til Fabriken var ad en Sidevej, og her var det, Portneren og hans Familie boede.

Fabriksgaarden kunde, naar Arbejdstiden var forbi, udmærket benyttes som Cyklebane, og her var man helt fri for uvedkommende Tilskuere.

»Saa skulde jeg bede Dem fra Fader, om De vilde følge med mig ind til Køben-

havn og se paa en Cykle. Vi maa gærne laane Enspændervognen.«

»Ja — jeg kan jo køre paa min Cykle,« svarede Poul.

Den nylig konfirmerede unge Dame saa' paa sin fordums Legekammerat. »Er De bange for at køre sammen med mig?«

Portnersønnen smilte. »Nej, men jeg er ikke vis paa, at Deres Fader synes om, at De og jeg kører i aaben Vogn sammen og med Kusk i Livré. Hvis jeg skulde køre i Etatsraadens Vogn, skulde jeg først pynte mig. Lad mig følge med paa min Cykle.«

»Tør De da køre i Sporvogn sammen med mig?« spurgte den lille Dame, halv fornærmet.

»Ja — det tør jeg,« svarede Poul leende. »Saa kører vi i Sporvogn!«

Lidt efter var Frk. Agnes Hansen og Poul Meyer paa Vej til København.

Det Venskab, der i Barndommen havde bestaaet mellem Etatsraadens Børn og Portnerens, havde ikke forandret sig meget med Aarene. De havde haft Lov til at tumle sig

frit i Gaard og i Have, der hvade aldrig været Tale om Standsforskæl; de havde vist hinanden gensidig Fortrolighed og kendte mange af hinandens smaa Hemmeligheder. Agnes og Laura blev ved at sige Lu til hinanden, som da de var smaa Piger; det samme var Tilfælde med Vilhelm og Poul; om Vilhelm end fik andre Venner, da han blev Student, saa oversaa' han dog ikke Legekammeraten, der nu havde faaet en betroet Plads paa hans Faders Kontor.

Poul og Agnes udsøgte den bedste og flotteste Damecykle, de kunde finde. Cyklehandleren lovede at sende den ud paa Frederiksberg samme Aften. Regningen skulde sendes til Etatsraaden.

Og virkelig kom Cyklen omtrent paa samme Tid som Poul og Agnes.

Da der endnu var en Time til Solnedgang, begyndte Agnes samme Aften at køre. Saa længe Poul løb med og holdt paa Maskinen, gik det meget godt, men saa snart han slap, væltede den, og hun faldt ned i Armene paa ham.

Laura stod og lo, saa Agnes var lige ved at blive vred paa hende.

Poul tørrede Sveddraaberne af Panden; hans Lommetørklæde blev saa vaadt, som om han havde Snue.

Mens Agnes hvilte sig lidt, skulde Laura prøve at køre.

Agnes sad paa en Trækasse og morede sig over Lauras Anstrængelser for at komme op paa Maskinen.

Laura lo ogsaa. »Det er værst at komme op — i Begyndelsen — men sidder man først, gælder det bare at huske Principet: saa længe Hjulet løber rundt, vælter det ikke.«

Agnes lo, saa hun var lige ved at trille ned ad Kassen; hun syntes denne uimodsigelige Sandhed lød saa pudsig.

Endelig sad Laura fast i Sadlen. Hendes Broder støttede Maskinen, mens hun kørte Gaarden rundt et Par Gange. Saa slap han, og Laura kørte videre alene, svajende og vrikkende, rosenrød i Ansigtet af Anstrængelse og med et Udtryk, der hurtigt vekslede mellem Glæde og Angst. Men hun holdt Ligevægten, og jo længer hun kørte, des mere sikker blev hun.

Agnes saa' forundret og lidt misundelig paa hende. »Maa jeg nu prøve?« Hun kom atter op paa Maskinen; Poul støttede den, slap en Gang imellem, støttede den atter; det gik meget bedre end før.

Da det var blevet for mørkt til at køre mere, blev Cyklen sat ind i Vognskuret, Agnes gik ind i Villaen og Poul og Laura ind i Portnerboligen.

»Jeg kunde godt lide at have en Cykle,« sagde Laura til sin Broder, »nu da Carl har faaet en. Jeg kan betale næsten hundrede Kroner straks, og hvad der kommer til at mangle, kan jeg jo betale af paa hver Uge.«

»Ja — det kan Du godt,« svarede Broderen. »Jeg skal nok hjælpe Dig at købe den, og ogsaa at betale lidt af den, hvis det skulde knibe.«

»Aa — jeg tror nok, jeg selv kan klare den. — Kan Du ikke komme ind i Istedgade og hente mig i Morgen Aften?«

»Jo, det kan nok være.« Han stod lidt og tænkte. »Tror Du ikke Karen kunde have Lyst til at faa en Cykle?«

Laura lo. »Jo, det kunde hun vel nok,

men det tænker hun vist ikke paa; hun er endnu mere fattig end jeg. — Men husk det, Carl skal ikke vide noget af det. Du kommer vel ogsaa og henter mig inden han kommer hjem?«

»Ja — jeg kommer Klokken halv seks.«

Næste Aften var Poul og Laura henne hos den Cyklehandler, af hvem Agnes havde købt sin Cykle. Karen fulgte med. Poul tog selv Cyklen med hjem. Og da de kom hjem, begyndte Øvelserne i Fabriksgaarden. Nu havde Kontoristen tre kvindelige Elever: Agnes, Carl og Laura.

»Hvis Carl kommer,« havde Laura sagt til sine Forældre, »saa maa han køre en Tur til det bliver mørkt, eller ogsaa maa han sidde og snakke med Jer saa længe, men han maa ikke komme ud i Gaarden, og I maa ikke fortælle ham, at jeg har faaet Cykle.«

Agnes og Laura blev snart saa dristige, at de foreslog at køre ud paa Vejen. Karen kom ogsaa snart med.

Da Carl fik den Besked, Laura havde

givet sine Forældre, blev han fornærmet og kørte igen.

Poul fulgte Karen hjem. Han spurgte hende, om hun ikke gærne vilde have en Cykle. Hun rødmede ved at tænke paa, at hun ikke kunde svare paa dette Spørgsmaal, uden at røbe, at hun var en fattig Pige.

»Jo,« sagde hun smilende, »naar jeg havde Penge nok; men det har jeg ikke for Øjeblikket, og jeg vil ikke sætte mig i Gæld for en Cykles Skyld, som jeg jo kan undvære.«

Poul svarede ikke herpaa. Lidt efter spurgte han, om hun fulgte hjem med Laura i Morgen. Det lovede hun.

Efter Fyraften den næste Dag samledes Poul og hans Elever igen til Øvelse i Fabriksgaarden.

Da Agnes og Laura var kommen op paa deres Maskiner, opdagedes det, at der var en tredie Damecykle, der saa' ud til at være hel ny.

Poul trak den smilende frem til Karen. »Værs'go',« sagde han.

Hun rødmede og blev lidt forlegen. »Hvis er den?«

»De maa gærne laane den — lige saa ɐllænge De vil — De maa ogsaa køre ud ɯmed den.«

»Nej — naar jeg ikke véd, hvem der til-ɹhører den.«

»Det gør jeg.«

»En Damecykle?«

»Ja. Nu maa De ikke gøre saa mange COphævelser; jeg beder Dem jo bare om at ɐlaane den, deri er der da ikke noget ondt.«

Saa hjalp han hende op paa Maskinen.

»Nu kan vi godt køre ud paa Vejen,« ɐsagde Agnes.

»Ja — vi vil ud!« tilføjede Laura.

Den lille Dør i Fabriksporten blev aab-ɘnet. Poul tog sin Cykle. Agnes og Laura ɒ:ørte først ud. Poul kørte tæt ved Siden]f Karen for at kunne hjælpe hende, saa ɯnart det var nødvendigt.

Da de var komne et Stykke hen ad ɘVejen, lød en Cykleklokke bag ved dem og ɯn Cyklist foer pludselig ind imellem dem, ɘldet han raabte: »Halløj, her kommer jeg, ʻɐa'e Klodshans! — Sikken en Kavalkade!

Og Karen med! Nu har jeg Gud døde mig aldrig set saa galt!«

Det var Lauras Kæreste. Han havde siddet inde og talt med Portnerfolkene, og han havde ogsaa faaet at vide, at Laura øvede sig i at køre paa Cykle inde i Gaarden, men at de ikke turde lade ham komme ind, for det første fordi det var forbudt Fremmede at komme derind, naar Fabriken var lukket, og for det andet fordi Etatsraadens Datter ogsaa lærte at køre paa Cykle, og hun holdt ikke af Tilskuere. Men bedst som han sad og grundede paa denne Forklaring, foer Poul og hans tre Damer ud paa Vejen. I en Fart sprang han op af Stolen, fik fat i sin Maskine og foer efter dem: »Halløj, her kommer jeg!«

Han red hen ved Siden af sin Kæreste. Agnes sagtnede Farten, ventede paa Poul og Karen og kørte med dem.

Da Karen skulde hjem, vilde hun aflevere Cyklen, men Poul overtalte hende til at tage den med; han fulgte selv med. Carl fulgte ogsaa med, men han holdt sig hele Tiden et langt Stykke i Forvejen.

»Hvad har Du givet for den Cykle?« spurgte Carl sin Søster, da de var kommen hjem.

»Den har jeg ikke givet noget for; det er ikke min,« svarede hun.

»Hvis er det da?«

»Poul Meyers.«

»En Damecykle! Det kan Du bilde Bønder ind!«

»Ja — min er det i hvert Fald ikke.«

»Saa bliver det nok din! Hvad skulde der være i Vejen for, at et Menneske, der har en saadan Plads, kan forære Dig en Cykle.«

»Der kan være det i Vejen, at jeg ikke tager imod en saadan Present!«

»Pyt!«

Denne Samtale havde bragt Karen i Oprør, og Poul havde næste Aften den største Møje med at faa talt hende til Rette. Hun kørte paa Cykle ud til Fabriken tillige med Laura, hun kørte ogsaa en Tur sammen med Poul, Agnes og Laura, men hun vilde ikke tage Cyklen med hjem.

»Hvorfor ikke?« spurgte Poul.

»Nej — for naar jeg altid har den, er det jo lige som om det var min Cykle.«

»Hvad gør det?«

»Der kunde jo ske et Uheld, Cyklen kunde blive ødelagt for mig.«

»Det gør ikke noget; det er min Cykle.«

Karen saa' smilende paa ham. »Hvad vil De med en Damecykle?«

»Det er altid rart at have saadan en Cykle,« svarede han leende, »hvis man skulde faa en Kæreste.«

»Naa! Nej, det er én Grund mere for mig til ikke at slide den op.«

»Hvorfor vil De nu være saa trodsig, Frøken Jensen? Det ligner Dem jo slet ikke. Husk paa, vi to er jo ikke fremmede for hinanden, vi er næsten Svoger og Sviger-inde.«

»Ja, næsten!« gentog hun leende.

»Jeg fik Cyklen billigt; jeg havde jo i Forvejen købt to, en til Frk. Hansen og en til Laura, og naar jeg skal være ærlig, saa tænkte jeg paa Dem, da jeg købte den tredie.«

»Det er kønt af Dem, at De er ærlig,« sagde Karen, stadig leende.

»Ja, og jeg er glad over, at De nu ler ad det hele. Jeg var bange for, at De skulde blive fornærmet, at De skulde nægte at køre ud sammen med mig.«

»Naa — De syntes dog, at jeg havde Grund til at blive fornærmet?«

»Nej — jeg syntes det ikke; men jeg frygtede for det, fordi jeg synes De er anderledes end de fleste unge Damer. De tvinger En til at se op til Dem og til at holde sig i ærbødig Afstand fra Dem, paa samme Tid som Deres Skønhed tiltrækker mig.«

»Nu er jeg lige ved at blive vred — ti nu stille!«

»Jeg tier!«

Det var inde i Fabriksgaarden, da Karen skulde hjem, at denne Samtale blev ført.

»Jeg maa vel nok følge Dem hjem?« spurgte han.

»Ja — det maa De.«

Da hun kom hjem, fik han hende da ogsaa overtalt til at tage Cyklen med op,

og et Par Dage senere, Lørdag Aften, gav hun ham endog Lov til at hente hende Søndag Morgen til en Tur ud i Landet.

Laura spurgte ham, hvor han skulde hen, da han foer ud Søndag Morgen. — Han vidste det ikke rigtigt. — Om han kom snart igen? — Det vidste han heller ikke. Og saa hjulede han afsted ind imod Vesterbro. I Dag vilde han ikke saa gærne have sin Søster eller Svoger med, ikke engang Frøken Agnes.

Det var en mild, stille Sommerdag i Slutningen af Juli.

Karen var færdig da han kom, som om hun havde ventet paa ham. Og hun var tildels i Sportsdragt: kort, marineblaat Skørt, gule, langskaftede Støvler, lyst Liv og en Hue, der klædte hende saa fortryllende. Poul jublede, da han saa' hende.

»Har De tænkt et Sted, De gærne vilde hen i Dag?« spurgte Poul.

»Nej. Ud, hvor Vejen er god, hvor der er grønne Træer, mange grønne Træer, og smaa Søer, Bønderhuse med Straatag og

Storkereder — ud, hvor der er kønt; men for Resten maa De føre!«

De kørte ned ad Istedgade, over Vesterbro til Vodrofvej, derfra videre langs Søerne til Østerbro og endelig ud ad Lyngbyvejen.

»Nu kører De jo rigtig godt,« sagde Poul.

»Ja, det er ikke saa svært, naar man bliver lidt vant til det,« svarede Karen. »Hvor kan det være, at vi kører ud alene i Dag?«

Dette uventede Spørgsmaal forvirrede ham lidt. »Det véd jeg ikke; der er ingen, der har sagt, at de vilde med,«

»Der er maaske heller ingen, der vidste af, at vi tog ud?«

»Nej — det kan nok være.«

Hun lo. »Saa er det derfor, vi kører alene.«

»Vilde De gærne have haft Deres Broder med?« spurgte han.

»Det er mig ligegyldigt.«

»Eller Frøken Hansen?«

»Ja, tror De ikke, Frøken Hansen gærne

vilde have været med, hvis De havde sagt det til hende? Men det var maaske ikke sikkert, hendes Fader havde sagt ja dertil.«

»Frøken Hansen faar Lov til at raade sig selv, saa ung hun er. Synes De om hende?«

»Ja — jeg synes, hun er en yndig Pige.«

Og videre kørte de forbi Gentofte Sø, gennem Lyngby, og standsede ikke før de kom til Frederiksdal.

»Her vil vi spise Frokost,« sagde Poul, idet han sprang af Cyklen. »Det var Deres første større Udflugt. Skovene saa' vi hidtil kun i det Fjærne, men her har vi Skovene lige uden for Døren, og mens vi sidder og spiser Frokost, kan vi høre Furesøens Bølgers ensformige Melodi.«

»Her er smukt,« sagde hun, »og smukt undervejs; men paa Cykle faar man ikke rigtig Tid til at nyde den skønne Natur.«

»Jo, naar man bliver mere vant til at køre. Naar man først har vænnet sig til at køre paa Cykle, kommer man for langsomt afsted til Fods.«

»Men i en lille, magelig Skovvogn.«

»Ja,« sagde han leende, »det er elegantere.«

Han havde nok hørt tale om, at hun godt kunde lide at være meget fin, at hun altid sad hjemme ved Symaskinen i sin Mobders lille Stue og længtes ud efter større Frihed og større Pragt og større Lykke. Han havde dog aldrig mærket noget paa hende; han havde funden hende meget smuk; men hun var en saadan Skønhed, som han troede han aldrig kunde gøre sig Haab om at vinde. Først i de sidste Dage havde han vovet at nærme sig mere og mere til hende, og for første Gang var han kørt ud med hende alene. Og mens de kørte sammen henad landevejene, forbi Kornmarker og Bondergaarde, Ager og Eng, havde Fodgængere vendt sig om og set efter hende, saa smuk var hun, saa yndigt sad hun paa sin Maskine.

I flere Dage havde han tænkt paa denne Søndagsudflugt, og i flere Dage havde han tænkt paa, om han ikke paa denne Udflugt skulde spørge hende, om hun vilde slutte sig til ham for bestandig.

Og nu var hun kørt ud med ham alene,

saa maatte han vel ikke være hende saa helt ligegyldig. Eller tog hun kun mod de Fornøjelser, han og enhver anden bød hende, men hævede sine Tanker højere, naar det gjaldt om at slutte sig til en Mand?

Han underholdt hende saa godt han kunde, mens de spiste Frokost sammen i Frederiksdal, og det var jo saa let: i Dag var hun saa fornøjet og glad. Og alt omkring dem var saa smukt, den skønneste Sommerdag, man kunde tænke sig.

De gik hen i Storskoven, ned mod Søens Bred, et lille Stykke fra hinanden, han forrest.

Højtidelig stemt ved den Poesi, der nu laa over Landskabet, gav han sig til at synge dæmpet, for sig selv:

»Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
stræk dine Vinger nu vel!
Ser Du to Elskende...«

Saa vendte han sig pludselig om imod hende. »Hvor mange Gange tror De ikke disse Ord og disse Toner har lydt ud over Søen? Snart en enlig Vandrer, snart to Elskende og snart et helt Kor?«

Hun nikkede uden at svare og saa' ud over Søen.

De gik videre. Hvor mærkværdig tavse de begge var blevne, som om de nu hver havde nok i deres egne Tanker. Han var igen kommen et Stykke foran hende, fordi hun af og til plukkede en Blomst i Skovbunden.

Saa standsede han ved en ung Bøg, og idet han lagde Haanden paa dens Stamme, stod han og ventede paa hende. »Der var noget, jeg skulde spørge Dem om,« sagde han ret frejdigt.

»Hvad er det?« spurgte hun.

Han blev lidt forlegen og stammede: »Det er meget svært at sige det.«

Blodet foer hende til Hovedet. Nu vidste hun, hvad han vilde spørge hende om.

»Kan De gætte det?« spurgte han, og straks efter ærgrede han sig over, at han havde spurgt saa barnagtig og kejtet.

»Man kan jo gætte fejl,« svarede hun, uden at se paa ham.

»Nej — De gætter ikke fejl — De véd godt, hvad jeg vil spørge Dem om. Jeg

havde gærne villet spørge Dem for længe siden; men jeg har altid forekommet mig selv saa lille lige overfor Dem. Nu vil De ikke blive vred paa mig?«

Hun smilte lidt vemodigt. »Vred bliver man jo aldrig. Vi taler begge to om et Ord, ingen af os holder af at nævne. De skal heller ikke nævne det . . . De skal ikke spørge mig . . .«

»Naa!« sagde han dæmpet, med et svagt Suk og lod Hovedet synke. »Jeg burde have vidst det.«

»Det kunde De ikke vide,« sagde hun i en mild Tone. »Alt, hvad jeg véd om Dem, er kun godt. Men naar De spurgte mig nu, saa kunde jeg ikke svare Dem — ikke som jeg vilde. Jeg har lovet at vente et Aar.«

Det gav et Ryk i ham og han saa' overrasket paa hende. »Men hvor kunde jeg vide det?«

Der blev en lang Pavse.

»Er han rejst bort?« spurgte Poul.

»Ja.«

»Og kommer hertil om et Aar?«

»Det har han skrevet.«

»Tvivler De paa, at han kommer?« spurgte han.

»Jeg véd det ikke.«

»Det er underligt,« sagde han tankefuldt, ligesom for sig selv. »Det er der ingen, der véd noget om?«

»Slet ingen.«

»Ikke engang Deres Moder?«

»Ikke engang min Moder!«

»Det er underligt!« gentog han lige som før.

»Derfor skal De heller ikke tale om det til nogen... men det behøver jeg vist ikke at bede Dem om.«

»Nej — det behøver De ikke at bede innig om.« Han stod lidt og tænkte. »Saa onnolder De da allermest af ham?«

Hun svarede ikke.

»Og naar han kommer hjem, saa vil De ligifte Dem med ham?«

»Ja.«

»Men naar han ikke kommer, vil De saa ikke sørge?«

»Nej — saa vil jeg glemme.«

»Man sørger alligevel, naar det er En, man har holdt af.«

»Jeg sørger ikke.«

»Og hvis han ikke kommer om et Aar — vil De saa gifte Dem med mig?«

»Ja?«

Han saa' spørgende paa hende, som om han ikke rigtig vidste, om det var Alvor eller Skæmt. »Det vil blive en underlig Tid for mig. Jeg véd ingen Ting om ham, véd ikke, om De selv gærne vil have, han skal komme tilbage, eller om De kun vil holde et Løfte, De en Gang har givet. Imidlertid gaar jeg og véd ikke, om jeg er købt eller solgt, og som jeg allerbedst lever i Haabet, kan han staa ved Siden af mig.«

De var begyndt at gaa hen ad Skovstien.

»Saa er det vel klogest, ikke at haabe,« sagde hun.

Han saa' paa hende; der kunde ligge mere end én Mening i hendes Ord. »Ja, det er vist det klogeste.«

De gik et Stykke hen ad Stien uden at tale sammen.

»Skal vi ikke vende om?« spurgte han, »ellers kommer vi vist snart til Kollekolle.«

Hun vendte om, uden at svare. Og uden at tale mange Ord sammen, gik de ad Skovstien tilbage til Frederiksdal.

»Skal vi køre til Byen straks?« spurgte han, da de atter havde faaet deres Cykler frem.

»Det er vel bedst.«

»Ja — det kommer an paa Dem. — Skal vi køre ad Lyngbyvejen eller ad Strandvejen?«

»Lyngbyvejen er vel lidt nærmere,« svarede hun, »men Strandvejen er livligere, der er stærkere Færdsel; man skal passe bedre paa og faar ikke Tid til at falde i Tanker. Lad os køre ad Strandvejen.

»I Galop, i Galop, min Ganger!«

sang hun leende og foer hen ad Vejen.

Han fulgte hende. Hun kunde sagtens le!

V.

To Veninder.

»Agnes spurgte igen i Aftes efter Dig,« sagde Laura en Lørdagmorgen til Karen, idet hun satte sig ved sin Maskine, for at begynde paa sit Arbejde.

»Igen?« gentog Karen. »Jeg véd ikke af, at hun har spurgt efter mig før.«

»Jo, hun spørger om Dig næsten hver Morgen; det har jeg da ogsaa sagt Dig. Hun syntes, det var saa morsomt de Aftener, vi alle fem kørte ud. Men nu kommer Du ikke mere, og din Cykle staar der hjemme og sørger.«

»Min Cykle? Det var jo slet ikke min.«

»Poul havde købt den til Dig.«

»Ja, det har jeg ogsaa hørt Drillerier nok for af Carl.«

»Aa — hvad vil Du bryde Dig om det?« spurgte Laura. »Nu kører Poul heller ikke mere, eller ogsaa kører han alene, og Carl sætter Agnes ikke stor Pris paa,« tilføjede hun leende. »Hvor ung og rar hun end er, saa føler hun dog, at hun er Etatsraaddatter. Nu skulde jeg spørge, om Du ikke vilde komme ud til hende i Morgen, helst fra Formiddagen, for hun er nok alene hjemme hele Dagen. Det maa ogsaa være underligt for hende og Faderen at gaa der hjemme alene i de mange og store Værelser. Ja, de har jo nok baade Husjomfru og Stuepige, men alligevel — den Gang Sønnen var hjemme, var der anderledes Liv. Nu gaar Agnes og keder sig. Det er jo sjældent, der er Selskaber, og det er heller ikke tidt, at Faderen tager hende med ud. Nu havde hun kastet sin Kærlighed paa Dig, og saa bliver Du borte.«

»Saa gaar jeg ud til hende i Morgen.«

»Vil Du? I Morgen Formiddag?«

»Ja — Klokken elleve.«

»Maa jeg sige det til hende i Aften?«

»Ja.«

»Saa vil hun blive glad.«

Senere spurgte Karen: »Men gaar Etatsraaden ikke meget ud? — Du har jo sagt, at han holder af at more sig. — Hvorfor tager han ikke sin Datter med?«

»Det er jo ikke alle Steder, han kan tage hende med. Naar han bliver bedt til Selskab, saa er hun altid med, og de har Pladser i det kongelige Teater. More sig! — ja, det kan Du tro! Han har en storartet Vinkælder . . . men han har vist ogsaa et Par Kærester.«

»Et Par?« gentog Karen i en Tone, som om hun ikke vilde tro det.

»Ja — det siger Moder!«

»Aa — hvor skulde din Moder vide det fra?«

»Mo'er? Etatsraadens Portnerkone? Jo lur Du hende! — Er det ogsaa saa underligt? Han er Enkemand og saadan en Mand, der er saa godt kendt og som har Titel og Dannebrogskors, kan vel ikke saa godt sætte sig

hen i en Varieté og høre paa Sangerinderne; men derimod kan han godt smutte op til en lille Veninde, der kan synge og spille for ham og klinke med ham saa tidt han vil have det.«

Karen lo. »Du véd nok, hvordan det gaar til i den fine Verden. Jeg synes i hvert Fald, at din Etatsraad godt kunde nøjes med én Veninde.«

»Maaske har han heller ikke mere end én — én ad Gangen.«

De to unge Piger var alene paa Systuen.

I nogen Tid syede de rask paa deres Arbejde og Symaskinerne snurrede, saa man ikke kunde høre andet.

Mens Karen syede, sad hun og tænkte paa det Æmne, hun og hendes Broders Forlovede nylig havde talt om, og da hun atter standsede sin Maskine, gav hun sig til at le. »Naa, ja — hvorfor ikke? Luther har jo selv sagt, at den er en Nar, der ikke holder af Vin, Piger og Sang! Luther var en skikkelig Mand, men han havde saa mange smaa Svagheder.«

— — —

Da Karen vaagnede næste Morgen, skinnede Solen paa Genbohusets vaade Tag; det havde altsaa nylig regnet. Hendes Moder var allerede oppe. Hun saa' hen paa sit Uhr. Klokken gik til otte. Hun havde sovet længe i Dag, saa vilde hun bare ligge lidt og vente paa sin Te.

Hun saa' misfornøjet op mod Himlen. Nu piskede Regnen haardt mod Ruderne og for et Øjeblik siden skinnede Solen. Det blev nok Bygevejr i Dag, og det var kedeligt, for hun havde netop tænkt paa at pynte sig, da hun skulde i Besøg hos Etatsraadens Datter.

Hun bankede med sin Neglebørste paa Væggen. Køkkenet laa lige ved Siden af Sovekammeret, og hun kunde høre, at Moderen var der ude.

Moderen viste sig ogsaa straks efter i Døraabningen.

»God Morgen, Moder! Faar jeg snart Te?«

»Ja, den kan Du faa med det samme.«

Inden Moderen kom med Teen, var det

igen blevet Solskinsvejr, og Solstraalen opklarede ogsaa Karens Ansigt.

»Nu er det godt Vejr igen,« sagde hun til Moderen. »Mon det holder sig?«

Fru Jensen saa' ud gennem Ruden. »Naa — lidt holder det sig vel nok.«

Karen lo. »Ja — lidt!«

Da Karen kort efter stod og kæmmede sit lange, gyldne Haar, plaskede Regnen ned igen. Det var dog et drilagtigt Vejr! Hun kiggede ud ad Vinduet. Den saa' ikke meget lovende ud, denne Himmel! Lige over Gaden hang den regntunge, mørke Sky, men ude over Kalvebodstrand var Himlen mørkeblaa og med lette, hvide Skyer. Hun kom til at tænke paa sin gamle Lærer, der gav Skolepigerne en Forklaring, som hun den Gang slet ikke kunde forstaa: »Højst oppe hænger Fjerskyerne, de er dannet af Isnaale, og de giver ikke Vand, men naar Fjerskyen slutter Forbindelse med en Klodesky, saa kan der blive Regnvejr.« Hun havde aldrig siden glemt denne Forklaring, der lød for hende som et Æventyr om et Bryllup mellem Skyerne.

Hun tog alligevel sin smukkeste Sommerkjole paa.

Gaden var allerede tør, da hun kom ned, der var ikke flere truende Skyer at se, hun gik derfor hele Vejen. Luften var jo saa mild nu, Solen skinnede uden at brænde. Regndraaberne glinsede paa Løvet.

Da hun kom ud i Villa-Aléen, stod Agnes ved Havegitteret og saa' ud paa Vejen. Saa snart hun fik Øje paa Karen, smuttede hun ud paa Vejen og løb hende i Møde.

»Det er Dem, jeg staar og venter paa! — God Dag! — Jeg var saa bange for, at De ikke skulde komme, fordi det var Regnvejr.«

»Nu er det jo Solskinsvejr,« sagde Karen smilende. »Desuden er jeg ikke bange for en Smule Regn.«

»Det var godt De kom. Bliver De hos mig hele Dagen?«

»Ja — det kan jeg godt.«

»Jeg er alene hjemme. Hvorfor kommer De ikke mere her ud om Aftenen?«

»Jeg har vel egentlig ingen anden Grund end den, at jeg ingen Cykle har.«

»Hvis Cykle var det da, De havde?«

»Poul Meyers!«

»Maa De da ikke laane den mere?«

»Jo, men jeg vil ikke.«

»Aa — ikke andet! Saa kan jeg laane den, og saa kan De laane min.« De gik gennem Haven. »Skal vi gaa op?«

Agnes aabnede Døren for sin Veninde, tog mod hendes Hat og førte hende ind i de pragtfuldt og kunstnerisk udstyrede Værelser.

»Jomfru Andersen!« raabte Agnes.

Husjomfruen kom lidt efter tilsyne i Døraabningen.

»Har De Kaffe til Frøken Jensen og mig?«

»Lige straks!«

»De har nok aldrig været her oppe før?« sagde Agnes til Karen, da Jomfruen atter var gaaet.

»Nej.«

»Nu skal De se mine egne Stuer — de er oven paa. Vi kan godt gaa derop; Frøken Andersen kalder nok paa os, naar Kaffen er færdig.«

De to unge Piger gik op ad Trappen.

der var udstyret med Tæpper, Portièrer, kunstnerisk udførte Gaskandelabre og Søjler med Broncefigurer.

Agnes havde to Værelser, lige saa rigt og smagfuldt udstyrede som Værelserne i Stue-Etagen, og et Sovekammer med lyst Egetræs Møblement.

»Og her ovre paa den anden Side af Gangen boer min Broder, men han er ikke hjemme; han er ovre i Jylland for at hjælpe en gammel Præst; men naar han kommer tilbage, bliver han nok Præst ved en af vore Kirker; det har de lovet ham; han er bare ikke gammel nok endnu. Jeg synes det bliver morsomt, at jeg saa faar en Broder, der er Præst. Og han vil vist nok blive en god Præst; han ser godt ud og han holdt meget af at holde Tale som Student. Kom skal De se hans Billede!«

Agnes aabnede Døren paa den anden Side af Gangen.

»Man kan straks se, det er en Ungkarlelejlighed, man træder ind i,« sagde Agnes leende. »Her var for Resten tidt morsomt, da Vilhelm var hjemme; han havde en fire,

fem Venner, som stadig kom her, unge, glade Studenter lige som han selv. Nu er her bleven saa stille.«

»Er alle hans Venner da ogsaa rejst?« spurgte Karen.

»Nej — men det var jo hans jævnaldrende, og de har alle taget Embedseksamen sammen med ham; kun to af dem var Theologer. Der var rigtignok ingen af dem, der kommer for min Skyld, og heller ikke for Faders Skyld. Der hænger Vilhelm,« hun pegede paa et Oliemaleri, Brystbillede i Legemsstørrelse, — »det har en ung Maler, ogsaa en af hans Venner, malet; det ligner udmærket.«

Karen betragtede Billedet nøje. Ikke den flygtigste Tanke søgte nu den unge Mand, der havde svømmet i Land med hende ved Skodsborg. Men Billedet fængslede hende, fordi det fremstillede en ung Mand med et kønt, aandfuldt Ansigt og fordi det var godt udført. Hun havde ingen Anelse om, at det var ham, der havde tilskrevet hende de Par Linier, hun gæmte omhygge-

ligt som en hellig Skat, ham, hun havde lovet sig selv at vente paa et Aar.

Imidlertid havde Agnes bladet i et Album. »Og her skal De se det allerførste Billede, vi har af ham; her sidder han paa Moders Skød; han er ikke mere end to Aar — sikken en Basun-Engel, og sikke store Øjne, han stirrer med — Fotografen har vist bildt ham ind, at der skulde flyve en Fugl ud af Apparatet, det er den, han sidder og stirrer efter. Ja, det var længe førend jeg kom. Der er ni Aar mellem ham og mig, og vi har ikke været flere Søskende; er det ikke underligt?«

Døren ud til Gangen stod aaben. Agnes hørte nogen komme op ad Trappen og saa' ud.

»Kommer De for at hente os, Jomfru Andersen?«

»Ja — Kaffen er paa Bordet.«

»Tak — saa kommer vi!«

Hvor det Kaffebord saa' indbydende ud! Flødekande og Sukkerskaal som af blankt Sølv, Sandkage og Likør!

Agnes gik hen ved Pianoet og begyndte

paa et lille Klaverstykke af Ludvig Schytte; det hed ‚I Møllen', og man hørte hele Tiden Møllehjulets Gang; lidt efter lidt sagtnede det og standsede tilsidst helt. Karen havde ikke før hørt Agnes spille; den unge Pige viste ikke stor Dygtighed eller Talent for Musik.

Da Agnes var færdig med ‚I Møllen', gik Karen hen og saa' paa Noderne.

»Kan De spille?« spurgte Agnes.

»Ja lidt,« svarede Karen smilende.

»Men De har vel ikke spillet den før?«

»Nej,« svarede Karen og blev ved at læse paa Nodebladet.

»Den er ikke ret svær,« sagde Agnes, »men naar man ikke har spillet den før . . .«

Karen lo. »Jeg kan jo prøve, om jeg kan spille den.«

»Ja.« Agnes gjorde Plads for Veninden.

Og Karen begyndte at spille.

Agnes stod forbavset og hørte paa hende, rødmede og smilede.

»Har De ikke spillet den før?»

»Jeg kender den slet ikke.«

»Saa er De rigtignok dygtig,« sagde Ag-

nes beundrende, og med et Suk tilføjede hun: »Saadan kan jeg aldrig komme til at spille.«

»Aa — hvorfor ikke?«

»Nej — jeg kan ikke, det véd jeg godt. Spil lidt for mig.«

»Ja.« Karen søgte mellem Agnes Noder, og fandt et Hæfte Sonatiner af Kuhlau.

Agnes sad andægtig og hørte paa hende. »Mine Sange lyder meget kønnere, naar De spiller dem,« sagde hun; »jeg kender dem næsten ikke igen.«

Portièren for Døren ind til det andet Værelse var trukken halvt for. Agnes saa' hen til Portièren, bøjede sig ned til Karen og hviskede: »Nu staar Jomfru Andersen der inde og lytter; hun er saa musikgal.«

Karen lo og begyndte paa Kuhlaus Sonate Nr. 1. Den var meget lang. Da hun havde sluttet, saa' begge de unge Damer hen til Døraabningen, hvor der nu stod en høj Herre med tyndt, glatkæmmet sort Haar og kraftigt sort Overskæg; han klappede fornemt i Hænderne og sagde Bravo.

»Er det Dig, Fader!« udbrød Agnes.

»Jeg troede ikke Du var hjemme; jeg hørte nok, at der var en Tilhører der inde, men jeg troede, det var Jomfru Andersen.«

Etatsraaden lo. »Jeg er ogsaa nylig kommen. »Men da jeg saa kom ind og hørte den Musik, som jeg jo godt kendte fra de mange Aar, Du har lært at spille, satte jeg mig ned og forsøgte paa at gætte, hvem det var, der spillede saa kønt.«

»Du kunde nok høre, det ikke var mig?« sagde Agnes leende. »Og tænk, Frøken Jensen har aldrig spillet de Stykker før. — Maa jeg forestille min Fader og min Veninde Frøken Jensen for hinanden.«

»Det glæder mig at se Dem her, Frøken Jensen, det har glædet mig at høre Dem spille, og det glæder mig at høre, at min Datter kalder Dem Veninde, saa tør vi gøre os Haab om at se Dem oftere her.«

Karen bøjede sit smukke Hoved og takkede med et Smil for den Hyldest, Etatsraaden bragte hende.

Etatsraaden sluttede sig for Resten af Dagen til sin Datter og hendes Veninde; han var munter og underholdende og fandt

paa saa meget, der kunde more de unge Damer.

»Hvad mener Du, Agnes, om vi kører en Tur ud til ‚Constantia'?« spurgte han.

Agnes saa' spørgende paa Karen.

»Synes De om det, Frøken Jensen?« spurgte Etatsraaden.

»Ja — jeg vil gærne.«

»Jeg ogsaa,« tilføjede Agnes.

Etatsraaden gik hen og trykkede paa en Knap til en elektrisk Klokke.

Lidt efter kom Husjomfruen.

»Hør, Jomfru Andersen, vil De sige til Nielsen, at han skal pynte sig og spænde to Heste for Landaueren, men han skal slaa den ned; naar han er færdig, vil vi køre en Tur.«

Der gik en lille halv Time, saa kørte Etatsraaden og de to unge Damer ud. Laura aabnede Porten for dem og gjorde store Øjne, da hun saa' sin Svigerinde i Etatsraadens Vogn og i Selskab med Etatsraaden, og selvfølgelig blev der i Portnerboligen flere Gange i Løbet af Dagen talt om denne Begivenhed.

»Ja — det er noget for Karen,« sagde

hendes Broder, »saadan at køre ud i aaben Vogn med Kusk i Livré, og faa Folk til at tro, hun er en fin Dame!«

»Var det mig, saa sagde jeg nok heller ikke nej til saadan en Køretur,« sagde Laura, »især naar Agnes er med. Med Etatsraaden alene vilde jeg ikke saa gærne køre.«

»Hvorfor ikke?« spurgte Bogbinderen.

»Nej — hvad skulde man tale med ham om?«

»Det fandt Etatsraaden saamænd nok selv paa,« bemærkede Portnerkonen. »Hvad mener Du, Poul?«

»Aa — lad mig være i Fred!« svarede Kontoristen lidt bidsk.

Moderen saa' forundret hen paa ham. »Naa — Du er i det Humør! Hvad er der nu i Vejen med Dig?«

Poul svarede ikke. Han havde i lang Tid gaaet og været noget tavs, og i Tavshed havde han tænkt paa Karen, der nu ikke mere kom ud om Aftenen og kørte paa Cykle sammen med ham, Agnes og Laura. Han havde faaet at vide, at Karen havde lovet at komme hjem til Agnes i Dag; han havde

haabet, at hun ogsaa vilde se ind til Laura, med det samme hun var der ude; af den Grund var han bleven hjemme. Men hun kom ikke — hun kørte ud i Etatsraadens Vogn og ved Etatsraadens Side!

Imidlertid kørte Etatsraadens elegante aabne Vogn gennem Frederiksberg Allé, Vesterbrogade, Frederiksberggade og videre gennem ‚Strøget', over Kongens Nytorv, Bredgade og til Langelinie.

Det var rigtigt, hvad Broderen sagde, og med en vis Ringeagt, at skønt Karen var en fattig Pige, følte hun sig bedst hjemme i rigt Selskab. Og hun forstod at føre sig saaledes, at man maatte tro om hende, hun virkelig var en fin Dame.

Saa livligt og frejdigt hun sad og talte med Etatsraaden paa Køreturen gennem Byens fineste Gader og ud ad Strandvejen anede han heller ikke, at det var en kvindelig Herreskræder, der sad ved Siden af ham.

Karen kunde heller ikke lade være at tænke paa, hvad Laura havde fortalt hende om Etatsraaden, at han var en gammel Laps,

at han sværtede sit Haar og Skæg, og at han havde Kærester i Byen. Men det brød hun sig ikke noget om. Lige over for hende var han ridderlig og høflig.

Paa ‚Constantia' bestilte Etatsraaden en flot Middag i et lille elegant Værelse.

Hjemturen var endnu mere munter end Udturen.

Da de kom hjem, forlangte Etatsraaden et Par Flasker af sin bedste Rhinskvin, Karen spillede nogle muntre Melodier, af og til nynnede Etatsraaden med.

Da Klokken var ti, mente Karen, at det var bedst, hun tog hjem. Etatsraaden vilde endelig køre hende hjem i et lille Enspænderkøretøj; men hun stred imod og fik sin Villie. Agnes fulgte hende til Sporvognen.

Agnes var kun et Par Minuter borte. Da hun kom tilbage, sad hendes Fader i en Gyngestol og røg en Havannacigar.

»Naa, lille Agnes,« sagde han, »synes Du ikke, det har været en ret morsom Dag?«

»Jo.« Agnes satte sig ved Klaveret og slog et Par Toner an.

»Nej — Du skal ikke spille — lad os nu sidde og tale lidt fortroligt sammen.«

Agnes lo. »Der tales jo ellers allerbedst, naar der musiceres.«

»Ja — men det synes jeg ikke om; hver Ting til sin Tid. Du har aldrig før talt til mig om den unge Dame.«

»Jeg har heller ikke kendt hende saa længe.«

»Hvad er hendes Fader?«

»Han er død; jeg véd ikke, hvad han har været. Hendes Moder har vist Systue.«

»Saa?« sagde Etatsraaden i en langtrukken Tone. »Hvor har Du da lært hende at kende?«

»Her ude i Gaarden.« Hun begyndte at spille ‚En gammel Skarnbasse' med en Finger.

»Kan Du nu ikke være fornuftig et Øjeblik?« sagde Etatsraaden lidt utaalmodig. »Du er saa kaad i Aften.«

»Er jeg kaad? Du spørger mig, hvor jeg har lært Frøken Jensen at kende, saa siger jeg ude i Gaarden, og det er sandt; her lærte hun at køre paa Cykle sammen med Laura og mig, men saa blev hun vist Uven-

ner med Poul Meyer, og saa kom hun ikke mere.«

»Hvad vil det sige? Hvor kunde hun blive Uvenner med Poul Meyer? Havde hun da noget Bekendtskab til ham?«

»Ja — lidt; Poul Meyers Søster er forlovet med Frøken Jensens Broder.«

»Puh! Det er en indviklet Historie! Poul Meyers Søster?«

»Ja — Laura.«

»Laura? Er hun forlovet? Det har jeg aldrig hørt tale om. Hvad er han?«

»Jeg synes Laura har fortalt mig, at han er Bogbinder. Hun syr hos hans Moder, og der har hun lært ham at kende.«

»Ja — saadan gaar det i Reglen. Bogbinder og Systue! Jeg troede, Frøken Jensen var højere paa Straa.«

Agnes saa' smilende paa sin Fader. »Fortryder Du, at Du tog hende med ud at køre?«

»Nej — paa ingen Maade!« svarede Etatsraaden livligt. »Hvad mon hun egentlig tager sig for?«

»Det har jeg ikke spurgt hende om.«

Etatsraaden lo. »Du kender ikke meget til din ny Veninde.« Han saa' paa sit Uhr. »Halv elleve! — Nu er det vel paa Tide at gaa til Ro. God Nat!«

»God Nat, Fader!«

En halv Snes Minuter senere smuttede Etatsraaden saa forsigtigt som muligt ud ad Havelaagen og gik rask henad Alléen. Da han var kommen et Stykke hen ad Vejen, gav han sig til at nynne Omkvædet paa en af Dagmar Hansens Viser:

»O, Dagmar! O, Dagmar!
vil Du være min, saa vil jeg være din!
O, Dagmar! o, Dagmar!
sig ja — og vi skal have Grin!«

VI.

Edderkoppen spinder.

Da Etatsraaden vaagnede Mandag Formiddag, saa' han lidt tankefuldt op i Loftet, som om der var noget, han ikke kunde huske. Jo, der paa det lille Bord stod Bakken med Tepotten! Han rejste sig op i Sengen og kiggede ned i Tepotten og Koppen. Jo vist havde han drukken Te, men han havde ikke haft Appetit for et eneste Stykke Franskbrød, og saa var han falden i Søvn igen og havde sovet saa haardt og saa længe, at han helt havde glemt, at han havde faaet Te. Men det var ikke saa underligt, det havde været en forfærdelig Nat, en af de værste Nætter, han havde oplevet. Men nu havde han lovet sig selv, at det skulde være sidste Gang; det havde han ganske vist tidligere

lovet sig selv, men nu skulde det være Alvor. Det var jo ikke rigtigt, at en Mand, der var Etatsraad og Fader til en Præst, gik paa saadanne Æventyr! Dette skulde være det sidste!

Etatsraaden ringede. Da han syntes, det varede for længe, inden der kom nogen, ringede han en Gang til.

Endelig kom Stuepigen farende.

»Jeg troede saamænd, at hele Huset var falden i Søvn, lige som jeg selv.«

»Nej — men jeg troede ikke, at Hr. Etatsraaden vilde ringe; jeg skulde først . . .«

»Ja, det er godt! Hvor er Jomfru Andersen?«

»I Byen med Pigen.«

»Og min Datter?«

»Nede i Haven.«

Det er godt! Jeg skal have noget Kaffe?«

»Kaffe?«

»Ja — Kaffe! De kan vel nok lave en Kop Kaffe til mig!«

»Jo, Hr. Etatsraad!« Pigen kom ind i Stuen og tog Bakken med Tekopperne ud.

Etatsraaden lagde sit Hoved tilbage paa

de bløde, hvide Puder og smilte ved Tanken om Dagen i Gaar. Det havde været saadan en køn, hyggelig Dag i Gaar, men en ganske forfærdelig Nat!

Hvor hun spillede dejligt, denne unge Pige, og hvor hun var køn og stor — ikke for stor, men velvoksen — og hvad for et dejligt, fyldigt, lyst Haar hun havde! — Det var egentlig sært, at hans Datter kendte saa lidt til sin nye Venindes Familieforhold; men Portnerfolkene kendte hende jo; det var vel ikke saa vanskeligt paa en fin Maade at faa den lille Laura til at fortælle lidt om hende.

Det var en nydelig Pige, denne Frøken Jensen! Han vilde faa sin Datter til at indbyde hende til Middag en af de første Dage!

Var han bare bleven hjemme i Gaar; men da Frøken Jensen var gaaet, kedede han sig, og saa gik han først hen i ‚Sommerlyst's Koncertsal, derfra længere ind ad Byen til og endte hos à Porta paa Købmagergade. Der var han bleven til Klokken et om Natten, og var saa gaaet ganske langsomt gennem Vimmelskaftet og Frederiksberggade ud

til ‚National', hvor han endelig traf en lystig lille Pige, som nikkede saa polisk til ham. Han spaserede med hende om ad Gyldenløvesgade. Da de kom til Studiestræde spurgte hun: »Skal De den Vej?« — »Alle Veje fører til Rom,« svarede Etatsraaden. — Damen fta Natkafeen lo. »Rom!« gentog hun; »jeg holder nu mest af den Vej, der fører til Vin.« — »Har De Vin?« spurgte han. — »Nej, men jeg véd, hvor jeg kan faa noget at købe, hvis De har Penge, og saa kan vi gaa hjem og solde, hvis De har Lyst.« Det var netop det, Etatsraaden for Øjeblikket havde mest Lyst til. Han og hans skønne Ubekendte vendte om, han gav hende tre Kroner til at købe Vin for hos en Cigarhandler paa Vesterbrogade. Hun boede paa Gasværksvej i en Bagstue. — »Tag Tøjet af og lad som De var hjemme! Her er hyggeligt, hvad?« sagde hun. — Etatsraaden lagde sin Hat paa Kommoden med det hvide Tæppe og det meget billige Nips. Han saa' sig om i Stuen. Her var et rundt Bord med grønt Tæppe, en billig Hængelampe, tre Stole og en stor Chaiselongue,

paa Væggen et ovalt Spejl og nogle tyske Farvetryk i Glas og Ramme. Døren stod aaben til et andet Værelse, der var mørkt, men hvori man dog skimtede en Seng. Ved Væggen lige overfor Chaiselonguen stod et gammelt, taffelformet Klaver. — »Naa, De spiller endda Fortepiano!« — »Ja, det kan De bande paa!« Hun slog paa Tangenterne, uden at bryde sig om, hvor hun traf, og sang:

»Tag mig, tag mig, om Du kan!
Mig kan ingen fange!«

»Det er nok Zigøjnersystemet,« bemærkede Etatsraaden. — »Véd De, hvad det Klaver har kostet?« spurgte hun. »En og tyve Kroner! Det var da ikke for dyrt! — Her er Glas — kan De høre — kling! Krystal! Nu skal jeg trække op! — Skvup! — den var haard!« — Mens Etatsraaden stod og polerede sit Glas med sit Lommetørklæde, blev der banket haardt paa Damens Dør...

I dette Øjeblik blev der banket paa Etatsraadens Sovekammerdør, og paa Grund af

Tankeforvirring raabte han nu forskrækket: »Hvad er det?«

Stuepigen aabnede Døren og traadte ind. »Det er Hr. Etatsraadens Kaffe!«

Etatsraaden overvandt hurtigt sin Forvirring og sagde leende: »Naa — jeg tror, jeg var falden i Søvn og vaagnede forskrækket op af en slem Drøm!«

Pigen satte Kaffen paa det lille Bord ved Siden af Sengen og gik.

Etatsraaden lo stille, da han skænkede Kaffen op. Han havde ligget og i Tankerne gennemgaaet hele Historien fra i Nat, og han var netop kommen til det Sted i Historien, hvor Pigens Kæreste dundrede paa Døren, da hans Stuepige kom og bankede; det var ikke saa underligt, at han blev forskrækket og lige som i Nat raabte: Hvad er det? — Ja, det var en flov Historie i Nat; men det var et Held, at der ikke var andre end Pigebarnet, der kendte den, og hun havde ingen Anelse om, hvem han var, saa paa den Maade var han jo sluppen ret billigt fra den — den havde ikke kostet ham mere end de tre Kroner til Vin, som han

ikke engang fik Lov til at smage paa. Bag efter kunde han da sagtens le ad den, men i Nat var den sandelig ikke morsom. Lige da han skulde til at skænke et Glas Vin, blev der banket paa Døren. »Hvad er det?« raabte han forskrækket. — »Syyy — ti bare stille!« hviskede Pigen. — »Er der ikke en anden Udgang?« spurgte Etatsraaden. — »Ingen anden end Vinduet!« — Der blev banket igen. — »De maa ikke lukke op!« — Saa blev der dundret med knyttede Næver, og en Stemme raabte: »Lukker Du ikke op, Ludovika, saa slaar jeg Fyldingen ud af Døren!« — »Det har han gjort en Gang før!« hviskede Pigen forskrækket. »De maa gaa ud ad Vinduet, saa kan De gennem Kælderen komme ud paa Gaden.« — Etatsraaden var bange for at brække Benene. — »Der staar en Stige udenfor,« sagde Pigen. »Kom, skal jeg lyse for Dem.« Hun rullede Gardinet op, aabnede Vinduet, tog Lampen, og Etatsraaden kom helskindet ned i en lille bitte Gaard, helt omgiven af Mure, og inden han fik set sig om, havde Pigen atter lukket Vinduet og rullet Gardinet for, og Etats-

raaden stod alene i den lille mørke Gaard og kunde ingen Udgang finde. Han famlede om i Gaarden, faldt over en Huggeblok og dumpede endelig ned ad et Par Trappetrin. Det maatte altsaa være Kælderen, hvor igennem han skulde komme ud paa Gaden. Han gik længere ned, blev ved at føle sig frem, han kom ind i en smal, bælgmørk Gang med Bræddevægge paa begge Sider. Det var vist Brændselskældere. Han blev ved at føle sig frem og gaa videre; der var ikke en Lysstribe at se noget Sted. Han var kommen ind i en hel Labyrint af smalle Gange, eller ogsaa blev han ved at gaa rundt i den samme Gang. Etatsraaden havde aldrig været saa fortvivlet og saa ængstelig som paa denne uendelige Vandring gennem de kulsorte Kældergange. Saa stødte han mod en sammenrullet Gulvmaatte, der fik ham til at fare sammen; saa blev han endnu mere forskrækket, ved at en Kat foer forbi ham, og i det samme fik han Fødderne indviklet i nogle Grangrene, rimeligvis Resterne af et gammelt Juletræ. Han syntes, at han hørte Latter og Hvisken, han kom til at

tænke paa hjemløse Væsner, der søgte Tilflugt i ubeboede Kælderrum, tænke paa Brandstiftere med Petroleum og Fyrrepinde! Store Sveddraaber rullede ned ad hans Tindinger. Pustende og stønnende vaklede han videre. Nu syntes han, det var lutter Krinkelkroge han gik i. Efter at han saaledes havde vandret om nogen Tid, stødte han igen paa Gulvmaatten og Grangrenene — han løb altsaa rundt i Gangene, uden at kunne finde ud. Han gik videre og opdagede endelig et svagt Lysskær. Haabet blussede op, han gik efter Lyset — og stod kort efter i den lille Gaard, hvorfra han før var gaaet ned i Kælderen! Det var forfærdeligt! Skulde han nu igen vove sig ned i Kælderen? Nej, saa heller sidde paa Huggeblokken i Gaarden til det blev lyst, og det kunde vel vare en Timestid. Som han stod og anstillede disse Betragtninger, blev Rullegardinet for det Vindue, hvoraf han var kommen ud, rullet op, Vinduet blev aabnet, der blev lyst med Lampen, og en fin Herre snarere trillede end gik ned ad Trappestigen. Vinduet blev igen lukket, Gardinet rullet

ned, og der blev atter mørkt i Gaarden. Da den sidst ankomne havde staaet lidt, strøg han en Tændstik, for at finde Nedgangen til den Kælder, Pigebarnet havde talt om, og fik derved Øje paa Etatsraaden. — »De skal ikke blive bange for mig,« sagde Etatsraaden, »jeg er for en halv eller hel Time siden kommen ned ad samme Vej som De, men jeg kan ikke finde ud.« — »Her skal være en Kælder,« svarede den anden, der ikke syntes at være mere end en Snes Aar, og strøg en Tændstik. »Her er den.« — »Ja, Tak! Den har jeg været nede i!« — Men den unge Mand holdt Tændstikken i Vejret som en Fakkel og gik ned i Kælderen, og Etatsraaden fulgte efter. En ny Fakkel blev tændt, og man saa' da, at Kældergangen førte lige ud til Gaden, men Etatsraaden var før gaaet tilvenstre og faret vild i de mørke Gange. »Der er Udgangen, kan De se!« — »Det var Satans,« sagde Etatsraaden med et lettende Suk. De gik sammen hen ad Gaden med raske Skridt, for saa hurtigt som muligt at komme bort fra Huset. »Vi behøver ikke at forestille os

for hinanden,« sagde Etatsraaden. »Jeg er for Resten gift med en Jordemoder — jeg fulgte hende i Forretning; da jeg gik alene hjem, mødte jeg dette Pigebarn, der indbød mig til at give en Flaske Vin og gaa med hjem og drikke den.« — »Saa behøver De ikke at sige mig mere,« sagde den unge Mand. »Det er gaaet mig lige saadan, kun med den Forskæl, at jeg ikke er gift med en Jordemoder. Sig mig bare, hvor meget gav De hende til Vin?« — »Tre Kroner.« — »Og jeg gav hende en svensk Femkroneseddel — jeg havde ingen mindre Penge. Vinen koster vel en Krone — saa har hun tjent seks Kroner paa os to; det er ikke saa daarligt!« — »Smagte De paa Vinen?« spurgte Etatsraaden. — »Ikke en Draabe!« svarede den unge Mand. »Saa snart jeg skulde skænke, blev der dundret paa Døren, og en barsk Stemme raabte...« Etatsraaden afbrød ham: »Luk op, Ludovika, ellers slaar jeg Fyldingen ud af Døren!« — Den unge Mand lo. »Ja, det er rigtigt.« — »Og véd De, hvad Resultat jeg er kommen til!« spurgte Etatsraaden. »At denne Taske er en an-

stændig, maaske ligefrem en uskyldig Pige, der lever af at trække velklædte Folk op ved at gøre dem forskrækkede og faa dem til at forsvinde gennem Vinduet, efter at hun først har faaet rigelig Penge til Vin af dem.« — »Det har De ogsaa Ret i, Hr. — Jordemodermand! Paa den Maade behøver vi to slet ikke skamme os over, at vi har været i Selskab med en saa anstændig Pige; men vi vil dog tage os i Agt for hende en anden Gang. God Morgen!«

Dette Æventyr var det, Etatsraaden havde oplevet om Natten. Nu kunde han nok le af det, mens han laa i sin fine Seng og gennemgik det Scene for Scene; men i Nat, da han hovedkulds kom ud ad Vinduet og derefter stavrede om i en mørk Kælder, var det ikke saa morsomt.

Det skulde være sidste Gang, han gik paa den Galej!

Da Etatsraaden hen ad Middag kom over paa Kontoret, var Kassereren just i Færd med at give Portneren, der tillige var Inkassator, nogle Regninger, som han skulde ud med. Henne ved sin Pult sad Portnerens

Søn, Poul Meyer, og skrev flittigt, men saa' ellers noget misfornøjet ud. I Reglen vekslede Etatsraaden et Par Ord med sin Kontorist, som han havde haft fra Dreng; men i Dag havde han nok andet at tænke paa. Det gjorde heller ikke noget; Poul brød sig slet ikke om at tale med ham. Han havde nok at bestille med at tænke paa, at Karen, der saa godt som havde lovet at forlove sig med ham om et Aar, ikke havde saa meget som kigget ind til ham i Gaar, men havde tilbragt hele sin Søndag i Selskab med Etatsraaden. Han skulde dog ved Lejlighed raade hende til at tage sig lidt i Agt for Etatsraaden.

Etatsraaden gik ind i sit Værelse ved Siden af Kontoret. Han stillede sig hen ved det aabne Vindue, og da han havde overbevist sig om, at Portneren var gaaet ud i Byen med Regninger, tog han sin Hat paa og gik ned til Portnerkonen, som han nu vidste var alene hjemme.

Det var noget, som sjældent skete, at Hr. Etatsraaden kom ind i sin Portners Stue;

Portnerkonen blev derfor ogsaa lidt befippet, da hun saa' ham træde ind.

»Er Meyer ikke hjemme?« spurgte Etatsraaden.

»Nej, han er lige gaaet i Byen for Kontoret, Hr. Etatsraad. Var der noget, han skulde?«

»Nej — det haster ikke.« Etasraaden saa' sig om i Stuen. »Naa — her trænger jo ikke til at gøres i Stand?«

»Nej, Gud, Hr. Etatsraad, her blev jo hvidtet og tapetseret i Foraaret.«

»Jeg synes det nok.« Etatsraaden var saa nedladende at gaa hen og sætte sig paa Stolen ved Vinduet. »De har ikke Laura hjemme?«

»Nej, hun syer, Hr. Etatsraad, hun syer hos sin Svigermoder.«

»Naa — det er sandt, jeg tror ogsaa min Datter har fortalt mig noget om, at Laura er bleven forlovet. Hvad er det for et Menneske, hendes Forlovede?«

»Et meget pænt Menneske, Hr. Etatsraad. Han er Bogbinder.«

»Svend?«

»Ja — Svend.«

»Det et ellers en honnet Familie?«

»Ja. Moderen er Enke, hun syer Skrædersyning, og hendes Datter hjælper hende.«

»Naa — hun har ogsaa en Datter?«

»Gud ja, Hr. Etatsraad, det er jo den unge Pige, der var i Besøg hos Frøkenen i Gaar.«

»Hos min Datter?«

»Ja.«

»Frøken Jensen? Syer hun Skrædersyning?«

»Ja — hun hjælper sin Moder. Men hun er ogsaa Musiklærerinde; hun skal have meget fine Elever, for hun har faaet en meget fin Undervisning baade i Skolen og hvad Musiken angaar.«

»Ja — hun spiller godt.« Etatsraaden rejste sig for at gaa.

»Var der noget, jeg skulde sige til min Mand, Hr. Etatsraad?«

»Nej — det behøves ikke.« Han stod et Øjeblik paa Dørtrinet og tænkte. »Hvad var Faderen?«

»Min Mands Fader?«

»Nej — Frøken Jensens Fader.«

»Naa — han var Skræder.«

»Mester?«

»Det tror jeg ikke; han var nok Tilskærer.«

Etatsraaden nikkede nedladende til sin Portnerkone og gik op paa sit Kontor. Hans Datters nye Veninde var altsaa Syjomfru, Datter af en Skrædersvend! Men det behøvede hun jo ikke at vide. Havde han vidst det i Gaar, saa havde han rettet sig derefter; han havde ikke ladet hende gaa hjem alene, han var da heller ikke gaaet ud alene og havde som Følge deraf heller ikke oplevet et saa flovt Æventyr.

Da Etatsraaden spiste til Middag sammen med sin Datter, sagde han i en let henkastet Tone: »Du véd maaske ikke engang, at Frk. Jensen er Musiklærerinde?«

Agnes lo. »Nej — jeg har aldrig spurgt hende om, hvad hun bestiller. Jeg véd kun, at hendes Moder har en stor Systue; jeg troede, at Frøken Jensen bestilte det samme som jeg.«

Etatsraaden saa' uforstaaende paa sin Datter. »Det samme som Du — hvad er det?«

»Ingen Ting.«

»Hahaha! Du er morsom, Agnes! — Nej, hun har Elever i Fortepiano.«

»Hvor har Du faaet det at vide?«

»Det har jeg hørt!«

»Fy, Fader, gaar Du og udspionerer den unge Pige?«

»Jeg? Nej, paa ingen Maade! Hun fortalte mig det vist selv i Gaar Aftes.«

Agnes lo igen. »Nej — der husker Du vist fejl, for da hun var gaaet spurgte Du mig, hvad hun tog sig for.«

»Naa — maaske det var Meyer, der fortalte mig det, da jeg i Formiddags traf ham paa Kontoret.« Etatsraaden kunde godt have fortalt sin Datter, at den Systue, hun talte om, slet ikke var saa stor, og at Frk. Jensen selv maatte sidde og sy Herrebukser; men det var det nok bedst at tie stille med; det var nok, at han selv vidste det.

Etatsraaden skyllede det sidste Stykke Steg ned med et Glas Rødvin. »Kunde Du ikke have Lyst til at fortsætte din Musik,

saa kunde vi jo bede Frk. Jensen om at spille med Dig — naturligvis mod et passende Honorar — et Par Gange om Ugen.«

»Jeg tror saamænd ikke, jeg bliver dygtigere eller mere musikalsk for det. Vilhelm sagde tidt, naar jeg spillede, og naar han en sjælden Gang dansede med mig, at jeg var saa taktløs.«

»Aa — det skulde vel være en Vittighed. Har Du for Resten faaet Brev fra ham for nylig.«

»Nej — det er snart længe siden.«

»Det er underligt, han skriver saa sjældent.«

»Det er maaske af Godhed for mig; han véd, hvor lidt jeg holder af at skrive Brev. Jeg véd aldrig, hvad jeg skal skrive om; her sker jo aldrig en Smule.«

»Aldrig?« gentog Etatsraaden. »Du har jo faaet en ny Cykle og en ny Veninde.«

Agnes lo. »Tror Du, det interesserer Vilhelm?«

»Det kommer an paa, hvordan Du skriver. Der kan skrives meget om en Cykle og endnu mere om en Veninde.«

»Det er godt,« sagde Agnes leende, »næste Gang, der skal skrives til Vilhelm, skal Du saamænd faa Lov til at skrive, Fader; saa faar jeg maaske Lov til at se, hvad Du kan skrive om en Cykle og om en Veninde.«

»Nej, Tak! Men det kan jo være, Frk. Jensen kan hjælpe Dig med at skrive Breve.«

»Til Vilhelm? Hun kender ham jo slet ikke!«

»Sandsynligvis ikke; jeg mener ogsaa kun det kan være, at hun har læst en Del Skønliteratur, og at hun har Ideer. Du véd, hvor smukt H. C. Andersen kunde skrive om en Flaskehals.«

»Ja — og om Portnerens Søn.«

Etatsraaden saa' lidt overrasket paa sin Datter. »Portnerens Søn! Ja, det véd jeg nok! Hvorfor tænker Du netop paa Portnerens Søn? Der er da Forskæl paa en Flaskehals og et Menneske.«

»Ja — jeg kom bare til at tænke paa ‚Portnerens Søn', fordi jeg nylig har læst den.«

»Saa? Har Du den?«

»Nej. Jeg tog den inde i Vilhelms Bogskab; han har alle Andersens Æventyr.«

Efter Middagsbordet tændte Etatsraaden sig en af sine bekendte dyre Havannacigarer og gik op i sin Søns Værelse. Den hyggelige lille Stue blev holdt ren og luftig, skønt Beboeren var rejst og ikke kom hjem saa snart. Det var længe siden, Etatsraaden havde været her inde; nu syntes han at blive lidt vemodig stemt ved at træde her ind. Han kunde ikke lade være at tænke paa Sønnen, der nu gik ovre mellem Landboere og Fiskere og talte formanende og trøstefulde Ord. Det var en god Søn, han havde, en Søn, han kunde være stolt af.

Etatsraaden gik hen til Bogskabet og læste paa Bøgernes Rygge. Naa — dèr fandt han den Bog, han søgte: H. C. Andersens Æventyr og Historier. Han aabnede Skabsdøren, tog første Bind og søgte i Indholdsfortegnelsen. Nej, deri var den ikke! — Han satte første Bind tilbage og tog andet. Jo — dèr var den: Portnerens Søn — 382. Han havde et svagt Minde om, at Portnerens Søn efter en Del Modstand blev gift med Herskabets

Datter, men Enkelthederne kunde han ikke huske. Han satte sig hen i den lille Chaiselongue og begyndte at læse. Og Etatsraaden glemte for en Stund alt andet og glædede sig som et Barn over Historien om ‚Portnerens Søn', hvori H. C. Andersen selv fortæller, at den har flere Træk, hentede fra Virkeligheden. Han læste om Generalen, Generalinden, og deres lille Emilie, der, som hendes Moder sagde, var født for en Prins. Men hun fik dog tilsidst sin Legekammerat Portnerens Søn, men Portnerens Søn var rigtignok forinden bleven Arkitekt, Professor og Etatsraad.

Portnerens Søn Etatsraad! Ja, saadan kan det gaa, naar man har Lykken med sig. Etatsraaden tænkte paa, hvad han selv havde været: Smed, polyteknisk Kandidat, Søn af en Lysestøber. Hans Portnersøn vilde ikke blive Etatsraad, og han vilde heller ikke blive gift med Etatsraadens Datter. Det var der heller ingen, der tænkte paa. Men Agnes var flere Gange kommen med nogle Bemærkninger, der havde faaet hendes Fader til at frygte for, at Portnersønnen tænkte paa en

anden, en som Etatsraaden ogsaa i al Hemmelighed tænkte paa, og saa var Portnersønnen vel en Medbejler, der ikke var til at foragte. Det var Ungdommen og Guldet, der skulde bryde en Lanse for at vinde Jomfruens Gunst. Men i en saadan Kamp plejede Guldet at sejre.

Etatsraaden rejste sig, satte Bogen ind i Skabet og gik ned i Spisestuen, hvor Kaffen nu stod paa Bordet.

Han hørte, at Agnes sad inde i det andet Værelse og spillede. Han skænkede sig en Kop Kaffe og med Koppen i Haanden gik han ind til hende.

»Send saa Bud til Frøken Jensen, hvis Du synes om mit Forslag,« sagde han. »Paa den Maade knytter Du hende fastere til Dig, hvis Du holder af hende; ellers kommer hun vel aldrig, undtagen hver Gang vi sender Bud efter hende. Det er kun for din egen Skyld, jeg siger det.«

»Ja, naturligvis,« svarede Agnes leende. »Jeg kan nok begribe, at det ikke er for din Skyld, Du siger det.«

»Nej — naturligvis!« svarede Etatsraaden og gik over paa Kontoret.

Lidt efter gik Agnes op paa sit Værelse for at skrive et Par Ord til Karen. Hun syntes ikke om det Brevpapir, hun havde; der var kulørte Blomster i Hjørnet; det var saa skolepigeagtigt, syntes hun; hun havde da heller ikke selv købt det. Hendes Broder havde vel taget alt sit Brevpapir med over til Jylland? Hun vilde dog gaa ind og se, om der ikke skulde ligge et Ark, hun kunde bruge. Jo — i hans Skrivemappe laa der virkelig tre Ark Papir, det var dette lysegraa, tykke Papir, der var saa lækkert at skrive paa. Hun skrev nogle Linier, lagde det ind i en fin Konvolut og bragte det om Aften ned i Portnerboligen til Laura.

Og næste Morgen havde Laura det med til Karen.

I det lille fine Brev stod der kun:

»Kære Frøken Jensen!

Der er noget, jeg gærne vilde tale med Dem om. Kom hjem til mig, naar De har Tid og Lyst, men helst snart. Saa gaar jeg

ikke ud i denne Uge — jeg venter paa Dem.

Deres hengivne
Agnes Hansen.

Da Karen havde læst Brevet, smilte hun og lagde det sammen, men sagde intet.

Laura sad lidt og ventede. Saa saa' hun op fra sit Sytøj og spurgte: »Skal jeg have noget Svar med?«

»Nej, det behøves ikke. Frk. Hansen beder mig bare om at komme der ud med det første; hun har noget at tale med mig om. Skulde hun spørge Dig om det, kan Du sige, at jeg kommer en af Aftenerne. Det kan jo være, jeg gaar med i Aften.«

Lidt efter tog Karen atter Brevet op og saa' paa det.

»Det er fint Papir,« sagde Laura.

»Ja,« svarede Karen. Det var netop Papiret, hun havde set paa, da hun for anden Gang tog det frem. Det lignede et Stykke Papir, som hun omhyggeligt gæmte, men tidt tog frem og læste paa; det var just den samme sjældne, lysegraa Farve.

Op ad Formiddagen, da Karen havde spist Frokost, og da hun et Øjeblik var alene i Dagligstuen, tog hun det lille, mange Gange sammenfoldede Ark Brevpapir frem og læste: »Deres Redningsmand kommer tilbage i Dag om et Aar. Hvis De til den Tid er fri, vil han fremstille sig for Dem.« Hun sammenlignede dette gamle Brev med det, hun nylig havde faaet fra Agnes. Ja, det var akkurat det samme Papir! Det var et pudsigt Tilfælde, men egentlig slet ikke saa mærkeligt; den Slags Brevpapir kunde man vist faa hos enhver Papirhandler.

Hun gæmte atter sin gaadefulde Skrivelse; Agnes Brev lagde hun i en Skaal paa Kommoden; det Brev maatte enhver gærne se.

Om Aftenen kom Bogbinderen hjem fra sit Arbejde, før hans Kæreste var færdig med at sy; men han kom dog ikke til at vente længe paa hende.

I Aften havde Carl saa meget at fortælle fra sin Sangkvartet, der skulde i Skoven paa Søndag. »Hvis Poul er hjemme i Aften, skal jeg se at faa ham med,« sagde han.

»Maa der gærne komme Fremmede med?« spurgte Laura.

»Ja — lige saa mange der vil — naar de betaler.«

»Tager Du med, Karen?« spurgte Laura.

»Jeg véd jo ikke, om Carl vil have mig med.«

»Jo, naturligvis,« svarede hendes Broder, »Du kan lige saa godt komme med som alle andre.«

»Naar jeg betaler,« tilføjede Karen leende.

Bogbinderen blev pirrelig. »Ja, naturligligvis, naar Du betaler, og hvis Selskabet er fint nok for Dig.«

De to Søskende kunde aldrig forliges.

Alligevel fulgte Karen med sin Broder og Laura ud til Fabriken paa Frederiksberg. Da de kom dertil, gik Karen gennem Haven op til Villaen, Carl og Laura drejede om Hjørnet og gik ind i Portnerboligen.

»Karen fulgte med her ud,« sagde Laura til sin Moder, »hun gik op til Agnes, men hun kommer herned, inden hun gaar hjem.«

Poul var hjemme. Da han hørte Søste-

rens Ord, foer der som et Glimt af Sol over hans Ansigt.

Forleden havde han skændt paa sin Moder, fordi hun havde givet Etatsraaden en saa nøjagtig Beskrivelse af Karens Familieforhold. Moderen havde dog ikke tænkt paa, at hun gjorde noget forkert, ved at svare paa det, Etatsraaden spurgte hende om. Hvad skulde hun gøre andet? Hun kunde da ved Gud i Himlen ikke staa og bilde ham ind, at hun slet ingen Ting vidste om Karen.

Carl talte med Poul om Kvartetten og Skovturen.

»Hvad Stemme synger Du?« spurgte Poul.

»Jeg synger ingen Ting. Ser Du, Kvartetten er pillet ud af Sangforeningen, og der er mange betalende, men ikke syngende Medlemmer i Kvartetten, vist nok en Snes Stykker. Jeg kan naturligvis alle Sangene og alle Stemmerne, og naar der bliver en borte, saa er jeg Reserve.«

»Du kan da ikke baade synge første Tenor og anden Bas?« bemærkede Poul.

»Jo, hvad skulde der være i Vejen for det? En Stemme ad Gangen naturligvis. Tag med! Det skal nok blive morsomt.«

»Jeg skal ogsaa med,« sagde Laura.

»Det kan jeg nok tænke,« svarede Broderen.

»Ja — og Karen.«

»Saa?« Han sad lidt og tænkte. »Hvad Tid tager I afsted?

»Klokken ti om Formiddagen. Det er da en passende Tid.«

Saa blev det bestemt, at Poul tog med i Skoven paa Søndag.

Halvanden Time senere kom Karen. Hun var straalende glad og oprømt. Poul mistænkte hende for, at hun havde drukket Vin sammen med Etatsraaden.

»Naa — var det saa noget vigtigt, hun vilde Dig — eller er det en Hemmelighed?« spurgte Laura leende.

»En Hemmelighed?« gentog Karen. »Nej. Etatsraaden vilde have, jeg skulde spille med hans Datter — to Gange om Ugen.«

»Jeg kunde nok tænke, det var Etatsraaden, der vilde have det,« mumlede Poul.

»Vil Du det?« spurgte Laura.

»Ja — hvorfor ikke? Det tjener jeg mere ved end ved at sy. Jeg vilde ønske, jeg havde saa mange Elever, at jeg slet ikke behøvede at sy. Det er saamænd ikke med Lyst, at jeg sidder og syer Lagerbukser.«

»Nej — det er der vist heller ingen, der mistænker Dig for!« udbrød hendes Broder med en haanlig Latter.

»Nu lovede Du da ikke Agnes at komme her ud paa Søndag?« spurgte Laura.

»Nej — ikke bestemt,« svarede Karen langsomt. »Hun vilde gærne have, jeg skulde komme, men jeg sagde, at jeg ikke rigtig vidste, om jeg kunde.«

»Nej, det kan Du ikke,« sagde Laura bestemt. »Du har lovet os at tage med i Skoven.«

»Ja — men det kunde jo være, at I — eller rettere min Broder — ikke satte saa stor Pris paa min Nærværelse.«

Carl lo. »Nej — jeg er saamænd lige glad, om Du tager med eller ej.«

»Sikke noget Snak!« sagde Laura. »Jeg er ikke lige glad.«

»Der kommer jo saa mange med,« indvendte Karen.

»Ja — hvad saa? Poul kommer ogsaa.«

Poul smilte. »Det er vist ingen lokkende Moment for Frk. Jensen. Jeg synes ogsaa, I maa kunne forstaa, at Frøken Jensen har mere Lyst til at tage ud med Etatsraaden og Frøkenen.«

»Det er der vist ingen, der tvivler om!« udbrød Carl. »Det var ogsaa det, jeg sagde der hjemme, jeg er bange for, at vort Selskab ikke er fint nok for hende.«

»Det er meget rigtigt,« sagde Karen spydigt og lo, »og det er storartet, hvor godt I forstaar at læse mine Tanker! — Saa tager jeg altsaa ikke med i Skoven paa Søndag.«

»Fy, Karen!« sagde Laura.

»Det skal Du ikke bryde Dig noget om,« sagde Karens Broder. »Naar Karen kan komme til at køre i Kareth med Kusk og Tjener, saa blæser hun ad tidligere Løfter.«

Nu syntes Karen, det kunde være nok med de Fornærmelser. Hun lod sig ikke mærke med, at hun var vred, men tog smilende Afsked og gik.

Da hun var kommen et godt Stykke hen ad Vejen, hørte hun raske Skridt bag ved sig. Hun vendte sig om, og da hun saa', at det var Poul, standsede hun.

De fulgtes ad hen ad Vejen.

»Hvorfor er De saa underlig imod mig?« spurgte han.

»Underlig?« spurgte hun.

»Ja — De bliver helt borte.«

»Er jeg da kommen oftere før?«

»Ja — de Aftener, vi kørte paa Cykle sammen. Men nu lader De Cyklen blive staaende her ude og kommer ikke mere, — som om jeg havde gjort Dem noget. Og naar De kommer her ud til Etatsraaden — eller til Etatsraadens Datter — saa kommer De ikke ind til os.«

»Det var kun en Gang — en Søndag — da var jeg Frøken Hansens Gæst — jeg kom ikke derfra før Klokken ti om Aftenen.«

Han svarede ikke herpaa. De gik et Stykke Vej uden at tale sammen.

»De véd, hvor gærne jeg vilde tale med Dem — jeg havde talt saa fortroligt og

aabenhjærtigt til Dem — og De havde lovet mig . . . Har De fortrudt, hvad De har lovet mig?«

»Nej.« Hun kunde ikke lade være at le; hun syntes, at han i Aften talte som en stor forelsket Dreng. »Naar De saa gærne vilde tale med mig, som De siger, hvorfor kommer De saa ikke hjem til os? Synes De ikke, at det var mere passende, end at jeg stadig besøgte Dem, især efter at De havde betroet mig, at De var lidt forlibt i mig?«

»Det har jeg ikke tænkt over. Det kan godt være, De har Ret.«

De gik et lille Stykke uden at tale sammen.

»Vil De saa spille med Frøken Hansen?« spurgte han.

»Ja.«

»Om Aftenen?«

»Nej — om Eftermiddagen.«

»Hvad synes De om Etatsraaden?« spurgte han lidt efter.

»Godt. Han har altid været meget venlig lige over for mig.«

»Ja — det er han imod alle unge Damer,« bemærkede Poul lidt fortrydelig.

»Det kan jeg nok tænke, Etatsraaden er jo en dannet Mand, og de ældre Herrer er i Reglen mere høflige og ridderligere end de unge.«

Poul lo spydigt. »Etatsraaden ridderlig!«

»Ja — mod mig har han i hvert Fald været det.«

»Véd De, at han har spurgt Moder ud om Dem?«

Hun lo. »Nej. Dèr fik han da ikke meget at vide! Hvad kunde Deres Moder fortælle om mig?«

»Aa — Moder er jo en godtroende Kone, der lader Munden løbe, naar en saa fin Mand som Etatsraaden spørger hende ud.«

Karen vilde slet ikke blive vred; hun lo igen og sagde: »Min Gud, jeg kan endnu ikke forstaa, hvad Deres Moder kan have fortalt om mig.«

»Moder har fortalt ham, at De syede Herretøj.«

»Naa — ja — det er ogsaa sandt, og saa er det vel ingen Forbrydelse eller Skam?«

»Nej; men jeg troede dog, at De ikke gærne vilde have, han skulde vide det.«

»Jeg har aldrig forbudt nogen at sige, hvad jeg bestiller, og da det nu er sagt, er der jo ikke noget at sige til det.«

»Det lader til, at Etatsraaden interesserer sig meget for Dem, og da han nu véd, at De syer, vil han nok ved Lejlighed gøre Dem et eller andet glimrende Tilbud.«

Nu var Karen alligevel lige ved at blive vred. »Det kan nok være,« svarede hun koldt; »det er maaske netop derfor, han allerede har tilbudt mig Plads som sin Datters Musiklærerinde.«

»Og hans næste Tilbud bliver maaske en lille Villa.«

»Maaske!« svarede hun spydigt. »Saa vidt jeg véd, har han ogsaa interesseret sig en Del for Dem, saa det beviser, at det ikke alene er unge Damer, han interesserer sig for.«

Poul blev rød i Hovedet og tav. De gik et langt Stykke Vej uden at sige et Ord til hinanden. Først da de kom til Istedgade, spurgte han: »Er De vred paa mig.«

»Jeg synes naturligvis ikke om, at De gaar og gør Forsøg paa at nedsætte og mistænkeliggøre en Mand, som jeg skylder Taknemlighed.«

»Jeg har gjort det i den bedste Mening, og en Gang vil De maaske indse, at jeg havde Ret, da jeg advarede Dem for ham.«

»Ingen behøver at advare mig; jeg er stor nok til at passe paa mig selv!« svarede hun haardt og forstærkede sine Skridt, som om hun vilde løbe fra ham.

Da de kom til hendes Gadedør, sagde han: »De maa ikke være vred paa mig; det gør mig ondt, at jeg har fornærmet Dem, men herefter skal jeg aldrig mere tale om — Etatsraaden.«

»Jeg er heller ikke vred. — Tak fordi De fulgte mig hjem!« sagde hun og rakte ham Haanden.

»Deres Broder talte om en Skovtur paa Søndag,« sagde han langsomt.

»Ja.«

»Han spurgte, om jeg vilde tage med, og det lovede jeg.«

»Det kan maaske ogsaa blive morsomt.«

»Laura talte om, at De ogsaa tog med.«

»Det kan nok være; jeg véd det ikke saa bestemt.«

»Ikke.« Han stod lidt og saa' forknyt paa hende; han følte sig altid saa lille over for hende. »Kan De ikke love mig at tage med? Jeg tager kun med for Deres Skyld. De havde jo i Forvejen lovet min Søster at tage med. Naar der kommer andre bagefter og indbyder Dem, saa maa jo det første Løfte være afgørende.«

»Jo — jeg skal nok se at komme med!«

»Kan De ikke love mig det bestemt.«

Hun lo. »De er da en skrækkelig Plageaand! Jo, saa skal jeg love Dem at tage med.«

Han saa' taknemlig paa hende, idet han rakte hende Haanden til Afsked, og lidt efter var han paa Vejen hjemad.

— — —

Fredag Eftermiddag spillede Karen med Agnes.

I Dag havde Etatsraaden travlt; han opholdt sig kun en Snes Minuter i Klaverværelset, og idet han gik, sagde han til

Karen: »Ja, vi ses vel nok paa Søndag?« Men han forsvandt saa hurtigt, at Karen ikke kunde faa Tid til at svare.

Da Timen var forbi, gentog Agnes sin Faders Spørgsmaal: »Saa kommer De jo her ud paa Søndag?«

»Nej — paa Søndag kan jeg ikke komme.«

Agnes blev forknyt. »Aa — hvorfor ikke?«

»Jeg har lovet min Broder og Laura at tage med dem i Skoven paa Søndag.«

»Det skulde De ikke have lovet dem. Hvor skal De hen?«

»Det véd jeg ikke. Jeg har kun hørt, at vi skal spise til Middag i Jægersborg Kro. Det er en lille Sangforening, vi skal med.«

»De vil maaske gærne med?«

»Nej — jeg tager kun med, fordi jeg en Gang har lovet det.«

»Saa kan De vel nok blive fri, naar De vil?«

— — —

Da Agnes Søndag Formiddag fortalte sin

Fader, at Frøken Jensen ikke kom, udbrød han: »Hvad! Kommer hun ikke?«

Agnes fortalte ham Grunden og hvad hun iøvrigt vidste om Skovturen.

»Saa kører vi ud og henter hende!« sagde Etatsraaden.

Agnes lo; hun syntes, det kunde være morsomt.

»Gør Dig kun i Stand!« sagde Etatsraaden til sin Datter. »Vi kan snart tage afsted. Vi skal nok finde hende! — Hun passer jo slet ikke til det Selskab: en Samling Svende og deres Kærester. Det er da ikke Synd at tage hende fra dem — tvært-i mod!«

Kusken fik Ordre til at pynte sig og til at spænde to Heste for Landaueren, og henad Klokken tolv kørte Etatsraaden og hans Datter gennem Falkonéralleen, Jagtvejen, ud ad Lyngbyvejen til Jægersborg.

I Jægersborg Kro valgte de et lille Værelse med smuk Udsigt. Efter at Etatsraaden havde studeret Spisesedlen og Vinkortet, gjorde han sin Bestilling.

Af Kelneren, der dækkede Bord for Etats-

raaden og hans Datter, fik de at vide, at Sangforeningen endnu ikke havde været der, men at den ventedes ved 2-Tiden. Etatsraaden saa' paa sit Uhr; Klokken var over 2 — saa maatte den snart være her.

Det varede heller ikke ret længe før Agnes udbrød: »Der kommer de henne paa Vejen!«

Etatsraaden rejste sig. »Du skal ikke gaa helt hen til Vinduet. Ja, der har vi hele Flokken! Man ser straks Frøken Jensen er mere Dame end alle de andre. Det er Meyer, der gaar ved Siden af hende! Gud véd, hvad det er for Vrøvl, han gaar og fortæller hende! — Og der kommer Laura! — Gaa ikke for nær hen til Vinduet, Agnes; de skal ikke se os! Hvor er Lauras Kæreste?«

»Det er ham med den graa Overfrakke,

»Nu er de tæt herved. De skal naturligvis være i det store Værelse. Du kan lukke Døren lidt paaklem, saa kan vi høre, hvordan saadanne Folk teer sig; det bliver vist kønt.«

Lidt efter kunde Etatsraaden og Agnes høre en Del muntre Mennesker træde ind i

det store Værelse, hvor Bordet tildels stod dækket; de lo og talte højt i Munden paa hverandre. De gik hurtigt tilbords og Kelnerne begyndte straks at bære Retterne ind.

Stemningen ved Bordet var straks meget livlig. Der blev klinket, der blev sunget en Sang, der var lavet i Anledningen af Skovturen, og der blev holdt Taler.

»De er nok Socialister allesammen,« sagde Etatsraaden til sin Datter. »Det er et rart Selskab, Frk. Jensen er kommen i.«

»Meyer er vel ikke Socialist,« bemærkede Agnes.

»Nej — det er han forhaabentlig ikke,« svarede Etatsraaden. »Det er nok, at Arbejderne paa Fabriken er Socialister, det manglede bare, at Kontorpersonalet ogsaa skulde være det.«

»Studenterne sagde jo, at Vilhelm var Socialdemokrat,« sagde Agnes.

»Vilhelm!« gentog Etatsraaden med en vis Ringagt. »Hvor kan Du tro det? Véd Du, hvad en Socialdemokrat er? Det er et Menneske, der ikke er tilfreds med sine Kaar! Synes Du, Vilhelm har Grund til ikke at

være tilfreds med sine Kaar? Det vilde ogsaa blive en mærkelig Fremtoning: Præst og Socialist!«

»Han kan vel ogsaa være Socialdemokrat, naar han er utilfreds med andres Kaar?«

»Andres Kaar? Hvad kommer andres Kaar ham ved?«

»Maa jeg bede om Ordet?« Det var en Stemme inde i den anden Stue.

»Hvad behager?« sagde Etatsraaden.

»Jeg sagde ikke noget,« svarede Agnes.

»Nej — jeg synes, det var Meyer, der bad om Ordet!« Han rejste sig og gik nærmere hen til Døren.

»Saa?« sagde Agnes leende; hun gik ogsaa hen til Døren for bedre at kunne høre Portnersønnens Tale.

»Jeg fulgte i Dag som en Fremmed med de glade Sangere,« begyndte Poul Meyer.

»Det er en god Begyndelse,« hviskede Etatsraaden til sin Datter. »Jeg begynder at blive stolt af min Kontorist.«

»Paa ungdomsfriske Stemmer hævede De Arbejdersangene højt og frejdigt i den sommerklare Luft. For første Gang i Dag har jeg

ret lyttet til Socialistmarschens Ord, og for første Gang indser jeg ret, hvor meget Arbejderne skylder den gamle, bortdragne Skjald, der gav Dem disse Sange. Da Socialismen som en opgaaende Sol sendte sine første Straaler gennem Mulmet ind til os, var han ikke længer ung i Aar, men med graat i Haar, og han begejstredes af den gryende Morgenrøde, og han gav sin Begejstring Udtryk i Ord, tolkede sin Harme, sin Sorg og sit Haab i Vers, som Tonerne bar vidt over Lande. De blev vore første Arbejdersange, de samlede os i Fylking og Flok, de førte os frem i Kampen for Brødet, i Kampen mod Maalet! Den gamle Sanger er ikke mere; men vi freder om den lille Tue, hvorunder han hviler, og vi værner om hans Arbejdersange, og saa længe disse Sange lever paa vore Læber fra Slægtled til Slægtled, saa længe lever Mindet om Overby, Arbejdernes Sanger! Hans Minde leve!«

Der lød jublende Hurraraab, da Talen var endt, og da Jubelen endelig forstummede begyndte Sangerne paa ‚Socialisternes Marsch'.

»Det var en køn Tale,« sagde Agnes, idet hun atter gik hen til Bordet.

»Køn?« gentog Etatsraaden. »Han er jo gal! Hvor kan det falde ham ind at gaa med Socialisterne i Skoven og at holde socialistiske Taler? Det er mig, der har betalt Skolepenge for ham i al den Tid, han har gaaet i Skole; det har jeg rigtignok ikke gjort, for at de skulde gøre ham til Socialist.«

»Det er jo ikke sikkert, han er Socialist, fordi han holdt den Tale.«

»Du mener, han maa synge med de Fugle, han er iblandt? Nej, det er netop det, han skulde holde sig for god til.«

»Vi kan jo tage ham med hjem, saa faar vi maaske saa meget lettere Frk. Jensen med.«

Etatsraaden saa' overrasket og spørgende paa sin Datter. »Nu er Du nok heller ikke rigtig klog!«

Imidlertid var Sangerne og deres Venner blevne færdige med at spise, og Kvartetten begyndte at synge en anden af Overbys

Sange: ‚I Bjærgets Malm', men opgav Sangen, efter at have sunget første Vers.

»Nej, den lyder noget tyndbenet, naar vi ikke har Rasmussen med,« sagde Formanden.

»Jeg har jo sagt Jer,« raabte Carl Jensen, Karens Broder, »I kan lade mig synge Rasmussens Stemme!«

»Du kan jo ikke synge?«

»Kan jeg ikke synge? Vil I høre, Enhver, som har traadt sine Børnesko?«

»Nej, vi vil ikke!«

»Saa kan I lade være!«

»Rasmussen kommer ogsaa snart,« bemærkede en af Sangerne.

»Lad os gaa ned og kigge efter ham,« foreslog en anden.

En Del af Sangerne og Damerne løb ned paa Vejen. Blandt dem, der var tilbage, var Laura og Karen, der stod ved Bordet og talte sammen.

Agnes gik hen til Døren og kaldte med dæmpet Stemme: »Frk. Jensen!«

Laura og Karen drejede paa en Gang Hovedet hen imod Døren; de syntes begge

at blive glad overraskede ved saa uventet at se Etatsraadens Datter, og løb begge hen til hende; men saa snart Laura fik Øje paa Etatsraaden, trak hun sig tavs tilbage. Karen gik ind i Stuen.

»De havde nok ikke ventet at træffe os her, Frk. Jensen?« sagde Etatsraaden, idet han rakte Haanden ud efter hende.

»Nej,« svarede Karen smilende, »det havde jeg virkelig ikke.«

»Hvorledes morer De Dem i det Selskab?«

»Jo — hidtil har jeg moret mig meget godt,« svarede Karen.

»Men det er jo slet ikke Folk, der passer for Dem, det er Socialister, det er Svende og Fabrikspiger, Folk, der kun kan være morsomme ved at sige daarlige Brandere. Nej, vi er komne herud for at tage Dem med os, saa kører vi længere bort.«

»Ja, De maa tage med os, Frk. Jensen,« tilføjede Agnes.

»Det tør jeg vist ikke,« svarede Karen undvigende. »Det vil blive optaget som en Fornærmelse.«

»Af hvem?« spurgte Etatsraaden, »af Deres Broder eller af Laura? Kender De andre i Selskabet? Jo, det er sandt, Hr. Poul Meyer! Det er da ikke ham, De er bange for at fornærme?«

»Nej.«

»Naar Deres Broder ikke har noget imod, De tager med os, saa behøver De vel ikke at spørge andre?« Han ringede med Bordklokken. »Der er jo saa mange Damer i Selskabet. — Vil De bringe en Flaske Rhinskvin og seks Glas,« sagde han til Kellneren, der viste sig i Døren.

Da Kellneren var gaaet, sagde Etatsraaden: »Nu bliver vi ganske rolig siddende til der kommer Bud efter Dem.«

Et Par Vinduer stod aabne, og lige udenfor stod Kvartetten og sang, omgiven af en Skare Tilhørere:

»Daglig hører vi Maskinen brummer,
halve Døgnet hviner travle Hjul,
Lønnen dog kun byder usle Krummer,
og til Husly kun et nøgent Skjul.«

»Hvad mener De om saadanne Sange, Frk. Jensen?« spurgte Etatsraaden.

Karen lo. »Jeg hører aldrig efter Ordene.«

»Det er Skade, derved gaar De glip af meget godt. De synger om, at deres Løn ved Maskinerne kun byder dem usle Krummer. Hvad spiste De til Middag?«

»Lammesteg.«

»Men Fader,« udbrød Agnes, »en Gang imellem maa da Arbejderne nok slaa sig løs . . .«

»Og leve højt ved Lammesteg! Ja, lad dem det; men naar de saa nylig har nydt en god Middag med Lammesteg og Spinat, saa skal de lade være at staa og synge om usle Krummer, Sult og Nød, et nøgent Skjul og et fattigt Leje.«

Kellneren bragte Vinen.

Lidt efter hørtes kendte Stemmer i det tilstødende store Værelse.

»Nej — jeg vil ikke gaa derind,« sagde Laura.

»Du kan jo bare gaa hen ved Døren og kalde paa hende,« sagde hendes Kæreste.

»Nej, jeg vil ikke — det kan Du selv gøre!«

»Ja — Du kunde maaske allerbedst gøre det,« sagde Poul.

»Det kan jeg sgu gærne!« svarede Bogbinderen. Han stod et Øjeblik og betænkte sig, gik derpaa rask hen til den halvaabne Dør, bankede paa og stak Hovedet ind i Stuen. »Undskyld! — Kom nu, Karen, nu skal vi gaa!«

Karen rejste sig, men Etatsraaden kom hende i Forkøbet og gik rask hen imod Bogbinderen. »Vil De tale med nogen her?« spurgte han.

»Nej,« svarede Carl, »jeg vil bare sige til min Søster, at hun skal komme og gaa med; nu skal vi videre frem.«

»Naa, De er Frøken Jensens Broder? Jeg er Etatsraad Hansen.«

»Ja — jeg véd det nok!«

»Naa, det glæder mig — saa kender vi jo hinanden!« sagde Etatsraaden og rakte ham Haanden. »Vil De drikke et Glas Vin med os, Hr. Jensen?«

»Ja, Tak!«

»Vær saa god at tage Plads!«

»Tak!« Carl satte sig paa en Stol ved Bordet.

Mens Etatsraaden skænkede i Glassene, spurgte han: »Hvorledes har De moret Dem i Dag, Hr. Jensen?«

»Godt! Men det er jo ogsaa godt Vejr, og naar man saa ogsaa har godt Humør, kan man sagtens more sig.«

»Ja, det er rigtigt!« Etatsraaden tog sit Glas, holdt det op imod Lyset og bad de andre tage Glas.

»Mange Tak!« sagde Carl. »Skaal! — Ja, hos os klinker vi; jeg véd ikke, om man bruger det hos Etatsraaden.«

»Jo — naar man sidder hinanden saa nær, at man kan naa, saa kan man godt klinke.«

Saa snart Glassene blev sat ned paa Bordet, skænkede Etatsraaden paa ny.

»Ikke for meget!« sagde Bogbinderen.

»Aa — den Vin gaar ikke til Hovedet,« svarede Etatsraaden.

»Nej, det gør den vel ikke? Den smager godt!«

»Og vi bar nok af den,« tilføjede Etats-

raaden, »og naar vi ikke har mere, kan vi faa. — De gjorde os før den Fornøjelse at synge en Sang lige uden for Vinduerne.«

»Naa — ja, det var A. C. Meyers Sang for otte Timers Dagen; den er god!«

»Ja — det er en udmærket Sang.«

»Vil Etatsraaden have den en Gang til?« Bogbinderen rejste sig for at løbe ned og bede Sangerne om at synge Sangen en Gang til, men Etatsraaden lagde Haanden paa hans Skulder. »Nej — lad det vente til en anden Gang. Vi mødes maaske senere paa Dagen?«

»Ja — det kan godt være! Hvor skal Etatsraaden hen herfra?«

»Det véd jeg ikke saa nøje. Lad os smage paa Vinen og tømme vort Glas, for at vi kan faa fyldt det igen.«

»Ja — lad os det. Skaal!«

»De véd, Hr. Jensen, at Deres Søster underviser min Datter i Piano.«

»Ja — det har jeg hørt Tale om.«

»Da vi nu tilfældigvis har haft den Fornøjelse at træffe Deres Søster her ude, og vi har Plads nok i vor Vogn, saa vilde min

Datter gærne have, at Deres Søster skulde køre en Tur med os. Og som jeg sagde Dem før, det kan være vi ses igen i Dag; De kan jo for Eksempel sige mig, hvor De tager hen herfra.«

»Herfra tager vi til Fortunen.«

»Saa kan det være, vi mødes ved Fortunen, og skulde vi ikke mødes, skal vi nok sørge for, at Deres Søster kommer godt hjem. Har De noget imod, at Deres Søster kører en Tur med os, Hr. Jensen?«

»Nej — ikke det bitterste!«

»Tak for Deres venlige Imødekommenhed!« sagde Etatsraaden og tog sit Glas.

»Aa, jeg be'er!« svarede Bogbinderen. »Skaal, Hr. Etatsraad!«

»Og saa gør De nok en Undskyldning for det øvrige Selskab.«

»Der behøves ingen Undskyldning.«

Etatsraaden skænkede igen i sit og i Bogbinderens Glas. »Maa jeg ønske Dem en god Fornøjelse for Resten af Dagen, Hr. Jensen!«

»Tak, i lige Maade, Hr. Etatsraad! —

Farvel, Hr. Etatsraad! Farvel, Frøken! Farvel, Karen — og god Fornøjelse.«

Da Bogbinderen var gaaet, lo Etatsraaden. »Det gik jo meget let!«

De to unge Damer lo ogsaa.

»Uf, Fa'er! hvor Du er udspekuleret!« sagde Agnes.

»Nu er det bedst, vi faar fat i Kellneren og i Nielsen, for at vi kan komme til Fortunen i rette Tid,« sagde Etatsraaden, stadig leende.

»I rette Tid — ja, det skal Du nok sørge for!« svarede Agnes.

Udenfor blev de to Svogre Uvenner.

»Etatsraaden er storartet!« sagde Bogbinderen til sin Kæreste og et Par andre unge Mennesker, der stod i en Klynge og ventede paa Karen. »Han er ikke en Smule stolt, han tog mig i Haanden, bad mig sidde ned og trakterede med fire Glas Vin.«

»Ja — men din Søster?« spurgte Poul.

»Hun kører med Etatsraadens til Fortunen, der skal vi møde hende.«

»Ja — men hvorfor lod Du hende køre med ham? Naar hun er taget ud med os,

er det en Fornærmelse mod os, naar hun forlader os paa Halvvejen, fordi en Etatsraad kommer og byder hende Plads i sin Vogn.«

»Det vilde jeg s'gu ogsaa have gjort i hendes Sted!« svarede Bogbinderen. »Og hvem skulde ogsaa blive fornærmede for det?«

»Alle vi, som føler den Ringeagt, der vises os — jeg ogsaa.«

»Det maa Du s'gu se at vænne Dig af med!« sagde Bogbinderen tørt og gik sin Vej.

Poul gik langsomt ned ad Trappen. Han stod lidt ude paa Vejen og saa' sig om. Alle Mennesker saa' saa fornøjede ud, syntes han, og Sangerne, deres Venner og deres Damer, alle var de saa oprømte, han var den eneste, der var alvorlig og bedrøvet! Det var klart, han passede slet ikke i det Selskab, og naar man selv er bedrøvet, saa lyder al glad Latter saa skurrende, saa falsk! Han kunde lige saa godt gaa sin ensomme Vej med det samme; naar ingen vilde savne hende, der havde fundet et bedre Selskab, saa vilde vel heller ingen savne ham, der

nu, siden hun var borte, kun ønskede at være ene.

Uden at sige noget, gik han langsomt ned ad Vejen; saa snart han var kommen saa langt bort, at ingen af Selskabet kunde se ham, vilde han gaa hurtigt, for at komme langt bort fra dem.

Det var egentlig dumt at sørge over en Kvinde, der var saa lunefuld, og som sikkert ikke mente et Ord af alt det, hun havde sagt til ham, alt det, hun havde lovet ham. Naar en Kvinde gjorde En Sorg, saa skulde man søge Trøst hos en anden Kvinde, en man ikke elskede, en man vilde bedrage og gøre ulykkelig — det var et godt Middel mod Hjærtesorg!

Hvor Etatsraaden dog gik aabenlyst og dristigt til Værks! Han undsaa' sig ikke for at køre ud efter hende og tage hende bort fra Slægtninge og Venner, og han havde sin godtroende Datter med som Lokkedue, et helt Barn, der ingen Anelse havde om, at hendes Fader var som en stor Edderkop, der spandt sine fine Traade om den smukke,

let flagrende Flue, tættere og tættere, til han en Dag havde hende helt i sin Magt!

Han vendte sig om og saa' tilbage. Nu var han kommen langt bort fra Sangerne, og han vilde ikke mere møde dem. Langt nede paa Vejen kom en Vogn med to Heste for; han kendte den godt, det var Etatsraadens Vogn, den vilde snart komme forbi ham, de tre i Vognen vilde ikke kunne undgaa at se ham, og saa maatte i det mindste Karen nok kunne tænke, hvorfor han gik paa Vejen alene. Han vilde ikke se paa dem, ikke hilse paa dem.

Nu hørte han Hestenes Trampen lige ved Siden af sig. Han saa' ud over Marken til venstre. Først da Vognen var et langt Stykke borte, saa' han efter den.

»Det var jo Poul Meyer, vi kørte forbi,« sagde Agnes. »Saa har han altsaa forladt Sangforeningen. Han saa' os ikke.«

»Han vilde vel ikke se os,« svarede Etatsraaden, »han skammer sig; det vilde jeg ogsaa gøre i hans Sted. Jeg havde tænkt paa at tale lidt Politik med ham i Morgen,

men da han nu synes at have fortrudt det, kan han maaske slippe for denne Gang.«

Karen lo. »Hvad har han gjort?«

»Hørte De ikke hans Tale?« spurgte Etatsraaden.

»Synes De nu virkelig, at den Tale, han holdt, var saa slem?« spurgte Agnes, henvendt til Karen.

»Nej — var der noget i Vejen med den?« svarede Karen. »Jeg syntes den lød kønt.«

»Jo — den var fæl,« sagde Etatsraaden bestemt. »Hvad mener De om Ytringer som ‚Socialismens Morgenrøde' og ‚frem i Kampen for Brødet'?«

»Saadanne Talemaader hører vel med?«

»Ja, men det er dog for galt, at en ung Mand, der en Gang kan vente at blive Etatsraad Hansens Bogholder eller Kasserer, skal bruge saadanne Talemaader!« sagde Etatsraaden.

De kørte nu i Udkanten af Ermelunden.

»Hvor har De tænkt paa at tilbringe Deres Ferie, Frk. Jensen,« spurgte Etatsraaden, efter at han i et Par Minutter havde

siddet tavs og betragtet den sommergrønne Skov.

»Min Ferie?« gentog Karen. »Jeg faar maaske slet ingen Ferie; i det højeste tager jeg et Par Dage ud paa Skodsborg hos Grosserer Lund.«

»De maa have en rigtig Ferie,« vedblev Etatsraaden. »Alle Deres Elever holder vel Ferie, hvorfor skulde Lærerinden saa ikke gøre det samme?«

Karen lo. »Rimeligvis fordi Lærerinden ikke er saa velhavende som Eleverne.«

»De kan tage med os«.

»Hvor skal vi hen, Fader?« spurgte Agnes.

»Ja — det bliver kun en lille Udenlandsrejse paa syv, otte Uger, vi maa derfor nøjes med at besøge de tre glade Byer Hamborg, Køln og Paris.«

»Ja, det kunde rigtignok blive morsomt!« udbrød Agnes jublende. »Vil De, Frk. Jensen?«

Karen blev blussende rød. »Nej,« sagde hun langsomt, »det er for meget ... det vilde være altfor meget at ofre paa mig.«

Etatsraaden saa' smilende paa hende.

»Tror De ikke, jeg har Raad til at tage Dem med til Paris, Frk. Jensen?«

»Jo, det véd jeg godt, Hr. Etatsraad! De viser mig saa megen Venlighed og Godhed; jeg kan aldrig faa Lejlighed til at vise min Taknemlighed bare tilnærmelsesvis.«

»Det kan De jo ikke vide. I enhver Gave, man frivillig giver et Menneske, er der altid — læg Mærke til det, Frk. Jensen, — altid en større eller mindre Del Egenkærlighed. Hvis De havde været en ubetydelig, grim, lille Pige, saa vilde jeg aldrig have skænket Dem en Tanke; men De er hverken grim eller ubetydelig; De har vunden min Datters Hengivenhed, og det er jeg glad for, fordi min Datter uden Dem er saa meget overladt til sig selv; hun er jo endnu saa ung, hun har ikke haft nogen Veninde, hun saa gærne har sluttet sig til som til Dem. Agnes vilde ikke have noget stort Udbytte af en Rejse til Udlandet sammen med mig; jeg kunde jo ikke altid være hos hende, og om hun bare et Par Timer skulde være alene, vilde hun kede sig meget mere paa Paris' Gader end her hjemme. Naar

De følger med, vil hun have Gavn og Glæde af Rejsen, hun vil aldrig være ene, hun vil aldrig kede sig, og saaledes vil De gøre rigelig Nytte for den Smule, det koster mig at have Dem med. Det er den ene Grund. For det andet sætter jeg ogsaa Pris paa Deres Venskab, og det er ellers ikke let for en ældre Kavaler som jeg, at komme i en ung Piges Kridthus. De ser altsaa, at der i min Anmodning til Dem om at rejse med os er en stor Del Egenkærlighed, en meget stor Del Egenkærlighed.«

»Saa siger De heller ikke nej, naar Fader beder Dem saa pænt om det — gør De vel?« bad Agnes.

Karen smilte lidt forlegen. »Jeg vilde selvfølgelig gærne ... men jeg kan næsten ikke fatte et saadant Tilbud ... en Rejse til Paris — det lyder for mig som et Æventyr! ... Jeg maa først tale med min Moder om det.«

»Men Deres Moder kan da ikke have noget imod, at De rejser med os?«

»Nej — det kan jeg ikke tro.«

Saa standsede Vognen ved Fortunen.

Laura fik hurtigt at vide, at Karen skulde til Paris. Den Dag havde hun travlt med at komme hjem, og det første, hun sagde, da hun kom indenfor Portnerboligens Dør, var: »Har I hørt det? Karen skal med Etatsraaden til Paris!«

»Til Paris!« gentog Portneren.

»Alene?« spurgte Portnerkonen.

»Nej — Agnes skal med!«

»Ja, det Pigebarn, hun kan rigtignok gøre Lykke!« tilføjede Madamen.

Og saa blev der talt videre om Etatsraaden og Karen. Den eneste, der ikke sagde noget, var Poul — han bøjede bedrøvet Hovedet.

VII.

En Lotterigevinst og dens Følger.

Et Par Dage efter at Karen var rejst med Etatsraaden til Paris, opdagede Laura med en blandet Følelse af Glæde, Angst og Ærgrelse, at hun havde vundet 250 Kroner i Lotteriet.

Og Laura havde nok ogsaa mest Grund til at være ængstelig.

En Dag var hun og Karen bleven enige om, at det kunde være morsomt at have en Lotteriseddel. Laura havde faaet Penge af Karen, havde efter store Anstrængelser faaet en Seddel, som hun havde givet Karen. De skulde hver betale Halvdelen og dele Gevinsten — hvis der kom nogen. Laura havde ikke betalt sin Part, og der kom heller

ingen Gevinst. Men nu var Numret kommet ud med en saa stor Gevinst, at Karen og Laura skulde have 250 Kr. hver. Det var det, der var til at fortvivle over! Karen var i Hamborg, i Køln eller i Paris — Laura vidste ikke hvor! Hun vidste ikke engang om Karen havde fornyet Sedlen; det eneste, hun vidste, var, at hun ikke selv havde betalt Fornyelsespenge hverken første eller anden Gang.

I nogle Dage spekulerede Laura, saa hun var lige ved at gaa fra Forstanden. Havde Karen fornyet Lotterisedlen, og — hvis hun havde fornyet den, vilde hun saa dele med Laura, der ikke havde betalt en Øre til den?

Bare Laura vidste, hvor hun var, saa hun kunde skrive til hende og sende hende Fornyelsespengene!

Hun havde først tænkt paa, ikke at tale til nogen om Gevinsten, fordi hun selv vilde beholde sine 250 Kroner, hvis hun fik dem; hun holdt saa meget af Penge; men det var hende umuligt at tie stille; hun maatte tale med nogen, der kunde trøste og raade

hende. Denne Uvished sad og trykkede hende i Halsen, saa hun var lige ved at kvæles.

Hun betroede sig først til sin Broder. Efter at hun havde fortalt ham, at det var hende, der havde faaet Ideen, at købe en Seddel, og at det var hende, der havde skaffet det heldige Tal, spurgte hun: »Tror Du, Karen har fornyet Sedlen?«

»Nej!« svarede Poul rask og uden Betænkning. »Der kom ingen Ting paa Sedlen første Gang og Du havde ikke betalt din Part, saa har Karen naturligvis nok kunnet indse, at det ikke kunde blive til noget med det Kompagniskab. Man skal ikke gøre Gæld i Spil.«

»Hun kunde jo have sagt til mig om Pengene,« indvendte Laura mut.

»Det havde hun vel ikke Lyst til. — Nej, hun har saamænd ikke selv været oppe hos Kollektøren, for at fornye den — dertil er hun altfor magelig; vilde hun have fornyet den, havde hun ladet Dig gøre det.«

Laura sad lidt og grundede, med Haan-

den under Kinden. »Sikken en Mængde Penge, jeg saa mister for hendes Skyld.«

Poul svarede ikke.

»Det kan jo dog være, hun alligevel har fornyet Sedlen,« sagde Laura lidt efter. »Jeg kan ikke godt tænke mig andet. Hvis hun ikke vilde fornye den og ikke mere vilde spille sammen med mig, burde hun jo sige mig det.«

»Hun mente vel, at det var Dig, der ikke vilde spille sammen med hende, siden Du ikke betalte,« bemærkede Broderen.

»Ja — saadan kan man jo ogsaa nok sige, naar man vil være lumsk. — Aa, det er til at blive gal over! — — Hvis hun nu alligevel har fornyet Sedlen,« spurgte Laura lidt efter, »tror Du saa, hun deler med mig?«

»Det véd jeg ikke,« svarede Poul smilende, »jeg kender hende ikke saa nøje, at jeg kan have nogen Mening om det. Juridisk er hun jo ikke forpligtet til det, da hun selv har betalt hele Sedlen. Hvorfor har Du ikke betalt din Part?«

»Aa — det hastede vel ikke saa stærkt! De Par Øre kunde hun jo altid faa.«

»For de Par Øres Skyld har Du dog tabt din Ret. Deler hun alligevel med Dig, maa det være paa Grund af Jeres Venskab.«

»Ja, det mener jeg ogsaa, at hun paa Grund af vort Venskab og fordi vi er Svigerinder godt kan give mig mine 250 Kroner, og gør hun det ikke, saa sætter jeg aldrig mine Ben mere i hendes Moders Stue.«

»Ikke?«

»Nej! Og jeg slaar op med hendes Broder, gør jeg!«

Poul lo. »Ja, der kan man se, hvad Penge kan gøre, Penge, som man ikke har.«

Laura fik altsaa ikke megen Trøst hos sin Broder.

Saa talte hun til sin Kæreste om Sagen.

»Jeg spillede i Lotteriet sammen med Karen,« begyndte hun.

»Ja, det gjorde Du jo.«

»Hvor véd Du det?«

»Det har Du jo selv fortalt mig.«

»Har jeg? Naa, ja, — men jeg har da ikke sagt Dig Numeret?«

»Nej — det skulde Du nok tage Dig i Agt for! Det skulde vel være en Hemme-

lighed, om I vandt? Har I maaske nu vundet?«

»Ja — vi har nok vundet — hvis Karen har fornyet Lotterisedlen.«

»Jo, hvorfor skulde hun ikke have fornyet den, naar I spiller sammen? Det er storartet, at I har vundet! Er det noget videre?«

»Fem hundrede Kroner til Deling, hvis hun vil dele med mig, og hvis hun har fornyet Sedlen.«

»Fem hundrede Kroner! Tju! Du bliver jo formelig en velhavende Pige! — Jo, Gu' har hun fornyet Sedlen!«

»Véd Du det bestemt?« spurgte Laura spændt.

»Nej — jeg véd det slet ikke; men jeg tænker mig det! Og det vilde da ogsaa være dumt af Dig, ikke at passe paa. Naar Du har betalt din Part, maa Du jo forlange at se Sedlen.«

»Ja — men jeg har ingen Ting betalt,« mumlede Laura forknyt.

»Slet ingen Ting?«

»Nej — hverken første eller anden Gang.«

»Farvel, to hundrede og halvtredsindstyve Kroner!«

Laura sad og saa' meget forknyt ud. »Tror Du ikke Karen deler med mig alligevel?«

»Hun maatte da være godt tosset, hvis hun gjorde det.«

»Hun burde gøre det for gammelt Venskabs Skyld.«

»Vilde Du give 250 Kr. for et gammelt Venskab?«

»Vi er jo ogsaa Svigerinder.«

»I bliver det forhaabentlig.«

»Hvis hun ikke deler med mig, saa . . .«

»Hvad saa?«

»Saa taler jeg aldrig et Ord mere med hende — saa kommer jeg her ikke mere.«

»Lad os nu ikke skabe os. Du er lige saa tosset som den gamle Kone, der hver Gang, Lotteriet var trukket, gik op til Kollektøren og spurgte, om hun havde vundet; hun havde slet ingen Seddel. Nu bilder Du Dig ogsaa ind, at Du kan vinde uden Seddel.«

»Det er kedeligt, jeg ikke véd, hvor Ka-

ren er,« sagde Laura. »Hun har jo skrevet et Par Breve til sin Moder, men hun skriver ikke, hvor vi skal sende Breve til hende, som om hun ikke bryder sig om at faa Breve fra os.«

»Det gør hun sandsynligvis heller ikke,« svarede Carl. »Og desuden véd hun, at hverken Moder eller jeg har stor Lyst til at skrive Breve.«

»Saa kunde jeg jo skrive,« sagde Laura.

»Ja, for Du har noget at skrive om; men det véd Karen uheldigvis ikke.«

Da der var gaaet tre Uger, og det var paa Tide at forny Lotterisedlerne, gik Laura op og talte med Kollektøren og fik da at vide, at Gevinsten var hævet.

Nu var alt Haab ude! Karen havde ikke fornyet Lotterisedlen, den ny Ejer af Sedlen havde hævet sin Gevinst.

Laura syntes alt omkring hende saa' saa mørkt og trist ud. Men just som Mørket syntes allertættest, brød der en svag Lysstraale igennem, et Glimt af Haab.

Da Laura om Aftenen sad i Portnerboligen og fortalte, hvorledes det var gaaet

hende hos Kollektøren, udbrød hendes Fader: »Det var da mærkværdigt — hos den Kollektør har jeg i Dag været oppe at hæve fem hundrede Kroner for vor Kasserer.«

»For Jeres Kasserer! Hvad Numer havde den Seddel?« spurgte Laura hurtigt.

»Det véd jeg saamænd ikke; tror Du jeg kan huske et Numer, der er lavet af fem Tal. Jeg tror, der var et Syvtal imellem.«

»Fem Tal og et Syvtal! Ja, det er rigtigt — 47! Saa er det nok Karens og min Seddel, Etatsraaden har sendt hjem til Kassereren, for at han skulde forny den og hæve Gevinsten.«

»Forny den,« gentog Portneren. »Ja, jeg fik naturligvis et helt nyt Numer.«

»Hvad Numer var det?«

»Det kan jeg langt mindre huske end det forrige; men jeg tror dog, der var et Nul i.«

»Et Nul! er det det hele, Du kan huske! Saa véd jeg ikke en Gang, hvad Numer jeg spiller paa! Jeg kan vinde igen, uden at vide det! — Kan Du ikke spørge Kassereren,

om det er Etatsraaden, der har sendt ham Sedlen til Fornyelse, og hvad Numer den nye Seddel har?«

»Nej — det vil jeg ikke have noget at bestille med.«

»Det var rigtignok kedeligt!«

Næste Dag kunde Poul dog fortælle sin Søster, at det var, som hun havde tænkt, en Lotteriseddel, Etatsraaden havde sendt hjem fra Paris.

»Hvorfra véd Du det?«

»Jeg spurgte ham ligefrem om det.«

»Saa er det Karens og min Seddel!« raabte Laura fornøjet. »Du fik vel ikke at vide Numeret paa min nye Seddel?«

Poul lo. »Nej — det havde jeg ingen Grund til at spørge om.«

»Du kunde jo godt have fortalt ham, at jeg havde Part i Sedlen. Du vil vel heller ikke spørge ham, om han ikke har faaet Besked paa at udbetale mig Halvdelen af Gevinsten?«

»Nej,« svarede Poul leende, »det faar Du mig heller ikke til at spørge om.«

»Ja, ja, saa maa jeg vente til Karen

kommer hjem; nu kan det vel ikke vare saa længe.«

Laura var igen overbevidst om, at hun havde vundet, naar bare Karen — og det var det eneste Punkt, der ængstede hende — vilde udbetale hende de 250 Kroner, skønt hun ikke havde betalt noget for Sedlen. Men hun trøstede sig med, at Karen paa Grund af Slægtskabet ikke kunde være bekendt at beholde alle Pengene selv.

Naar Laura fik de 250 Kroner, saa vilde hun sætte dem op i Sparekassen til de andre Penge, hun havde — og det var ikke ret mange; hun havde jo taget en Del ud til Cyklen. Hun fortrød næsten, at hun havde købt den Cykle; der staar mange Penge i saadan en Tingest, og man bliver saa hurtig ked af den. De Penge, hun havde samlet, de skulde ikke sættes i Indboet, naar hendes Kæreste en Gang mente, at de havde Raad til at gifte sig. Hun havde da hørt, at der var noget, der hed Hustruens Særeje, og det var der Lov for, at Manden ikke kunde tage fra hende.

Mærkværdig nok begyndte Carl paa

samme Tid at tale om Bryllup. Til Efteraaret havde Bogbinderne altid travlt med Juleliteraturen, og samtidig med at han arbejdede som Svend, vilde han have et lille Glasskab med fine Bogrygge ved Siden af Gadedøren. Siden kunde han maaske helt holde op at arbejde som Svend.

»Ja — det kan jo blive meget dejligt,« svarede Laura. »Har Du nu saa mange Penge, at vi kan gifte os?«

»Mange har jeg naturligvis ikke, men nogle har jeg dog,« svarede han lidt undvigende, »og dem, vi ikke har nu, dem maa jeg skaffe — saadan efterhaanden — naar vi er blevne gift. Nogle har Du jo ogsaa.«

»Det er ikke mange; dem er det ikke engang værd at regne med.«

»Ja — saa faar Du jo nok nogle flere — naar Karen kommer hjem.«

»Lad os nu først se.«

»Jo — naar det er Karens Seddel, Kassereren har fornyet — saa kan Karen ikke være bekendt andet, end at give Dig Halv-

delen, naar jeg siger hende, hvad vi skal bruge Penge til.«

»Nej, det vil jeg slet ikke have Du blander Dig i,« sagde Laura hurtigt og bestemt.

»Naa — som Du vil.«

— — —

En Aften kom Etatsraadens hjem. Han havde i Forvejen telegraferet om sin Hjemkomst og Kusken havde spændt for og havde været paa Jærnbanegaarden for at hente ham. Vognen kørte ind i Gaarden. Laura var kommen hjem den Aften, hun fik Lejlighed til at hilse paa Agnes, men talte ikke med hende.

Saa var Karen altsaa ogsaa kommen hjem; af den Grund tog Laura næste Morgen Pengene til Lotterisedlen med.

Karen var nok endnu ikke staaet op, da Laura kom og begyndte paa sit Aarbejde, og da hun endelig viste sig, var hun pyntet til at gaa ud.

De to Svigerinder hilste venligt paa hinanden og Laura spurgte Karen, hvorledes hun havde moret sig.

Karen satte sig paa en Stol i Nærheden

af Laura. »Jeg har aldrig haft saa dejlige Dage, som de paa denne Rejse. Jeg vil aldrig kunde glemme dem. Jeg havde jo aldrig drømt om at komme saa langt ud, leve paa de flotteste Hoteller, køre fra den ene Fornøjelse til den anden! Aa, det er slet ikke til at fortælle!« sluttede hun med et vist vemodigt Sværmeri.

»Det er da morsomt, at Du har moret Dig saa godt,« sagde Laura. »Det er jo paa en Maade mig, Du har at takke for det.«

Karen saa' lidt overrasket og smilende paa sin Svigerinde. »Dig?«

»Ja — jeg siger jo ogsaa paa en Maade! Det er min Skyld, Du har gjort Bekendtskab med Agnes.«

»Naa — ja, det er jo ogsaa sandt! Ja, saa er det vel paa en Maade din Skyld, jeg har været i Paris! Der kan man se, hvor utaknemlig og glemsom man kan være.«

»Glemsom,« sagde Laura og skyndte sig at tage sin Portemonæ op af Lommen. »Jeg har ogsaa glemt« ... hun lagde nogle Sølvpenge paa Bordet. »Værs'god!«

»Hvad er det?« spurgte Karen og saa' paa Pengene og Laura.

»Det er Pengene for Lotterisedlen; jeg glemte at give Dig dem, før Du rejste. Vil Du se — er det ikke rigtigt?«

Karen talte Pengene, som de laa paa Bordet, men tog dem ikke. »Jo, det er meget rigtigt. — Ak, ja!« tilføjede hun lidt efter med et Suk, »hvem der havde Penge nok! Det vil blive drøjt for mig igen at begynde at sy! — I Dag kan jeg ikke — der maa gaa et Par Dage — jeg maa først vænne mig lidt til Luften her hjemme. Det er pænt af Dig, at Du saa troligt har hjulpet Moder, mens jeg har været borte; det er jeg Dig ogsaa taknemlig for.«

»Aa, det har jo ikke noget at sige.« Laura sad lidt og tænkte. Det var underligt, at Karen ikke talte et Ord om Lotterigevinsten, og at hun ikke tog Pengene, der laa paa Bordet. Laura vilde dog føle sig lidt for. »Det var da godt, at Du ikke glemte at forny Lotterisedlen.«

»Ja — det var godt.«

Laura syede videre. »Har Du hævet Pengene?«

»Etatsraaden har sendt Sedlen hjem; jeg tænker en af hans Kontorister har besørget det.«

»Nej — saa har nok Fader gjort det.«

Lidt efter tog Karen Overtøj paa. Hun stod ved Bordet og knappede sine Handsker; Laura syntes, hun var temmelig længe om det. Endelig blev hun færdig og sagde Farvel.

»Tag dine Penge med!« sagde Laura lidt utaalmodig.

»Naa — det er sandt!« Karen pillede Pengene op fra Bordet og puttede dem i sin Portemonnæ.

»Du gaar maaske ud til Etatsraaden nu?« spurgte Laura.

»Ja.«

»Saa faar Du vel Pengene?«

»Det gør jeg nok.«

»Kommer Du hjem igen inden jeg gaar?«

»Det tænker jeg.«

»Ellers ser Du maaske ned til Moder, inden Du tager hjem?«

»Nu skal jeg se, hvor megen Tid jeg faar.«

Karen gik og kom tilbage, inden Laura var gaaet hjem.

Saa snart Karen havde faaet sit Overtøj af, satte hun sig ved Lauras Symaskine, og smilende begyndte hun at tælle op: en hel Hundredkroneseddel, ni Tikronesedler og nogle Sølvpenge. »Vi maatte betale den nye Seddel baade for første og anden Klasse.«

Laura betragtede Sedlerne med straalende Øjne; hun søgte slet ikke at skjule sin Glæde over dem. »Gud, sikken en Masse Penge!« sagde hun. »Jeg kunde have Lyst til at give noget.«

Karen lo. »Den Lyst kan Du jo nok faa styret.«

»Men hvad skal det være? Nu er Du vel bleven saa forvænt i Udlandet. — Skal vi gaa i Tivoli — eller paa en Varieté?«

»Lad os kun gaa i Tivoli,« sagde Karen. »Tivoli har de dog ikke Mage til nogen af de Steder, jeg har været.«

»Klokken er jo straks seks — skal vi gaa med det samme?«

»Det kan vi gærne.«

Laura vilde allerhelst afsted, før hendes Kæreste kom hjem; men da der alligevel gik en halv Timestid, inden de var færdige til at gaa, saa lykkedes det ikke — de mødte ham paa Trappen.

Bogbinderen standsede forbavset. »Sikken et Hastværk, I har! Hvor skal I hen?« spurgte han.

»Det er Laura, der vil give noget ud i Aften,« svarede Karen.

»Laura? Aa — hun har faaet sine Lotteripenge! Sikken en Svir! Jeg gaar med!«

»Du véd jo slet ikke, hvor vi gaar hen?« sagde Laura lidt mut.

»Det bliver vi nok enige om. Vent et Øjeblik — jeg løber bare op og siger, at jeg er kommen hjem.«

»Skal Du da ikke spise først?«

»Nej — vi kan spise, hvor vi kommer hen.«

»Ja — skynd Dig lidt, saa gaar vi langsomt hen ad Gaden,« sagde Karen.

»Han skulde helst ikke vide, at jeg har faaet de Penge,« sagde Laura.

»Men det vidste han — saa har Du jo allerede sagt det til ham. Hvorfor maa han ikke vide det?«

»Nej — for nu tror han, at vi kan gifte os for mine Penge.«

»Aa — saa maa han jo slet ikke have nogen Idé om, hvad det koster at gifte sig.«

»Jo, det har jeg sagt ham, men han mener, at vi ligesom de fleste andre Haandværkere maa gifte os paa Kredit og tage Møbler paa Afbetaling.«

»Det er rigtignok voveligt.«

Laura sukkede. »Det bliver alligevel Enden paa det — hvis vi skal giftes; paa anden Maade bliver vi aldrig gift.«

De to Damer gik langsomt ind ad Byen til, men Carl, der i en Fart havde pyntet sig lidt, naaede dem inden de var komne ud af Istedgade, og gik ved Siden af dem, indtil han kom til Panoptikon, saa standsede han for at se paa en Figur, der stod i Vinduet, mens Damerne gik videre, og da han kom til Bræddehytten, standsede han igen for at hilse paa en Bekendt, der sad lige inden for i den lille Forhave; paa den Maade

var hans Damer komne et godt Stykke foran ham; han skyndte sig efter dem og kom lige tidsnok til at se dem gaa gennem Tælleapparatet.

»Saa, for Pokker!« mumlede han, trak sin Portemonnæ op af Lommen og saa' i den. Jo, der var vist nok! Han lagde en hel Mængde Smaapenge paa Tælleapparatets Plade, Kontrolløren hjalp ham at tælle dem, men der kunde ikke blive mere end 40 Øre. »Laura! Karen!« raabte han arrig. »Kom med en 10-Øre!«

De to unge Damer vendte sig hastigt om og gav sig til at le, da de saa' deres Kavaler staa i en saadan Pengeforlegenhed.

Laura gik hen og lagde en 10 Øre paa Bordet. »Du har maaske kun Hundredkronesedler tilbage!« sagde hun leende.

Men Bogbinderen vilde ikke le; han var bleven gal i Hovedet. »Hvorfor render I fra mig?« spurgte han mut.

»Det var jo Dig selv, der ikke fulgte med.«

Der var just nu en Plæneforestilling, Optræden af nogle Abrobater. Carl Jensen og

hans Damer blev staaende for at se paa den. Da Forestillingen var forbi, gik de hen imod Mælkeriet.

»Naar vi skal have noget, er det da bedst, at jeg betaler,« sagde Bogbinderen.

»Ja — det synes jeg med,« svarede hans Kæreste.

»Giv mig saa din Pung.«

»Min Pung!« gentog Laura leende. »Nej, Du skal dog ikke køre i Skoven for mine Penge!«

»Du véd da nok, at jeg gaar aldrig med mange Penge paa mig!«

»Jo—o — det har jeg lagt Mærke til,« svarede Kæresten drillende, »men det er endnu ikke lykkedes mig at opdage, hvor Du gæmmer dine Penge; det er maaske paa forskællige Steder?«

»Det er voldsomt, saa Du er lattermild i Aften; bare det vil holde sig!« brummede han.

»Vil Du have et Glas Mælk?«

»Et Glas Mælk!« gentog han foragteligt. »Naar I ikke har andet at byde paa, kunde I have ladet være at invitere mig med.«

»Har vi inviteret Dig med?« spurgte Laura med komisk Forbavselse.

»Ja — hvem ellers?«

»Ingen! Du har selv trængt Dig paa.«

»Du har somme Tider saadan en væmmelig Maade at irritere mig paa! Er jeg Jer til Besvær, saa kan jeg godt gaa hjem; jeg fik jo ikke engang Tid til at spise til Aften.«

»Aa, Herregud, dit Skind! Vil Du have en Bøf?«

Dette Spørgsmaal formildede ham; han saa' paa sin Kæreste med straalende Øjne. »Ja, Tak!«

»Kan vi faa en Bøf her?«

»Ja — ovre i Alsterpavillonen,« svarede Karen.

»Spørg bare Karen, hvor vi skal spise; det skal hun nok kunne sige Dig!« sagde Bogbinderen fornøjet.

De gik over til den saakaldte Alsterpavillon, der ligesom Mælkeriet og Svendsens Keglebane hører til Minderne fra Udstillingsaaret 1888. De tog Plads ved et

Vindue, der vendte ud mod Tivoli, og en Snes Minuter efter var Bordet dækket.

Bogbinderen skænkede sig en Snaps Akvavit. »Til Lykke med Gevinsten!« sagde han. »Det var godt, jeg traf Jer,« vedblev han; »man spiser dog bedre paa en fin Restavration end hjemme hos sin gamle Moder. — Bag efter skal vi vel have en Ostepind? Det er da det mindste, naar vi er saa beskedne, at vi ikke forlanger Vin til Maden. Hør, Laura, Du skulde alligevel give mig din Pung; det ser saa løjerligt ud, at Du betaler, naar der er en Herre med. Opvarteren maa jo tro, at jeg enten er umyndig eller blød.«

»Min Pung faar Du ikke,« svarede Laura, »men Du kan faa fem Kroner til at klare alle Udgifterne her inde, og hvis Du kan spare nogle Penge, maa Du selv beholde dem; det er da godt, véd jeg.«

»Lad gaa! Fem Kroner! Faar jeg dem med det samme?«

Bogbinderen havde virkelig begyndt at more sig fra det Øjeblik, Bøffen kom paa Bordet; men da han fik Penge paa Lommen

var han lige ved at at blive lige saa kaad som hans Kæreste før, da hun drillede ham. Det var Synd at sige, at han sparede, og det varede ikke længe, før han ikke havde mere end 11 Øre tilbage. Men heldigvis lykkedes det ham at rejse en ny Kapital.

»I har jo begge to vundet,« sagde han. »Maa jeg spørge, var de fem Krone fra Jer begge to, eller var de kun fra Laura?«

»De var kun fra mig,« svarede Laura og saa' leende paa Karen, som jo ogsaa nok kunde give lidt til det fælles Bedste.

»Ja, ser I, vi har jo ikke været alle Steder endnu,« sagde Bogbinderen, »vi har ikke været paa Fregatten, og vi har ikke været i Kisten, og fem Kroner forslaar i Tivoli lige saa meget som en Skræder i Helvede. I skal sgu nok komme til at more Jer, men saa maa I ud med flere Penge! Nu er det din Tur, Karen! Denne Vej med Sølvtøjet — fem Kroner! Hvis jeg havde vundet saa mange Penge, havde jeg gærne givet ti Kroner til en Aften paa Tivoli.«

Karen lo og gav ham fem Kroner.

Da Bogbinderen og hans Damer endelig

gik hjem, havde han ikke flere Penge, men var bleven noget ør i Hovedet.

Han fulgte først sin Søster hjem og derefter Kæresten.

Ud ad den halvmørke Frederiksbergallé gik de Arm i Arm; han var meget underholdende — han talte mest om, hvordan han havde tænkt, de skulde have det, naar de blev gift — og han var meget kærlig, meget mere end Laura syntes om.

»Syntes Du ikke ogsaa, at det kunde være rart, om vi snart blev gift?« spurgte han. »Lad os sætte os lidt ned paa den Bænk og tale om det.«

De satte sig ned paa en tom Bænk; han lagde sin Arm om hendes Liv og trykkede hende op til sig. »Hvorfor skal vi blive ved at gaa og se paa hinanden til ingen Nytte?«

»Hvad vil det sige til ingen Nytte?« spurgte hun og gjorde forgæves Forsøg paa at rykke sig lidt bort fra ham. »Du er nok lidt varm i Aften?«

»Ja — det kommer af Kærlighed.«

»Og Toddy!« tilføjede hun.

»Ja, det er rigtigt — Kærlighed og Toddy!

— Nej, ser Du, Laura, der er ikke nogen rigtig Fest ved vores Forlovelse! Kommer Du hjem til mig, saa er Mo'er hjemme og Karen og kommer jeg hjem til Dig, saa er ogsaa hele din Familie hjemme. Vi er aldrig alene, vi kan aldrig, lige som andre Kærestefolk, kæle lidt for hinanden.«

»Maa vi bare være fri!« udbrød hun og gjorde igen Forsøg paa at frigøre sig for hans Arm.

»Hvorfor siger Du det?«

»Jo — tror Du, jeg turde være alene sammen men Dig, naar Du er saa kærlighedsfuld som i Aften?«

»Du er en Strik, Laura! Men synes Du alligevel ikke, at vi skulde gøre Alvor af det og straks gøre Forberedelser til Bryllup?«

»I Aften?« spurgte hun lidt gnaven.

»I Aften,« gentog han. »Nej — hvordan kan vi det? Men i denne Uge?«

»For mig gærne, naar Du har Penge; men jeg vil ikke giftes, naar jeg skal mangle noget.«

»Du skal ikke mangle noget, Laura!«

»Eller naar jeg skal være bange for, at de skal komme og tage Møblerne fra os, fordi de ikke er betalt.«

»Nej — det behøver Du ikke at være bange for.«

»Nej — bange, det er jeg for saa vidt heller ikke, for hvis det skulde gaa saa galt, saa tog jeg hjem til min Fader igen.«

»Det er noget Snak, Laura, man kan ikke saadan løbe fra sin Mand, fordi der kommer nogle sløje Tider; dem kommer man ogsaa ud over; men jeg skal nok sørge for at holde dem borte, og naar jeg siger det, saa kan Du tro mig, for jeg har vel aldrig bildt Dig noget ind før.«

»Aa!« sagde hun pirrelig, »Du er lige ved at sidde og klemme Livet af mig!«

»Du kan aldrig taale, man rører ved Dig!« Han rejste sig. »Saa er det vel bedst, vi gaar videre?«

De gik over paa den anden Side af Vejen og drejede kort efter ned ad Allégade.

»Tag saa dine Papirer med i Morgen,« sagde han.

»Mine Papirer?«

»Ja — din Daabs- og din Konfirmationsattest.«

»Naa — ja, nu skal jeg se at huske det.«

Da Carl havde taget Afsked med sin Kæreste, ærgrede han sig over, at han havde givet alle Pengene ud.

Næste Morgen satte Karen sig ved sin Symaskine, og saa varede det ikke længe før hun atter vænte sig til det daglige Slid. Symaskinen snurrede, Kanariefuglen sang, den hvide Hyanzint duftede og Solen skinnede ned til hende — det hele var i Virkeligheden slet ikke saa slemt! Og naar hun ikke havde Lyst til at snakke med Laura eller med sin Moder, kunde hun dvæle ved sine dejlige Rejseminder. Allerbedst kunde hun tænke, naar Maskinen snurrede allerlystigst og overdøvede al anden Larm. Hun tænkte dog ikke alene paa de glade Sommerdage, hun havde tilbragt i Hamborg, Køln og Paris; tidt trængte et hjemligt Billede sig frem, et Billede fra den sjællandske Kyst, hvor der var høje Bølger og smaa Badehuse. Og saa gentog hun nogle Ord, der stod paa et

Stykke Papir, hun stadig omhyggelig gæmte, men som hun kunde udenad: »Deres Redningsmand kommer tilbage i Dag om et Aar. Hvis De til den Tid er fri, vil han fremstille sig for Dem.«

Denne lille Skrivelse var hendes Ledemotiv. Hun troede saa sikkert, at han vilde komme, at han vilde komme i Juni Maaned, at han var ung vidste hun, han var vist ogsaa smuk — og velhavende, siden han kunde bo paa et Badehotel om Sommeren. Hvis hun forlovede sig eller giftede sig forinden, vilde hun aldrig lære ham at kende; derfor havde hun ikke villet forlovet sig med Poul Meyer, da han bad hende om det, og skønt hun den Gang godt kunde lide ham; senere havde hun tabt lidt for ham, fordi han gjorde sig latterlig ved at være skinsyg og mistænksom lige over for Etatsraaden.

Hun vilde alligevel holde sit Løfte til Poul Meyer, og hun vilde forlove sig med ham, hvis den fremmede Mand ikke var kommen, naar Juni Maaned var gaaet. Hun troede ikke, Etatsraaden vilde synes om, at hun giftede sig med hans Portners Søn, hans

Kontorist; men saa vilde han vel i det hele taget ikke syntes om, at hun giftede sig med nogen.

Hvor hun har kommen til at holde meget af Agnes og af hendes Fader! Ingen havde nogensinde gjort saa meget for hende som Etatsraaden, ingen — naar hun undtog sin egen Fader. Han havde ofret saa meget paa hendes Uddannelse, at hun kunde bevæge sig frit i de højere Kredse.

Laura bøjede sig over mod Karen og raabte højt, for at overdøve Symaskinens Støj: »Din Moder spørger, om Du vil have Kaffe!«

Karen saa' smilende op paa Laura og paa Moderen, der stod midt i Stuen og lo.

»Karen var nok langt borte,« sagde Fru Jensen. »Vil Du have Kaffe nu?«

»Ja — Tak, lidt! — Ja, hvor man kan sidde og falde i Tanker!« tilføjede hun, da Moderen var gaaet.

»Hvad tænkte Du paa?«

»Aa — paa tusind Ting, tror jeg; Tankerne farer jo fra det ene til det andet.«

»I denne Tid tænker jeg mest paa mine

Penge,« sagde Laura, »dem er jeg glad for. Bare vi snart maatte vinde igen. Jeg tror for Resten, at der er Held ved Dig.«

»Tror Du? Man siger jo, at den, der har Held i Spil, har ikke Held i Kærlighed. Saa gælder det altsaa om at tage sig i Agt.«

»Aa, det har saamænd ikke noget at sige.«

»Nu skal Du jo ogsaa snart bruge mange Penge,« sagde Karen.

»Ja,« svarede Laura langsomt, »jeg skal vel bruge nogle til min Brudedragt; men dem tænker jeg ikke, jeg behøver at tage af min Gevinst. Jeg tror, at hvis jeg fik mange Penge, vilde jeg blive nærig; jeg vilde aldrig nænne at give nogen af dem ud.«

»Fy! — det er en grim Last at være gærrig.«

Laura lo. »Du har maaske allerede givet de fleste ud af dine?«

»Nej — slet ingen! Du kan tro, dem skal jeg nok holde godt Hus med.«

— — —

Da Karen Søndag Formiddag sad ved

Vinduet og læste i en Avis, satte hendes Broder sig paa Stolen lige over for hende.

»I Dag bliver der lyst første Gang for os,« sagde han alvorlig.

Karen lod Avisen synke og saa' smilende paa ham. »Naa — skal det nu være Alvor?«

»Ja — nu skal det være Alvor.«

»Jeg synes, Laura var bange for, at I ikke havde Penge nok?«

»Pengene maa jo komme,« sagde han i samme alvorlige Tone. »Laura vil helst have, at de skulde komme allesammen paa en Gang; men saadan gaar det jo ikke til«.

»Jeg kunde da ikke gifte mig, naar jeg skulde begynde med Laan og Gæld,« sagde Karen.

»Nej, Du,« svarede hendes Broder; »men Du vilde vel i det hele taget ikke gifte Dig med en Haandværker?« Han sad lidt og tænkte. »Kan jeg ikke laane nogle Penge af Dig?«

Hun saa' paa ham med et lidt sørgmodigt Smil. »Har Du allerede brugt dine

Penge? De plejer dog ellers at holde lidt længer end til om Søndagen.«

»Nej — det er ikke halvtreds Øre, jeg vil laane — jeg vilde gærne laane mange Penge — saa mange, Du vil laane mig — saa mange, Du har.«

»Du er virkelig fordringsfuld.«

»Ja; men Du skal faa dem igen, og naar Du ikke skal bruge dem for det første, kan Du lige saa godt laane mig dem. Hvis Du ikke vil, saa kan jeg alligevel ikke holde Bryllup, saa bliver det aldrig til noget, og jeg kan lige saa godt med det samme slaa op med Laura.«

Karen sad lidt og stirrede tavs ud ad Vinduet, uden at vide, hvad hun saa' paa. Saa rejste hun sig langsomt, og lige som om hun gik i Søvne gik hun hen til sin Kommode, trak en Skuffe ud, tog en Konvolut, hvori der var Papir, der fyldte mere end et almindeligt Brev, og lagde den foran sin Broder; hun sagde noget, men han kunde ikke forstaa, hvad det var. Derefter gik hun hurtigt ind i en anden Stue.

Han saa' bedrøvet efter hende; han

havde sét, at der var Taarer i hendes Øjne.

Længe sad han og stirrede paa Konvoluten, der indeholdt hele hendes Formue. Saa aabnede han den langsomt, tog Pengesedlerne ud og talte dem — der var to Hundrede og fyrretyve Kroner. — Alle hendes Penge havde han bedt om — og hun havde givet ham dem.

Han lagde atter Pengene i Vindueskarmen og gik ind i Dagligstuen for at søge efter hende. Hun havde lagt sig paa Sofaen, og hun rejste sig ikke, da han kom.

»Karen!« sagde han og lagde sig paa Knæ paa Gulvet foran Sofaen. »Naar Du bliver saa bedrøvet, saa vil jeg slet ikke laane dine Penge.«

Hun rejste sig langsomt op, saa hun kom til at sidde i Sofaen, saa' smilende paa ham med sine bedrøvede, taarefyldte Øjne og lagde sin Haand kærtegnende paa hans Skulder.

»Tag Du dem kun! Det var kun et Øjeblik, jeg blev lidt trist; det gaar snart over. Jeg var saa glad for min lille Kapital, jeg troede,

jeg skulde faa Lov til at beholde den lidt længere,« tilføjede hun med en tvungen Latter.

»Det skal Du ogsaa, Karen; jeg vil ikke tage den fra Dig.«

»Jo — tag den nu bare; jeg kan jo faa den igen — eller ogsaa — kan det jo være min Bryllupsgave.«

»Nej, Karen, jeg vil bare laane dem — Du skal faa dem igen, det véd Gud, Du skal! Og jeg vil kun laane dem, naar Du ikke er bedrøvet for det, ellers vil jeg ikke.«

»Nu er det forbi — nu taler vi ikke mere om det!« Hun vilde rejse sig og gaa, men han holdt hende tilbage, saa hun kom til at sidde ved Siden af ham i Sofaen. »Jeg har mange Gange været styg imod Dig, Karen, misundelig og drilagtig; men det skal jeg aldrig mere være, det kan Du stole paa, for Du er meget bedre end jeg, opofrende og god.«

Karen smilte igen. »Saadan er vel alle Søskende; der er altid lidt Uenighed; men nu er vi jo store — og vi er ikke flere end os to, saa vi maa vel nok kunne forliges.

Tag Du nu kun Pengene, og gør Dig ingen Samvittighedskval i den Anledning. I Eftermiddag kan Du jo gaa hen i Kirken og høre, at der bliver lyst for Jer,« tilføjede hun smilende.

»Siger Du til Laura, at Du har laant mig disse Penge?« spurgte han.

»Nej — det behøver jeg jo ikke.«

»Jeg vilde helst have, at Du ikke fortalte hende det.«

»Saa fortæller jeg hende det ikke.«

»Tak!«

Lidt efter pyntede Karen sig og gik ud til Etatsraadens. Det var længe siden, hun havde været saa tung i Sind som i Dag, og hun var dog vaagnet saa fornøjet i Morges. Hun var sikker paa, at hun aldrig fik sine Penge igen; hun kunde kun ikke fatte, at hendes Broder kunde tro, han nogensinde vilde blive saa velhavende, at han kunde give hende dem tilbage.

— — —

Carl gik selv og besørgede alt til Brylupet; han gik i Magistraten, til Præst og Klokker, han lejede Lejlighed. Laura var

dog med hos Snedkeren for at se paa de Møbler, de skulde have.

Mærkeligt nok var Laura i et underligt trist Humør, mens disse Forberedelser stod paa.

»Hvad er der i Vejen med Dig?« spurgte hendes Kæreste. »Man skulde, Gud døde mig, tro, at Du var bange for at gifte Dig med mig.«

»Aa,« svarede hun i en bidsk Tone og slog med Nakken.

Til Karen sagde Laura: »Carl har dog flere Penge, end jeg havde troet. Hvem skulde have tænkt, at han kunde gaa saa lunt med det?«

Karen sagde ingen Ting.

Tre Uger efter den Søndag, Carl laante Karens Penge, skulde Brylluppet staa i Frederiksberg Kirke og Gildet skulde holdes hjemme hos Portnerens.

Agnes fik naturligvis snart denne Nyhed at vide, og hun fortalte den igen til sin Fader en Dag, Karen var tilstede.

»Fader, véd Du at, at der skal være Bryllup her i Huset paa Søndag?«

»Her i Huset?«

»Ja — nede hos Portneren! Laura skal have Bryllup.«

»Med hvem skal hun have Bryllup?«

»Med hendes Kæreste, det véd Du jo nok — Frk. Jensens Broder.«

Etatsraaden saa' spørgende paa Karen. »Frk. Jensens Broder? Men saa er det jo min Ven fra Jægersborg?«

»Ja!«

»Sine Venner bør man ikke glemme . . .« Etatsraaden gav sig til at le; »jeg var lige ved at sige i Nøden; men det var da ikke Meningen.« Han tog en Halvhundredkroneseddel ud af sin Tegnebog og rakte Karen den. »Frk. Jensen, vil De besørge en Bryllupsgave til Deres Broder — De véd bedst, hvad han har Brug for — og hilse ham fra hans Ven Etatsraaden.«

»Mange Tak! Hvor meget maa jeg bruge?«

»Det hele! Og vil De saa paa Søndag, naar De er kommen hjem fra Kirken, tage Deres Broder og Bruden med her op, for at vi kan drikke et Glas sammen med dem?«

»Ja, Tak — det skal jeg!«

— — —

Den sidste Uge før Brylluppet syede Laura ikke hos sin Svigermoder; hun havde nok at bestille med at sy paa sit Tøj, og hun havde endda Syjomfru til at sy den hvide Brudekjole. Desuden var det Meningen, at hun, naar hun blev gift, skulde sy hjemme hos sig selv, derfor havde Fru Jensen allerede faaet en ny Syjomfru og en Elev.

Laura var bleven saa underlig tungsindig i den sidste Tid, og hun forsøgte slet ikke at skjule det. Hun var endog lige ved at blive Uvenner med sin Kæreste, da han kom og fortalte hende, at de havde faaet halvtreds Kroner af Etatsraaden til en Bryllupsgave.

»Vi,« gentog hun. »Det er ikke mig, der har faaet Pengene, og mig har Etatsraaden dog kendt fra jeg var en lille Rolling, der knap kunde gaa.«

»Det er jo lige meget, om det er Dig eller mig, der faar dem, da de jo er til vort fælles Bedste; ja, jeg tør nok sige, at i dette Tilfælde er det Dig, der faar mest Fornøjelse af dem; Moder, Karen og jeg er nemlig blevne enige om, at vi vil købe Køkken-

udstyr for Pengene, og derfor skulde jeg spørge Dig, om Du i Morgen vilde gaa med ud og købe det.«

»Det kan vist din Moder købe ligesaa godt, om jeg ikke er med.«

»Ja, det kan gærne være,« svarede Bogbinderen utaalmodig; »men naar det er Dig, der skal have det, er det da ogsaa bedst Du ser, hvad Du faar. Du maa jo selv vælge. Moder er af den gamle Skole, det kan godt være, hun mener, det ikke er nødvendigt at købe nogen Agurkehølv, og at Du ogsaa godt kan undvære et Fluelaag, mens Du kan synes, at det var rart at have en Nøddeknækker, naar der kom et fremmed Menneske.«

Nu kunde hun ikke lade være at le, og paa en Gang arrig og leende gentog hun: »Nøddeknækker! Nej, saa længe jeg har Dig, behøver jeg ingen Nøddeknækker!«

Han lo ogsaa. »Ja, se saadan kan jeg meget bedre lide Dig! Heller en Smule ondskabsfuld end sidde med saadan en Bedesøstermine, som det var dit eget Ligtøj, Du sad og syede paa. Er Du virkelig ikke glad

for det Køkkentøj? Det er en storartet Mand, Etatsraaden! Han kaldte mig sin Ven fra Jægersborg, sagde Karen.«

»Naa, ja — det er maaske ogsaa en meget passende Betegnelse,« svarede hun mut. »Du har jo været voldsom medgørlig lige overfor Etatsraaden; der er vel Brødre, der vilde være mere kradse paa det.«

»Hvad vil det sige? Mener Du noget med det, saa tal rent ud af Posen!«

»Nej, Gud, hvad skal jeg mene? Men lad os nu antage, at jeg ikke var forlovet.«

»Ja — lad os det!«

»Tror Du saa, at min Broder vilde synes om, at jeg rejste med en Etatsraad til Paris.«

»Etatsraadens Datter var med!« svarede han barsk og afgørende.

»Ja, det er sandt!« sagde hun med et spydigt Smil.

Nu havde hun faaet ham gjort gal i Hovedet; han vilde ikke mere tale med hende.

Hun sad og syede Navn paa et Lagen. De to Kærestefolk var alene i Stuen. I lang Tid var der ingen af dem, der talte. Saa

gav hun sig til at nynne paa en Sang af en gammel Vaudeville; det var kun Melodien, hun nynnede, tilsyneladende helt tankeløst; men da hun kom til Omkvædet, sang hun Ordene med:

»Husk, at hundrede Vægtere næppe forslaa
til paa Vagt om en Kvinde at staa!«

Han spidsede Øre og saa' hen paa hende. Hun kunde nok ikke dy sig! Hun blev ved at irritere ham.

»Hvad er der egenlig i Vejen med Dig, Laura? Er Du bleven malisjøs, fordi Etatsraaden gav mig de halvtreds Kroner?«

»Dig?« spurgte Laura og lod sin Synaal blive siddende i det Jod, hun havde syet i Lagenet. »Nej, han har givet din Søster dem til at købe noget til os; han troede maaske, at hun ikke selv havde Raad til at koste Brudepresent, og lige over for Karen spiller vist halvtreds eller hundrede Kroner ingen Rolle hos Etatsraaden.«

»Nu skal Du lade Karen være i Fred! Hun har aldrig gjort Dig noget ondt, og hun er lige saa god som Du!«

»Hun er vist meget bedre!«

»Det kan godt være; hun kan give det sidste bort, hun ejer.«

»Skal det ogsaa være en Dyd?«

»Du kan kun være vred, fordi Etatsraaden gav hende Pengene i Stedet for Dig! Herregud, er det nu noget at bryde sig om? Husk paa, Du er inviteret op til Etatsraaden paa Søndag, naar vi kommer fra Kirke; han vil drikke et Glas Vin med os.«

»Bare for at give Karen Lejlighed til at komme op til ham.«

Carl svarede ikke straks. Han sad lidt og saa' spørgende paa sin Kæreste. Saa rejste han sig, gik hen til hende, bøjede sig ned over hende og spurgte ømt: »Laura! Hvad er det?«

Hun lod Hovedet synke ned mod Bordet og brast i Graad. »Jeg véd det ikke! Jeg kan ikke gøre for det! Jeg er i saadan et daarligt Humør.«

»Har Karen vel nogensinde gjort Dig noget?« vedblev han i samme milde Tone.

»Nej,« svarede hun, stadig hulkende, »men jeg kan alligevel ikke lide, det er blevet

saa hedt mellem hende og Etatsraaden, og det syntes heller ikke andre om, der holder af Karen. Og saa gaar Poul og sørger for hende; det véd hun godt! Før kunde hun dog tale til ham — og gaa en Tur med ham — ud i Skoven; men naar saa Etatsraaden kommer der ud med sit flotte Køretøj, saa kører Karen med ham, uden saa meget som at se til Poul.«

»Aa — det er jo saa længe siden?«

»Ja — men Poul glemmer det aldrig! Han gaar og er saa bedrøvet for hendes Skyld — han kan saa godt lide hende — og hun véd det.«

»Ja, det er jo noget, ingen anden kan blande sig i,« sagde han og kyssede Kæresten paa Halsen. »Jeg skal nok sige det til hende en Gang — en Gang ved Lejlighed — for Karen er en god Pige, en rigtig god Pige. Saa, tør nu dine Øjne — der kommer din Fader og Poul! Jeg kan ikke lide, de ser Du sidder og græder; de kan gærne tro, at Du har faaet noget at græde for, at det er mig, der har gjort Dig Fortræd, eller at Du

er bedrøvet, fordi Du skal giftes med mig paa Søndag.«

Laura rejste sig op og lagde sit Lagen sammen. »Nu vil jeg ikke sy mere i Aften.«

— — —

Agnes var gaaet hen i Kirken for at se paa Brylluppet. Portnerdatteren var jo dog hendes Barndoms Legekammerat, og de to var endnu ikke blevne fremmede for hinanden. Agnes havde spurgt Laura, om hun maatte give hende Myrtekransen og Brudebuketten, og Laura var bleven saa glad og saa rørt over dette smukke Tilbud. Laura vilde saa gærne have, at Agnes skulde være med ved det lille Bryllupsgilde i Portnerboligen, og Agnes havde ogsaa selv Lyst til det, men hendes Fader syntes ikke om det. Derimod maatte hun gærne gaa hen i Kirken og se paa Brylluppet.

Nu sad hun i den lille ottekantede Frederiksbergkirke og saa' paa Folk, der sad spredt rundt om, mest Damer. Hun kendte kun faa af dem, hun kunde se. Et Stykke fra hende sad Portnerkonen, og en ældre Dame,

hun sad og talte med, var vist Frk. Jensens Moder.

Idet Agnes vendte sig om for at se, om der ikke skulde være flere, hun kendte, fik hun Øje paa Karen, der i det samme kom op ad Kirkegulvet. Agnes rejste sig op og vinkede ad Karen, der saa' hende og kom hen og satte sig ved Siden af hende.

Lidt efter kom Carl, ført op til Alteret af en Onkel. De gik temmelig ubemærket; et Par Herrer i sorte Kjoler og hvide Handsker er der ikke mange, der bryder sig om at se efter. Nej, først naar Orglet begynder at fylde Kirken med Toner, rejser Folk sig og ser hen imod Døren. Orglets Præludium er jo Budskabet om Brudens Komme.

Og nu spillede Orglet, Kirkedøren gik op, og den hvidklædte Brud traadte ind, ført af sin Fader. Trods Kirkens Hellighed lød der en dæmpet Mumlen: »Hvor hun er sød!« Hun gik rank, alvorlig, med røde Kinder men med bøjet Hoved, uden at se til nogen af Siderne.

Da Orglets Toner endelig forstummede, traadte Præsten frem foran Alteret.

— — —

»Hun saa' rigtig nydelig ud,« sagde Agnes til Karen, da de gik ud ad Kirken.

»Ja, det gjorde hun virkelig,« svarede Karen.

»Hun er en god lille Pige; hun fortjener at faa det godt.«

»Det faar hun ogsaa nok,« sagde Karen. »Laura er en sikker lille En, og det er heldigt; min Broder skal netop have en Kone, der har en Villie og som en Gang imellem kan vise, at hun selv er hjemme; ellers er han virkelig skikkelig. — — Naa, De er kommen kørende?« udbrød Karen, da de var kommen ud i Alleen.

»Nej.«

»Der holder jo Deres Vogn!« sagde Karen.

Nu opdagede Agnes ogsaa Landaueren og Kusken, der stod ved Siden af Hestene. Hun lo. »Saa har Fader sendt Vognen efter mig. Ja, lad os saa køre,« sagde hun og greb Venindens Haand for at føre hende hen til Vognen.

Da Kusken saa' de to unge Damer, aab-

nede han Vogndøren og stod med Hatten i Haanden og ventede paa dem.

Karen gik først ind; men Etatsraaden sad der inde og modtog hende med en fornøjet Latter.

»Aa — Fader er med!« udbrød Agnes, da hun var kommen ind i Vognen.

Mens Agnes sad og fortalte sin Fader om Bryllupet, kørte Vognen rask gennem Frederiksbergallé, og først da den var kommen ind paa Vesterbrogades Asfalt, udbrød Karen: »Men vi kører jo ikke hjem!«

»Jo,« svarede Etatsraaden, »vi kører bare en lille Omvej. Det haster jo ikke saa stærkt med at komme hjem.«

»Jeg er bange for, at de bliver fornærmede, naar jeg bliver for længe borte.«

»Ventet Gæst er mest velkommen,« svarede Etatraaden.

Kusken havde faaet sine Ordre. Vognen drejede om ad Vesterfarimagsgade, kørte langs Søerne til Trianglen, hjem ad Blegdamsvej, over Nørrebro, gennem Aaboulevarden og Bylowsvej.

Hjemme hos Portnerens gik man og talte om, hvor Karen kunde være henne; man havde set hende i Kirken; det var underligt, hun ikke var fulgt med hjem.

»Frk. Agnes var ogsaa i Kirken,« sagde Portnerkonen, »hun sad sammen med Karen, saa er de to nok gaaet en Tur.«

Men Poul vidste det bedre. Han havde set, at Etatsraaden var kørt ud; han var vist kørt et Sted hen med Karen og sin Datter. »Og saa kan det nok være, at Karen ikke kommer her saa snart,« sagde han til sin Moder. »Hun befinder sig vist altfor godt i det Selskab, hun nu er i.«

»Hun kommer i hvert Fald nok til vi skal spise,« mente Portnerkonen.

Saa lød et Piskeknald. Portneren gik ud og aabnede Porten. Karen steg ud ad Vognen. Etatsraaden og Agnes var stegne ud udenfor den lille Forhave og var gaaet op i Villaen. Vognen kørte ind i Gaarden.

Karen mærkede slet ingen Vrede blandt Bryllupsgæsterne; alle flokkedes glade om hende, da hun fortalte om den lange Omvej, hun havde kørt fra Kirken og hertil.

»Om en halv Timestid kan vi gaa op og hilse paa Etatsraaden,« sagde Karen til sin Broder.

»Ja — men Laura siger jo, at hun ikke vil gaa med.«

»Jo, vist vil Laura gaa med. Etatsraaden venter os.«

Det var da heller ikke saa svært at overtale Laura.

Noget efter gik Karen og Brudeparret op og ringede paa Etatsraadens Dør. Jomfru Andersen lukkede op og førte dem ind i Klaverværelset, hvor Etatsraaden og hans Datter ventede dem og tog imod dem paa en meget venlig Maade.

»Naa — der har vi Brudeparret! Til Lykke — og Tak, fordi De kom op at hilse paa mig!«

»Til Lykke!« sagde Agnes og rakte Brudeparret sin lille Haand.

»Værs'god at tage Plads!« sagde Etatsraaden.

»Tak!« sagde Bogbinderen.

Bruden sagde ingen Ting; hun satte sig forsigtigt ned i den lille elegante Chaise-

ongue og betragtede tavs og uden at tænke over det sin ene hvide Silkesko og den hvide Strømpe, der stak frem under hendes Kjole.

Bogbinderen rejste sig igen og rakte Etatsraaden Haanden. »Maa jeg takke Hr. Etatsraaden saa mange Gange for det, som Hr. Etatsraaden lod min Søster købe til os.«

»Aa, jeg be'er! Jeg tror ikke engang, jeg har faaet at vide, hvad Deres Søster har købt.«

»Det var vist hele Køkkenudstyret.«

»Naa — det var jo meget fornuftigt! Det glæder mig. — Skal vi smage paa et Glas Vin i Dagens Anledning,« sagde Etatsraaden, idet han skænkede af den Karaffel, der stod paa Bordet. »Vi har jo før tømt et Glas sammen.«

»Ja, det har vi rigtignok,« svarede Bogbinderen leende. »Det var der ude paa Jægersborg. — Mange Tak! — Skaal, Hr. Etatsraad!«

»De kan vel endnu huske, hvor De første Gang mødte Deres Brud?« spurgte Etatsraaden.

»Ja, det kan jeg sagtens,« sagde Bogbin-

deren fornøjet, »det var hjemme hos Moder; Laura kom jo hver Dag hjem hos os.«

»Saadan skal det være! De unge Mennesker maa ud i Sværmen for at finde hinanden. Frieren kommer ikke og banker paa hos den unge Pige, naar hun bliver siddende hjemme bag sin Moders Rude. Vil Du huske det, Agnes, naar din Tur kommer.«

Etatsraaden var meget veltalende og munter, og ikke en Smule fornem, syntes Carl. En Flaske Vin var snart tømt og en halv Time gik hurtigt. Saa mente Karen, det var bedst at vende tilbage til Bryllupsgæsterne.

Etatsraaden skænkede for sidste Gang, klinkede med de Unge og takkede dem endnu en Gang, fordi de var komne op at hilse paa ham. Han fulgte dem helt ud paa Gangen og hviskede her til Karen: »Jeg ser Dem vel ikke mere i Aften?«

Karen smilte. »Det tør jeg ikke love.«

»Det er en storartet Mand, den Etatsraad!« sagde Carl, da de gik ned ad Trappen. Og da han kom ned i sine Svigerforældres Stue, fortalte han enhver, der brød

sig om at høre det: »Etatsraaden er storartet! I skulde se en Lysekrone, han har deroppe — helt skjult af Glasprismer! — Ja, saadan skulde man ha'e det! Og saa er han ikke en Smule stolt!«

Da Agnes var bleven alene med sin Fader, erklærede hun, at hun kedede sig.

»Ja, jeg morer mig heller ikke, mit Lam,« svarede Etatsraaden. »Kan Du sige mig, hvad jeg skal gøre for at more Dig? I Selskab? Vi træffer jo ingen hjemme saadan en Sommeraften. Man siger, at København er en munter By, og at man kan more sig godt, naar man bare har Penge. Jo, en Flok unge Mennesker eller gamle Soldebrødre kan more sig; men kan Du sige mig et eneste Sted, hvor Du og jeg kan gaa hen og more os? Vi to plejer jo i det hele taget ikke at more os i hinandens Selskab.«

»Nej — ikke naar vi er alene sammen,« svarede Agnes lidt mut. »Hvorfor kunde jeg ikke gaa med til Bryllupet?«

»Hos din Faders Portner? Synes Du ikke, det var at gaa lidt for lavt? Naar Brudeparret tager hjem, fortsættes Lystigheden, og

saa kunde Du komme til at lege Panteleg med Svendene.«

»Naar Brudeparret tager hjem, kunde jeg ogsaa tage hjem; men naar Du ikke synes om, jeg gaar derned, kan vi jo gaa i Cirkus.«

»Saa tager vi i Cirkus!«

Da de gik, sagde Etatsraaden til sin Husholderske: »Hvis Frøken Jensen skulde kigge herop — hun er til Bryllupsgilde hos Portneren — saa sig til hende, at jeg er taget i Cirkus med min Datter.«

Jomfru Andersen stod et Øjeblik og tænkte sig om. »Det kan jeg lige saa godt gaa ned og sige med det samme,« sagde hun til sig selv. Men først gik hun op og pyntede sig, og da hun kom der ned, gik det, som hun havde ventet: Portnerkonen bad hende om at blive, og saaledes kom Jomfru Andersen med til Bryllupsgilde.

VIII.

Efteraarsstemning.

En Eftermiddag i Slutningen af Oktober sad Etatsraad Hansen alene i sin Have.

Saa lød der Skridt i Grusgangen. Han saa' derhen. Det var Karen, der kom. Han blev siddende paa sin Plads og rakte Haanden ud imod hende. Da hun saa' ham, forstærkede hun sine Skridt og naaede snart Bænken under det gamle Lindetræ. Han beholdt hendes Haand i sin, til hun havde taget Plads ved Siden af ham paa Bænken.

»Det var godt, De kom!« sagde han.

»Etatsraaden kunde da ikke vente mig,« sagde hun leende.

»Nej — jeg ventede Dem heller ikke — jeg længtes efter Dem. Jeg er tungsindig i Dag.«

»Hvor kan det være? Er der gaaet Dem noget imod?«

Han rystede paa Hovedet. »Det maa ligge i Luften.«

»Jeg synes netop, det er en af de smukkeste Efteraarsdage, vi længe har haft,« svarede hun med en Stemme, der lød saa underlig mild og trøstende. »Her er jo klar Himmel og Solskin. Og se Træernes gule Blade, hvor de drysser ned om os, dansende i Luften og glimrende som Guld i Solens Straaler.«

»Bladenes Dødsdans! Det var nok netop dem, der vakte mine triste Tanker. Se, hvor de drysser ned overalt, flagrende en stakket Stund som vingeskudte Fugle!« Han gav sig til at le. »Kan De høre, jeg kan ogsaa tale poetisk? Naar Bladet er faldet til Jorden er dets Liv ude; det har kun levet fra Vaar til Høst.«

»Bladene kommer jo igen, naar det atter bliver Foraar.«

»Andre Blade, Frøken Jensen, andre Blade, ikke de, der en Gang er faldne fra Træet. Et Træ er som en Verden, Bladene som

denne Verdens levende Væsner; naar deres Tid er forbi, er deres Liv ude. Hvis man var meget rig, og man med hele sin Rigdom kunde købe hele sin tabte Ungdom tilbage, hvem vilde saa ikke gøre det? Man aner ikke, hvad Ungdommen er værd, saa længe man har den; det er først, naar den er forbi, at man sørger over den. De har endnu Deres Ungdom, Frøken Jensen; min er forbi! Selv om Hjærtet endnu er ungt og Hjærnen klar, saa er man dog bleven gammel. Det gaar nea ad Bakke! — Det var ogsaa det, jeg før sad og tænkte paa.«

Karen smilte. »Etatsraaden har været meget tankefuld i Dag!«

«Ja, meget tankefuld — og det har været saadanne triste Tanker. Det var godt, De kom. Men vil De ikke lade være at tale saa fremmed til mig? Jeg kan ikke lide De kalder mig Etatsraad! Tal til mig som til en Ven. Kan der ikke være et godt og ærligt Venskab mellem en gammel Mand og en ung Pige?«

»Jo — og De har jo været saa god imod mig fra den første Tid, jeg kom her i Huset.«

»Ja, det har jeg sagt til Dem, det skal De ikke takke mig for, det er mest Egenkærlighed fra min Side. Jeg har været glad for Dem, og i dette Øjeblik er der ingen, jeg hellere vil tale med end med Dem. Venner kan vi jo godt blive ved med at være — og tale til hinanden som Venner — og i Stedet for Frøken Jensen vilde jeg gærne have Lov til at kalde Dem Karen — maa jeg?«

»Ja — inderlig gærne.«

»Karen er et af vore smukkeste Navne; men ingen kunde vist udtale det kønnere end Kammersanger Hansen, naar han sang: ‚Husker Du i Høst'. Det er underligt, naar man, som jeg nu, sætter sig hen under Træet med det faldende Løv og bliver sørgmodig ved at tænke paa, hvor langt man er kommen ned ad Bakke. Opad Bakke gaar det naar man er ung, stadigt opad, uden at ændse Forhindringerne, man aner slet ikke, naar man naaer Toppen, og naar man er begyndt at gaa nedad, det gaat først op for En, naar man en Dag sætter sig under det bladløse Lindetræ og ser paa de flyvende

Blade, hvorledes alt forgaar, alt, hvad der har levet, alt, hvad der har været skønt, alt, hvad man har glædet sig ved; og saa tænker man paa, hvorledes man selv pludselig er blevet som et halvvissent Blad, der har levet sin meste Tid og snart maa falde fra Stammen. En Gang har man selv haft en Vaar og en Sommer — men nu er det blevet Efteraar. — Saadanne triste Tanker har De aldrig haft, Karen?«

Karen lo. »Jeg kan ikke huske, at jeg saaledes har filosoferet over Livet og Døden; ellers kan jeg ogsaa nok en Gang imellem være i daarligt Humør.«

»Men saa filosoferer De ikke?«

»Nej — saa synger jeg!«

»Hvad synger De saa?«

»De Melodier, der kommer af sig selv, og det er vel altid dem, der passer til Tankerne. Jeg tænker aldrig paa Døden. Jeg vil gærne leve, og jeg vil gærne leve mellem de Glade og selv være glad. Jeg er taknemlig for enhver Glæde, andre gør mig, og jeg dvæler langt hellere ved de lyse Minder end ved de mørke. Min Rejse i Ud-

landet sammen med Dem og Deres Datter vil altid staa for mig som et af mine dejligste Minder, og hvis jeg skulde blive en gammel Jomfru og ende paa en eller anden mild Stiftelse, Vartov for Eksempel — og det er jeg ikke bange for —, saa tror jeg nok, at jeg tidt vil tænke paa min Rejse til Paris; den er jeg glad for.«

Etatsraaden svarede ikke, han syntes at være fordybet i Tanker og havde vel ikke engang hørt, hvad hun sagde. »De kan synge Dem glad!« udbrød han dæmpet, som om han talte til sig selv, og uden at se paa hende. »De kunde ogsaa synge mig glad. Jeg kunde bygge Dem et Dukkehjem med al den Kunst og Hygge, som Nutidens Kunstnere og Haandværkere kan frembringe, og dér kunde jeg komme ud, naar jeg blev tungsindig, for at De kunde synge mig glad.«

Karen rødmede og lo, men hendes Latter lød lidt tvungen. »Det tror jeg ikke, jeg kunde; jeg tror, jeg vilde føle mig som en Fange i et saadant Dukkehjem, hvor pragtfuldt og hyggeligt det end var, og jeg

hører vist til de Fugle, der ikke synger i Fangenskab.«

»Nej — jeg har heller ikke smigret mig med, at jeg kunde fange Dem. Hvis jeg var yngre, vilde jeg forsøge paa det; men saa skulde det være for at gøre Dem til Husets Frue!«

Det svarede hun ikke paa — hun lo heller ikke.

Han saa' hen paa hende, smilte flygtigt og lod Haanden glide hen over sin Pande. »Hvor det er dumt at sidde og fortælle Dem alt det! Det ligner mig ellers ikke at være sentimental. Naar en gammel Mand taler om Kærlighed til en ung Pige — om sin egen Kærlighed —, saa gør han sig altid latterlig. Men nu er det jo sagt, nu kan jeg lige saa godt blive ved — for at forsvare mig.« Han standsede lidt, som om han søgte efter Ord, men ikke fandt de rette. »Nu er jeg mere end dobbelt saa gammel som De, nu tør jeg ikke bede Dem om at blive... om at blive Husets Frue; hvis jeg turde, vilde jeg gærne.« Han rejste sig hurtigt og

gik hen imod et Lysthus, der var bygget i et Hjørne i Baggrunden af Haven.

Hun blev siddende paa Bænken og stirrede frem for sig.

Kort efter kom han atter hen til hende, han stod lidt foran hende, uden at sige noget, og satte sig saa igen ned ved Siden af hende. »Det, jeg har sagt til Dem,« begyndte han, »det vil vel ikke gøre nogen Forandring i Venskabsforholdet mellem Dem og min Datter — og mig?«

»Nej,« svarede hun langsomt, og uden at se paa ham.

»Vi kan vedblive at være Venner, hvis vi ikke kan blive andet.« Lidt efter tilføjede han: »Jeg staar altid ved mit Ord, og hvis De en Gang . . .« Han tav og hun bad ham ikke om at fortsætte.

De gik hen imod Villaen.

»Jeg troede, Agnes havde været hjemme,« sagde Karen.

»Nej, hun er ikke hjemme,« svarede Etatsraaden. »Hun vidste vel ikke, at De kom i Dag — eller ogsaa venter hun, at De bliver, til hun kommer tilbage. I den senere Tid

gaar hun ud næsten hver Dag; jeg skulde dog gærne vide, hvor hun gaar hen. De véd det altsaa heller ikke?«

»Nej.«

»Men hun maa snart komme hjem.«

Karen havde mest Lyst til at gaa med det samme. Samtalen mellem Etatsraaden og hende faldt nu saa besværlig — en Gang imellem gik den helt i Staa. Hun satte sig ved Klaveret og spillede lidt, men der var ikke den Ild og Følelse i hendes Spil, som der plejede at være. Etatsraaden sad tavs og hørte paa hende.

Agnes kom ikke hjem, og da Mørket faldt paa, sagde Karen, at hun ikke kunde blive længere.

Etatsraaden søgte nu ikke at holde hende tilbage. Han fulgte hende til Døren, takkede hende for Besøget og bad hende om at komme snart igen.

»Ja — paa Tirsdag skal jeg jo spille med Agnes,« svarede Karen.

»Naa — ja, det er jo sandt, det er om Tirsdagen, De spiller.«

»Og om Fredagen,« sagde hun.

»Tirsdag og Fredag — ja, det er rigtigt. Gud véd, hvor Agnes er gaaet hen? Hvis De skulde møde hende...«

»Saa skal jeg nok sige, hun skal skynde sig hjem!« svarede Karen leende.

Etatsraaaden lo med, og saa hoppede Karen let ned ad Trappen. Men ikke saa snart var Døren lukket efter hende, før han tog Overfrakke og Hat paa og fulgte efter hende.

Karen trak Vejret lettere, da hun var kommen ned paa Vejen. Hun vilde ønske, at hun heller ikke behøvede at gaa herud paa Tirsdag og paa Fredag. Hidtil havde hun saa godt kunnet lide Etatsraaden; han havde jo været overordentlig venlig og god imod hende, men i Dag havde hun for første Gang mærket, at det var sandt, hvad Laura sagde om ham: han var en Pigejæger! Hvor fint han først havde tilbudt hende at blive hans Elskerinde! Det var sket paa en saadan Maade, at hun ikke kunde føle sig saaret. Og da han ikke kunde faa hende paa anden Maade, vilde han gifte sig med hende.

Fordybet i disse Tanker var hun gaaet saa rask hen ad Vejen, som om hun havde meget travlt. Pludselig sagtnede hun sine Skridt. Hun kom til at tænke paa, at hun ikke havde Lyst til at gaa hjem; men hvor skulde hun egentlig gaa hen? Hun standsede. Hun vilde gaa hen til Portneren og se, om ikke hendes Broder og Laura tilfældig skulde være der. Hun vendte altsaa om og gik tilbage.

Ovre i Alléen paa den anden Side af Vejen standsede en Herre, der i nogen Afstand havde fulgt hende, paa samme Tid som hun; men da hun nu vendte om og [illegible] tilbage, fortsatte han sin Vej fremad. Hun kunde ikke lade være at se ham paa denne kun lidet befærdede Vej, og hun kendte [illegible] straks; men han lod, som om han ikke saa' hende, og det var hun glad for.

Der var endnu ikke tændt Lys hos Portnerens, men Gaslygten lige udenfor lyste ind i Stuen. Poul sad ved Vinduet. Karen standsede og nikkede til ham. »Min Broder og Laura er vel ikke inde hos Dem?« spurgte hun.

Poul forsvandt hurtigt fra Vinduet og kom ud paa Vejen.

»God Aften!« sagde han i en fornøjet Tone. »Nej — de er her ikke. Kommer De ikke lidt ind og hilser paa Moder?«

Karen fulgte med ind i Portnerens Stue og blev som sædvanlig meget venligt modtaget af Portnerkonen. Portneren var ikke hjemme.

»Jeg havde tænkt paa at gaa hjem til Laura,« sagde Karen.

»Saa gaar jeg ogsaa derhjem,« sagde Poul hurtigt, — »hvis De vil have mig med,« tilføjede han i en mere dæmpet Tone.

»Ja, saamænd vil jeg saa!«

Etatsraaden var imidlertid ogsaa vendt om og langsomt fulgt efter Karen. Da han kom til Enden af Alléen og ikke saa' hende paa Tværvejen, var han sikker paa, at hun var gaaet ind til Portnerens. Langsomt gik han atter tilbage til Vejen. Af og til vendte han sig om, og da han kom til Enden af Alléen standsede han. Han saa' paa sit Uhr, ventede et Øjeblik og gik saa videre.

En Snes Minuter efter kom Poul og

Karen. Poul var saa glad i Aften; al den Sorg, Karen tidligere havde gjort ham, havde han glemt. Han var bleven saa veltalende, havde saa meget at fortælle hende, og hun lo saa fornøjet; hun morede sig ikke alene over det, den unge Kontorist fortalte hende, men ogsaa over Etatsraadens Frieri, som hun nu ikke tog saa højtideligt som i første Øjeblik, men som hun dog ikke talte om. Uden videre stak han sin Haand ind under hendes Arm, og saaledes vandrede de Arm i Arm som et Par Nyforlovede hen ad Gamle Kongevej.

Pludselig gav det et Ryk i Karens Arm.

Poul mærkede det og lo. »De blev nok bange for Etatsraaden!«

»Saa' De ham ogsaa?«

»Ja — han gled forbi os som en Skygge — han saa' ikke paa os — og saa vilde jeg ikke gøre ham opmærksom paa os ved at hilse.«

»Nej — det var meget rigtigt; men han saa' os vist alligevel — han lod bare, som om han ikke saa' os.«

»Gør det noget?«

»Nej — lad være at se Dem om,« sagde Karen hurtigt; men Poul havde allerede drejet Hovedet og set, at Etatsraaden stod stille midt paa Vejen og saa' efter dem. Poul havde ikke noget imod, at hans Chef saa' ham med Karen under Armen, tværtimod glædede det ham at kunne hævne sig paa denne Maade.

»Etatsraaden vilde vist være bleven rasende, hvis han havde set mig gaa saaledes med hans Datters Veninde,« sagde Poul leende. »Jeg var i Stand til at faa min Afsked fra den 1ste.«

»Nej — saa barnagtig er han da ikke,« svarede Karen. »Men han saa' os vist for Resten ikke.«

»Nej — det tror jeg heller ikke.«

De to unge Mennesker naaede snart Vodrof Tværgade.

Poul saa' op ad Huset. »Der er Lys der oppe,« sagde han, »saa er de da hjemme.«

»De gaar vist aldrig ud,« sagde Karen leende og løb let op ad Trapperne til tredie Sal, hvor hun ringede paa.

Laura lukkede op. »Er det I to, der

kommer!« udbrød hun glad overrasket. »Det var da morsomt! Hæng Jeres Tøj! Maa jeg hjælpe Dig, Karen!« Hun tog imod Svigerindens Hat, og da hun havde lagt den ind i sit lille Sovekammer, kyssede hun Karen en Gang til. »Det glæder mig rigtigt, at Du kommer i Aften tillige med Poul. Hvor har Du dog truffen ham?«

»Jeg var hjemme hos din Moder,« svarede Karen; »men det var min Idé, at vi skulde gaa her hjem.«

»Det var rigtig kønt af Dig.«

Poul var allerede gaaet ind i Stuen, hvor Carl sad og spillede Kort med Billedskærer Mortensen.

»God Aften, Svoger!« raabte Bogbinderen. »Vi sidder her og faar os en Seksogtreds; vil Du være med? En Tremands? — Nej, det er sandt, Du spiller bare de finere Spil, Whist og L'hombre. — Der er Gud døde mig ogsaa Karen! — Naa, Laura, hvad siger Du nu? — Nej, lad nu være at sy mere i Aften!«

»Jeg har kun to Knaphuller tilbage,« svarede Laura, der atter havde taget Plads

med sit Sytøj ved Bordet, hvor hun havde siddet og syet, mens hendes Mand og Billedskæreren spillede Kort.

»Syer Laura ogsaa om Søndagen?« spurgte Karen.

»Hun hænger i som en Bi baade Søndag og Søgn,« svarede hendes Mand. »Meldte Du tyve i Ruder, Mortensen? Saa kan Du lægge din Dame til her! Det er rigtigt! Du skulde vel ikke have en til af samme Kulør! Jo, saa er Du væltet, min Fa'er! — Der ligger et Par Cigarer i et Stykke Papir paa Komoden, Svoger; tag Dig en! Hvor mange Knaphuller mangler Du nu, Laura?«

»Bare to, men dem kan jeg godt gæmme til i Morgen.«

»Ja, gør Du det! Du kan jo staa op i Morgen før Fanden faar Sko paa, hvis Du har saa travlt; men nu synes jeg, at vi snart skulde have lidt Aftensmad. — Er Hjærter Trumf? — Seksogtreds er da et Spil, man kan tale i, det maa man nok ikke i Whist. —.Naa, Laura, i Aften behøver Du da ikke at pibe for, at der ingen Mennesker

kommer! — Nu ringer det, Gud døde mig, igen!«

Laura gik ud for at lukke op.

»Nu lukker jeg,« sagde Carl Jensen hviskende og vendte Trumfkortet, spillede Trumf-Es ud, saa et andet Es, som han ogsaa fik hjem, og meldte sig færdig med Fyrre, altsammen hurtigt og sagte, mens han sad og lyttede efter, hvem der havde ringet. »Det er Svigerfader, tror jeg!«

»Det er da ogsaa Moder,« tilføjede Laura.

I det samme kom Portneren ind.

»Ja, min Sandten er det Svigerfa'er! Saa kan vi da faa en Tremands med Trommer og Piber! Vi begynder med Fanemarschen:

Nu kommer de danske Soldater...

Sæt Dig ned, Fatter, og lad Hvilen falde paa Dig! — Hvordan er det, har Du ikke været til Begravelse i Dag?«

I det samme traadte Laura ind, fulgt af sin Svigermoder. »Naar Fatter gaar til Begravelse, plejer Gravøllet altid at trække lidt længe ud,« sagde hun leende.

»Ja, det vil sige, naar Begravelsen ind-

træffer paa en Søndag,« svarede Portneren. »Hvorfor skulde man ikke gøre sig en glad Dag, naar man først er kommen ud?«

»Det er hørt!« sagde Bogbinderen. »Og saa fandt Du paa at slutte din glade Dag hos os, det var en god Idé! Var Du paa Vejen hjemme at hente Moder?«

»Nej — vi mødtes her nede paa Gaden,« svarede Fru Jensen.

»Hele Familien følges saa pænt ad i Aften,« vedblev Carl, »to og to i Rad! Først jeg og Mortensen, der strængt taget ikke hører til Familien, saa Poul og Karen og tilsidst Svigerfa'er og Mo'er! — Spiller Du med, Svigerfa'er, mens Laura dækker Bord! Tag Dig en Cigar henne i Papiret paa Kommoden.«

Laura vinkede ad Karen, idet hun gik ud i Køkkenet. »Kan Du hjælpe mig lidt, saa kan det gaa i en Fart. Jeg vil skære noget Smørrebrød, for det Paalæg, jeg har, tager sig ikke ud. Her er storartet Suppekød! — Ja, jeg kunde jo for Resten ogsaa lade dem smøre selv, og saa skære noget fersk Kød og Rullepølse paa en Tallerken.

Jeg kan ogsaa lave lidt Røræg; jeg har fem Æg; de er for Resten dyre i denne Tid. Snaps har vi da Gud ske Lov ogsaa.«

»Det er saamænd altsammen meget godt,« sagde Karen. »Skal jeg skære Brød?«

»Ja — vil Du? — Hvis jeg havde vidst Du kom, skulde jeg nok have sørget for lidt lækrere Retter; men nu kan man jo ikke faa noget.«

»Du skal saamænd ikke gøre saa megen Stads af mig,« svarede Karen, og leende tilføjede hun: »Endnu er jeg da ikke Etatsraadinde; men jeg kan blive det, hvis jeg vil.«

»Ja, det vil jeg saamænd gærne tro.«

»Det forundrer Dig slet ikke?«

»Nej«.

Karen kunde nok lide at høre Lauras Mening, men hun syntes ikke om, at Sviger-inden tog denne Sag saa ligegyldigt; det var dog ikke enhver Syjomfru, der kunde gaa hen og blive Etatsraadinde.

»Har han spurgt, om Du vilde gifte Dig med ham?« spurgte Laura.

»Ja.«

»Det kunde han lide, at faa saadan en ung Kone, det gamle Svin.«

Karen følte sig lidt saaret af Svigerindens Bemærkning, men vilde ikke lade sig mærke med det, og nøjedes med at svare i en spøgefuld Tone: »Jeg synes, Du udtaler Dig lidt frit om min tilkommende Mand!«

»Du er da ikke gal! — Der skulde ogsaa skæres lidt Franskbrød! — og der staar mere Smør i den blaa Stenkrukke inde i Skabet.«

»Synes Du virkelig, det var saa galt?« spurgte Karen.

»Jeg synes, det var ækelt! Men skete det, saa vidste man jo nok, hvorfor han giftede sig med Dig, og at Du kun tog ham for Pengenes Skyld. Gud véd, hvad Agnes vilde sige til at faa Dig til Moder — og Præsten ovre i Jylland!« — Laura gav sig til at le, saa det rungede i hele Køkkenet. »Kunde han ikke komme over og vie Jer? Det kunde være Grin at høre ham sige: Vorder mangfoldige og opfylder Jorden!«

»Fy!« udbrød Karen harmfuld.

Laura blev ved at le. »Ja, der kan Du se, nu synes Du selv, det er ækelt. Et Gode var der da ved et saadant Ægteskab: Du blev fri for at faa Børn.«

»Hvad er det, der er saa morsomt?« spurgte Karens Moder, lokket ud i Køkkenet af Lauras højrøstede Latter.

Poul, der ikke fandt det særlig morsomt at sidde og se paa de tre Kortspillere, fulgte med; han gik dog ikke helt ud i det lille Køkken, men blev staaende ved Køkkendøren i den halvmørke Korridor.

»Det er Karen, der skal være Etatsraadinde,« svarede Laura.

Karen vilde endnu ikke vise, at hun var vred; hun kneb Laura i Armen og sagde leende: »Hvem har givet Dig Lov til at fortælle det?«

Poul trak sig mere tilbage, men lyttede spændt.

»Du har jo ikke sagt, at det skulde være en Hemmelighed!«

Fru Jensen satte sig paa en Køkkenstol og spurgte rolig, uden at le og uden at blive forundret: »Skal hun være Etatsraadinde?«

»Ja,« vedblev Laura, »hvad synes Du om det?«

»Det var vel ikke det værste,« svarede Fru Jensen.

»Ja, men han er jo saa gammel, at han kunde være hendes Fader!«

»Det ser man jo saa tidt,« sagde Fru Jensen, der vedblev at tale i en rolig og alvorlig Tone. »Det er ikke altid de unge Ægtemænd, der er de bedste.«

Laura lo, men hendes Latter lød nu ikke saa frisk og naturlig som før. »Du har altsaa ikke noget imod Partiet. Naa — saa kan de jo gifte sig, naar det skal være; de behøver ikke først at samle sammen til Indbo eller tage Møbler paa Afbetaling. Etatsraaden har rimeligvis ikke engang solgt den salige Etatsraadindes Mahogniseng; men Du har maaske nok lagt Mærke til, om den er der endnu, Karen?«

»Nu vil jeg ikke tale mere med Dig,« sagde Karen og løb saa hurtigt ind i Stuen med Dug, Knivkurv og Tallerkener, at hun var lige ved at vælte Poul. »Om Forladelse!« sagde hun.

Poul svarede ikke, men fulgte langsomt efter hende ind i Stuen, hvor han satte sig paa sin gamle Plads ved Bordet.

»Nu skal her dækkes Bord,« sagde Karen.

»Bare et Øjeblik,« svarede hendes Broder, »vi kan da ikke smide Kortene, vi sidder med paa Haanden. Spil ud, Mortensen! — I har nok haft det muntert der ude i Køkkenet! — Denne Gang faar jeg vist for bidt.«

Karen blev staaende ved Bordet til Spillet var forbi. Saa begyndte hun at dække Bord. Da imidlertid hendes Moder og Laura kom ind med de andre Retter, lod hun dem besørge Resten.

Da Bordet var dækket sagde Laura: »Nu maa jeg bede Dem tage til Takke; det er ikke store Sager.«

»Ja,« tilføjede hendes Mand, »det er den almindelige Bordbøn for smaa Hjem. Nej, saa er det anderledes hos Etatsraaden; der er der nok ingen smalle Steder! Har Du talt med ham for nylig, Karen? — Du saa' ham ude paa Jægersborg, Mortensen? Stadsmarl! Sikken et Køretøj, han holder! Og saa

skulde Du se hjemme hos ham! En Lysekrone, siger jeg Dig, der ser ud, som om den var af bare Sølv og Krystalglas!«

»Nu kan Du jo faa ham til Svoger,« sagde Laura i en Tone, som om hun ærgrede sig over hendes Mands Beundring for Etatsraaden.

»Svoger!« gentog Carl. »Sikke noget Vrøvl! — Jeg synes, ingen Snaps Du har faaet, Svigerfa'er! — Nej, det kunde ikke være saa tosset, om man kunde blive Svoger med Etatsraaden.«

»Du kan være sikker paa,« sagde Laura »at blev Du først hans Svoger, saa kendte han Dig ikke mere.«

»Nej!« tilføjede Poul med en haanlig Latter.

Uden at sige noget rejste Karen sig og gik ud i Køkkenet. Laura og Poul anede, at hun var bleven fornærmet; hendes Broder tænkte, hun vilde hente noget der ude.

Laura saa' efter hende, men sagde ikke noget. Hvad brød hun sig om, at Karen var bleven vred? Laura kunde rigtig godt lide sin Svigerinde, men ærgrede sig altid

over hendes fornemme Nykker. Da Laura i
Aftes saa' Karen og Poul komme sammen;
olev hun saa glad; hun troede, at de nu en-
elig var blevne rigtig gode Venner; for der
var vist ingen, hun holdt saa meget af som
f sin Broder, ingen, som hun havde større
ortrolighed til; hun vidste, hvor meget han
oldt af Karen, og hun syntes de to kunde
asse saa godt for hinanden; hun vidste og-
saa godt, at Karen havde lovet at forlove
ig med ham til Sommer, hvis der ikke til
en Tid kom en anden, som hun ventede,
g gjorde Fordring paa hende. Laura troede,
et var noget Vrøvl. Hun havde stor Lyst
il at spørge sin Svigermoder, om hun vid-
te, hvad det var for en Messias, Karen gik
g ventede paa; men hun havde bestemt lo-
et sin Broder ikke at tale om det til no-
en som helst. Men nu vidste hun det; i
aften havde Karen jo selv sagt det — det
var Etatsraaden! Ham vilde hun altsaa fore-
ække, men hvis hun ikke kunde faa ham,
bliilde hun nok have Poul! — Saaledes var
auras Tanker og Forsvar for at have saa-
et Karen, mens hendes Mand sad og snak-

kede saa lystigt og skænkede Snapse for Svigerfaderen og Mortensen.

Laura saa' lidt urolig hen til Døren, der førte ud til Køkkenet.

»Hvor blev Karen af?« spurgte Fru Jensen.

»Jeg véd ikke, hvorfor hun bliver derude,« svarede Laura, idet hun rejste sig og gik ud i Køkkenet.

Der stod Karen lige op og ned, med Ryggen mod Køkkenbordet.

»Kommer Du ikke ind?« spurgte Laura.

»Nej — lad mig bare staa — her staar jeg vel ingen i Vejen.«

Laura havde mest Lyst til at give hende et haardt Svar; men hun bed det i sig og stod lidt og saa' paa hende. »Jeg havde ikke tænkt paa at fornærme Dig. Kom nu og gaa med ind; de spørger efter Dig der inde.«

»Naar Moder er færdig med at spise, kan vi jo gaa hjem,« svarede Karen.

»Sjælden kommer Du, og naar vi saa tilmed skal være Uvenner... Kom nu med ind.«

»Nej — jeg vil ikke.«

Laura slog med Nakken og gik hurtigt ind.

»Kommer hun ikke?« spurgte Carl.

»Nej — nu vil hun blive der ude; jeg ved ikke, hvad der gaa af hende.«

Carl rejste sig og gik ud i Køkkenet. »Hvad er det, Karen?« spurgte han venligt og lagde sin Haand paa hendes Skulder.

Karen svarede ikke.

»Hvorfor vil Du ikke komme ind? Er det Laura, der har fornærmet Dig? Jeg véd, at hun er en lille Snog; men man skal aldrig bryde sig om, hvad hun siger, bare le ad det, saa farer hun i Flint.« Han lagde sin Arm om hendes Liv og trykkede hende til sit Bryst. »Du skal ikke bryde Dig om det, Karen! Jeg vil ikke gærne sige noget til hende i Aften, ellers skulde hun komme ud og bede Dig om Forladelse.«

»Nej — det bryder jeg mig ikke om.«

»Jo, hun skal nok faa det senere; men kom nu med ind. Hvad er det, hun har sagt til Dig? Var det det om Etatsraaden? Jeg véd nok, hun holder af at give Stikpiller, fordi Du er gode Venner med Etats-

raaden. Fordi han holder af at gaa lidt paa Galejen, derfor kan han jo være meget pæn mod de Damer, der kommer i hans Hus. Svoger! Jeg skulde da ikke tro, at hun mente noget stygt med det, at hun sigtede Dig for...? Det vil jeg have at vide!« Han vilde fare ind.

Karen søgte at holde ham tilbage. »Nej, — Du skal ikke sige noget til hende.«

»Jeg vil vide, hvad hun mente med at kalde mig for Svoger!«

»Ingen Ting. Det var mig selv, der for Spøg fortalte hende, at Etatsraaden havde spurgt mig, om jeg vilde gifte mig med ham.«

»Naa — men det havde han vel ikke?«

»Jo.«

»Men mente han det?«

»Ja — ellers havde han ikke sagt det. Men lad os gaa ind; jeg haaber, jeg nu faar Lov til at være i Fred.«

»Ja, det skal jeg nok sørge for,« svarede Carl og fulgte med sin Søster ind i Stuen. »Det var bare et lille Ildebefindende,« sagde han, og for at der ikke skulde blive talt mere

om denne Sag, gav han sig til at fortælle en lang Historie om Barberens Pappegøje, en Historie, der fik Mortensen, som havde hørt den ti Gange før, til at le, saa han fik Hikke, mens Fru Jensen, der aldrig havde hørt den, faldt i Søvn i Sofahjørnet og ikke vaagnede, før Laura kom ind med Teen.

Lidt efter gik Karen og hendes Moder hjem. Carl, Mortensen og Portneren fortsatte Kortspillet, mens Laura og Poul sad ved Siden af hinanden i Sofaen og førte en ivrig, men meget dæmpet Samtale.

IX.

I sikker Havn.

Mandag Formiddag sad Karen ved sin Symaskine og syede meget flittigt; men der var en underlig Uro over hende, hun talte saa godt som ikke til de andre paa Systuen, men var saa optaget af sine egne Tanker, at hun ikke altid svarede, naar der blev talt til hende.

Hvis hun giftede sig med Etatsraaden! Det var derom hendes Tanker drejede sig. Hvis hun giftede sig med Etatsraaden, saa sejlede hun ind i en sikker Havn, hvor hun aldrig vilde komme til at savne noget, hvor hun ikke vilde faa andre Sorger end dem, hun selv gjorde sig, hvor der aldrig vilde være Tale om andet Arbejde end det, hun

havde Lyst til. Det vilde blive et Ægteskab uden dyb, gensidig Kærlighed; men hvad saa? Af den Slags Ægteskaber var der saa mange! Naar bare Venskabet mellem Mand og Hustru var godt og varigt. Hun var kommen i mange forskællige Familiekredse, og hun havde en skarp Iagttagelsesævne; hvad hun havde set, havde lært hende, at den varme Kærlighed hurtigt kølnedes og gik over til at blive et mere eller mindre godt, mere eller mindre fortroligt Kammeratskab. Hvad saa, om man giftede sig med en Mand, man egentlig ikke var forelsket i, naar Kærligheden dog kun varede saa kort? — — Men hun mente ogsaa at have lagt Mærke til, at Ungdommens Kærlighed atter vaagnede en Gang, øm og lutret; det var naar Haaret var graanet, naar Hænderne rystede og havde maattet overlade Arbejdet til de yngre; det var som om den gensidige Taknemlighed over det lange, gode Kammeratskab viste sig i en øm Hengivenhed, nu da Livet ikke havde mange flere Tillokkelser for dem, nu da de levede paa Minderne fra de svundne Aar.

Karen havde aldrig været forelsket i nogen Mand — den Svaghed vidste hun sig da fri for. Hun havde en Gang godt kunnet lide Poul; han var køn, ungdommelig, frejdig og glad! Men det var ikke Kærlighed, og efterhaanden syntes hun mindre og mindre godt om ham.

Der var en anden, som hun vidste, hun vilde faa kær, naar hun en Gang lærte ham at kende, en, som hun ikke kunde tænke paa, uden at hendes Blod blev varmere, mens hun maatte standse Arbejdet, lade Hænderne synke ned i Skødet og stirre frem for sig, som om hun kunde se ham, som hun en Gang halv bevidstløst saa' ham staa nøgen bøjet over hende, mens han havde tildækket hende med hendes egne Klæder, efter at han var svømmet i Land med hende. Hun havde hvilet i hans Arme — han var den eneste, der havde Krav paa hende — han havde gengivet hende Livet — og hvis han kom og fordrede hende, vilde hun tilhøre ham, kun ham alene.

Hvorfor kom han ikke, inden det blev for silde? Han havde lovet at komme! Men

det var saa længe siden! Hvorfor skrev han ikke en Gang til, om det ogsaa kun var et Par Ord, for at hun kunde vide, at han ikke havde glemt hende, at han vilde holde sit Løfte.

Saaledes kunde hun hele Dagen sidde og tænke og drømme! Drømme om den unge Mand, hvis Navn og Stilling hun ikke kendte, men som hun var sikker paa var en af dem, der var kommen paa Livets Solside! Tænke paa, hvordan hun vilde faa det som Etatsraadinde! Hun vidste ikke, hvad Agnes vilde sige til det, hun kunde slet ikke tænke sig, om den unge Pige vilde blive glad eller bedrøvet ved at hendes Fader giftede sig med hendes Veninde. Og Sønnen, den unge Præst, som ventedes hertil til Sommer? Agnes havde skildret ham som en glad ung Student med glade Venner, der tidt fik Huset til at ryste af Ungdommens frejdige Latter. Nu var der stille i Etatsraadens store Hus, Agnes gik saa ensomt omkring, de tykke, bløde Tæpper dæmpede Trinene, saa hun og hendes Fader tidt gled forbi hinanden som lydløse Skygger.

Naar Karen drog ind, vilde hun bringe Livsglæden med sig — det haabede hun da og hun haabede ogsaa, at den unge Præst vilde blive venlig stemt mod hende, naar han kom.

I Dag kunde Karen blive hjemme hele Dagen, og det havde hun ogsaa mest Lyst til. I Morgen skulde hun ud at spille og alle de øvrige Dage i Ugen undtagen Søndag.

Tirsdag Morgen havde Karen ikke Lyst til at tage fat paa Sytøjet. Hun havde heller ikke Lyst til at gaa ud at spille med Agnes; men det maatte hun — hvis hun ikke vilde lyve og skrive, at hun var syg.

Naar hun endda kunde være fri for at møde Etatsraaden!

Vejret var smukt og Gaden tør, hun gik tidligt hjemme fra for at kunne gaa ud paa Frederiksberg uden at skynde sig.

Jomfru Andersen lukkede op.

Da Karen havde faaet sit Overtøj af, sagde Husjomfruen: »Frøkenen er ikke hjemme.«

»Kommer hun heller ikke?«

»Frøkenen har ikke sagt noget til mig.«

Karen betænkte sig et Øjeblik. »Saa er det alligevel bedst, jeg gaar ind og venter lidt for at se, om hun skulde komme. Det er vist mig selv, der i Dag kommer temmelig tidligt.«

Hun gik ind i Klaverværelset. Nej, hun var ikke kommen for tidlig, Klokken var endda syv Minuter over. Først stod hun lidt henne ved Vinduet og saa' hen ad Vejen og ud over Villaerne og Haverne. Saa gik hun hen til Klaveret, bladede i et af Agnes Nodehæfter og begyndte at spille en irsk Folkemelodi.

Hun hørte Døren blive aabnet i den tilstødende Stue. Hun vidste, hvem det var. Efter en lille Pavse spillede hun en anden Melodi, og da den var endt, stod Etatsraaden i Døraabningen.

Han bukkede. »Er De alene?«

»Ja — Agnes er ikke hjemme.«

Han saa' paa sit Uhr og sagde i en ærgerlig Tone: »Hvad gaar der dog nu at hende?«

I det samme blev der ringet paa Dørklokken.

»Nu kommer hun vel!« sagde Etatsraaden.

Lidt efter traadte Agnes ind. »Undskyld!« sagde hun kort og satte sig paa sin Plads ved Klaveret.

»Frøken Jensen har ventet paa Dig,« sagde Etatsraaden.

»Ja, jeg har jo ogsaa bedt om Undskyldning for det,« svarede Agnes lidt pirrelig. »Om jeg spiller den Snes Minuter mer eller mindre gør saamænd hverken fra eller til. Jeg bliver vist i det hele taget ikke dygtigere, hvor meget jeg end spiller. Hvis jeg maa være fri for at spille mere, naar denne Maaned er forbi, vil jeg helst det.«

»Ja,« svarede Etatsraaden langsomt, »naar Du ikke har Lyst, vil jeg naturligvis ikke tvinge Dig. Jeg foreslog Dig i sin Tid at spille sammen med Frøken Jensen, fordi jeg troede, det vilde glæde Dig; men naar Du nu allerede er ked af det, saa hold Du kun op.«

Etatsraaden trak sig tilbage og Undervisningen begyndte.

Der blev ikke talt meget ved denne korte

Klavertime, og da Agnes havde spillet tre Kvarter, sagde hun, at det var bedst at holde op.

Karen gik straks ud at tage sit Tøj paa. I Korridoren traf hun Etatsraaden.

»Gaar De allerede?« spurgte han.

»Ja — Agnes vil ikke spille mere i Dag.«

»Har De travlt?«

»Nej.«

»Skal vi følges et Stykke hen ad Vejen?«

»Ja.«

Da Etatsraaden og Karen kom udenfor Havelaagen, talte de først om Agnes.

»Hun plejer ellers ikke at have Nykker,« sagde Etatsraaden, »men i Dag var hun gnaven. Vor Herre maa vide, hvad der var gaaet hende imod.« Noget efter udbrød han pludselig: »De var nok kommen ud at spadsere med Kavaler i Søndags Aftes.«

»Kavaler?« gentog Karen spørgende. »Naa — ja, det var Meyer! — Jeg gik hen hos Portneren for at se, om min Broder og hans Kone skulde være der henne, og da jeg saa sagde, at jeg vilde gaa hjem til dem, fulgte Meyer med.«

»Synes De godt om Meyer?«

»Han er jo lidt i Familie med mig, da han er min Broders Svoger, ellers er han mig temmelig ligegyldig.«

»Tror De ikke, han synes godt om Dem?«

»Det kan jeg ikke sige noget om.«

Svaret var kort, næsten afvisende, Etatsraaden fandt det klogest, ikke at spørge videre.

Da de var kommen hen i Smallegade til den lille Vej, der fører ind til Frederiksberghave, sagde Etatsraaden: »Skal vi gaa denne Vej? Vi kan gaa hen hos Josty og drikke Kafle. De har jo ikke travlt?«

Hun gjorde ingen Indvendinger.

Der er saa fredeligt og saa stille i Frederiksberghave om Hverdagen, man møder saa faa Mennesker paa sin Vej.

»Det, jeg talte om til Dem i Søndags,« begyndte Etatsraaden, da de var kommen over den første Bro og ind i den Labyrint af Stier, der ligger omslynget af Aaen, »har De tænkt paa det siden?« Uden at vente paa hendes Svar, gav han sig til at le. »Jeg behøver egentlig ikke at spørge Dem om

tællet; det var jo noget, De ikke kunde lade
svære at tænke paa. Hvad har De tænkt
om mig — og om det, jeg sagde Dem!
Det vil De vel ikke sige mig?«

Hun tænkte lidt og svarede derpaa lang-
om: »Det, jeg har tænkt, kan jeg ikke
udtrykke med faa Ord.«

»De havde vel ikke tænkt, at jeg allerede
I Dag vilde begynde igen at tale om det
samme Thema?«

»Det har jeg slet ikke tænkt paa.«

»Men saa bliver det ogsaa i Dag sidste
Gang, jeg taler om det. Naar man en Gang
har begyndt at tale om en saadan Sag, maa
man tale ud. I Søndags troede jeg, at
jeg kunde lade den dø hen; men det kan jeg
ikke. Har De ikke tænkt, at jeg
vilde spørge igen? Og har De saa tænkt, hvad
De vilde svare mig, hvis jeg igen spurgte?«

Karen svarede ikke.

»De har maaske tænkt, hvad Folk vilde
sige?«

De blev ved at gaa. Karen syntes, de
stötter og atter kom tilbage paa de samme
Steder.

»Ja — lidt har jeg nok tænkt paa det, tror jeg.«

»Jeg véd ikke, hvad De selv vil sige,« vedblev han lidt efter. »Men jeg véd, at hvis jeg var en fattig Svend, vilde De ikke følge mig, og det vilde ogsaa være taabeligt. Hvis De siger ja, saa smigrer jeg mig ikke med, at De gør det, fordi De holder saa meget af mig; men jeg holder saa meget af Dem, og det maa være nok. Og jeg vil gøre Dem alt det gode, jeg kan, og jeg vil skænke Dem alle de Glæder, jeg kan skaffe; jeg vil gøre vort Hjem saadant, at De skal kunne føle, De ingen Steder kunde faa det bedre.«

Nu kom de endelig til en Bro, og da de var kommen over den og et Stykke hen ad Vejen, saa' de Indgangen til Jostys Pavillon. De gik derind og tog Plads i et Lysthus helt oppe ved Pavillonen.

Etatsraaden bestilte Kaffe.

Vejret var mildt og stille, de gule, visne Blade dalede langsomt ned fra Træernes næsten nøgne Grene.

Etatsraaden bøjede sig over mod Karen.

»Kan De huske, hvad jeg sagde der ude? Ingen Steder vilde De faa det bedre end i det Hjem, jeg vilde give Dem? — — Vil De saa?«

Hun syntes at have svært ved at svare; hun sad og stirrede ned mod Jorden.

»Jeg maa have et Svar nu! Sig mig det — vil De?«

»Ja,« sagde hun med dæmpet Stemme og uden at se paa ham.

I dette Øjeblik kom Opvarteren med Kaffen.

Karen trak sine Handsker af og skænkede i begge Kopperne. Hun delte sin Kage med Spurvene, der kom helt hen til Lysthuset, saa snart Opvarteren var gaaet.

Etatsraaden og Karen talte kun betydningsløse Ord, mens de drak Kaffe; men da Opvarteren havde faaet sine Penge og de smatter gik ud i Haven, sagde Etatsraaden: »Jeg har tænkt mig, hvordan det skulde være, hvis Du sagde, at Du vilde: Bryllup i al Stilhed — i Hvidovre Kirke — Bryllupsrejse til Italien — bare en Maanedstid. Dagen efter, at vi er rejst, skal man læse Ny-

heden i Bladene. Behøver vi at opsætte det? Maa jeg løse Kongebrev i Morgen?«

»Ja.«

Foran Indgangen til Frederiksberghave skiltes de; han gik hen ad Smallegade, hun ind ad Frederiksbergallé.

Karen gik rask, uden at se paa nogen af dem, hun gik forbi; hun havde altfor meget at tænke paa. Den Dag, en ung Pige blev forlovet, maatte være den skønneste i hendes Liv, alt maatte hun se i et rosenrødt Skær, alt maatte juble omkring hende, havde hun tænkt sig. Men saaledes var det slet ikke med hende selv, skønt det ikke var mere end en halv Snes Minuter siden hun havde forlovet sig; Oktoberhimlen var lige saa tung og graa som før, de gulnede Træer i Alléen lige sa vemodvækkende. Hun havde en Følelse, som om hun havde solgt sig selv. Men hun vilde jo faa meget: Etatsraadindetitel, Rejse til Italien, Villa, Have, Køretøj, Heste, alle de Fornøjelser, der kunde faas for Penge, Penge nok saa længe hun levede!

Nu var hendes Moder jo belavet paa det,

men alligevel skammede Karen sig ved at sige hende, at nu var det sket. Hun tav med det et Par Dage, og da hun saa endelig sagde det, blev Moderen hverken forundret, glad eller bedrøvet, hun tog det ganske roligt. »Naa, det er vel godt for Dig,« sagde hun og glemte at ønske til Lykke.

»Du bliver vel ikke bedrøvet, fordi jeg tager bort?«

»Jeg kunde jo ikke vente at beholde Dig altid, og jeg ser Dig vel nok en Gang imellem?«

»Ja — naar jeg kommer tilbage fra Italien, skal jeg se hjem til Dig hver Dag.«

Moderen, der hidtil havde været alvorlig, smilte nu, som om hun vilde sige, at det glemte Karen nok.

»Du kan sagtens faa en Jomfru, der syer mere flittigt end jeg.«

»Ja — jeg klarer mig sagtens!«

Karen var glad ved, at Etatsraaden havde bestemt, at Bryllupet skulde foregaa i Stilhed i en lille Landsbykirke, hvor der sandsynligvis slet ingen Tilhørere vilde komme.

Han havde ogsaa sagt, at han ikke vilde sige noget til sin Datter før i sidste Øjeblik, derfor skulde Karen komme og spille med hende den sidste Fredag i Oktober.

Men netop denne Dag havde Agnes gaaet inde i Faderens Værelse og snakket saa muntert med ham, og hun havde tilfældigt paa hans Skrivebord faaet Øje paa en stor blaa Konvolut med en Haandskrift, som hun kendte.

»Det er jo fra Frøken Jensen!« Hun snappede Konvoluten, der ikke var lukket, men som heller ikke var tom.

»Ja — det er fra Frøken Jensen,« svarede Etatsraaden leende og rakte efter den.

Men Agnes holdt Haanden med Konvoluten bag paa Ryggen. »Skriver hun til Dig?«

»Ja — hvorfor ikke?«

»Hun kunde jo skrive det til mig.«

»Mener Du, det kommer ud paa ét?«

»Ja — naturligvis! Hun har vel ingen Hemmeligheder for mig! Nu ser jeg, hvad hun skriver! Maa jeg?«

»Ja,« svarede Etatsraaden langsomt, »naar Du ikke kan lade være.«

Hun lo højt og overgivent. »Nej — jeg kan ikke lade være!«

Etatsraaden havde ikke saa meget imod, at hun aabnede Konvoluten, saa kunde han med det samme fortælle hende den Nyhed, som hun dog snart maatte have at vide.

Hun saa' spørgende paa Faderen. Hun maatte altsaa gærne læse, hvad Frøken Jensen skrev. — Hvad vilde det sige — en Daabsattest og en Konfirmationsattest! Karen Marie Jensen! — »Hvorfor har Du de Papirer, Fader?«

»Det kan Du ikke gætte?«

»Nej! — Har hun maaske bedt Dig om at være hendes Forlover?«

»Hendes Forlover?« gentog Etatsraaden. »Nej! — Har Du da hørt Tale om, at hun skal giftes?«

»Ja — men jeg troede ikke, det skulde være saa hurtigt.«

Etatsraaden spidsede Øre. »Hvem skulde hun saa giftes med?«

»Med Poul Meyer!«

»Aa Snak! Hvem har bildt Dig det ind?«

»Det har Laura sagt til Jomfru Andersen den Aften, der var Bryllupsgilde hos Portneren. Jomfru Andersen var gaaet ned til Portneren med en Besked til Frøken Jensen fra Dig, og saa havde de bedt hende om at blive.«

»Og hvad saa?«

»Ja, jeg véd ikke; de har maaske leget Panteleg, som Du selv mente i Forvejen, Meyer og Frøken Jensen har maaske været lidt — lidt glade for hinanden, ligesom den Gang han lærte hende at køre paa Cykle, og saa fortalte Laura i al Fortrolighed Jomfru Andersen, at Frk. Jensen havde lovet at forlove sig med hendes Broder — eller gifte sig med ham, det véd jeg ikke rigtigt — til Sommeren, hvis der ikke inden den Tid kom en anden, som hun havde lovet at vente paa.«

Etatsraaden var kommen til at ryste. Han lænede sig tilbage i sin Stol og stirrede ud paa Vejen uden at vide, hvad han saa' paa.

Agnes stod lidt og betragtede sin Fader.

Da hun vilde gaa, vendte han sig om og kaldte paa hende.

»Agnes! — Ser Du, hele den Historie, som Laura har fortalt Jomfru Andersen, er det bare Snak! Der kan jo nok være lidt om det, men det maa ogsaa være meget lidt — det er Suppe paa en Pølsepind.«

»Det kan godt være,« afbrød Agnes Faderen. »Men vi behøver jo slet ikke at tage den Historie saa højtideligt. Har hun Lyst til at gifte sig med Poul Meyer, hvis den anden, hun venter paa, ikke melder sig, saa lad hende det; jeg skal saamænd med Fornøjelse forære hende en Myrtekrans.«

»Ja, men jeg siger Dig, at der slet ikke er Tale om, at Frk. Jensen gifter sig med Meyer. At han gærne vil gifte sig med hende, er let at forstaa; han har maaske endogsaa sagt det til hende, og saa har hun for Spøg svaret: ‚Ja, til Sommer, hvis der ikke kommer en anden, som jeg venter paa'. Maaske har hun ventet en anden — hun er jo en klog Pige — og denne anden . . . han er kommen . . . før det blev Sommer.«

»Nej, virkelig?« spurgte Agnes og lo.

»Se hvor stille det er gaaet til! Hvem er han?«

Etatsraaden svarede ikke.

»Det skal maaske være en Hemmelighed?« vedblev Agnes.

»Ja — det skulde være en Hemmelighed — et Par Dage endnu — men da vi nu taler om . . . Frøken Jensens Bryllup . . . saa kan jeg jo godt sige Dig, at det er mig, hun skal giftes med.«

Etatsraaden havde troet, at hans Datter vilde give sig til at le og sige, at hun ikke vilde tro det. Men hun troede det virkelig straks, da Faderen sagde det. Hun sagde ikke et Ord, saa' kun paa ham med et alvorligt Blik, hvori der baade var Smærte og Harme, et Blik, Faderen maatte slaa Øjnene ned for.

Kun et Par Sekunder stod hun tavs og saa' paa ham, saa trak hun Vejret dybt og gik.

Etatsraaden lagde Albuen paa Skrivebordet, støttede Hovedet mod Haanden og sad længe og saa' lige saa alvorlig ud som hans Datter. Nu vidste han, at Agnes ikke

vilde blive glad ved at faa Karen til Stedmoder. — Naa, nu havde han sagt hende det, saa fandt hun sig vel i det.

Agnes gik ind i sit Værelse; hun satte sig paa den Stol, der stod lige inden for Døren, sad foroverbøjet, med Hænderne i Skødet og stirrede ned for sig. Hendes kønne Ansigt havde maaske aldrig før haft et saa alvorligt og bekymret Udtryk som nu. Saa rejste hun sig, gik hen til Vinduet, stod lidt og saa' ud paa Vejen, gik derefter hen til sit Skrivebord, tog et Ark Brevpapir, trak en Stol hen til Skrivebordet og gav sig til at skrive hurtigt og uden Betænkning:

Kære Vilhelm!

Jeg skriver ikke tidt til Dig; det kommer af, at jeg aldrig oplever noget, der er værd at skrive om. Kort efter at Du var rejst, fik jeg en Veninde, og om hende kunde jeg godt have fortalt Dig en hel Del, men jeg troede ikke, det kunde interessere Dig. Hun er en stor og køn Pige. Jeg troede først, hun havde velhavende Forældre, men senere fik jeg at vide, at hun er Datter af

en Enke, der ernærer sig ved Skrædersyning, og at hun selv syer med, hvad man ikke skulde ane, naar man ser hende, da hendes Sprog og hele Optræden slet ikke røber nogen Syjomfru; men hun har ogsaa faaet en udmærket Skoleundervisning, lige saa god som min i det mindste, og hun spiller saa udmærket paa Fortepiano. Foruden Syjomfru er hun da ogsaa Musiklærerinde. Det var Laura Meyer, der tog hende med hjem en Aften. Laura syede hos hendes Moder og var forlovet med hendes Broder, nu er hun gift med ham.

Syjomfruen, Spillelærerinden eller hvad jeg skal kalde hende, Karen Jensen hedder hun, kom her ud netop paa en Tid, da jeg havde faaet en Cykle; Laura fik ogsaa en, og Poul Meyer anskaffede sig foruden sin egen en Damecykle, som han laante Frk. Jensen. Saaledes blev vi tre unge Piger, der paa en Gang lærte at køre paa Cykle, og Poul Meyer blev vor Lærer. Vi lærte det snart og kørte lange Ture ud i Landet. Det var morsomme Dage. Men saa vilde Frøken Jensen ikke mere. Der kom vist

noget i Vejen mellem hende og Poul Meyer; han vilde forære hende Cyklen, men hun vilde ikke have den, ikke engang laane den. Saa standsede vore Cykleudflugter. Hvis jeg vilde hjule ud i Landet, maatte jeg køre alene og det blev jeg snart ked af Jeg kan ikke forstaa, hvorfor hun ikke vilde laane Cyklen, da der dog maa have bestaaet et Venskabsforhold mellem hende og Poul. Det er sikkert, at han godt kunde lide hende — hun var jo ogsaa sød den Gang. Men hun havde nok haft en anden Ven, før hun kendte Poul Meyer, en Ven, der var rejst, men havde lovet at komme igen, og som hun havde lovet at vente paa til næste Sommer. Jeg véd ikke, om hun troede, han vilde narre hende og blive borte, men hun lovede da Poul Meyer, at hun vilde forlove sig med ham, hvis den anden ikke kom tilbage i Juni Maaned. Hvem denne anden er, er nok det eneste, hun har været tavs med.

Kære Broder! Jeg kan godt forstaa, at denne lange Historie slet ikke interesserer Dig; men da det er saa sjældent, at jeg

skriver til Dig, maa Du ikke springe den over. Du maa rigtig vide, hvordan hun er: smuk, talentfuld og beregnende. Du spørger maaske, hvorfra jeg véd, at hun venter paa en Ven, som hun vil forlove sig med og har en anden i Reserve? Hun svigtede Poul Meyer, fordi der kom en tredie, som hun mente var et bedre Parti, og dette tog Meyer sig nær og sørgede meget over det, og Laura, der jo altid har holdt uhyre meget af sin Broder, trøstede ham saa godt hun kunde og var meget vred paa Frøken Jensen. For at lette sit Hjærte har Poul saa en Gang fortalt Laura, at Karen Jensen havde lovet at forlove sig med ham, hvis der ikke i Juni Maaned kom en anden, som hun ventede paa. Og netop fordi Laura var saa vred paa sin Svigerinde, brød hun sig ikke om at skaane hende, men fortalte baade den ene og den anden, hvad hun vidste om Frk. Jensen, hun har ogsaa fortalt det til Jomfru Andersen, og Jomfru Andersen har igen fortalt det til mig.

Og véd Du, hvem denne tredie Bejler er, som hun foretrækker for Poul

Meyer og for hvem hun endog vil opgive Vennen, der skulde komme? — Vor Fader! Han har i dette Øjeblik sagt det til mig. Jeg sagde ikke et eneste Ord til ham; men Du kan forstaa, hvor bedrøvet jeg er.

Den Gang hun ikke længer vilde laane Poul Meyers Cykle, blev hun ved at komme til os. Jeg kunde saa godt lide hende den Gang, og Fader syntes ogsaa at være glad for, at jeg havde faaet en Veninde, som jeg kunde slutte mig til. Han var saa henrykt, naar hun spillede paa Klaveret — hun spiller dejligt! — og da han hørte, hun havde Elever i Klaverspil, foreslog han, at hun skulde spille med mig; derved bandt vi hende fastere til os, sagde Fader. Jeg gik med Glæde ind paa Faders Idé. Frk. Jensen blev snart som hjemme hos os. Vi tog hende med paa vor Udenlandsrejse i Sommer til Hamburg, Køln og Paris. Og nu vil Fader gifte sig med hende. Der bliver allerede truffet Forberedelser til Bryllupet — jeg saa' nylig hendes Døbeseddel og hendes Konfirmationsattest.

Jeg vil ikke være hjemme, naar hun skal

indtræde i vor Moders Sted, jeg vil aldrig kalde hende Moder!

Kære Vilhelm, kan jeg ikke komme over og være i Nærheden af Dig, naturligvis ikke i Præstegaarden, men paa en Gaard paa Egnen, eller hos en Familie i en nærliggende Landsby — hvor Du selv synes — bare jeg ikke er altfor langt fra Dig og bare jeg kommer hjemme fra. Fader maa jo give mig de Kostpenge, jeg skal bruge, og det vil han vist ikke nægte mig, lige saa lidt som han vil tvinge mig til at være hjemme, naar det er mig saa meget imod.

Kære Broder, skriv straks til mig, skriv hvornaar jeg maa komme. Nu har jeg ikke andet at bestille, end at længes efter dit Brev.

Din hengivne Søster

Agnes.

Hun lagde Brevet i en Konvolut, skrev Adressen, satte Frimærke paa og gæmte det paa sit Bryst.

Hun saa' paa sit Uhr. Det Brev havde hun ikke været længe om at skrive. Om

et Kvarterstid vilde Frk. Jensen komme og spille med hende for sidste Gang.

Agnes vilde ikke gaa, før Karen kom, men hun vilde heller ikke spille med hende —— hun vilde ganske kort tage Afsked med hende.

Det var godt hun havde faaet skrevet det lange Brev til Broderen — nu følte hun sig noget lettere om Hjærtet.

Hun saa' igen paa Uhret. I Dag var det nok Lærerinden, der kom for sent!

Lidt efter ringede det. Jomfru Andersen lukkede op.

Agnes blev staaende i Nærheden af Klaveret, med Ryggen lænet mod Vindueskarmen og saaledes stod hun, da Karen traadte ind.

Karen saa' straks, at der var noget fjendtligt i Agnes' kønne, alvorlige Ansigt; hun vekslede derfor kun en kort Hilsen med hende og satte sig paa sin Plads ved Klaveret. Hun sad lidt og ventede, saa saa' hun spørgende hen paa Agnes, der slet ikke gjorde Mine til at komme nærmere.

»De vil maaske ikke spille i Dag?« spurgte Karen med lidt usikker Stemme.

»Nej,« svarede hun haardt, »og jeg vil heller ikke spille med Dem, naar De bliver min Moder!« Og med en Stemme, der dirrede af indre Bevægelse og Harme, tilføjede hun: »Hvor det er stygt — aa, hvor det er stygt!« Mere fik hun ikke sagt, men skyndte sig ud; hun tog hastigt sit Overtøj og Hat paa og gik kort efter hurtigt hen ad Vejen. I den første Brevkasse, hun kom til, kastede hun Brevet til sin Broder.

Karen blev siddende paa sin Stol ved Klaveret, bedrøvet, og til Mode som om hun var bleven greben i en Forbrydelse. Hun havde mistet en Veninde, som hun holdt af, og som havde holdt af hende, og der vilde aldrig mere blive noget godt Forhold mellem Agnes og hende, det vidste hun nu.

Saa var det bedst hun ogsaa gik.

Inden hun fik rejst sig kom Etatsraaden hurtigt ind.

»Jeg saa' fra Vinduet . . . jeg syntes det var Agnes, der gik — eller rettere løb

forbi! — Karen!« Han traadte nærmere, lagde sine Hænder paa hendes Kinder, for at hæve hendes Hoved og se hende ind i Øjnene. »Karen! Hvad er det? Du har jo Taarer i Øjnene! Er det Agnes? Har hun været uartig imod Dig? Hvad har hun sagt? Hvorfor løb hun? Sig mig det, Karen!«

»Det var ikke meget, hun sagde,« svarede Karen mrd brudt Stemme. »Hun sagde kun, at hun ikke vilde spille med mig — heller ikke naar jeg blev hendes Moder.«

»Sagde hun ikke andet?«

»Jo, hun sagde: ‚Det er stygt — aa, hvor det er stygt!‘ og hun var saa vred, at hun havde Taarer i Øjnene. Andet sagde hun ikke.«

»Men det er ogsaa nok! Du skal ikke tage Dig det saa nær, Karen! Jeg skal nok sørge for, at hun ikke mere bærer sig saa tøseagtigt ad imod Dig.«

»Der kan dog aldrig blive noget godt Forhold mellen Agnes og mig.«

»Det skal Du ikke sige, Karen, det skal Du ikke sige, I bliver nok Veninder igen.«

»Hun rejste sig, gik ud i Korridoren og tog sit Overtøj paa.

Han fulgte med hende. »Gaar Du nu? Hvornaar ser jeg Dig igen?«

»Det véd jeg ikke. Nu holder jeg ikke af at komme her.«

»Jo, Du maa sandelig ikke blive borte! Kommer Du ikke, kommer jeg hjem og henter Dig.«

I det samme kom Jomfru Andersen gennem Korridoren; deraf benyttede Karen sig til at slippe bort, uden at tage nogen øm Afsked med Etatsraaden.

Da han var bleven ene, gik han hastigt op og ned ad Gulvet som en Mand, der er vred, og da han blev ked af det, lukkede han sig inde paa sit eget Værelse.

Han saa' ikke sin Datter før ved Middagsbordet, og dette Maaltid blev endnu mere kedsommeligt, end det plejede at være.

Først efter Desserten sagde Etatsraaden: »Du spillede ikke i Dag?«

»Nej!«

»Hvorfor spillede Du ikke?«

»Fordi jeg ikke kunde spille i Dag. Vi

er jo desuden bleven enige om, at jeg nu maa være fri for at spille mere.«

»Og saa benytter Du din sidste Spilletime til at saare din Lærerinde saa dybt.«

»Hvis jeg har saaret hende, saa er det ikke som min Lærerinde,« svarede Agnes, og nu blev hendes indre Oprør igen saa stærkt, at hendes Stemme blev brudt og dirrende. »Hvorfor vilde hun ogsaa . . .?«

»Du svarer mig somme Tider paa en underlig Maade, Agnes; det finder jeg mig i; men naar Du tror, Du kan stille mig for Skoleret . . .«

»Aa nej, jeg vil helst slet ikke tale om det, Du tænker paa. Der er kun ét, jeg vil bede Dig om: Lad mig komme ud af Huset.«

»Ud af Huset!« gentog hendes Fader, ikke opbrusende, som hun havde ventet, men i en dæmpet, bebrejdende Tone. »Hvorfor? Det er en underlig Trods, Du viser. Hvor vil Du saa hen?«

»Over til Vilhelm. Jeg har bedt ham om at sørge for et Sted, hvor jeg kan være.«

»Har Du skrevet til Vilhelm?« spurgte

Faderen, og nu syntes han igen at blive vred.

»Ja.«

»Hvornaar har Du skrevet?«

»Før.«

»Du har haft travlt! Det kunde Du godt have ladet mig besørge — eller raadført Dig med mig. Har Du afleveret Brevet?«

»Ja.«

»Maaske kan det endnu standses.«

»Standses?« spurgte Agnes forundret.

»Ja — jeg vil se, hvad Du har skrevet!«

»Jeg har kun bedt Vilhelm om at skaffe mig et Opholdssted i Nærheden af ham.«

»Det skulde Du først have spurgt mig om; det hastede jo slet ikke saa stærkt med at komme herfra; Du maa nok kunne holde ud at være her, saa længe hun ikke er her? Desuden maa Du vel have givet Vilhelm en Grund, hvorfor Du vil bort herfra.«

»Ja, det har jeg, men jeg har ikke skrevet noget, der kan saare Frk. Jensen.«

»Dog ikke?«

»Jeg har skrevet, hvordan jeg lærte hende at kende, hvor meget jeg kom til at holde

af hende, og hvad Enden paa Historien blev.«

»Enden paa Historien!« gentog Etatsraaden. »Alt det kunde Du have ladet mig skrive. Jeg kunde ogsaa have sørget for et Opholdssted til Dig, naar Du endelig vilde bort herfra. Du har holdt meget af hende, hvorfor kan Du ikke blive ved med det?«

Agnes rystede paa Hovedet. »Jeg kan ikke lide at se hende træde i min Moders Sted.«

»Barnagtigheder!« udbrød Etatsraaden. »Her er saa tomt, her kommer sjælden nogen, og saa godt som aldrig andet end Herrer. Tomt er der altid i et Hjem, hvor Hustruen savnes, og hvor Datteren ikke er gammel nok til at træde i hendes Sted. Karen vilde bringe Livsglæde, Lys og Lykke med sig! Du har bedrøvet mig ved din pludselige fjendtlige Optræden imod hende; men det faar være! Du forlanger at komme ud af Huset, før hun kommer ind. Du skal faa din Villie! Som det er nu, er det bedst, Du faar din Villie! Nu maa vi vente paa

Vilhelms Brev — og saa taler vi ikke mere om den Sag!«

Han forlod Spisestuen, og hun saa' ham ikke mere den Dag.

Agnes gik omkring i Stuerne. Hendes Fader havde Ret: der var bleven saa underlig tomt i det store, pragtfulde Hjem! Et Par Timer tilbragte hun i sin Broders Værelse, der endnu stod, som da han forlod det. Naar bare hendes Broder havde været hjemme! Hun havde aldrig følt sig saa ene som i dette Øjeblik, da hun havde mistet sin eneste Veninde.

X.

Redningsmanden.

Tre Dage efter, henad Middag, blev der ringet paa Fru Jensens Dør i Istedgade. Fru Jensen lukkede op. Det var en køn ung Mand med lyst Fuldskæg. Fru Jensen syntes, hun havde set ham før, men hun kunde ikke huske, hvem han var.

»Tør jeg spørge, er Frk. Jensen hjemme?« spurgte den fremmede Herre.

»Ja,« svarede Fru Jensen lidt tøvende.

»Jeg vilde gærne tale et Par Ord med hende.«

»Ja — vær saa god!« Hun lukkede ham ind i Dagligstuen. »Nu skal jeg kalde paa min Datter.«

»Mange Tak!«

Den fremmede Mand saa' sig om i Stuen, da han var bleven ene. Her havde han været en Gang før, og her saa' ud lige som den Gang, tarveligt, men rent, intet nyt, og alt det gamle stod paa sin gamle Plads.

»Det er en Herre, der vil tale med Dig, Karen,« sagde Fru Jensen. »Han er inde i Dagligstuen.«

»Hvem er han?« spurgte Karen lidt urolig, idet hun rejste sig fra sin Symaskine.

»Det véd jeg ikke,« svarede Moderen. »Det kunde jeg jo for Resten have spurgt ham om, men nu er det bagefter.«

Karen tog sit Forklæde af, spejlede sig og ordnede lidt ved sit Haar.

»Jeg synes, jeg har set ham før,« vedblev Fru Jensen.

»Det er vel ikke Etatsraaden?« spurgte Karen.

»Gud nej — det er en ung Mand!«

Karen betænkte sig et Øjeblik og gik saa ind i Dagligstuen.

Den fremmede Mand gik hende et Par Skridt i Møde, idet han betragtede hende skarpt. Saa rakte han hende Haanden, mens

et kønt Smil spillede om hans Mund. »Jo, nu kender jeg Dem igen,« sagde han. »Jeg kommer før jeg havde lovet, men jeg kommer endnu ikke for at blive her. Saa véd De hvem jeg er, hvis De ikke vidste det straks. De kan jo kalde mig Manden fra Havet,« tilføjede han smilende. »Det forekommer Dem vel underligt, vi kan maaske godt sige dristigt, at en fremmed Mand kommer og taler saaledes til Dem. Men jeg er jo ikke helt fremmed! I Dag vil jeg ikke spørge Dem om noget; det vil jeg vente med til den Dag, jeg kommer tilbage, men i Dag vil jeg sige Dem, hvorfor jeg sendte Dem den lille Billet og meddelte Dem, at jeg, naar det atter blev Sommer, vilde træde frem for Dem, hvis De til den Tid var fri. Dette gentager jeg nu — i Dag vil jeg ikke spørge. Vort Møde i Dag ligner en Scene i et romantisk Skuespil. Men var vort første Møde ikke lige saa romantisk. Jeg var ung, og De var ung — to unge Mennesker, Han og Hun, som fandt hinanden i Bølgerne, han, som maatte kæmpe med Bølgerne, for at fravriste den det skønne Bytte,

de allerede havde mærket! Naar man kæmper med Døden om en ung Kvinde, og man sejrer i Kampen, saa vil man faa hende kær, og hvad Under, at man gærne vil binde hende til sig med stærke Baand, om man selv er fri og hun er det. Den Sommermorgen, jeg taler om, vilde jeg ikke søge Dem; jeg kunde vide, at De ikke gærne vilde tale med mig, og desuden skulde jeg rejse Dagen efter — eller to Dage efter, det husker jeg ikke nu, og jeg kunde først komme tilbage om et Aar. At jeg er her nu, skylder jeg et Tilfælde, jeg ikke havde beregnet. Den Morgen følte jeg, at jeg aldrig vilde kunne glemme Dem. Jeg vankede om som i en Rus, drømte og digtede, jeg kunde ikke rejse, før jeg havde faaet at vide, hvem De var, og jeg fik det at vide ved List og ad Krogveje. Jeg skal straks bort igen, og saa ser De mig ikke før om syv Maaneder — hvis De ser mig igen. Men det beror paa Dem selv. Før jeg igen opsøger Dem, skaffer jeg mig at vide, om De endnu er fri, og er De det, kommer jeg for at spørge Dem, om De vil følge mig,

dele mit Hjem, min Lykke og min Sorg. Tilhører De nu eller til den Tid nogen anden, kommer jeg ikke. Om det vil jeg ikke spørge Dem nu. Nu vil jeg kun sige Dem, at hvis De vil vente paa mig, saa kommer jeg saa sikkert, som et dødeligt Menneske kan indestaa for et Løfte. Farvel!« Han rakte hende Haanden. »Maa jeg sige: til vi ses igen?« Mens han holdt hendes Haand i sin, saa' han hende ind i Øjnene, spørgende og med et ømt Smil. Saa slap han hendes Haand og gik hastigt.

Et Øjeblik blev hun staaende ubevægelig og stirrede mod Døren, der havde lukket sig efter ham. Saa gik hun langsomt og som drømmende hen til Vinduet og saa' efter ham, men hun kunde ikke se ham. Hun kunde godt fristes til at knibe sig i Armen, for at overbevise sig om, om hun var vaagen eller om det hele havde været en Drøm. Ja, vist var det en sælsom Scene, der mere hørte hjemme paa Teatret end i det virkelige Liv. En fremmed Mand ringer paa hendes Dør, træder ind i hendes Stue og siger med mange og kønne Ord, at han

vil komme igen, naar det er Sommer. Saa forsvinder han igen, uden at lade hende sige et eneste Ord!

Hendes Moder aabnede Døren. »Jeg syntes nok, det var ham, der gik. Du har ikke lukket Døren derude efter ham.«

Hun smilte flygtigt. »Naa — ja, det er sandt — det glemte jeg!«

»Hvem var det?«

»Jeg véd det ikke — han sagde mig ikke, hvad han hed.«

»Hvad vilde han da?«

»Han vilde . . . sige noget til mig.«

»Saa var det nok ham fra Grosserer Lunds Kontor.«

Karen saa' overrasket paa sin Moder. »Hvorfor tror Du det?«

»Jo. jeg syntes ganske bestemt, at jeg har set ham et Gang før; det var temmelig sikkert ham, der kom med dine Noder, som Du havde glemt i Skodsborg hos Grosserer Lund. Den Gang havde han rigtignok kun et lille Overskæg, men det er jo ogsaa længe siden.«

»Ja — det er fem Maaneder siden.« Karen lo. »Du har betragtet ham nøje den Gang.«

»Nej, saamænd har jeg ej; men naar der en Gang kommer et pænt, velklædt ungt Menneske, lægger man naturligvis mere Mærke til ham, end naar der kommer en Kone og vil sælge noget ved Døren.«

Denne Kendsgærning kunde Karen ikke modsige. Hun fulgte sin Moder ind i Systuen og satte sig igen ved sin Maskine.

Nu havde hun set ham! Han saa' ud, som om han kom fra Rejse eller skulde rejse. Han havde milde, venlige Øjne, og det brune Fuldskæg gav hans kønne, sunde Ansigt et mandigt Udtryk. Hvorfor kom han nu — i sidste Øjeblik? Vidste han mere, end han vilde sige hende? Kom han for at advare hende?

Samme Dag skrev hun et Brev.

Hr. Etatsraad Hansen!

Tak for al den Venlighed, De har vist mig fra den første Dag, jeg kom i Deres Hus og indtil nu, da jeg har været der for sidste Gang. Jeg er dybt bedrøvet, mens

jeg skriver disse Linier, fordi jeg frygter for, at jeg maa gøre Dem bedrøvet. Tak for de uforglemmelige Dage, jeg har haft sammen med Dem og Deres Datter, baade her hjemme og i Udlandet. Tak for Deres ærefulde Tilbud at ville gøre mig til Deres Hustru og derved sikre min Fremtid. Tak for alt det meget, jeg skylder Dem og Deres Datter, som jeg nu, efter hendes og mit sidste Møde, har mere kær end nogensinde før. Jeg har tænkt saa meget over alt det, De har sagt mig, og over de faa Ord, Deres Datter sagde mig tilsidst, og jeg véd nu, at jeg ikke kan blive Deres Hustru. Jeg vilde ønske, De vilde tage Dem dette let; men hvis jeg gør Dem Sorg, saa tilgiv mig, at jeg ikke kan andet

Skaan mig for at give Dem de Grunde, som først har faaet mig til at vakle og tilsidst til at fatte en endelig, urokkelig Beslutning.

Jeg behøver ikke at bede Dem om, ikke at forsøge paa at overtale mig til at forandre min Beslutning, ikke at skrive til mig. Jeg haaber, at De kender mig for godt til

at vide, at dette vilde være unyttigt. Jeg véd, at De vilde være for stolt til at gentage et saadant Tilbud til en fattig Pige. Naar der er gaaet nogen Tid, saa vil De sikkert kunne betragte mig som en Person, der er Dem aldeles ligegyldig, mens jeg aldrig vil glemme alt, hvad jeg skylder Dem Tak for.

Med Haab om Tilgivelse og Glemsel

Karen Jensen.«

Hun forseglede Brevet og bragte det selv hen i den nærmeste Postkasse.

— — —

Da Etatsraaden næste Morgen fik sine Breve med første Post, kendte han straks Karens Haandskrift paa den fine hvide Konvolut. Han sad foran sit Skrivebord og røg. Han lagde Cigaren i et Askebæger, mens han aabnede Karens Brev.

Saa snart han havde læst et Par Linier, skiftede han Farve, rykkede sin Stol nærmere hen til Bordet, for at kunne støtte sin Albue mod det, og med gispende Aandedræt læste han videre. Han gennemlæste Brevet med feberagtig Hast, og da han havde læst

det til Ende, begyndte han forfra, meget langsomt, som om han læste hver enkelt Sætning to eller tre Gange. Tilsidst lagde han Brevet fra sig og lod Hovedet synke ned i Haanden, støttet mod Skrivebordet.

Nogle Minuter efter rejste han sig, tog Brevet og gik med det i Haanden gennem de andre Værelser, som om han søgte nogen; men da han ingen traf, gik han sig tilbage. Han standsede dog i Klaverværelset og satte sig paa Stolen foran Klaveret. Denne Stue rummede de fleste Minder om hende; her havde hun tilbragt saa mange Timer og spillet for ham saa kønt som ingen anden. Tonerne havde runget gennem Stuen, snart blidt, dæmpet, snart brusende. Herefter vilde her blive stille — hun vilde ikke komme mere.

Han saa' paa Hæftet, der stod paa Stativet. Det var et sælsomt Tilfælde, at netop den Sang laa opslaaet, der passede allerbedst for hans Stemning nu. Det var en af I. P. Jacobsens Gurresange:

Herre, véd Du, hvad Du gjorde,
da Du Tove fra mig tog?

Véd Du, at det var mit sidste
Fristed, hvorfra Du mig jog?
Herre, rødmer Du ej af Skam:
Det var den Fattiges eneste Lam!

Han gik tilbage til sit Arbejdsværelse. Han gav sig atter til at læse i Brevet, saa læste han lidt i de forskællige Morgenblade; men han havde ingen Ro paa sig, han rejste sig snart, gik op og ned ad Gulvet eller stod henne ved Vinduet og stirrede ud paa Vejen.

Da der var gaaet en halv Timestid, tog han igen Brevet og gik gennem de andre Stuer; men hans Datter var endnu ikke kommen ned. Han vilde ikke sende Bud efter hende; men han gik og ventede til hun kom. Saa rakte han hende Brevet.

»Er det fra Vilhelm?« spurgte hun hurtigt.

Hendes Fader svarede ikke, men gik tilbage til sit Arbejdsværelse.

Agnes studsede, da hun saa' Brevet. Lige som sin Fader læste hun det først hurtigt igennem, saa læste hun det en Gang til, meget langsomt og med Taarer i Øjnene.

Lidt efter kom Faderen tilbage. Nu saa'

Agnes først, hvor daarlig han saa' ud, saa træt og bedrøvet.

»Hvorfor tog Du hende fra mig?« spurgte han med brudt Stemme.

»Jeg?« spurgte Agnes dybt rørt ved Faderens Sorg.

»Ja — hvem ellers?« Han tog sit Brev og gik, og hun saa' ham ikke mere den Dag.

Agnes var lige saa bedrøvet som Faderen, men hun kunde ikke trøste ham.

Om hun straks kunde rejse over til sin Broder og udøse al sin Sorg for ham! Hvorfor tøvede han med at svare paa hendes Brev? Hun havde allerede ventet det i Gaar. Maaske han ikke vilde skrive, før han havde fundet et Opholdssted til hende. Og nu kom hun maaske slet ikke til at rejse over til ham. Kunde hun nu forlade sin Fader? Nu var han jo alene — og Karen kom ikke mere.

Det meste af Dagen opholdt Agnes sig inde paa sit eller sin Broders Værelse og tilbragte Tiden med at læse.

Da Jomfru Andersen hentede hende ned

til Middagsbordet, var der kun dækket til hende. Hun saa' spørgende paa Husjomfruen.

»Hr Etatsraaden er ikke rask i Dag,« svarede Jomfruen, »Hr. Etatsraaden spiser paa sit Værelse. «

Det var ikke meget, Agnes spiste, og efter Bordet gik hun igen op paa sit Værelse og skrev et Brev til sin Broder. Hun fortalte ham, hvad der stod i det Brev, deres Fader havde faaet fra Karen, fortalte ham, hvor bedrøvet Faderen var, og hvor bedrøvet hun selv var. Nu syntes hun ikke, hun godt kunde rejse fra Faderen, skønt hun saa gærne vilde over til sin Broder og tale rigtigt fortroligt med ham, om det saa kun var for en Uge. Hun sluttede med at sige, at hun længtes efter Brev fra ham.

Næste Dag skulde Karen hen og spille hos Grosserer Lund, der om Vinteren boede i Tordenskjoldsgade. Mens hun gik og klædte sig paa, sagde hun til sin Moder: »Den unge Mand, der en Gang kom med

mine Nodebøger, sagde han, at han kom fra Grosserer Lund — ikke fra Fruen?«

»Jeg kan saamænd ikke mere huske saa bestemt, hvad det var han sagde, men jeg véd, at jeg den Gang fik det Indtryk, at han var Kontorist paa Grossererens Kontor,« svarede Moderen.

»Og Du tror, det var den samme, der var her i Gaar?«

»Ja, det tror jeg.«

Karen havde ogsaa i Gaar talt med sin Moder om denne unge Mand; men hun kunde ikke forstaa, at ham, hun talte med i Gaar, kunde være den samme, der en Gang bragte hende Noderne fra Fru Lund. Moderen maatte tage fejl. Den unge Mand, Manden fra Havet, som han selv for Spøg kaldte sig, havde ikke været i Besøg hos Grosserer Lund hin uforglemmelige Sommermorgen, det vidste hun bestemt.

Med Villie gik hun i Dag tidligt hen til Grossererens. Da hun kom, var den unge Pige, hun spillede sammen med, ikke kommen hjem fra Skole. Imidlertid sad hun og talte med Fru Lund og spillede en ny Melodi

for hende. Pludselig vendte hun sig om og spurgte:

»Kan De huske, Frue, at jeg en Gang i Sommer havde glemt mine Noder ude paa Skodsborg?«

Fruen, der sad og broderede paa en Bakkeserviet, standsede Arbejdet og kiggede op i Luften: »Nej — hvornaar var det? — Naa, jo, nu kan jeg huske det — De gik tidlig hjem! Var De ikke bleven lidt utilpas paa Morgenstunden?«

»Jo — og jeg glemte at faa mine Noder med; jeg sendte Bud der ud efter dem.«

»Men De fik dem nok ikke alligevel,« sagde Fru Lund leende. »Nej, nu skal jeg sige Dem, hvordan det gik til; nu er det saa længe siden, at De ikke godt kan være bekendt at skænde paa mig. Jeg havde laant Deres Noder ud, og da Deres Bud kom, var det mig umuligt at skaffe dem.«

Karen lo. »Saa? Men det gjorde ingen Ting.«

»Det var den unge Student Madsen, Kancelliraadens Søn, der boede ved Siden af os der ude paa Skodsborg, han havde om

Aftenen hørt Dem spille en Sang, som han syntes saa godt om — eller ogsaa var det en Ven, der var i Besøg hos ham, en anden Student, det kan jeg ikke længer huske; jeg véd, jeg talte med dem begge to, og jeg tilbød dem selv Noderne, og Madsen var endda saa forsigtig med dem, at han laasede dem ned i sin Skrivebordsskuffe, da han gik ud, det var derfor, vi ikke kunde faa dem, da jeg sendte Bud efter dem. Senere vilde endelig de to unge Mennesker selv besørge Noderne hjem til Dem, og en af dem maa ogsaa have været hjemme med dem. Saa' De ham ikke?«

»Nej, Moder tog imod Noderne, og hun troede, det var en af Hr. Grossererens Kontorister, der bragte dem.«

»Nej saamænd var det ej.«

»Og i Forgaars var der en Herre og spurgte efter mig, og saa troede Moderen, det var den samme, der en Gang kom med Noderne.«

»Ja, det véd jeg ikke; saa maa det have været Madsen; han er jo paa et Sagførerkontor.

Hans Ven skulde rejse og være borte et Aar, kan jeg huske.«

Karens Hjærte begyndte at banke stærkt. Det var ham! Hvis hun nu vilde tale, vilde hendes Stemme ryste; naar hun havde fattet sig lidt, vilde hun spørge, hvem han var.

Men førend hun fik spurgt, ringede det, og Karen fik ikke Tid til at spørge om hans Navn.

Lidt efter begyndte hun paa Musikundervisningen, og da Timen var forbi, gik hun hjem.

XI.

Rønnegaard.

Agnes var lige ved at tro, at hendes Fader havde faaet det Brev, hun gik og ventede paa, men glemt at give hende det. Endelig kom det dog, og det var skrevet før hendes Broder havde faaet hendes sidste Brev.

Han skrev, at hun godt kunde komme over til ham, hvis hun kunde blive enig med sin Fader om det. Hvad Faderens ny Giftermaal angik, skulde hun ikke søge at indvirke paa hans Beslutning.

Agnes rystede paa Hovedet, da hun læste dette — hun havde heller ikke tænkt paa at indvirke paa Faderen, og dog havde hun nu forhindret Giftermaalet. Alligevel var hun ikke rigtig fornøjet med Broderens

Bemærkning; hun syntes, det var lige som om han vilde sige: hvad Fatter gør er altid rigtigt! Men Vilhelm kendte jo ikke Frk. Jensen; Agnes vilde maaske heller ikke have taget sig det saa nær, hvis det havde været en fremmed Dame; men det var hendes bedste Veninde, der vilde tilsidesætte Blufærdigheden, der vilde... Agnes rystede hæftigt paa Hovedet, for at forstyrre de stygge Tanker, der vilde paatrænge sig hende, de grimme Billeder, der vilde fremstille sig for hende. Men nu havde Karen jo selv indset det — des værre for sent!

Allerede næste Dag kom der et nyt Brev fra Vilhelm; det var Svaret paa Agnes sidste Brev. Han udtalte sig kun ganske kort om det forhindrede Bryllup, men fremhævede nu saa meget des stærkere, at hvis Søsteren vilde komme over til ham i nogen Tid, var hun velkommen. Hvis hun vilde komme, skulde hun opgive ham Dagen og Tiden, han skulde da tage imod hende ved Jærnbanestationen.

Begge Vilhelms Breve var skrevne saaledes, at Faderen godt kunde læse dem.

Men Faderen forlangte ikke at se dem, og han havde ikke noget imod, at Agnes rejste over til sin Broder.

Agnes var i en meget trist Stemning, og svært var det for hende at faa sagt Farvel til Faderen den Dag, hun skulde rejse. Men tilsidst maatte hun dog tage Mod til sig. Drosken, hun havde sendt Bud efter, var kommen, og hun havde faaet sin Kuffert op paa Bukken.

Hun gik ind til sin Fader. »Farvel, Fader!« sagde hun og kyssede ham.

»Farvel! Naa — skal det nu være? Du har taget en Droske, ser jeg,« vedblev han, idet han rejste sig og tilfældigt saa' ud ad Vinduet.

»Ja — det var det nemmeste, for Kuffertens Skyld.«

»Hvor længe bliver Du saa borte?«

»Det véd jeg ikke. Bliver jeg for længe, kan Du jo skrive efter mig, saa skal jeg straks komme hjem.«

»Ja, det kommer vi nok ud af. Mor Dig bare godt, og hils Vilhelm.«

»Tak! — Farvel!«

»Farvel!«

Han fulgte hende ud til Vognen, men han lod hende køre alene til Jærnbanestationen. Han vidste vel, at det vilde hun helst. I de sidste Dage var det jo, som om Fader og Datter undgik hinanden. Han var dog staaet tidligt op for at tage Afsked med hende — Klokken var ikke mere end halv ni.

Klokken lidt over ni gik Toget. Det var en lang Rejse; hun kunde ikke være ved den jydske Jærnbanestation, hvor hendes Broder skulde hente hende, før Klokken henved ni i Aften.

Rejsen gennem Sjælland gik hurtigt. Hun sad ved Vinduet og betragtede de nøgne Marker, de gulnede Skove, og efter et Par Timers Forløb steg hun ved Korsør ombord i Dampfærgen, der skulde føre hende til Fyen. Atter to Timer, saa havde hun faret gennem Fyen og over Lillebælt og landede i Fredericia.

Men hun havde langt frem endnu, og da hun havde naaet Aarhus, begyndte Mørket at falde paa. Lampen i Kupeens Loft blev tændt. Mørket udenfor blev tættere, saa

hun kun af og til kunde se Lys i en lille Hytte i det fjærne. Hun trak Gardinet for Vinduet og lænede sig op mod den bløde Hynde. Henne ved det andet Vindue sad to Damer, der rejste sammen; andre var der for Øjeblikket ikke i Kupeen, og Agnes havde ikke talt med dem; hun havde i det hele taget ikke talt med et eneste Menneske paa hele Rejsen. Nu lod hun sine Tanker ile forud til Præstegaarden, hvor hun skulde bo; hun tænkte da, hun skulde være der, da hendes Ophold nu ikke skulde være saa langvarigt; hendes Broder havde ikke skrevet noget om det. Og nu, da hendes Rejse snart var til Ende, begyndte hendes Sind ogsaa at blive lettere, hendes Tanker lysere. Ved Stationen vilde hendes Broder tage imod hende med en Vogn — naturligvis en lukket Vogn — hun skulde jo køre en eller to Mil ind i Landet, ad mørke Landeveje, maaske gennem Skove — og saa vilde hun komme til en lille Landsby, hvor der vel ikke engang var en Petroleumslygte — jo, maaske udenfor Kroen — for en Kro maatte der da være! Hun vilde vel ikke engang

kunne se Kirken, naar hun kom; men det var vel en af de sædvanlige smaa, hvide Landsbykirker med Taarn med skraat Teglstenstag. I Præstegaarden maatte der være lyst; der vilde den gamle Præst og Præstefruen og deres to Døtre vente paa hende med Aftensmad; og Aftensmaden kunde hun ogsaa nok trænge til nu — den skulde ordenlig smage hende, om den var aldrig saa tarvelig. Hun antog, at Præstegaarden laa tæt ved Kirken, og havde maaske endog Værelser med Vinduer ud til Kirkegaarden. Fik hun et saadant Værelse med Udsigt til Grave og hvide Kors, saa vilde hun da slet ikke kunne sove! Og om det blev Maaneskin! — Hun trak Gardinet tilside og saa' ud. Nej, Himlen var mørk — der var enkelte Stjærner, men Maanen saa' hun ikke noget til.

Lokomotivets Dampfløjte peb. Betød det, at nu nærmede Toget sig den Station, hvor hun skulde møde sin Broder?

Hun løftede igen Gardinet tilside, men kunde intet se. Saa slog hun Vinduet ned og stak Hovedet ud. Jo, nu saa' hun foran

Toget en Del Lygter! Toget sagtnede sin Fart og et Øjeblik efter standsede det ved Stationen.

»Agnes!« lød det, saa snart hun var steget ud af Kupéen.

»Vilhelm!« Hun slyngede sine Arme om Broderen og kyssede ham. »God Aften!«

Et lille Stykke tilbage stod en ung Mand og saa' paa hende.

»Min Søster — min Ven, Godsejer Otto Lindbæk!« sagde Vilhelm.

Den unge Mand traadte nærmere og rakte Agnes Haanden.

Godsejeren fik Garantisedlen, som han rakte til sin Kusk.

Vilhelm førte sin Søster ud til Karethen, som holdt ude paa Vejen, lidt efter kom Lindbæk, og snart rullede Vognen med de to raske Heste for hen ad den mørke Landevej.

»Hvor langt skal vi?« spurgte Agnes.

»Det varer vel halvanden Time, inden vi kommer til Rønnegaard,« svarede Vilhelm.

»De er vel snart træt af at køre?« spurgte Lindbæk.

»Ja — jeg har jo kørt hele Dagen; men nu føler jeg mig dog ikke træt, nu er jeg jo i godt Selskab. — Skal jeg være i Præstegaarden?«

»Nej, paa Rønnegaard,« svarede Vilhelm.

»Hos min Moder,« tilføjede Lindbæk.

»Naa,« sagde Agnes og lo, »og i de sidste Par Timer har jeg ikke bestilt andet end siddet og forestillet mig, hvorledes jeg skulde bo paa Præstegaarden med Udsigt til Kors og Grave.«

»Nej, Præstegaarden er ikke ret stor, og skulde vi gøre Plads til Dig, maatte vi flytte om paa en hel Del, og gamle Folk holder ikke af at flytte Møbler. Men da Fru Lindbæk hørte, at Du vilde komme hertil, var hun straks saa venlig at tilbyde Dig Ophold paa Gaarden.«

»De faar min Søsters Værelse, som hun drog bort fra, da hun for nylig blev gift,« sagde Lindbæk. »Vi skal nok sørge for, at De ikke kommer til at kede Dem saa længe

De er hos os, og jeg tror nok, at en Københavnerinde vil finde Opholdet livligere hos os end hos de to gamle Præstefolk og de to Præstedøtre, som heller ikke længer er unge; de er meget rare, men virkelig ikke meget morsomme.«

»Det er jeg heller ikke,« svarede Agnes leende. »Jeg er meget stille, langt fra saa munter som min Broder var, da han var Student; om han nu er bleven mere alvorlig, véd jeg ikke.«

»De er ikke saaledes, som jeg havde tænkt mig Dem,« sagde Lindbæk. »Det overraskede mig straks, da jeg saa' Dem paa Jærnbanestationen.«

Agnes lo. »Havde De i Forvejen forestillet Dem, hvorledes jeg saa' ud?«

»Ja, det er man meget tilbøjelig til, naar man kun kender et Menneske efter et Fotografi. Deres Broder har Deres Portræt, og efter dette Billede troede jeg, at De var blond som Deres Broder — og at De var større — men De er jo mørk — og De ligner ham slet ikke.«

Agnes, som følte sig glad ved at være

sammen med sin Broder og hans Ven, der forekom hende at være saa naturlig og tillidvækkende, lo igen højt og sagde: »Nu kan jeg høre, at De synes bedst om blonde eller lyse Damer!«

Lindbæk blev lidt forvirret. »Nej — det har jeg aldrig tænkt paa!«

»Nej,« bemærkede Vilhelm, »jeg tror, min Ven siger lige som Ludvig Bødtcher:

»Min Glut er trind, og Brystet dejlig hvælvet;
hvad Farven angaar — hver Kulør mig huer.
Er Øjet blaat, jeg fluks en Himmel skuer,
men i det sorte ser jeg intet Helved.
Stor eller lille — sligt jeg ikke ænser,
min Kærlighed den er foruden Grænser.«

»Vil De nu høre Præsten deklamere om en Glut med dejlig hvælvet Bryst!« udbrød Lindbæk. »Jeg véd ikke, om jeg skal rødme:«

»Jeg synes ikke, Du skulde gøre Dig den Ulejlighed, da det er altfor mørkt til at man kan se det,« svarede Vilhelm. »Men Du har nok lagt Mærke til, at man taler altid saa frit, naar man sidder i Mørke, enten det saa er i en Rejsevogn eller en Kakkelovnskrog.«

»Aa ja — i Skumringen en Vinteraften i en Kakkelovnskrog — det er hyggeligt!«

Samtalen gik muntert, Vognen rullede rask hen ad den mørke Landevej, af og til kom den forbi et lille Hus med Lys bag Ruden. Endelig mærkede man, at den kørte ind i en Gaard, der var brolagt, og standsede.

Kusken sprang ned og aabnede Døren, Lindbæk steg først ud og hjalp Vennen og hans Søster.

Agnes saa' sig hastigt om; men hun kunde ikke se meget. Hun syntes nok, at Bygningen, hun stod udenfor, kunde ligne Hovedbygningen paa en Herregaard; den havde Stue og første Sal, højt, skraat Tegltag med to store Kvistvinduer, en takket Gavl og en bred, høj Stentrappe. Der var Lys bag de fleste Ruder, men ikke bag alle.

Idet Otto Lindbæk og hans Gæster gik op ad den brede Stentrappe, blev Døren ovenfor denne aabnet, en Pige viste sig med en Lampe og ved Siden af hende en ældre, fyldig Dame.

Otto Lindbæk skyndte sig op til hende.

»God Aften, Mo'er! Her har Du os! — Frøken Hansen — min Moder!«

»Velkommen, Frøken!« sagde Fru Lindbæk og hilste venligt paa Agnes og Vilhelm. Hun hjalp selv Agnes Overtøjet af, mens hun talte med hende om Rejsen, mens Pigen satte Lampen fra sig, for at tage imod de to Herrers Overtøj.

Derefter førte Fruen sine Gæster ind i Spisesalen, hvor Bordet var dækket og Lysekronen tændt.

Det var længe siden Maden havde smagt Agnes saa godt som nu ved dette fremmede Bord; men det var ikke saa underligt — hele Dagen havde hun saa godt som intet spist.

Og nu følte hun sig ogsaa træt og søvnig. Kort efter at Maaltidet var forbi, fulgte Fru Lindbæk hende op paa hendes Værelse.

Ikke fem Minuter efter at Agnes var kommen i Seng, faldt hun i Søvn.

Men hun vaagnede tidlig og saa kunde hun ikke falde i Søvn igen. Hun laa længe og stirrede op paa den blegrøde Ampel, der hang midt i Loftet og kastede et dæmpet

Skin ud over det hyggelige Soveværelse. Der var højt til det hvide Rokoko-Loft, Væggene var beklædt med rødmalet Lærred, med Guldlister og høje Paneler; der var tykke, brunrøde Gardiner for Vinduerne.

Agnes saa' paa sit Uhr, som hun havde lagt paa et lille Bord ved Siden af sig. Klokken var ikke mere end fem. Hun vilde gærne sove mere, men hun kunde ikke falde i Søvn igen. Nu blev hun atter sørgmodig stemt, som da hun i Morges rejste hjemme fra. Hun var til Mode, som om hun ingen Steder mere vilde finde Lykke, hverken i sit Barndomshjem eller hos Fremmede. Hun forekom sig selv som en levende Skakbrik, der havde slaaet Dronningen, men saa selv var bleven overvunden og sat ud af Spillet.

Hvor hun længtes efter at høre nogen tale, men alt var saa uhyggeligt stille; det var netop derfor Tiden faldt hende saa lang. Hun vilde ønske, hun kunde slukke Ampelen, saa maaske hun kunde falde i Søvn; hun var ikke vant til at ligge og se paa saadan en rød, skinnende Kugle. Men den hang

saa højt oppe, at hun vist ikke kunde naa den.

Nu gav en Hund sig til at gø stærkt nede paa Landevejen. Det lød saa hyggeligt i den stille Nat. Den syntes at komme nærmere, men hun kunde ikke høre Trin paa Vejen. Hun sprang ud af Sengen og løb hen og følte paa Døren. Nej, den var ikke lukket af! Hun drejede Nøglen om. Bag efter kom hun til at tænke paa, at Døren nede ved Stentrappen naturligvis var lukket af.

Hun stod op paa en Stol, trak Ampelen ned og pustede Lyset ud. Hun vilde heller ligge i Mørke som hun var vant til.

Saa trak hun Rullegardinet op. Natten var saa mørk, at hun intet kunde se nede paa Landevejen. Men nu gøede Hunden heller ikke mere.

Hun vilde lade Gardinet være oppe; kunde hun ikke falde i Søvn, saa kunde hun dog ligge og se paa, naar Dagen brød frem.

Men nu faldt hun i Søvn, og da hun atter vaagnede, havde Himlen den hvidblaa Farve, der bebudede den kommende Dag, og

som blev lysere og lysere. Nu hørte hun ogsaa Stemmer, og lidt efter blev der banket paa hendes Dør og taget i den. En Stemme sagde: »Frøken, det er The!«

»Nu kommer jeg!« Hun kastede et Skørt om sig og løb hen og aabnede Døren.

»Er der noget jeg kan hjælpe Dem med!« spurgte Jomfruen.

Agnes saa' sig om i Værelset. »Nej, Tak — her er jo alt, hvad jeg behøver.«

Hun blev oppe med det samme. Hvilken vidtudstrakt Udsigt, hun havde fra sit Vindue: Landevej med smaa, nøgne Træer, store Marker, smaa Huse, langt borte Træer, som kunde ligne en mindre Skov. Men der henne laa jo en Landsbykirke! Saa var det vel Landsbyen, hvor hendes Broder boede! Der laa en let Taage over hele Landsbyen.

Saa snart hun var fuldt paaklædt gik hun ned. Da hun ingen traf paa Trapperne, gik hun helt ned til den store Stentrappe. Nu først saa' hun, at der bag ved Huset var en stor Have. Paa den anden Side af Gaarden var der Ladebygning, Stald, tre lange Smaa-

huse, der dannede en Gaard, og som brugtes til Beboelse, rimeligvis for Arbejdere.

Otto Lindbæk maatte vel oppe fra et Vindue i Bygningen have faaet Øje paa den; han kom nu ned til hende og hilste hende fornøjet God Morgen!

»Jeg har lovet at følge Dem hen i Præstegaarden,« sagde han. »Jeg er rede, naar det skal være.«

»For min Skyld kan vi gærne gaa med det samme,« svarede Agnes. »Jeg skal bare op at have min Kaabe paa. Er det den Kirke, jeg kunde se oppe fra mit Vindue?«

»Ja — her lige ud ad Landevejen.«

»Hvor langt er der til?«

»Der er vel saa langt som fra Hesten paa Kongens Nytorv og til Frihedsstøtten i København.«

Agnes lo. »Er De saa godt kendt i København?«

»Ja — jeg har jo været Student i København.«

»Maaske paa samme Tid som min Broder?«

»Aa ja, men da kendte vi ikke hinanden.

Jeg blev Student et Aar før han, og vi havde ikke samme Fag.«

»Nu skal jeg straks komme!« sagde hun og løb op.

Lindbæk gik et Stykke hen ad Vejen, saa vendte han om og gik tilbage; men inden han kom helt hen til Bygningen, kom hun ham i Møde.

»Jeg véd ikke, om jeg skal tage Enspænderen?« sagde han.

»Skal vi ikke heller gaa det lille Stykke Vej?« spurgte hun. »Saa kan vi køre en anden Gang — naar vi skal længer bort. Vejret er jo godt.«

»Ja — det mente jeg ogsaa!«

Og saa vandrede de sammen hen ad Vejen. Alt omkring hende var saa nyt, hun havde saa meget at spørge om, og han fortalte saa muntert. Derfor forekom Vejen hende hverken lang eller ensformig.

Alle, som de mødte paa Vejen, hilste.

En ung Mand, som nok kunde se ud til at være Gaardmandssøn, Forvalter eller Forpagter, kom dem i Møde, men standsede, da han saa' dem, et Stykke fra dem og blev

staaende mellem Gangstien og Kørevejen til de kom hen til ham. Han havde tæt klippet brunt Fuldskæg, mørkeblaa Benklæder og Jakke, blød Filthat og tyk Stok i Haanden.

»God Dag, god Dag!« sagde han, idet han tog sin Hat af og gik et Stykke hen imod dem.

»God Dag, Johannes,« svarede Otto Lindbæk og gik videre.

»Det saa' ud til, at han vilde tale med Dem,« sagde Agnes, da de havde gaaet nogle Skridt.

»Ja — men jeg brød mig ikke om at have ham med,« svarede Otto.

»De synes maaske ikke om ham.«

»Aa — vi spænds ikke altid saa godt sammen; han er for Resten min Fætter.«

»Saa? Er han Gaardmand?«

»Nej, han er egenlig ingen Ting. Han er hjemme hos Faderen, og Faderen er Forpagter.«

Agnes vendte sig om. »Han bliver staaende og ser efter os,« sagde hun leende.

»Ja — nu har han set Dem, nu faar vi nok hans Besøg med det første.«

»Det er smigrende for mig!«

Otto Lindhæk svarede ikke herpaa.

»Naa — nu kommer vi nok til selve Landsbyen,« vedblev Agnes.

»Ja — og der kommer den unge Præst os i Møde!«

»Min Broder? Ja, der er han jo!« Hun gik hurtigere, næsten løb for at komme hen til Broderen.

Otto fulgte lidt langsommere bag efter.

»Gaar Du ikke med?« spurgte Vilhelm, efter at have hilst paa sin Søster og Vennen.

»Nej — jeg maa hjem igen,« svarede Otto. »Jeg har noget at tage vare der hjemme. Du kan jo ogsaa nok have en Del at tale med din Søster om. Men vi ses vel i Eftermiddag, og saa bliver Du maaske hos os til Aften?«

Agnes blev modtaget meget hjærteligt af hele Præstefamilien, og et dækket Bord stod og ventede paa hende.

Senere førte den gamle Præst hende om hele Præstegaarden, fulgt af Præstekonen,

Præstedøtrene og Vilhelm, men det var Præsten, der hele Tiden forklarede, meget morsomt, syntes Agnes, idet han snart holdt hende i Haanden, snart spadserede med hende Arm i Arm. Præstens Følge sagde intet, men lo bare og gentog af og til Præstens Vittigheder.

Fra Præstegaarden gik Turen over i Kirken, op i Klokketaarnet og tilsidst ud paa den lille Kirkegaard, der omgav Kirken.

»Ja, det er alle de Mærkværdigheder, Byen ejer, og de er endda ikke videre mærkværdige; alle andre Landsbyer med Kirke har Mage til dem,« sluttede den gamle Præst. »Nogle Landsbykirker er vel mere berømte end vor, dels ved gamle Sagn, dels ved Begivenheder fra Krigene. Vor lille Kirke er fattig i alle Retninger, fattig paa Minder, fattig paa Penge; men saa har Deres Broder og jeg tre andre Kirker at besørge; de ligger saa langt borte, at vi maa køre til Kirke, den ene endda paa en Ø, hvortil Fiskerne maa hente os i en Robaad; men der kommer vi rigtignok heller ikke hver Søndag.«

»Her er vel noget ensformigt?« spurgte Agnes.

»Ja, men min Kone og Børnene og jeg har nu en Gang vænnet os til denne stille fredelige Ensformighed; vi holder af den. Deres Broder derimod længes efter at komme over til den larmende By, til den nye Kirke, man har lovet ham i et af disse Arbejderkvarterer med de høje Huse, hvor de travle Arbejdsbier har deres Celler. Jeg vil alligevel komme til at savne ham, naar han er borte.«

Det var først ud paa Eftermiddagen, at Vilhelm kunde komme til at tale med sin Søster. De sad inde i hans lille hyggelige Stue, der havde Vindue ud til Landsbygaden.

»Hvorfor blev Du egentlig saa vred paa din Veninde?« spurgte Vilhelm og saa' smilende paa sin Søster. »Kan man rettelig bebrejde en ung Pige, der ikke er velhavende, at hun heller vil gifte sig med en rig Mand end med en, der intet ejer? En rig Mand maa nok gøre en fattig Pige til sin Brud, især hvis hun er saa dannet, at hun kan føre sig i de Kredse, han aabner

for hende, ellers maa han lære hende det; men man tilgiver ikke saa let en rig Pige, at hun tager en fattig Mand. Naa, det sker heller ikke saa tidt, fordi vi endnu følger den ældgamle Skik, at det er Manden, der skal købe sin Brud, og den Mand, der ikke har Penge, har heller ikke Mod til at købe en rig Brud, med mindre han er Adelsmand, der mener, at et gammelt Skjold kan opveje en Tønde Guld, Gøgler, Sanger og til Nød Digter, der kalder deres Kunst for deres Rigdom, selv om de ikke faar mere for den, end de spiser op med det samme. Hvor kan det være, at Du selv en Gang holdt saa meget af den unge Dame?«

»Aa — alle, som ser hende, maa holde af hende, synes jeg!«

»Naa! Synes Du hun er saa smuk? Du skulde have taget et Portræt af hende med her over til mig.«

»Jeg ejer ikke et Portræt af hende, og jeg har aldrig set, at hun selv har haft noget,« svarede Agnes.

»Og hun er stor?« spurgte den vordende Præst, der ikke fandt det syndigt at lade sin

Søster være i den Tro, at han slet ikke kendte den unge Pige, de talte om, og skjule for hende, at han nylig var i København, for kun at tale med samme unge Dame. Fik Agnes det at vide, vilde hun vist faa underlige Tanker om sin Broder.

»Hun er vel saa høj som Du, og hun har den kønneste Figur, man kan tænke sig. Da jeg saa' hende første Gang, tænkte jeg ved mig selv, at hvis hun var Skuespillerinde, maatte hun kunne spille Dronningrollerne.«

»I har jo været gode imod hende, Du og Fader, ved at tage hende med paa en lille Udenlandsrejse,« sagde Vilhelm.

»Ja,« svarede Søsteren smilende, »men vi havde ogsaa Gavn af hende; hun taler bedre Tysk og Fransk end baade Fader og jeg.«

»Den unge Dame har baade Kundskaber og Ævner. Er Du Uvenner med hende?«

»Hun spiller ikke mere med mig, og hun kommer naturligvis ikke mere hjem til os, derfor ses vi vel ikke mere. Jeg vil ikke søge hende.«

»Nej — det er maaske heller ikke værd.«

Agnes lagde ikke Mærke til, at Broderens Stemme rystede lidt, da han spurgte: »Tror Du, at Poul Meyer havde hende meget kær?«

»Ja, jeg tror det«?

»Du mente jo ogsaa selv, at alle, der saa' hende, maatte holde af hende. Og hun lovede Poul at blive hans Hustru, hvis der ikke kom en anden, som havde lovet at komme til en bestemt Tid? Det er vel nok rigtigt?«

»Ja, det har han sagt til sin Søster.«

»Men hun har ikke sagt til nogen, hvem det var, hun ventede paa?«

»Nej — ikke saa vidt jeg véd.«

»Hun vilde altsaa holde et Løfte, hun havde givet en Ven, der maaske var bortrejst, men havde lovet at komme igen.«

»Hun brød det, da hun vilde gifte sig med Fader,« svarede Agnes.

»Hun var lige ved at bryde det,« sagde Vilhelm i en Tone, som om han vilde undskylde hende, »men hun brød det ikke — hun venter paa Vennen.«

»Maaske!«

Vilhelm rejste sig. »Naa — vi lovede jo at komme hen paa Rønnegaard. Skal vi gaa nu?«

»Ja.« Hun rejste sig nu og gik hen til Vinduet.

»Hvad synes Du om Fru Lindbæk?«

»Rigtig godt. Jeg har jo for Resten endnu kun talt saa lidt med hende.«

»Hun er en venlig, godhjærtet Dame, lidt myndig; men det er nødvendigt, naar man skal regere en saa stor Gaard.«

I det samme hørtes Hestetrampen ude paa Vejen. Vilhelm og hans Søster saa' paa en Gang ud.

»Det er jo min Sandten Johannes Lindbæk!« sagde Vilhelm og saa' efter Rytteren, der hurtigt red forbi Præstegaarden. »Hvor han var fin! Ridestøvler med Sporer! Saa træfler vi ham vist paa Rønnegaard, skønt han nok ikke er særlig velset derhenne.«

»Hedder han Johannes Lindbæk!« spurgte Agnes.

»Ja — han er Otto Lindbæks Fætter.«

»Saa kender jeg ham allerede,« sagde

Agnes. »Lindbæk og jeg traf ham i Formiddags ude paa Vejen; han standsede, som om han vilde tale med os, men Otto Lindbæk gik videre og hilste bare familiært paa ham. Bag efter sagde han til mig, at han ikke brød sig om at have ham med. Hvad er der i Vejen med de to Fættere?«

»Der er nogen, der ikke holder af Johannes Lindbæk, og der er andre, der er bange for ham.«

»Hvorfor?« spurgte Agnes hastigt.

»Aa — det kan jeg ikke saadan forklare Dig. Skal vi saa gaa?«

»Ja.«

Præsten fulgte dem et langt Stykke hen ad Vejen, fulgt af sine to Døtre. Den gamle Præstefrue fulgte bare med lige udenfor Præstegaarden; hun syntes Vejret var lidt raat og trak sig hurtigt tilbage til sin lune Stue.

Som Vilhelm havde forudsagt traf de Johannes Lindbæk, da de kom til Rønnegaard; han sad overskrævs paa en Stol, som om han sad paa en Hest, og havde dækket Stoleryggen med en Avis, hvori han læste.

Han var alene i Stuen, da Vilhelm og Agnes traadte ind; han sprang straks op, gik dem i Møde og hilste mere fortroligt paa Vilhelm. Idet han rakte Agnes Haanden sagde han: »Jeg havde allerede i Morges den Fornøjelse at se Frøkenen sammen med min Fætter, senere har jeg faaet at vide af min Tante, hvem De er, endskønt Tante nødig vilde ud med det; hun sagde, det ikke kom mig ved. Maa jeg byde Dem velkommen til vor lille Ravnekrog.«

Agnes lo. »Det var knap jeg kunde kende Dem; De har forandret Dem meget siden i Morges.«

»Ja,« tilføjede Vilhelm, »De har taget Deres Skæg af. De vil nok ligne en Junker?«

»Før gik jeg og lignede en Bonde,« svarede Johannes, »men da havde jeg heller ingen at pynte mig for.«

Vilhelm og Agnes lo.

»Det vil med rene Ord sige, at nu vil De pynte Dem for min Søster?«

»Jeg pynter mig saa godt jeg kan for den unge Dame, der er kommen til vor

By,« svarede Johannes med et frejdigt Smil, idet han paa en flot Maade snoede sit Overskæg. »Men jeg maa sige, at da jeg begyndte at pynte mig, vidste jeg ikke, at den unge Dame var Kandidatens Søster. Har min Tante set Dem?«

»Nej, hverken Fruen eller Otto.«

»Tante kommer vist straks,« sagde Johannes. »Jeg tænker, hun er nede og passe paa, at hendes Malkekomtesser bruger deres Fingre. Har Frøkenen ikke Lyst til at se en stor, moderne Kostald. For at man kan sige, man har været paa Landet, maa man have set alt — ogsaa Kostalden.«

Agnes lo og saa' spørgende paa sin Broder.

»Ja, har Du Lyst, saa gaa Du kun med der ned,« sagde Vilhelm.

Johannes løb straks hen og aabnede Døren for Agnes. »Man har da lært at være opvartende Kavaler,« sagde han.

Agnes lo igen. Den Mand, hendes Broder sagde, mange ikke kunde lide, syntes hun netop var saa morsom. Han talte lidt frit, det havde hun straks lagt Mærke til,

men hun syntes, denne Djærvhed klædte ham godt, og hende saarede den ikke. Desuden saa' han godt ud, endnu bedre end Fætteren, som dog var et net Menneske. Men Forpagtersønnen havde brune Øjne, som kunde straale saa polisk.

Da Johannes og Agnes kom ned i den store lyse Kostald, mødte de lige inden for Døren Fru Lindbæk, der netop vilde gaa ud.

Hun standsede forbavset. »Hvad! Kommer De her? Jeg er vis paa, det er Johannes, der har faaet den Idé.«

»Ja, naturligvis er det altid mig, der tænker paa, hvad en ung Dame kan have Gavn og Glæde af at se, og Frøken Hansen anede vel ikke engang, at Kreaturstalden laa saa nær ved. — Kom her, skal De se, Frøken!« Han tog hende ved Haanden og førte hende længere ind i Stalden, hvor to Piger sad og malkede.

Fru Lindbæk rystede misfornøjet paa Hovedet og fulgte efter dem.

»Se, her staar en from Ko og længes,« vedblev Johannes. »Har De Lyst til at prøve?«

»Paa hvad?«

»Paa at malke hende.«

Agnes rødmede. »Det tør jeg ikke — tobdet har jeg aldrig prøvet.«

»Jeg skal lære Dem det. — En Spand! rEr her ikke en Spand? — Naa, der staar !nsen!« Han tog Spanden og satte den hen bnnunder Koen. Han gav sig til at malke, mens ngAAgnes leende stod og saa' paa ham. »Saanabdan skal De bære Dem ad! Kan De høre, tobdet trommer som Plaskregn paa Bunden af aqSSpanden!«

Fru Lindbæk gik med raske Skridt hen l lidtil ham. »Gaa Du væk fra Koen.«

»Hvorfor? Jeg gør hende jo ingen Forbæntræd. Jeg har da før trukket i en Kopatte.«

Uden at sige et Ord vendte Fru Lindbæk gisig om og gik hurtigt ud af Stalden.

»Nu blev Deres Tante vred,« sagde ngAAgnes.

»Hun bliver vred hver Gang hun ser gimmig; men det tager jeg mig aldrig nær — gseg lader, som om jeg ikke forstaar det. avHHvad vil hun ogsaa i Stalden? Det passer j gisig ikke for en fin Dame.«

»Men jeg da?« spurgte Agnes leende.

»Med Dem er det anden Sag; De er i Besøg, De maa se hele Gaardens Drift, for at De kan sige, De har været her. Nu maa De ogsaa prøve paa at malke.«

Agnes lo. »Jeg kan virkelig ikke!«

»Prøv paa det! — Er det ikke let, Stine!« raabte han til den Pige, der sad ham nærmest.

»Jo, det er saa let som . . .«

»Ja, det kan være det samme med Lignelsen, hvis Du ikke kan finde den i en Fart!« Han saa' leende og spørgende paa Agnes.

Smilende og blussende rød i Ansigtet bøjede den unge københavnske Etatsraadsdatter sig ned og tog med sine smaa, fine Fingre fat i Koens Yver.

Koen drejede sit Hoved og saa' ned paa hende.

Johannes Lindbæk gav sig til at le højt. »Hahaha! Koen vil se, hvad det er for Pilleri!«

Agnes rejste sig hurtigt. »Nu er jeg ogsaa vred!«

»Paa Koen eller paa mig?«

»Paa Dem!« Hun løb leende ud af Stalden.

Han fulgte efter hende med lange Skridt.

Da de atter kom op i Dagligstuen, sad Fru Lindbæk og Otto og talte med Vilhelm.

»Naa, Tante!« sagde Johannes, »skal vi saa være gode Venner igen?«

»Man kan jo aldrig være gode Venner med Dig.«

»Jo, saamænd kan man saa, med en Smule god Villie.« Han gik hen til Vilhelm. »Nu har Deres Søster prøvet, hvordan det er at malke.«

»Nej?« sagde Vilhelm og saa' spørgende paa Søsteren, der leende nikkede til ham.

»Men Frøkenen blev vred paa Koen, fordi den saa' paa hende.«

»Det skulde Du fortælle Fader, naar Du skriver til ham, Agnes; det vil more ham!« sagde Vilhelm.

»Ja, hvad Pokker!« udbrød Johannes. »Man har ikke anden Fornøjelse end den, man selv laver sig; ellers er her fælt kedeligt.« Han kastede sig ned i en Lænestol og lagde Benene overkors.

»Du er vist slem til at kede Dig!« sagde Fru Lindbæk spydig.

»Ja, det véd Gud jeg er, Tante!« svarede Johannes i en overbevisende Tone. »Og det er slemt at kede sig, for det er altid Kedsommeligheden, der frister En til at gøre — gøre Letsindigheder! — Nej, jeg skulde være bleven i Randers!« — Han vendte sig om til Agnes, der sad henne ved Vinduet. »Jeg har været Dragon i Randers; jeg var Underkorporal, jeg kunde være bleven baade Korporal og Sergent; men Moder vilde have mig hjem, og saa føjede jeg hende, det var dumt! — Aa, det var en rask Tid, da jeg var Dragon i Randers! Man siger nok, det er drøjt at være Soldat! Ikke for mig, der som Dreng aldrig har haft andre Legekammerater end Heste. Der var ved hele Regimentet ingen, der kunde sidde overskrævs paa en Hesteryg som jeg — ikke engang Løjtnanten, og der var heller ingen, der kunde danse Reel paa Ryggen af en galoperende Hest uden Sadel.«

»Det kan De da heller ikke?« spurgte Agnes.

Johannes sprang i Vejret som en Raket. »Maa jeg vise Dem det?«

»Maa vi nu bare være fri for dine halsbrækkende Kunster!« sagde Fru Lindbæk i en bydende Tone.

Johannes satte sig ned igen. »Saa kan det vente til en anden Dag!« mumlede han.

Stemningen blev et Øjeblik lidt trykket, Samtalen var lige ved at gaa helt i Staa. For atter at kalde den til Live, sagde Vilhelm:

»Og saa var De jo paa samme Tid Skuespiller?«

Johannes, der sad foroverbøjet og betragtede sine blanke Ridestøvler, hævede nu Hovedet. »Skuespiller!« gentog han. »Nej, jeg var Statistformand! Jeg var gode Venner med Rekvisitkonen, og hver Gang der i Byen var Skuespillerselskaber, der skulde bruge Statister, saa mødte jeg med mine Dragoner. Det var en voldsom Svir for dem at faa Lov til at være med. En Gang — det var i »Brud og Pavekrone« — var vi otte Munke i en meget højtidelig Procession, men vi gik med et saadant Fodslag

over Scenen, at det lød, som om en Bataillon Soldater marscherede over Randers Bro. Jeg havde jo Lov at komme i Teatret og paa Scenen saa tidt jeg vilde — som Statistformand naturligvis —, og jeg maatte ogsaa gærne synge med i Korene, det var Direktørerne altid meget glade for, for naar jeg havde lært Ordene og Melodien, saa sang jeg alle deres Skuespillere sønder og sammen.«

»Hør, Johannes,« udbrød Fru Lindbæk, »Du er saa dygtig i alle Ting, kan Du ikke sige mig, hvorfra det gamle Ordsprog stammer: Selvros stinker?«

Johannes lod, som om han ikke mærkede Pilen. »Nej, det véd jeg ikke; jeg er ingen Bogorm, jeg har aldrig gaaet paa Universitetet; men her er jo to Kandidater, maaske en af dem véd det. Det skulde nok være en Skose, Tante; men den preller af paa mig. Naar jeg siger, at jeg kunde synge bedre end Skuespillerne, saa er det hverken Praleri eller Selvros. Jeg har jo ikke selv lavet min Sangstemme, og jeg synes, det

er dumt at prale med noget, man ikke selv har gjort «

»Men saa maa Du fortælle Frøken Hansen Historien om Pæren,« sagde Fru Lindbæk.

»Ja — en anden Gang,« svarede Johannes mut.

»Nej — maa jeg ikke faa den Historie med det samme, Hr. Lindbæk?« bad Agnes. »Hvad var der om den Pære?«

»Ingen Ting — det var slet ingen Pære, det var en Blomme. Det var, da jeg var Rekrut i Randers. Saa havde jeg en Dag et Ærinde til Premierløjtnanten og blev vist ind i hans Have. Det var sent paa Efteraaret. Højt oppe i et gammelt Træ hang en enlig Blomme, og den gik Løjtnantens lille Dreng og kiggede efter. Da jeg nu kommer, siger Løjtnanten til Drengen: »Du kan jo spørge 69, om han kan pille den Blomme ned til Dig«. — — Jeg saa' op paa Blommen og kløede mig i Nakken. »Man kunde vel pille den ned med en Pistolkugle,« sagde jeg. — »Det gaar ikke, 69,« svarede Løjtnanten; »vi tør ikke skyde med skarpt her i Haven; Kuglen

kunde ramme et Menneske.« — »Man kunde jo sende Kuglen lige til Vejrs, saa maa den vel falde ned i Haven igen.« — »Gaa ind og tag en Pistol, 69,« sagde Løjtnanten, »og lad os se et Mesterskud, men kun ét.« — »Jeg fik Pistolen, stillede mig lige under Grenen og skød, og inden Røgen var trukken bort, faldt Kuglen ned igen tilligemed en lille Gren, hvorpaa der sad tre visne Blade og en dejlig moden Blomme. — Se het kunde man kalde for at prale, fordi jeg selv har lært mig den Kunst at ramme, hvor jeg sigter; men en Smule Sangstemme — pyt! — naar man ikke engang har En at synge for.«

»Syng for mig!«

Johannes saa' paa hende med straalende Øjne. »Ja — — men ikke nu.«

»Hvorfor ikke?« spurgte hun. »Nu falder Mørket paa, og mens vi sidde saa hyggeligt i Skumringen, lyder en køn Sang allerbedst.«

»Syng kun, Johannes,« sagde Fru Lindbæk, »men syng en køn Sang.«

»Tante vilde vel helst have jeg skulde

synge: ‚Amen raaber hver en Tunge'? — Nej, jeg vil helst være fri for at synge nu; jeg kan i Øjeblikket ikke huske en eneste køn Sang, ikke en, som jeg kan helt ud, og de raske Viser kan Tante ikke lide.«

»Jo, syng Du bare!«

»En lystig Soldatervise,« tilføjede Vilhelm.

Johannes tænkte sig om. »En Soldatervise? — Ja, jeg kan en Husarvise.«

Han rejste sig op og sang med en køn, lidt dyb Tenorstemme en Vise paa en Dansemelodi, mens han forskellige Steder gjorde nogle Mazurkatrin:

I Krostuen laved de Dansemusik,
Fiol, Klarinet og en Tromme,
og Dansen i Kroen saa lystelig gik
og vared til Natten var omme.
Med Kropigen dansed den flotte Husar
Mazurka, saa Sporerne klirred.
Uf! Danse med Kropigen! Sikken en Nar!
Og Jomfruen hvisked forvirret:
Paa Søndag i Vænget Du danser med mig,
er min Kavaler under Festen;
med Punsch og med Kager trakterer jeg Dig
og enes vel med Dig om Resteu.

Paa Vænget de lavede Dansemusik,
og Hornene brusende klinged',
og Dansen i Vænget saa lystelig gik,
hver Svend kæk sin Pigelil svinged'.
Og Jomfruen dansede med sin Husar
Mazurka, saa Sporerne klirred'.
Uf! Danse med Jomfru! Sikken en Nar!
Og Frøkenen hvisked forvirret:
Paa Søndag i Salen Du danser med mig,
er min Kavaler under Festen;
med Steg og Champagne trakterer jeg Dig,
og enes vel med Dig om Resten.

I Balsalen laved de Dansemusik
med Købstadens store Orkester,
og Dansen i Balsalen lystelig gik,
og fine var alle dens Gæster.
Og Frøkenen dansede med sin Husar
Mazurka, saa Sporerne klirred';
han lo saa fornøjet, den lyk'lige Nar,
hun rødmed og smilte forvirret,
og følte sig glad, at hun havde saa fin
en Balkavaler under Festen;
hun klinked' med ham med en skummende Vin
og enedes med ham om Resten,

Da Visen var ude, var Agnes den eneste, der lo højt. »Det var en morsom Vise!« sagde hun. »Kan De flere?«

»Ja — naar jeg faar tænkt mig lidt om.«

De andre Tilhørere sagde intet, de lo heller ikke; de syntes vist ikke om Visen.

»Det er godt, De ikke gaar i Kirke og synger med, Johannes Lindbæk,« sagde Vilhelm. »De vilde tage Tonen fra Kirkesangeren.«

»Ja, det vilde jeg,« sagde Johannes og gav sig til at synge saa højt, han kunde:

»Aldrig er jeg uden Vaade...«

»Maa vi være fri, Johannes!« udbrød hans Tante strængt.

Husjomfruen kom ind og spurgte, om hun skulde tænde Lamperne.

»De kan tænde i Spisestuen først og dække Bord,« svarede Fru Lindbæk. Lidt efter rejste hun sig selv og gik ud.

Johannes rykkede sin Stol tættere hen til Agnes. »Hvor længe bliver De her ovre hos os, Frk. Hansen?« spurgte han.

»Det véd jeg ikke; til min Fader skriver efter mig, tænker jeg.«

»De maa da blive her Julen over,« sagde han.

»Nej — saa længe tør jeg rigtignok ikke blive.«

»Der er ikke mere end to Maaneder til Jul; to Maaneder gaar hurtigt. Men De længes maaske allerede efter København?«

Agnes lo. »Det var lidt tidligt at længes. Nej, endnu længes jeg ikke, og jeg tror heller ikke, jeg kommer til det.«

»Jeg vilde gærne være i København,« sagde Johannes med et let Suk. »Men jeg har kun lært at være Landmand og Dragon, og Landmænd og Dragoner kan vel ikke gøre Karriere i København.«

Vilhelm og Otto sad og talte mere dæmpet sammen, men blandede sig dog af og til i den mere livlige og højrøstede Samtale, Johannes og Agnes førte, indtil Jomfruen kom ind forat tænde Lamperne og meddele, at Bordet var dækket.

— — —

Da Agnes om Aftenen var kommen op paa sit Værelse, hvor hun skulde tilbringe sin anden Nat paa Rønnegaard, haabede hun, at hun skulde komme til at sove bedre end første Nat.

Men længe laa hun og stirrede paa den blegrøde Ildkugle, der hang under Loftet, mens hun tænkte paa Familien paa Rønnegaard. Fruen troede hun ikke hun let kunde blive fortrolig med. Agnes fandt hende streng, myndig og alvorlig, og undrede sig over, at hun havde tilbudt hende Ophold paa Gaarden. Maaske vilde hun komme til at synes bedre om Fruen, naar hun havde lært hende bedre at kende. Sønnen syntes hun godt om; han var jo et kønt, stille, fornuftigt Menneske. Men allerbedst syntes hun dog om Fætteren Johannes. Han var saa munter, saa kaad som en Dreng, ikke fin i sin Optræden som Otto, han vejede ikke sine Ord, hans Løjer var maaske lidt dristige, men hun syntes, det var morsommere at tage Del i dem end at føle sig fornærmet, og hun var ikke en Gang bleven fornærmet, da han havde lokket hende til at malke og lét ad hende. Hun kunde slet ikke begribe, hvorfor Folk ikke kunde lide ham. Hendes Broder havde nok ikke villet sige hende Grunden; han havde kun sagt, at nogle endog

var bange for ham. Det kunde hun slet ikke forstaa.

Johannes Lindbæk var den sidste hendes Tanker dvælede ved, inden hun faldt i Søvn.

Den Nat sov hun bedre, nu havde hun altsaa allerede vænnet sig til sit nye Sovekammer. Det var næsten lyst, da hun vaagnede.

Da hun havde drukket Te, stod hun op og gik ned i Dagligstuen. Ligesom den foregaaende Morgen kunde hun gaa gennem en hel Række af Værelser uden at møde et Menneske; her var altsaa lige saa ensomt som hjemme hos hendes Fader paa Frederiksberg. Udenfor paa Gaarden var der Liv nok, og derude var vel ogsaa baade Fruen og Otto sysselsat.

Hun satte sig hen ved Bordet og gav sig til at læse i ‚Jyllandsposten' fra den foregaaende Dag.

Pludselig hørte hun Hestetrampen udenfor; det lød, som om Hestene dansede paa Stenbroen i Gaarden. Hun lagde Avisen fra sig og gik hen til Vinduet. Hun gav sig til at le. Det var virkelig allerede det

gale Menneske, paa en statelig Hest! I Dag havde han Fløjls Jakke paa og gule Benklæder, men ingen Ridestøvler. Hun kom til at le igen: han havde jo Dansesko paa! Hvad skulde dog det betyde?

Da han saa' hende ved Vinduet, lo han over hele Ansigtet, rev Hatten af Hovedet og holdt den højt i Vejret; han vendte Hesten imod hende og lod den nikke til hende.

Hun aabnede Vinduet og hilste ned til ham. »God Morgen?«

»God Morgen! — Kommer De ned, eller skal jeg ride op til Dem?« Han lod virkelig Hesten begynde at gaa op ad den brede Stentrappe.

»Nej!« raabte hun, »saa er jeg bange for, at Deres Tante bliver vred paa Dem; jeg vil heller komme ned!« Hun kastede et lille Overstykke over Skuldrene og løb ned til ham.

»Skal De ingen Hat have paa?« spurgte han, da hun stod paa Trappens nederste Trin og rakte ham Haanden.

»Hat?« gentog hun. »Nej — jeg fryser ikke.«

»Vil De lære at ride?«

»Nej — det tør jeg ikke,« svarede hun leende. »Jeg har aldrig siddet paa en Hest.«

»Er der ikke i København mange Damer, der rider?«

»Nej — ikke mange.«

»Det er sundt. Har Deres Fader ingen Heste?«

»Jo — fire — men det er allesammen Køreheste.«

»De kan vel nok faa en Ridehest. De skal ikke være bange for at ride, naar De rider sammen med mig. De maa laane min Hest, det er et fromt Dyr! Nu skal De se!«

Han red rundt i Gaarden. Pludselig gjorde han et Spring, saa han kom til at staa oppe i Sadlen, mens Hesten blev ved at galopere rundt i Gaarden.

»Nej — fy! — lad være!« raabte hun og turde ikke se paa ham.

Han lo, tog Hatten af og hilste, idet han staaende paa Hesten red forbi hende og henad Landevejen.

Hun løb ud paa Vejen for at se efter ham. Han var allerede langt borte. Nu lod han

sig falde ned. saa han kom til at sidde rigtig paa Hesten, og red tilbage. Hun stod endnn udenfor Gaarden og saa' efter ham.

Da han var i Nærheden af hende, sprang han igen op og stod paa Sadlen. Men nu vendte hun sig om og løb op ad Trappen. Hun kunde slet ikke lide at se de halsbrækkende Kunster.

Da hun kom op i Dagligstuen, satte hun sig paa samme Stol som før og læste videre i Avisen. Hun var formelig kommen til at ryste. Hun havde tidt set saadanne Kunststykker i en Cirkus og aldrig funden dem saa nervepirrende; men her — i en Gaard med spidse Brosten og paa en knudret Landevej — det saa' dog afskyeligt ud!

Ti Minuter senere traadte han leende ind i Stuen.

»De er en utaknemlig Tilskuer,« sagde han lystigt og satte sig ved Siden af hende. »For Deres Skyld sætter jeg mit Liv paa Spil, og saa gaar De Deres Vej!«

»Ja — jeg vil aldrig mere se paa Dem, naar De finder paa saadanne Kunster! Tror De, det var morsomt for mig at se Dem

falde ned og knække Halsen? Det er underligt, De ikke er bleven Kunstberider.«

»Kunstberider!« gentog han. »Ja, det havde været noget for mig. Jeg har kun en Gang set en lille Cirkus; det var et Lærredstelt, der var slaaet op paa Torvet i Randers. Men jeg har hørt, at der i København og i andre store Byer er store Cirkus med Hundrede af Gasblus eller elektriske Lamper, og hvor der er Plads til Tusinder af Mennesker! I saadan en Cirkus kunde jeg have Lyst til at ride paa usadlet Hest. Men nu er det vist for silde.«

»Kunde De virkelig have Lyst til at være Kunstberider?«

Der foer som en Solstraale over hans kønne, brune Ansigt. »Jeg holder af Heste — af smukke Damer — af mange Lys — af Musik af Trommer og Trompeter — behøver jeg saa at sige mere?«

Inden Agnes fik Tid til at svare, traadte Husjomfruen ind i Stuen.

»Jeg skulde bede, om Frøkenen vilde komme lidt ind til Fruen.«

»Ja.« Agnes rejste sig straks og gik ind

i et af de tilstødende Værelser, som Jomfruen havde betegnet hende.

Fru Lindbæk var i Færd med at tage Overtøj paa. »Vil De køre med en Tur?« spurgte hun.

»Ja, det vil jeg gærne!« svarede Agnes.

»De kan snart tage Deres Kaabe og Hat paa, og De behøver ikke at gaa ind og sige til Johannes, at De skal ud.«

Agnes saa' forundret paa Fruen. »Ikke!«

»Nej; vi har ikke Plads til ham i Vognen — min Søn kører med, og vi kan jo køre ind gennem Byen og spørge, om Deres Broder ogsaa vil med. Men De vil maaske gærne have Johannes med?«

Agnes rødmede. »Det har jeg ikke tænkt paa,« sagde hun hurtigt og gik ud for at tage Overtøj paa.

Fem Minuter senere gik hun med Fru Lindbæk ned ad Trappen og ud i Gaarden.

»Vi skal her hen,« sagde Fruen og gik ud paa Landevejen og hen til en lille Tværvej, hvor der laa et lille Beboelseshus.

Her holdt det lille Enspænderkøretøj, en Vogn med to Sæder. Længere nede paa

Vejen gik Otto og dampede paa en Cigar. Da han saa' Damerne, skyndte han sig hen til Vognen. Han hjalp først Moderen og Agnes op og sprang derefter selv op paa det første Sæde. Ved Siden af ham var der en Plads til Vilhelm, hvis han vilde med.

Agnes kunde forstaa, at Vognen var kørt her ud paa Sidevejen, for at Johannes ikke skulde se, Herskabet kørte ud — for at slippe for at faa ham med. Var det virkelig nødvendigt at bruge en saa tarvelig List? Agnes syntes ikke om den, hun syntes, hun var delagtig i den; men hun sagde ikke noget.

Mens den lille Enspændervogn kørte rask hen ad Landevejen, sad Johannes i sin Tantes Dagligstue og læste i den Avis, Agnes nylig havde lagt fra sig. Han blev dog snart ked af at læse, lagde Avisen fra sig og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, nynnende Melodien paa den Husarvise, han havde sunget i Aftes. Saa stillede han sig hen ved Vinduet og saa' ud paa Vejen. Han begyndte at kede sig. Nu havde han gaaet over en halv Time og ventet paa,

at Agnes skulde komme tilbage. Han gik gennem nogle af de andre Værelser og traf endelig Husjomfruen.

»Har De set min Tante for nylig?« spurgte han.

»Fruen er vist ude at køre.«

»Saa? Men Frøken Hansen?«

»Frøken Hansen er med.«

»Aa Snak!«

»Jo — det er da sikkert nok!«

Han stirrede paa Jomfruen med et underlig spørgende Blik, som om han ikke kunde tro hende, og bed Tænderne haardt sammen. Saa vendte han sig om og styrtede ned ad Trapperne, løb ind i Stalden, trak sin Hest frem, sprang op paa den og red i strakt Galop henad Landevejen, hen imod Landsbyen. Hver Gang han mødte nogen, han kendte, standsede han sin Hest og spurgte, om den, han talte med, havde sét noget til Fru Lindbæks Køretøj. Men da han kom til Præstegaarden, havde han endnu ingen Oplysninger faaet. Han betænkte sig et Øjeblik, saa bankede han paa og spurgte, om Kandidat Hansen var hjemme.

»Nej,« svarede Præstedatteren, som lukkede op, »Kandidaten er kørt ud med sin Søster og Herskabet fra Rønnegaard.«

»Hvad Vej?« spurgte Johannes kort.

Den unge Pige saa' lidt forundret paa ham og viste ned ad Vejen.

Johannes Lindbæk hilste og red gennem Landsbyen. Saa faldt det ham ind, at Fru Lindbæk muligvis var kørt ned til Forpagtergaarden. Han drejede sin Hest og red ind paa en Sidevej tilhøjre; men da han var kommen et godt Stykke ind paa denne Vej, mødte han en Mand fra Gaarden.

»Er der kommen Fremmede hjem paa Gaarden?« spurgte Johannes.

»Nej, vel er der ej!« svarede Manden.

»Ikke Fru Lindbæk og hendes Søn?«

»Nej.«

»Eller en fremmed Dame?«

»Nej!«

»Véd Du det bestemt?«

»Ja, vel véd jeg det.«

Johannes vendte om og red tilbage hen ad Vejen, som om det gjaldt Livet.

Saaledes foer han afsted og standsede

kun sin forpustede og skummende Hest, naar han mødte en Bekendt, som han udspurgte.

Endelig opgav han den vilde Jagt og i Trav red han tilbage til Rønnegaard. Det kunde jo være, at Agnes var kommen hjem igen — for hun var den eneste, han brød sig om at se. At hun saaledes var kørt ud, uden at sige ham et Ord — det kunde han ikke forstaa.

Da han kom til Rønnegaard fik han snart at vide, at Herskabet endnu ikke var kommen hjem. Han trak sin Hest ind i Stalden, gned den paa Kroppen med et uldent Tæppe, kælede for den, klappede den og lagde sit Hoved op mod dens Hals, talte til den, som til en kær, opofrende Veninde:

»Min stakkels gode Tøs! Hvor Du er bleven varm, og hvor Sveden driver af Dig! Men nu skal jeg gnide Dig tør — og saa skal jeg dække Dig til med det blødeste Tæppe! Og saa skal jeg fylde din Krybbe med Havre — og jeg skal selv hente Vand til Dig, min egen gode Tøs! Aa — saa

ærlig og god som Du skulde Menneskene være — ja, det skulde de!«

Da han saaledes havde sørget for sin Hest, gik han atter op i Dagligstuen og kastede sig saa lang han var paa Sofaen. Lidt efter sprang han atter op, kaldte paa Husjomfruen og forlangte noget Mad, Snaps og Øl.

Jomfruen lo. »Jeg troede, De var reden hjem.«

»Nej, jeg red bare et lille Stykke uden for Gaarden, for at sige Farvel til min Tante; men jeg kunde ikke faa fat i hende, derfor maa jeg vente her til hun kommer hjem.«

Det varede ikke længe, før der var dækket Bord til ham i Spisestuen, og Jomfruen kaldte paa ham.

Han gik der ind. »Ah!« sagde han leende og smækkede med Tungen. »Jeg kan dog se, at De har lidt — nej, om Forladelse — meget tilovers for mig endnu!« Han satte sig ved Bordet, mens Jomfruen blev staaende i Nærheden af ham. »Pokker

skulde ærgre sig saa meget, at man glemte at spise!«

»Har De haft Ærgrelse?« spurgte Jomfruen.

Johannes slog Hul paa Skallen af et Æg og saa' op paa hende. »Ærgrelse?« gentog han. »Kan De ikke se paa mig, at jeg er tungsindig?«

»Er det Københavnerindens Skyld?«

»Sæt Dem her hen ved Bordet — lige over for mig — og tal med mig, mens jeg spiser — saa vil vi tale om Københavnerinden.«

»Det tør jeg ikke — Fruen kan komme!«

»Vist tør De saa! De kan sagtens smutte bort inden Tante kommer her op; hun kommer kørende med Rabalder ind i Gaarden. Københavnerinden er med! — Sikken et Dukkebarn — hva'?«

Husjomfruen lo og satte sig ned paa Stolen lige over for Forpagtersønnen.

»Ikke fordi hun er saa køn; men det er alle Dukker heller ikke — mærkeligt nok, for naar man skal lave et Hoved af Pap eller Træ, synes jeg lige saa godt, man

kunde lave det dejligt som de smaa Englehoveder henne paa Alterbilledet; men naar det skal være et Kødhoved, saa maa man tage det som det kommer! Fanden maa vide, hvordan det kan være, at nogle bliver saa grimme, andre saa kønne. Men Københavnerinden — sikke Fingre hun har! Jeg fik hende i Gaar til at forsøge paa at malke en Ko nede i Stalden; det saa' farlig grinagtigt ud! Hun er Dukketøj helt igennem. Jeg vilde kunne bære hende som et Dukkebarn helt hen til Kirken uden at puste — ja, jeg kunde have hende foran mig paa Hesten og ride til Aalborg med hende, uden at Hesten kunde mærke, den havde faaet en tungere Byrde at bære!«

»De er en slem Gavstr'k, Johannes Lindbæk!« sagde Husjomfruen og lo. »Hvis De kunde tælle de Kærester, De har haft! Men De kan lige saa godt give Dem til at tælle Boblerne i en Gryde kogende Vand — de forsvinder mellem hverandre.«

»Aa Snak! Folk overdriver altid — og De med! Skænk en Snaps til mig! — Tak! — Folk har haft farlig travlt med mig!«

»Aa — det havde vel ikke været saa farligt,« sagde Jomfruen langsomt, »naar ikke den Historie med Johanne var kommen.«

Han svarede ikke.

Lidt efter spurgte hun: »De hører vel aldrig fra hende?«

Han saa' overrasket paa hende: »Fra Forbedringshuset?«

»Er hun der endnu?«

»Ja — naturligvis! — Hun skulde jo være der tre Aar.«

»Men hun faar vel Lov at skrive en Gang imellem?«

»Saa skriver hun vel til sin Moder; til mig skriver hun ikke, og det kan ogsaa være det samme; hun skrev ikke til mig, da det kunde have nyttet noget. Da hun mærkede, det var gaaet galt, rejste hun bort herfra og tog Plads et andet Sted, uden at sige mig, hvor hun rejste hen, og jeg hørte ikke noget fra hende, før hun var bleven arresteret for at have født i Dølgsmaal og ladet Barnet ligge og dø i Sengen af Mangel paa Luft. Da Dommeren endelig vilde

have at vide, hvem der var Fader til Barnet, saa opgav hun mig, og det var jo heller ikke Løgn. Men da han fik at vide, hvordan det hang sammen, skældte han hende ud, fordi hun slet ikke havde sagt noget til mig; hun skulde have spurgt mig, om jeg vilde hjælpe hende at forsørge Barnet, sagde han; saa vilde jeg maaske ogsaa have giftet mig med hende.«

»Sagde Herredsfogden det til hende?« spurgte Jomfruen.

»Ja. Det havde jeg rigtignok aldrig lovet hende; men det kunde alligevel godt være, jeg vilde have gjort det, hvis Barnet havde levet.«

»Hvad sagde hun?«

»Næsten ingen Ting — hun græd bare ganske stille.«

»Aa — den Stakkel! Var jeg i Deres Sted, Johannes Lindbæk, tror jeg, jeg vilde gifte mig med hende, naar hun kom ud.«

»Nej, Tak! Det er ikke min Skyld, at hun bar sig saa dumt ad, derved har hun ikke alene gjort sig selv ulykkelig, men hun har ogsaa gjort mig meget ondt. Da hun

kom i Forbedringshuset, blev jeg saa ugleset og hadet, at jeg i den første Tid næppe kunde holde ud at være her hjemme. Nu er der gaaet over to Aar, nu er det jo begyndt at blive lidt bedre. Men helt godt bliver det aldrig. — Skænk en Snaps til mig! — Derfor vilde jeg ønske, jeg kunde komme bort herfra — allerhelst til København — naar jeg bare kunde faa en passende Bestilling der ovre.«

Husjomfruen sad lidt og tænkte. »Hvad tror De, Københavnerinden vilde sige, hvis nogen fortalte hende Johannes Historie?«

»Jeg tænker, hun vilde sky mig, lige som saa mange andre. — Saa, nu kan jeg klare mig foreløbig — nu skal De have Tak for Mad! — Kom saa og kys mig!«

»Nej!«

»Aa, Snak, det har De jo gjort før.«

»Aldrig godvillig.«

»Naa — jeg vil ikke tvinge Dem i Dag — jeg er tungsindig — derfor burde De pænt komme hen og give mig et Kys.«

»Skal det være godt for Tungsindighed?«

»Ja.«

Hun rejste sig langsomt, gik hen til ham, bøjede sig ned over ham og kyssede ham. »Skal jeg tage af Bordet?« spurgte hun.

»Det kan De gærne,« svarede han. »Saa har Tante ikke ondt af det, naar kun kommer hjem. Naturligvis maa hun gærne vide, at jeg har faaet noget at spise; hun kan ikke forlange, at jeg skal være her en hel Dag uden at faa Mad.« Han gik ind i Dagligstuen.

Da det begyndte at skumre, hørte han den lille Vogn komme kørende ind i Gaarden. Lidt efter traadte hans Tante og Agnes ind i Stuen, og da sad han paa den samme Stol, hvorpaa han havde siddet, da hun saa' ham om Formiddagen, og læsende i den samme Avis.

»Naa — sidder Du dèr endnu?« udbrød Fru Lindbæk.

»Ja — jeg har endda maattet lade Jomfruen give mig noget at spise. Her har rigtignok ikke været morsomt. Men jeg kunde dog ikke lide at luske af, uden at sige Farvel, derfor ventede jeg.«

»Aa — saadanne Hensyn skal Du saa-

mænd ikke tage til mig,« svarede Tanten spydig. »Jeg vilde slet ikke have taget Dig det fortrydelig op, om Du var gaaet hjem, mens jeg var ude.«

»Nej — Du er nu altid saa overbærende, Tante; men tror Du ikke Frøken Hansen vilde sige til sig selv: Det var da underligt, — benytter han vor lille Køretur til at forsvinde uden at sige et Ord!«

Agnes rødmede og saa' smilende hen paa ham.

»Men da Du i Morges kørte ud, Tante, saa tænkte Du maaske ikke paa at blive saa længe borte?« spurgte han lidt efter.

»Jo — jeg havde tænkt paa at blive meget længer borte!« svarede Frn Lindbæk kort.

»Saa er det maaske min Fætter eller Frøken Hansen, der har bragt Dig paa bedre Tanker ved at minde Dig om, at det var Synd at lade mig sidde alene her hjemme?«

Fru Lindbæk saa' forbitret paa Johannes og gik ud.

Agnes sad lidt og saa' hen paa Døren, hvoraf Fru Lindbæk var gaaet ud. Saa rejste

hun sig og gik hen og stillede sig bag Johannes' Stol.

»Det er ikke min Skyld, at vi ikke sagde Farvel til Dem, inden vi kørte ud,« sagde hun med dæmpet Stemme.

»Det véd jeg nok!«

»Jeg vilde gærne have sagt det til Dem?«

»Men De maatte ikke?« spurgte han hurtigt.

»Jeg vil ikke gærne have, der skal tales mere om den Sag,« sagde hun.

»Saa taler vi ikke mere om den.«

Lidt efter spurgte hun: »Er De vred paa mig?«

»Ikke det mindste!« sagde han, idet han rejste sig, vendte sig om og greb hendes Haand. »Men nu er det alligevel bedst, jeg rider hjem?«

»Haster det?«

Han lo. »Nej — men i Dag har jeg været her temmelig længe.«

»Er De aldrig gode Venner med Deres Tante?«

»Jo — men det er temmelig længe siden,« svarede han leende.

Han sad endnu et Kvarterstid og talte med Agnes om Køreturen; men han talte ikke om sit eget vildsomme Ridt paa Landevejene.

Da han hørte Tanten tale med Jomfruen i Spisestuen, gik han hen i Døren og raabte: »Farvel, Tante!«

»Farvel! Gaar Du nu?«

»Ja — jeg har jo ikke været her saa kort i Dag; men jeg ser nok lidt her hen i Morgen.«

»Det tvivler jeg ikke om.«

»Farvel, Frøken Hansen!«

»Farvel!« Hun gik hen og rakte ham Haanden og fulgte med ham ned til Stentrappen.

Han fik snart sin Hest ud af Stalden og red hjemad, mens han fornøjet nynnede en lystig Vise.

Hans Tante havde i Dag spillet ham et Puds — han vilde prøve at gøre Gengæld i Morgen.

— — —

Næste Morgen kørte Johannes Lindbæk

med sin Faders Enspændervogn til Rønnegaard.

Luften var stille og klar, Vejen var tør og Solen skinnede.

Da han kom til Gaarden, drejede han ned ad Sidevejen, standsede udenfor det lille Bondehus, sprang af Vognen, aabnede Døren til Huset og raabte ind: »Kan I se lidt efter min Hest et Par Minuter?«

Han rettede lidt paa sin Vest, gik noget mere stille end han plejede op ad den brede Stentrappe og ind i Dagligstuen. Som han havde ventet, var Agnes alene. Hun sad og læste i ‚Jyllandsposten'. Han satte sig paa den Stol, der stod nærmest hendes.

»De sidder her alene og keder Dem,« sagde han med dæmpet Stemme.

»Nej — endnu keder jeg mig ikke,« svarede hun, »og naar jeg bliver ked af at være alene, saa gaar jeg hen til min Broder.«

»Har De tænkt paa det?« spurgte han.

»Ja.«

»Men De har ikke lovet Deres Broder at komme? Han venter Dem ikke?«

»Nej.«

»Jeg har min Vogn med — vil De køre en Tur med mig?«

Agnes rejste sig. »Ja, det vil jeg nok. Jeg skal spørge Fru Lindbæk, om jeg maa.«

»Behøver De at spørge Tante om det?«

Hun saa' lidt forundret paa ham. »Jeg synes ikke, jeg kan køre ud, uden at sige det.«

»Naa — ja — Tante vil vel heller ikke nægte det. Saa venter jeg paa Dem.«

Agnes gik ud ad Døren. Johannes gik hen ved Vinduet og saa' ud paa Vejen.

Efter nogle Minuters Forløb kom Agnes tilbage,

»Fru Lindbæk er ikke til at finde i hele Huset,« sagde hun.

»Saa skriv paa et Stykke Papir, at De er kørt en lille Tur med mig; det maa da være nok.«

Agnes var lidt i Tvivl om, hvad hun skulde gøre. »Hjemme plejede jeg aldrig at spørge min Fader, om jeg maatte gaa ud,« sagde hun.

»Det forlanger Tante heller ikke, bare hun véd, hvor De er henne.«

Lidt tøvende tog Agnes et af sine Visitkort og vilde skrive bag paa det. »Hvad skal jeg skrive?« spurgte hun.

»Skriv: Jeg kører en lille Tur med Johannes Lindbæk og kommer tilbage henad Aften.«

Hun saa' rask op paa ham. »Nej, det varer da ikke saa længe?«

»Saa kan De jo skrive: Og kommer snart igen. — Aa, De behøver slet ikke at skrive! Gaa De bare ud og tag Deres Kaabe paa, saa skal jeg imidlertid se at faa fat i Tante, eller ogsaa siger jeg Jomfruen Besked.«

Ja, dertil var hun straks villig. Og Johannes, der vidste, at hans Tante vilde modsætte sig, at Agnes kørte ud med ham, nøjedes med at opsøge Husjomfruen og bede hende om at sige til hans Tante, at Frøken Hansen var kørt ud med ham.

Jomfruen lo og truede ad ham med Fingeren. »Jeg skal nok sige det, skønt jeg véd, at jeg saa bliver den første, Deres Tante lader sin Vrede gaa ud over.«

Saaledes lykkedes det Johannes Lindbæk at køre bort med den unge Københavnerinde,

uden at hans Tante mærkede det, før de to unge Mennesker var langt borte.

Agnes frydede sig ved den skønne Egn, de kørte igennem, skønt den var klædt i sin mørke Efteraarsdragt. De kørte ogsaa undervejs gennem en lille Skov.

Da de atter kom ud paa Hovedlandevejen, sagde Johannes: »Paa denne Vej har De kørt før.«

»Har jeg? Hvor naar skulde det da være? I Gaar var vi ikke denne Vej.«

»Nej — men den Aften, De kom.«

»Det kan gærne være; da var det saa mørkt, at jeg intet kunde se. Hvor kører vi da nu hen?«

»Ind til Byen!«

»Ind til Byen?« spurgte hun forundret.

»Ja! Længes De ikke efter at komme hen et Sted, hvor der er brolagte Gader med mange Folk og Huse med Butiker.«

»Jo — det kan maaske være meget morsomt, men er det ikke for langt?«

»Nej; De skal nok komme hjem igen, inden det bliver mørkt. Der er jo slet ikke saa langt til Byen.« Lidt efter tilføjede han:

»De fleste synes bedst om at være i Købstæderne, derfor drager ogsaa Landets unge Karle og Pige til Byerne, saa snart de kan staa paa deres egne Ben. Saa bliver de Tjenestefolk og Arbejdsmænd, eller Handelsfolk, hvis de har faaet lidt Penge med hjemmefra. Der kan nok komme en Smed, en Hjulmager eller en Skomager med i Flokken; men det er kun enlige Svaler, som Flyvelysten driver ud fra Reden i det lille straatækte Hus. Ellers er det Købstædernes egne Børn, der bliver Haandværkere. Jeg vilde frygtelig gærne til København, naar jeg bare var sikker paa, at jeg kunde blive noget der ovre; men naar man ingen kender, der kan hjælpe en, saa er det vist svært nok at faa en ordenlig Plads, for jeg har da ikke Lyst til at blive Arbejdsmand eller Vognmandskusk, ikke engang Spekhøker. Saa vil jeg heller blive hjemme, skønt her er fælt kedeligt.«

Nu begyndte de smaa Huse langs Landevejen at ligge tættere ved hinanden, et Tegn paa, at man var nær ved Byen.

Det varede heller ikke længe, før den

lille Vogn rullede ind paa Byens brolagte Gade.

Johannes Lindbæk kørte ind i Gæstgivergaarden paa Torvet og overgav Hest og Vogn til Staldkarlen. Han gik op ad en Sidetrappe i Porten og kom ind i et lille Værelse, der stødte ud til den større Gæstestue.

»Her plejer jeg at tage ind, naar jeg kommer her til Byen; men jeg véd ikke, om De synes om at spise her — eller skal vi tage hen paa en finere Restavration?«

Agnes stod ved Vinduet og saa' ud i Gæstgivergaarden. Nu vendte hun sig om og betragtede Værelset. Loftet og Tapeterne var noget tilrøgede, der var Sand paa Gulvet, men ellers var alt rent og pænt.

»Her er jo meget fredeligt,« sagde hun.

»Og man spiser godt her,« tilføjede han; »det vil sige solid, borgerlig Kost. Men efter en saadan Køretur i frisk Luft, kan man nok trænge til lidt at styrke sig paa. Nu skal jeg selv gaa ud til Madamen og se, hvad hun har i sit Køkken. Skal jeg hjælpe Dem Kaaben af?«

»Nej, Tak! Jeg kan godt selv.«

»Saa gaar jeg et Øjeblik!«

I Værelset var der kun ét Vindue, og det vendte ud til Gaarden; men her var ogsaa nok at se paa for en kort Tid, syntes Agnes.

Inden Johannes kom tilbage, kom der en net ung Pige ind og begyndte at dække Bord, og i Løbet af et Kvarter blev hun ved at gaa frem og tilbage med kortere eller længere Mellemrum, indtil Bordet var saa fuldt af kolde og varme Retter, Øl, Akvavit- og Vinflasker, Glas og Tallerkener, at Agnes begyndte at tro, hendes Kavaler var gaaet ud for at samle Bordfæller.

Endelig kom han. Han gned sig fornøjet i Hænderne. »Det ser jo meget dejligt ud!«

»Skal vi to være alene om alt det?« spurgte Agnes.

»Ja — men vi behøver ikke at spise mere end vi har Lyst til; her dækker de altid saadant et Bord, for at man kan have noget at vælge imellem. Jeg var ganske vist ude paa Torvet, at tale med nogle

Landmænd, men det faldt mig rigtignok ikke ind at indbyde dem til at gøre os Selskab. Det er vist bedst at begynde med Muslingerne! — Saadanne Muslinger faar De vist ikke i København! — Gud véd, hvad Tante vilde sige, hvis hun saa' os sidde her paa en ret tarvelig Gæstgivergaard og spise Muslinger?«

»Tror De, Deres Tante vilde blive vred?«

»Ikke paa Dem, men paa mig. Paa Dem vil Tante ikke skænde, og Skænd paa mig er som Vand paa en Gaas. Maa jeg skænke i Deres Glas? — En af de første Dage maa De komme hjem og se mine to Gamle — jeg kommer og henter Dem! — Skal vi klinke? — Naar vi her fra gaar ud at se paa Byen — De har jo ikke været her før — — saa skal jeg vise Dem et Billede af en Mand, som De kender. Han sidder i et fladt Glasskab og ser ud over Torvet.«

»Er det min Broder?« spurgte Agnes.

»Vent bare lidt, saa skal vi se, om De kan kende ham; men det er ikke Deres Broder.«

»Nej — han kommer vel ikke i Handelen, før han faar Præstekrave paa.«

»Kan De lide at blive fotograferet?« spurgte Johannes.

Agnes lo. »Jeg synes, det er mest morsomt, naar det er overstaaet, og Billedet ligner. Jeg er ikke bleven fotograferet siden jeg blev konfirmeret.«

»Synes De ikke, det kunde være morsomt at sende et Billede af Dem hjem til Deres Fader. I Dag er Vejret saa klart — Billedet vil nok blive godt! Bare et lille Visitkort!«

»Jeg vil først se, hvordan min Fader skriver til mig; jeg har endnu ikke faaet Brev hjemmefra.«

»Men De véd ikke, hvornaar De kommer til Byen igen. Tror De ikke, at Deres Broder gærne vilde have et Billede af Dem her ovre fra? Og min Tante?«

»Og ...?« sagde Agnes leende og saa' spørgende paa ham. »Jeg troede, der var en til.«

»Ja, det er mig selv! Men hvis De ikke vil give mig et, er det ogsaa ligegyldigt —

jeg skal nok skaffe mig et selv. — Hør, De maa blive her ovre hos os, til Julen er forbi. Kan De ikke love mig det?«

»Nej — det kan jeg ikke love Dem nu.«

»Det var kedeligt! — Maa jeg skænke til Dem?«

»Nej, De maa ikke! Nu vil jeg ikke have mere. Det er ogsaa bedst, vi ser at komme hjem.«

»Vi skal først ud at se Byen.«

En Snes Minuter senere spaserede Johannes Lindbæk og Agnes over Torvet og standsede udenfor et Hus, hvorpaa der hang et Glasskab med en Del Fotografier.

»Der hænger han!« sagde Johannes.

Agnes lo. »Det er jo Dem!«

»Ja — det er mig! Jeg kender Fotografen — jeg ser altid op til ham, naar jeg kommer til Byen. Jeg skal ogsaa derop i Dag!«

»Det er maaske aldeles nødvendigt?« spurgte hun og saa' paa ham med et drillende Smil.

»Aldeles nødvendigt!« gentog han.

»Det er maaske endda det eneste Ærinde, De havde her i Byen?«

»Omtrent!«

»Saa skynd Dem lidt, saa gaar jeg imens en Tur ned ad Gaden.«

»Gaa bare med op i Venteværelset — Sørensen har en Mængde Billeder af Teaterfolk — ogsaa københavnske — der er nok nogle imellem, som De kender.«

Hun lod sig overtale til at følge med op, og da hun var kommen derop, lod hun sig ogsaa overtale til at lade sig fotografere.

»De er meget listig, Johannes Lindbæk,« sagde hun.

Han gned sig fornøjet i Hænderne. »Ja, jeg er meget listig.«

»Skal Billederne sendes ud paa Rønnegaard?« spurgte Fotografen, der havde faaet at vide, hvem den unge Dame var.

»Nej — jeg kommer og henter dem!«

Efter en kort Tur omkring i Gaderne gik Johannes og Agnes tilbage til Gæstgivergaarden. Hesten blev hentet ud af Stalden og spændt for Vognen, og med et vældigt Piskeknald, der gav Ekko i den hvælvede

Port, kørte de ud paa Torvet og ned ad Gaden.

Da de kom et Stykke udenfor Byen, sagde Johannes: »Har De lært at køre?«

»Nej.«

»Det kan De snart lære. Lad os bytte Plads! Kusken sidder altid tilhøjre.« Han standsede Hesten, gav Agnes Tømmen og Pisken, sprang ned af Vognen og satte sig op paa den anden Side af Sædet. »Nu er De Kusk til vi kommer hjem! Kan De se, det gaar udmærket godt, Hesten lystrer det mindste Ryk!«

Solen var ved at gaa ned, da de kom til Rønnegaard. Her tog Johannes Tømmen, for at køre flot ind. Jo nærmere de kom Gaarden, des mere tavs syntes Agnes, han var bleven.

Han sprang ned og hjalp hende af Vognen. Hun gik først op, mens han sørgede for sin Hest. Hun hang sit Tøj i Forstuen.

I Dagligstuen sad Otto Lindbæk alene.

De to unge Mennesker hilste paa hinanden.

»De har været ude at køre med min Fætter?« spurgte han alvorlig.

»Ja — vi har været helt inde i Byen.«

»Det var vel morsomt?«

»Ja. Deres Fætter er altid saa glad og lystig.«

»Ja.«

Saa standsede Samtalen, og han gjorde ikke Mine til at fortsætte.

Agnes saa' hen paa ham. Han var nok ikke i nogen lystig Stemning! Hun begyndte snart at ønske, Johannes vilde komme, fordi hun fandt Tavsheden trykkende.

Og saa kom han, og straks gav den store Stue Genlyd af hans muntre Skæmt og frejdige Latter.

Men den standsede snart igen. Husjomfruen viste sig i Døren. »Fruen vil gærne tale med Dem, Johannes Lindbæk.«

Johannes stod et Øjeblik og betænkte sig, som om han ikke vidste, hvad han vilde. Han saa' paa Agnes og paa Husjomfruen, der endnu stod ved Døren og ventede paa ham. »Ja — saa maa jeg høre,

hvad det er,« sagde han og fulgte med Jomfruen ind i Fru Lindbæks Værelse.

Fruen rejste sig og lukkede Døren. Johannes fik straks en Anelse om, at det vilde blive en meget alvorlig Samtale.

Fru Lindbæk blev staaende, mens hun talte. »Det var det, jeg vilde sige Dig, Johannes, at saa længe den unge Pige er min Gæst, har jeg Ansvar for hende og Pligt at sørge for, at der ikke hænder hende noget. Jeg kan derfor ikke finde mig i, at Du eller nogen som helst anden kører ud med hende uden min Tilladelse.«

»Frøken Hansen søgte efter Dig, men kunde ikke finde Dig.«

»Her er ikke tale om Frøken Hansen; jeg bebrejder ikke hende noget; hun har ikke bedre Forstand, hun er vel vant til hjemme fra at gaa ud naar hun vil, og uden at sige noget. Du plejer ellers ikke at komme her det ofte, men siden hun er kommen, har Du været her hver Dag fra Morgen til Aften. Hun bliver her vist ikke ret længe; men saa længe hun er her, maa Du ikke komme her; naar hun er rejst igen, kan Du komme her

saa tidt Du vil. Og mærker jeg, at Du søger at træffe hende her uden for Gaarden, saa fortæller jeg hende, hvem Du er.«

»Hvem jeg er!« mumlede han. »Som om jeg var en Forbryder.«

»Jeg dømmer Dig ikke,« svarede Tanten haardt, »det lader jeg andre om. Men jeg vil sige til hende og til enhver anden ung Pige, at de maa tage sig i Agt for Dig. Hende, der sidder i Forbedringshuset for din Skyld, er jo ikke den eneste Pige, Du har gjort ulykkelig. Men det er en Sag, jeg ikke vil tale om. Saa er vi vel enige? Du gaar nu og kommer ikke igen, før hun er rejst, og Du søger ikke at møde hende udenfor Gaarden. Du kan gaa denne Vej ned.«

»Maa jeg ikke tage Afsked med hende?«

»Nej!« svarede Tanten haardt og bestemt.

Han havde hidtil staaet forknyt og hørt paa Tanten. Men nu gjorde han Modstand. »Jo, det vil jeg! Naturligvis kommer jeg ikke mere, naar Du viser mig bort, jeg vil endog love Dig ikke oftere at tale til hende; men jeg vil ikke lade mig jage bort som en

Tigger — jeg vil sige Farvel til hende, saa maa Du gærne fortælle hende, hvad Du vil, saa vil jeg ogsaa fortælle hende det, og saa kan det jo være, at hun dømmer mig noget anderledes end I.«

»Saa sig da Farvel til hende, og husk, hvad Du har lovet mig.«

Han vendte sig langsomt om og tøvede som om han vilde sige noget. Saa gik han ind i Dagligstuen, fulgt af Tanten. Han gik lige hen til Agnes og rakte hende Haanden.

»Farvel!« sagde han.

Hun saa' lidt forbavset paa ham. »Gaar De nu?«

»Ja. Farvel — og Tak for i Dag!«

Han gik hurtigt ud. Da han kom hen til Døren, sagde han kort Farvel til Fætteren.

Agnes saa' forundret hen imod Døren, der havde lukket sig efter Forpagtersønnen. Hvad var det dog for en underlig sørgmodig Klang, hans Stemme havde faaet? — Hun saa' hen paa Fru Lindbæk. I dette Øjeblik syntes hun denne myndige Dame lignede en Borgfrue, der havde dømt en af

sine Bønder til Hundehul eller Træhest, saa haardt og bestemt var Udtrykket i hendes Ansigt.

Lidt efter hørte hun Johannes Lindbæks Vogn køre ud af Gaarden, langsomt som en Ligvogn.

Den næste Dag kom Johannes Lindbæk ikke, og heller ikke de følgende Dage. Agnes tvivlede ikke om, at det var forbudt ham at komme. Hun undrede sig over, at hun aldrig saa' ham paa Vejen, naar hun gik til Præstegaarden for at besøge sin Broder. Hun længtes efter ham, men ingen talte om ham.

En Dag talte Agnes med sin Broder om, at hun nu snart vilde hjem. Vilhelm mente, at Fru Lindbæk og Otto gærne vilde have, hun skulde blive hos dem Julen over.

»De keder Dem hos os,« sagde Otto Lindbæk en Aften til hende, da hun havde talt til ham om, at det var bedst, hun tog hjem til sin Fader. »Vi havde glædet os til, at De blev hos os i Julen, saa skal vi have Fremmede, og for Deres Skyld har vi tænkt paa at holde Dans en af Juledagene.«

Naar der skulde indbydes Fremmede, saa maatte Johannes Lindbæk da ogsaa komme; han hørte jo med til Familien, mente Agnes.

Hun lovede at blive Julen over.

II.

Punktum.

»God Dag, Johannes Lindbæk! Skal det være en Kaffepunsch til at begynde med?« spurgte Kromanden, idet Johannes traadte ind i Gæstestuen.

»Ja,« svarede Forpagtersønnen, idet han satte sig hen ved det Hjørnevindue, hvorfra han kunde overse det meste af Landsbyen med Kirken og Præstegaarden og langt ned ad Landevejen, »en Kaffepunch til at begynde med og en til at ende med; men den sidste haster det ikke med.«

»Hahaha! Nej, det gør det nok ikke! — En Kaffepunsch til Johannes Lindbæk!« raabte han ud i Køkkenet.

Kromanden behøvede egentlig slet ikke

at spørge om, hvad Johannes Lindbæk skulde have. I de sidste fjorten Dage havde den unge Mand tilbragt sin meste Tid paa Kroen. Han kom om Morgenen og gik om Aftenen, naar det var blevet saa mørkt, at han ikke kunde se, hvem der gik ude paa Landevejen. Han satte sig aldrig længer inde i Stuen, om ogsaa andre Gæster opfordrede ham nok saa meget dertil — han satte sig altid ved Hjørnevinduet, hvorfra han havde den bedste Udsigt.

Tidt sad han og betragtede et Fotografi i en blegrød Konvolut. Ingen kunde faa Lov til at se det, og naar nogen gjorde Forsøg paa det, blev han arrig og gæmte Billedet. Kun Kromandens Datter havde ved at liste sig hen bag paa ham flygtigt set, at det var en Dame.

Der var sjældent mange Mennesker i Kroen om Hverdagen; de kom først om Aftenen, naar Dagens Arbejde var endt, og om Søndagen.

I Dag var det Søndag.

Paa en Tid blev der livligt ude paa Vejen, det var da Folk kom kørende eller gaaende

til Kirke, og da sad Johannes Lindbæk med Ansigtet mod Ruden og stirrede ud; han svarede ikke, naar der blev talt til ham. Ja, der kom forholdsvis mange i Kirke i Dag; det var Kandidaten, der skulde præke, og ham syntes især Kvinderne bedre om end om den gamle Præst, der var en rigtig rar gammel Mand at tale med, men saa kedelig og ensartet, naar han stod paa Prækestolen.

Johannes havde holdt det Løfte, han havde givet sin Tante: han havde ikke været paa Rønnegaard siden hun forbød ham at komme der, og han havde ikke gjort Forsøg paa at møde Agnes udenfor Gaarden, Men han havde ikke lovet sin Tante, ikke at se den unge Pige, og derfor sad han ved Hjørnevinduet i Kroen og passede paa, naar hun gik ind i Præstegaarden, for at besøge sin Broder, og naar hun gik derfra. Men naar hun gik en Tur med sin Broder eller Præstedøtrene og kom forbi Kroen, saa trak Johannes sig saa langt tilbage i Stuen, at de ikke kunde se ham der ude fra.

Der gik naturligvis mange Dage, hvor han ikke saa' et Glimt af hende; men i Dag

maatte hun komme, i Dag skulde hendes Broder jo præke.

Han havde hentet hendes Portræt hos Fotografen; et af Billederne havde han altid hos sig; tidt sad han og betragtede det som om det var Billedet af en kær Veninde, han havde mistet. De andre Billeder havde han gæmt omhyggeligt hjemme; ingen havde set dem.

Nu fik Johannes travlt! Langt nede paa Vejen kom en Kareth kørende med to raske Heste for; han kendte den straks — det var Karethen fra Rønnegaard. Den standsede foran Kirken. Agnes steg først ud, derefter Fru Lindbæk, og Side ved Side gik de ind i Kirken. Der var ikke andre i Vognen.

»En Kaffepunsch!« raabte Johannes, idet han sprang op fra sin Stol og gik frem i Stuen. Hans Ansigt straalede nu. Det var mærkværdigt, at alene Synet af en ung Pige kunde gøre ham saa glad.

Ved et Bord længer inde i Stuen sad tre unge Landmænd. De to sad og talte sammen, den tredie sang med en kedelig bræggende Stemme den ene Visestump efter den

anden, lystige og sørgmodige mellem hverandre, allesammen lige daarligt.

»Vil Du drikke en Kaffepunsch med os, Johannes Lindbæk?« spurgte en af de unge Mennesker henne ved Bordet.

»Saagu', Hans Larsen!« svarede Johannes og gik hen til dem. »For Øjeblikket har jeg Tid nok.«

»Fanden maa vide, hvad Du ellers har travlt med!« sagde den syngende Gaardmandsøn. »Du sidder altid og kigger ud i Luften. Var det om Natten, Du sad saadan, vilde jeg tro, Du var Stjærnekigger.« Og uden at vente paa Svar, begyndte han paa en anden Vise:

»Højt paa en Gren en Krage —
sim seledim bamba seladu seladim!
højt paa en Gren en Krage
sad!«

»Hvorfor sætter I ikke denne levende Lirekasse ud i Gaarden?« spurgte Johannes.

Hans Larsen lo. »Nu synger han snart paa det sidste Vers! Gør Du ikke, Peter?«

»Hvad er det egentlig for et Sprog, dette Sim seladim bamba?« spurgte den anden Landmand, Hans Mortensen.

»Mon det ikke skulde være en Blanding af Islandsk og Latin?« sagde Johannes.

»Der kom en hæslig Jæger . . .«

fortsatte Peter, uden at bryde sig om de andres Snak.

»Det har Du Ret i,« svarede Hans Larsen, »det er et blandet Sprog — det er med andre Ord: Babylonisk!«

»Han skød den stakkels Krage
ned.«

»Kan I høre, det var det sidste Vers! Kragen er død, og saa er Visen ude!« sagde Hans Larsen.

»Saa siger vi Punktum!« udbrød Johannes Lindbæk. »Vært! Fire Kaffepunscher! — Har I lagt Mærke til, hvor meget en Kugle og et Punktum ligner hinanden? En sort Prik, der bliver sat, hvor en Historie eller et Liv skal være forbi. En Kugle gør samme Nytte som et Punktum, naar den bliver sat paa det rigtige Sted: ind i Hjærtet eller ind i Hjærnen — Puf! Punktum! Historien er ude! Han trækker Benene op under sig, knytter Næven og lukker Øjnene — han

forfører ikke flere Piger! — Den gamle Historie ude — der er sat Punktum, man glemmer den snart for nye.«

»Sikken ugudelig Tale paa en hellig Søndag!« sagde Hans Larsen.

Lidt efter gik de tre Landmænd hver til sit for at spise til Middag.

Johannes Lindbæk blev. Han satte sig hen paa sin gamle Plads ved Hjørnevinduet for at passe paa, naar Folk gik fra Kirke.

Da han var bleven ene i Gæstestuen, tog han Billedet i den røde Konvolut frem. Mens han sad og saa' paa Billedet, kom Kromandens Datter ind i Stuen. Hun listede sig hen til ham, men han opdagede hende, lo og skyndte sig at gæmme Billedet.

»Aa — hvorfor maa jeg ikke se Kæresten?« spurgte hun.

Han kom til at le ved at se hende staa der, paa en Gang surmulende og smilende. »Kæresten!« gentog han. »Det kan De selv være!«

»Det mærker jeg ikke noget til!« svarede Pigen.

»Den anden mærker Katten rive mig endnu mindre til, at hun er det!«

Nu stod hun ved Siden af ham og klappede ham paa Skulderen. »Vær nu rar og lad mig se hende!«

»Hvorfor! De kender hende ikke!«

»Det kan godt være; jeg vil bare se, hvor køn hun er.«

»Saa kan det ikke nytte noget,« sagde Johannes bestemt og knappede sin Frakke, for bedre at passe paa Billedet, som han havde gæmt i den indre Brystlomme. »Hun er meget kønnere i Virkeligheden end paa Billedet.«

»Nu kører Karethen fra Rønnegaard frem,« vedblev Kromandsdatteren, der blev staaende ved Siden af Johannes og saa' ud paa Vejen. »Saa er Herskabet altsaa i Kirke i Dag.«

»Ja — det er min Tante og Kandidatens Søster,« svarede Johannes.

»Kandidaten — den unge Præst — er det hans Søster, der boer paa Rønnegaard?«

»Ja — hvem skulde det ellers være?«

»Jeg troede, det var hans Kæreste. Hun

ligner ham da slet ikke. Han er langt kønnere.«

»Aa — De synes alle Mandfolk er kønne og alle Kvindfolk grimme!«

Kromandens Datter satte sig ned ved det lille Bord, bøjede sit Hoved over imod ham og lo ham lige op i Øjnene. »Omtrent, Johannes Lindbæk! Det er lige modsat, hvad De synes! — De er ogsaa køn, De er endda farlig køn, og det er Præsten med! — Uf, en Pærevals med Præsten, det var noget!«

»Naar De er saa forelsket i ham, saa skulde De gaa ind og høre ham præke.«

Den unge Pige blev ved at le. Samtalen morede hende. »Saa? Véd De ikke, at naar man gaar i Kirke sammen med den, man er forelsket i, saa bliver man aldrig gift med ham?«

»Skab Dem ikke! Hvis De blev gift med Præsten, saa . . .«

»Hvad saa?«

»Ingen Ting!«

»Aa — De tør ikke sige det!«

»Har De set Søsteren?« spurgte Johannes lidt efter.

»Ja — hende er der ikke meget ved.«

»De har vel bare set hende i lang Frastand?«

»Jeg har endda talt med hende; hun har været inde i vor Have sammen med Præstedøtrene. Hun ligner en Flaggermus, med saadan en tynd Hals . . .«

Johannes Lindbæk gav hende ikke Tid til at tale ud; han glemte i sin Ivrighed at være forsigtig, rev Frakken op og tog Billedet frem. »Sikke noget Vrøvl! Hvor ligner hun en Flaggermus?«

Kromandsdatteren bøjede sig ned og saa' paa Billedet, slog forbavset Hænderne sammen og udbrød: »Hvad! Er det Præstens Søster, De gaar med i Lommen? Er det hende, De sidder og kigger efter? Hør, Johannes Lindbæk, De er en større Gavstrik, end jeg havde troet!«

Johannes Lindbæk gæmte paa ny Billedet i den røde Konvolut. »Det er dumt, jeg viste Dem det,« sagde han forknyt.

»Nej — lad mig se hende rigtig.«

Johannes rakte hende Billedet.

»Hun ser alligevel sød ud!« sagde Kro-

mandens Datter, idet hun længe stod og betragtede Fotografiet.

»Ja — ikke?« sagde Johannes hurtigt.

»Jo.« Hun gav ham Billedet tilbage.

»Det var dumt, jeg viste Dem det,« gentog han. »De kan vel ikke tie stille med det. Jeg skal sige Dem, hvordan det er gaaet til. Jeg har taget Billedet fra hende — hjemme hos min Tante — derfor tør jeg ikke mere komme op paa Rønnegaard — jeg tør ikke vise mig for hende — men hun rejser snart tilbage til København — om fjorten Dage. Kan De lade være at tale om det? Vil De love mig det?«

»Der har De min Haand paa det, Johannes Lindbæk!«

Han tog hendes Haand og holdt fast paa den. »Det er en smuk Haand, De har, saa fin og blød; man skulde ikke tro, De kunde have saadan en smuk Haand! Neglene blegrøde og saa rene, Huden saa klar, og Aarene ovenpaa saa . . .«

Hun trak Haanden til sig. »Saa, nu kan jeg ikke holde det ud mere! Det er det, jeg siger, De er et farligt Menneske, De kan

formelig elektricere mig, saa det er som om Blodet bliver varmere, som om der er noget, der kryber inden i mig, naar De siger saadan noget. Men jeg skal nok tie stille med Portrættet. — Saa, nu begynder de at gaa ud af Kirken, pas nu paa!«

Mellem nogle af de sidste Kirkegængere kom Fru Lindbæk og Agnes, fulgt af Vilhelm. Han hjalp dem ind i en Vognen, vekslede endnu en Par Ord med dem, og da Vognen var kørt gik han ind i Præstegaarden.

Nu var der altsaa ikke mere at kigge efter. Lidt efter gik Johannes Lindbæk hjem.

Men hjemme kedede han sig, og hen ad Aftenen gik han atter hen i Kroen.

Om Aftenen var der en Del Gæster i Kroen, mest unge Mennesker, og Johannes sluttede sig til en Gruppe, der var samlet om et mindre Bord. Der blev spillet Kort, der blev snakket og lét og der blev drukket tæt.

Da Klokken var henved tolv gik Johannes udenfor. Det var egentlig ikke hans Mening at gaa hjem med det samme, og

han havde heller ikke taget Afsked med Soldebrødrene der inde. Men da han fra den varme Luft der inde kom ud i den frostklare Nat blev han svimmel. Han vaklede henad Vejen, og da han havde gaaet en Snes Skridt, faldt han om paa en Skærvebunke. Han blev liggende ubevægelig en halv Snes Minuter, saa rejste han sig med nogen Besvær, saaledes at han kom til at sidde paa Grøftekanten med Ryggen lænet mod Skærvebunken.

Det var Fuldmaane, Himlen var stjærneklar og Natten var saa lys, at man kunde se langt bort.

Snart mærkede Johannes, at han sad daarligt her, og at han kom til at fryse. Paa Hænder og Fødder kravlede han op ad Grøften, kom ud paa Vejen og over paa Fodstien paa den anden Side. Han vidste ikke, hvor han vilde gaa hen, han gik bare ligefrem ad den maanebelyste Sti.

En Gang imellem standsede han og søgte med Haanden i Frakkens Brystlomme, og gik saa videre, snart hurtigt og vaklende, næsten løbende, snart langsomt, en Gang

imellem omfavnende en af Landevejens Træstammer.

Endelig naaede han Rønnegaard. Han stod længe og saa' over paa Hovedbygningen med den smukke takkede Gavl. Saa gik han over Vejen og ind i Gaarden.

Lænkehunden knurrede lidt, men han gik hen og snakkede til den; da den straks kendte ham, snusede den bare til ham, logrede med Halen og trak sig tilbage til sit Hus, mens han gik videre.

Han gik hen og tog fat i Ladedøren; den var ikke aflaaset, han trak den op og gik ind i Laden. Ogsaa her ind kastede Maanen sit klare Lys. Johannes saa', at der hang en gammel Kappe paa et Søm paa Væggen. Han kendte den godt, det var hans Fætters Kappe; han tog den paa, og krøb op paa Høstænget.

Han faldt snart i Søvn. Men han sov dog ikke længe — maaske en Timestid eller to, og da han atter vaagnede, kunde han ikke forstaa, hvor han var. Endelig gik det op for ham, at han var i Rønnegaard. Han

maatte se at komme bort, inden Folkene paa Gaarden kom op.

Hvor han var tung i Hovedet! Maaske han kunde ligge en Timestid endnu! Han laa jo ellers meget godt!

Han greb ned i Brystlommen. Den var tom. Han foer forskrækket op, saa han kom til at ligge paa Knæ i Høet. Skulde han have tabt sin Tegnebog — og hendes Billed? — Han søgte igen. Aa, det var jo sandt — han havde taget sin Fætters Kappe paa! I sin egen Frakke havde hen Tegnebogen! Han tog Agnes' Billed frem. Hun skulde bare vide, han var hende saa nær! Han forsøgte at skælne hendes Træk, men nu var det for mørkt. Han lagde atter Billedet ned i Brystlommen — af en Fejltagelse i Kappen.

Det var ogsaa for mørkt til at han kunde se, hvad Klokken var — og han maatte bort før Folkene paa Gaarden kom op. Han havde en Tændstikæske i Bukselommen. Endnu sad han paa Knæ dybt nede i Høet. Han strøg en Tændstik, for at se paa Uhret, og

han holdt Uhret tæt hen til den brændende Tændstik.

Pludselig blev der meget lyst ved Siden af ham — og varmt! Et Par Straa havde bøjet sig hen over Tændstikken — og fænget!

Han kom til at svede af Angst. Han kastede sig fortvivlet over det brændende Hø for at slukke Ilden, men med rivende Fart bredte den sig mere og mere. Tilsidst var han nødt til at springe ned og styrtede som en Afsindig ud ad Gaarden.

Han løb hen til det lille Bondehus paa Sidevejen, bankede stærkt paa Ruderne til han hørte, at Beboerne der inde var oppe. Saa løb han tilbage, drejede om ad Vejen, løb forbi Gaarden og videre frem saa hurtigt han kunde. Han var pludselig bleven ædru. Han vidste, at om faa Minuter vilde hele Ladebygningen staa i lys Lue, og saa vilde han være saa langt borte som muligt. Det gjaldt kun om, at ingen saa' ham. Saa vilde Mistanken komme til at hvile paa en forsvunden Vagabond, der havde taget Natte-

ophold i Laden. Nu havde han gjort Allarm uden at være set.

Men da Johannes Lindbæk havde banket paa Ruden, aabnede Husmanden Vinduet og saa' ud paa Vejen, der endnu laa oplyst af Fuldmaanens Skin, og han kom just tidsnok til at se et Menneske løbe om Hjørnet, og han havde straks kendt Otto Lindbæks Kappe — ingen i hele Egnen havde en saadan Kappe. Der maatte jo være noget paa Færde, siden Gaardejerens Søn kom og vækkede ham og forsvandt igen i en saadan Hast!

Husmanden skyndte sig at tage mere Tøj paa, løb ud paa Vejen og derfra ind i Gaarden, og herfra saa' han, at der var Ild inde i Laden. Varmen havde allerede sprængt et Par af Ruderne, hvoraf Flammerne slog ud. Han gik helt hen til Bygningen og kiggede ind ad et Vindue. Der var et forfærdeligt Baal der inde!

I største Hast vækkede han Karlene, trak en Hest frem og red saa hurtigt han kunde til Landsbyen.

En halv Time senere blev der klemtet

med Kirkeklokkerne, Sprøjten blev trukken ud af sit Skur og kørt til Brandstedet, og atter en halv Time senere begyndte Vognene med Vandtønderne fra de omliggende Gaarde at komme kørende henad Landevejen.

Johannes Lindbæk var kommen langt bort. Undervejs faldt det ham ind, at han havde sin Fætters Kappe paa; den kunde let forraade ham. Han trak Kappen af, kastede den i den tørre Landevejsgrøft og løb videre.

Pludselig standsede han. Han syntes, han hørte en svag Klemten. Saa vilde der snart samle sig en Del Folk paa Rønnegaard, Folk, der kørte Vand, Folk, der hjalp til med at pumpe, med at slukke, med at redde Kreaturer og Indbo, hvis Ilden skulde brede sig til andre Bygninger; saa kunde han uden at vække Mistænke blande sig mellem Mængden og selv hjælpe til. Maaske vilde han faa h e n d e at se? Han greb ned i Brystlommen efter Portrættet. Han kunde ikke finde det. Alt, hvad han havde i Bryst-

lommen, tog han op — Portrættet var der ikke! Han blev greben af en Angst, der fik Sveden til at springe ud af alle Porer! Han maatte af en Fejltagelse have stukken Billedet ned i Kappens Brystlomme — og saa var han fangen!

Maaske laa Kappen endnu paa det Sted, hvor han havde kastet den. Han skyndte sig tilbage, søgte og søgte, indtil han var sikker paa, at han var kommen langt forbi Stedet. Han sagtnede sin Gang og gik videre hen imod Rønnegaard.

En halv Snes Minuter forinden var to Karle komne ud fra en nærliggende Gaard for at gaa hen til Brandstedet. Nu kunde nemlig Branden ses i vid Omkreds. Ladebygningen lyste som en mægtig Fakkel og gav Himlen et rødligt Skær, der kunde ses langt bort. Karlene fandt Kappen og tog den med.

Et Øjeblik efter kom Politibetjenten kørende i sin lille Enspændervogn.

Karlene raabte til ham: »Her har vi funden en Kavaj!«

Politibetjenten lod Vognen standse. »Lad

os se, hvordan den ser ud!« svarede han. Han fik Kappen, saa' paa den og følte i Lommerne. »Det er bedst, jeg tager den med mig!« Han nikkede til dem og kørte videre. Men da han havde kørt et Par Skridt, standsede han igen Vognen og vinkede Karlene hen til sig: »Kan I lade være at snakke noget om den Kappe, naar I kommer hen paa Gaarden?«

»Ja, det kan vi mageligt!«

»Det var rart! Men ogsaa senere — til vi har faaet at vide, hvem der har haft den paa. I kan nok begribe, hvorfor jeg beder Jer om at tie stille. Det er nemlig meget muligt, det er Brandstifteren, der har smidt den dèr. Hvad er det, I hedder — og hvor er det, I tjener?«

Karlene opgav deres eget og deres Husbondhonds Navn, som Betjenten skrev ind i sin Bog. Saa nikkede han igen og kørte videre.

Da han var kommen et Stykke bort, tog han Portrættet i den røde Konvolut op af Brystlommen paa Kappen, der laa sammenrullet i Vognen, sad lidt og betragtede det og gæmte det derefter i sin Lommebog.

Kort efter naaede Politibetjenten Brandstedet. Der var samlet en Mængde Mennesker. Kun én Sprøjte arbejdede med et stort Pumpemandskab og en halv Snes Vandbærere; men én Sprøjte var ogsaa nok — Ladebygningen med alt, hvad den indeholdt, vilde brænde ned til Grunden, om der ogsaa havde været ti Sprøjter. Alle de andre Bygninger paa Gaarden havde Tegltag, saa for dem var der ingen Fare, især da Vejret var saa stille. Kun det lille, gamle Bondehus, der laa ud mod Sidevejen, havde Straatag, og dette havde man ved vaade Tæpper, der stadig blev oversprøjtede, søgt at skærme mod Gnisterne og de store Ildlegemer, der dannedes af sammenbrændt Korn, og svævede højt op i Luften og atter langsomt dalede, stadig brændende.

Otto Lindbæk gik nede mellem Folkene og ledede Arbejdet.

Men oppe paa første Sal i Hovedbygningen, bag det lukkede Vindue, stod Fru Lindbæk, rolig og alvorlig, og betragtede, uden at forandre en Mine i det smukke, stolte

Aasyn, de mægtige Flammer og de tusind flyvende Gnister.

Ved Siden af hende stod Agnes og saa' nysgærrig og sky paa Folkene, der løb larmende og leende omkring nede i Gaarden, paa Flammehavet og paa den røde Himmel.

Pludselig opdagede hun, at Johannes Lindbæk stod nede i Gaarden og talte med sin Fætter. Hun holdt Ansigtet helt hen til Ruden og saa' i det samme paa Fru Lindbæk. Jo, Fruens Blik gik i samme Retning, hun havde set Johannes.

Nu saa' han op til de to Damer og hilste. Agnes nikkede til ham. Fru Lindbæk stod ubevægelig, som om hun ikke saa' ham.

Branden hidlokkede stadig flere og flere.

Lige med ét lød der høje Raab og en Del Mennesker stormede ud paa Vejen.

Fru Lindbæk aabnede hurtigt Vinduet og raabte ud: »Hvad er det?

»Ilden har taget fat i Jens Jensens Tag?« blev der svaret.

»Sprøjten er vel der henne?«

»Ja.«

Lidt efter kom en Del af Folkene tilbage. Ilden i det vaade Straatag var snart slukket; men Sprøjten maatte blive henne ved det lille Hus og holde sig rede, hvis en Gnist skulde fænge.

Mellem dem, der kom tilbage fra den lille Tagbrand i Husmandens Hus, saa' Agnes sin Broder; han gik i Samtale med Otto og Johannes Lindbæk, og da han kom længere ind i Gaarden, saa' han op til Vinduet, hvor hans Søster og Fru Lindbæk stod. Han hilste op til dem, vekslede endnu et Par Ord med Otto Lindbæk og gik saa derop.

Fru Lindbæk aabnede selv Døren for ham. »De er kommen tidlig op i Dag, Hr. Kandidat,« sagde hun.

»Ja, da jeg hørte, at Ilden var paa Rønnegaard, skyndte jeg mig afsted.«

»Heldigvis er der ingen Fare for levende Væsner,« vedblev Fru Lindbæk.

»Men Luerne vil dog fortære store Værdier,« sagde Vilhelm.

»Tabet bliver Brandforsikringens,« svarede Fru Lindbæk kort.

Lidt efter sagde Vilhelm: »Efter hvad jeg kan forstaa, er det en hjemløs Vandringsmand, der har søgt Ophold i Laden og ved Uforsigtighed har foraarsaget Ilden!«

Fru Lindbæk satte sig paa Stolen ved Vinduet og bad Vilhelm tage Plads paa Stolen lige over for hende. Efter at have betænkt sig lidt, sagde hun: »Det kan være, at vi har glemt at lukke Ladedøren; men Tyven kan ikke have været en fremmed Mand, eller er gaaet derind; Hunden vilde have gøet og bidt ham; det maa have været én, som Hunden kendte. Jeg vaagner altid, saa snart Hunden gøer; i Nat har den slet ikke gøet.

Morges ved Firetiden blev der banket haardt paa Jens Jensens Rude. Den, der bankede, maa være den, der har stukket Ild paa. Han synes at have haft i Sinde at lokke Husmanden, for at denne kunde gøre Brandallarm og forhindre, at nogen inde-brændte, og det lykkedes jo ogsaa. Men han løb straks sin Vej, og Jens Jensen saa' kun et Glimt af ham.

»Han kendte ham ikke?« spurgte Vilhelm.

»Jeg kaldte ham her op før og spurgte ham ud, men naar han kommer til det Punkt, staar han og famler i det, som om han véd mere, end han vil sige. Da jeg trængte haardt ind paa ham og forklarede ham, at naar Politiet tog ham i Forhør, vilde han blive nødt til at tale, derfor kunde han lige saa godt sige mig, hvad han vidste. Saa kom det frem: han syntes, at det var Herren!«

»Otto!« udbrød Vilhelm forbavset.

Agnes saa' lige saa forundret paa Fru Lindbæk. Det var første Gang, hun havde hørt den Forklaring.

»Men det var vel ikke Otto?« spurgte Vilhelm.

»Han siger nej.«

»Hvorledes kan Husmanden saa tro, at det var ham.«

»Han kendte ham paa den store Kappe.«

»Hvor er da Kappen nu?« spurgte Vilhelm.

»Borte!« svarede Fru Lindbæk. »Den er ikke til at finde. Otto mener, at han kan have hængt den ind i Laden den Dag,

han er kommen hjem fra en Køretur. Det er længe siden, han har haft den paa. Hvis det er rigtigt, saa maa den, der har været inde i Laden, taget den paa, da han gik. Men den, der har taget Kappen, den, der har stukket Laden i Brand, maa være en, der hører til her paa Gaarden, eller en, der er vant til at komme her.«

Vilhelm sad længe tavs og i dybe Tanker og saa' ud paa den brændende Bygning. »Det er en underlig Historie,« sagde han. »Har De ikke selv Mistanke til nogen?«

Fru Lindbæk smilte flygtigt, men svarede ikke.

Vilhelm vilde ikke spørge mere.

Agnes, der stadig havde staaet henne ved Vinduet og sét ud i Gaarden, udbrød nu: »Der kommer en Herre med Guldtresse om Kasketten.«

Fru Lindbæk og Vilhelm rejste sig for at se der ned.

»Det er Herredsfogdens Fuldmægtig,« sagde Fru Lindbæk. »Det er bedst, han kommer her op. Naa, nu taler Otto med ham. Jeg synes, Johannes var der nede

før; nu ser jeg ikke noget til ham. Nu kommer Politiet nok herop.«

»Saa er det maaske bedst, at jeg gaar?«

»Det er ikke nødvendigt,« svarede Fru Lindbæk.

Men Agnes trak sig alligevel tilbage til en af de andre Stuer, hvorfra hun i Ro kunde se ned paa Folkene i Gaarden. Hun havde længe søgt at faa Øje paa Johannes Lindbæk, men kunde ikke finde ham.

Lidt efter at Agnes var gaaet, aabnede Otto Lindbæk for Herredsfuldmægtigen og Betjenten.

»God Morgen, Fru Lindbæk! God Morgen, Hr. Kandidat! Undskyld, vi forstyrrer Dem saa tidligt paa Morgenstunden; men vi skulde gærne holde et lille Brandforhør, og det lader til, at det haster, for saa vidt jeg kan forstaa, er Ilden paasat. Tør jeg spørge, hvor vil De have os?«

»Her, hvis De synes,« svarede Fru Lindbæk.

»Ja, Tak — det er meget godt! Efter hvad Betjenten har meddelt mig, var Hus-

mand Jens Jensen den tørste, der opdagede Ilden.«

»Efter at Brandstifteren havde vækket ham,« bemærkede Fru Lindbæk rolig.

Fuldmægtig Bruun smilte. »Det er maaske lidt tidligt at slaa fast, at det just var Brandstifteren, der bankede paa Husmandens Rude, skønt meget taler for det. Maa jeg kalde Jens Jensen her op?«

»Vær saa god!«

»Vil De hente ham, Larsen?« sagde Bruun til Betjenten.

»Ja.« Betjenten gik.

»De kender vel de fleste af Deres Sognebørn, Hr. Kandidat?« vedblev Fuldmægtigen, idet han trak sin Tegnebog op af Brystmollommen, aabnede den langsomt og tog en gulblegrød Konvolut ud af den. I Konvoluten laa et Fotografi i Visitkortformat. Bruun rakte Billedet til Vilhelm. »Kan De sige gimmig, hvem den unge Dame er?«

Vilhelm studsede. Han saa' forbavset paa Billedet og paa Fuldmægtigen. »Jeg har aldrig set det Billede før,« sagde han.

»Det er fotograferet i Aalborg, som De

ser,« vedblev Bruun. »Det kunde altsaa godt være en Dame her fra Egnen. De kender hende ikke?«

»Jo . . . det er min Søster.«

»Virkelig?« spurgte Bruun smilende, tog atter Portrættet og betragtede det længe.

»Min Søster har for Tiden Ophold hos Fru Lindbæk,« sagde Vilhelm, »men jeg vidste ikke, hun var bleven fotograferet.«

»Jeg heller ikke,« sagde Fru Lindbæk. »Maa jeg se Billedet?« Vilhelm rakte hende Portrættet. Efter at have sét lidt paa det, viste hun det til sin Søn. »Du kender det heller ikke?«

»Nej.«

»Vær saa god, Hr. Fuldmægtig,« sagde Fru Lindbæk og rakte ham Portrættet.

I det samme kom Politibetjenten tilbage med Husmanden.

»Naa, er De der, Jens Jensen?« begyndte Hr. Bruun. »De kan jo fortælle os en hel Del om den Ildebrand? De var jo den første, der saa' den, efter at en Mand havde vækket Dem ved at banke paa Deres Rude. Mener De, Klokken var fire den Gang?«

»Ja, saadan noget var den.«

»Saa' De noget til Manden?«

»Ja — lidt?«

»Kendte De ham?«

»Nej — jeg saa' ham jo kun paa Ryggen, og der var jo ikke andet Lys end Maaneskinnet.«

»Men De kendte ham ikke paa Frakken eller paa Hatten?«

»Jeg kendte Kappen.«

»Naa, det var jo rart! Saa finder vi og saa nok Manden, der var i den. Hvem tilhører Kappen, Jens Jensen?«

Husmanden svarede ikke, men saa' spørgende paa Otto og Fru Lindbæk.

»Det er min Søns Kappe,« sagde Fruen.

»De skal ikke være bange for at tale, Jens Jensen,« bemærkede Herredsfuldmægtigen. Han henvendte sig til Otto. »Det var ikke Dem selv, der vækkede Husmanden?«

»Nej.«

»Tror De det er rigtigt, hvad han siger, at det var Deres Kappe, vedkommende havde paa?«

»Ja.«

»Tror De, han har taget den her paa Gaarden?«

»Ja.«

»Hvor?«

»Inde i Laden?«

»De véd bestemt, at De har hængt den der inde?«

»Nej — ikke bestemt — men jeg tror det — jeg har tidt hængt den der ind; det var en gammel Kappe, som jeg ikke satte stor Pris paa.«

Hr. Bruun smilte. »Den, der har taget den, synes heller ikke at have sat stor Pris paa den, siden han har kastet den i Landevejsgrøften! — Sig mig en Gang, Jens Jensen: den Mand, der havde Hr. Lindbæks Kappe paa, var han højere eller mindre end Hr. Lindbæk?«

»Samme Størrelse, synes jeg.«

Herredsfogden havde hele Tiden nedskrevet de forskællige Forklaringer. »Samme Størrelse,« gentog han sagte. Derpaa henvendte han sig atter til Otto Lindbæk: »Kan

De tænke Dem, hvorledes Dameportrættet er kommen i Deres Kappelomme?«

»Nej.«

»Saa kommer jeg vist til at tale et Par Ord med den unge Dame.«

»Skal jeg kalde paa hende?« spurgte Fru Lindbæk.

»Undskyld et Øjeblik, Frue!« sagde Hr. Bruun hurtigt. »Er den unge Dame her i Nærheden? Maaske jeg kan faa Lov til at gaa ind til hende?«

»Som De vil, Hr. Fuldmægtig,« svarede Fru Lindbæk. »Jeg tror ellers ikke, at Frk. Hansen har noget imod at svare paa Deres Spørgsmaal her.«

»Jeg tvivler ikke om det,« sagde Hr. Bruun smilende. »Skal jeg her igennem?« spurgte han og pegede paa Døren ind til Sidestuen.

»Maa jeg vise Dem Vej?« spurgte Fru Lindbæk.

»Med Fornøjelse! — Vil De følge med, Larsen!« sagde Fuldmægtigen til Betjenten.

Da Fru Lindbæk saa', at Agnes opholdt sig i den tilstødende Stue, blev hun staaende i Døren og sagde: »Frøken Hansen! Herreds-

fuldmægtigen ønsker at tale med Dem.« Derpaa trak hun sig tilbage og lukkede Døren.

Hr. Bruun gik helt hen i den modsatte Ende af Værelset, trak en Stol frem til Agnes, bad hende tage Plads og satte sig selv lige over for hende. Han talte hele Tiden i en dæmpet Tone. »Det er kun et Par ganske korte Spørgsmaal, jeg paa Embedsvegne maa rette til Dem, Frøken Hansen. Tør jeg spørge om Deres Fornavn?«

»Agnes.«

Hr. Bruun skrev Navnet. »Datter af Etatsraad Hansen i København?«

»Ja.«

»Jeg véd ikke, om De har hørt, Frk. Hansen, at man henne paa Landevejen, eller rettere sagt i Grøften, har funden en Kappe, som tilhører Otto Lindbæk?«

»Jo, Fru Lindbæk fortalte det før til min Broder.«

»I Lommen paa denne Kappe fandtes et Dameportræt, som Otto Lindbæk ikke vil vedkende sig. Det er Deres Portræt.«

»Mit?« udbrød Agnes forbavset. »Men det er jo umuligt!«

Hr. Bruun lo. »Jeg kan vise Dem det.« Han rakte Agnes Fotografiet, idet han betragtede hende skarpt. En flygtig Rødme foer over hendes Ansigt. »Ja, det er mit Portræt.«

»Har De givet Otto Lindbæk dette Billede?«

»Nej — jeg har ikke selv set det før nu.«

»Naa — De heller ikke! Der er ingen, der har set det! — De er altsaa bleven fotograferet, mens De har opholdt Dem her paa Gaarden? Var De alene inde hos Fotografen?«

»Nej — Johannes Lindbæk var med.«

»Johannes Lindbæk!« gentog Herredsfuldmægtigen og rejste sig hurtigt, gik hen til Vinduet og saa' ud. »Johannes Lindbæk var der nede før,« sagde han til Politibetjenten. »Jeg ser ham ikke nu! Gaa ned og søg efter ham — bed ham om at komme her op.« Han rev et Stykke Papir ud af sin Lommebog, skrev i Hast et Par Ord paa det og rakte det til Betjenten.

»Anhold ham, hvis han gør Modstand,«

læste Betjenten, saa' paa sin Overordnede og gik.

»Nu tror jeg ikke, jeg behøver at spørge Dem om mere foreløbig, Frøken Hansen,« sagde Herredsfuldmægtigen, bukkede for hende og gik ind i den anden Stue.

Samtalen standsede, da han kom derind, og der blev stille i Stuen, som om man ventede, at han havde noget at meddele, men han var tavs, og som for at bryde den pinlige Pavse, der blev, gik han hen til Vinduet, saa' ud i Gaarden og sagde: »Naa, nu er det hele jo snart forbi.« Da han fik Øje paa Politibetjenten, der ved at ryste paa Hovedet og vise med Haanden hen ad Vejen vilde betegne, at Johannes Lindbæk var gaaet, tog han Afsked og gik ned i Gaarden.

»Kør straks hen paa Forpagtergaarden,« sagde Herredsfuldmægtigen til Betjenten. »Det er ikke saa længe siden, han er gaaet her fra; De kan nok indhente ham undervejs. Tag ham, hvor De finder ham, og kør ham ind i Arresten.«

»Ja.«

»Selvfølgelig taler De ikke til ham om Kappen og Portrættet.«

»Nej.«

Lidt efter kørte Politibetjenten hen ad Landevejen.

Fru Lindbæk gik ind i den tilstødende Stue for at se efter Agnes. Da hun saa' hende sidde sammensunken paa en Stol henne i Hjørnet af Stuen, med Hænderne i Skødet og med forgrædte Øjne, standsede hun midt paa Gulvet.

Agnes vilde rejse sig, men Fru Lindbæk gik hen til hende.

»Bliv kun siddende,« sagde Fru Lindbæk. »De er bedrøvet? Vi er alle bedrøvede. Skal vi tale til hinanden om det, der gør os Sorg — eller vil De helst tie? Er der noget, De vil fortælle mig — om Billedet? Har De givet Johannes det Billede, Fuldmægtigen viste Dem? Det er intet Forhør — De behøver intet at sige mig, naar De ikke selv vil. Jeg spørger mest for den stakkels Drengs Skyld.«

»Jeg har ikke givet Johannes Lindbæk mit Portræt — han har selv hentet det hos

Fotografen, uden at jeg vidste noget af det. Jeg har ikke set ham, siden han sidst var her — det var den Dag, han og jeg havde været ude at køre, og det var ogsaa den Dag, han bad mig om at lade mig fotografere.«

»Den Dag forbød jeg ham at komme her.«

»Jeg kunde se paa ham, at der var noget i Vejen, da han gik. Det gør mig ondt — det er jo paa en Maade min Skyld. Hvad har han dog gjort, det stakkels Menneske? Der er saa meget, jeg ikke kan forstaa! Er han Skyld i Branden? Hvorfor har han gjort det? Er det ham, der har haft sin Fætters Kappe paa? Hvorfor har han kastet Kappen og mit Billede paa Vejen? Er det for at henlede Mistanken paa en uskyldig? Er han ond? Eller er det slet ikke ham, der har haft Kappen paa? Men Billedet? Kan han have givet mit Billede til nogen anden? Jeg kan slet ikke forstaa det hele! Politiet tror, det er ham, der har sat Ild paa! Herredsfuldmægtigen sagde til Betjenten, at han skulde hente Johannes Lindbæk — og han

skrev noget til ham paa et Stykke Papir — Johannes Lindbæk skal vist arresteres!«

»Hvis de faar ham!« sagde Fru Lindbæk med mørk og dæmpet Stemme.

»Hvorfor har han gjort det?«

»Jeg véd det ikke! Jeg har aldrig troet, han var ond eller hævngærrig,« svarede Fru Lindbæk. »Han har været letsindig — i den Grad, at Letsindigheden bliver Brøde! Han har tidt sværmet som en Myg om Lyset — han har tidt brændt sine Vinger — ingensinde saa haardt som denne Gang — han overlever det vist ikke. — Lad os gaa ind.« Hun tog Agnes ved Haanden og førte hende ind i Dagligstuen, hvor kun Otto Lindbæk og Vilhelm var tilstede. »Hun er saa bedrøvet, den Lille! Hun har ikke givet Johannes Billedet — han har bedt hende om at lade sig fotografere den Dag, hun var ude at køre med ham — og han har hentet Billedet — hun har heller ikke selv set det før i Dag.«

— — —

Imidlertid var Politibetjenten i sin lille Enspændervogn paa Vej til Forpagtergaarden.

Han vakte — som sædvanlig — en Del Opsigt og Uro blandt Folkene, da han pludselig kørte ind i Gaarden og standsede foran Forpagterboligen.

Forpagterkonen kom selv ud for at høre hvad han vilde.

»Er Sønnen hjemme?« spurgte Betjenten.

»Nej — jeg har ikke set ham i Dag,« svarede Konen. »Han er vel henne ved Ildebranden.«

»Der kommer jeg fra,« sagde Betjenten. »Han har ogsaa været der, men da vi saa vilde tale med ham, var han der ikke.«

»Véd man, hvordan Ilden er opstaaet?« spurgte Forpagterkonen.

»Nej — ikke bestemt; man mener for Resten, at den er paasat.«

»Det var dog forfærdeligt! Hvem kan have gjort det?«

»Det er ikke oplyst endnu; men man har nok en lille Mistanke.«

»Tror De da, at Johannes kan give Dem nogle Oplysninger?«

»Det maa Vorherre og Fuldmægtigen vide,« svarede Betjenten. »Naa, ja, ja, saa

møder jeg ham maaske paa Vejen. Naar han kommer hjem, saa sig til ham, om han vil gaa ind paa Herredsfogdens Kontor. Farvel!«

Betjenten var ked af, at Johannes Lindbæk ikke var hjemme. Nu skulde han vel farte om efter ham, hvis Bæstet ikke selv meldte sig paa Politikontoret, og det gjorde han Fanden ikke! Maaske stak han af, naar han hørte, man vilde have fat i ham, saa vilde han blive efterlyst, og saa vilde en anden Politikreds faa Æren af at fange Gavtyven. Det kunde jo være, han var inde i Kroen; der plejede han at komme meget i den sidste Tid, vidste Betjenten. Han kørte altsaa fra Forpagtergaarden hen til Kroen, og da han uden at spørge havde overbevist sig om, at Johannes ikke var der, kørte han tilbage til Brandstedet.

Da Betjenten atter kom til Rønnegaard, var Laden fuldstændig nedbrændt. Tilbage var kun en rygende Sten- og Grusdynge med forkullede Bjælker og Brædder.

Johannes Lindbæk var der ikke, og Be-

tjenten havde heller ikke set ham undervejs.

Nej, Johannes var gaaet hjem ad en Markvej, og da han en halv Timestid efter at Betjenten var kørt, kom hjem og fik at vide, at Politiet havde spurgt efter ham og bedt om han vilde komme ind til Herredsfuldmægtigen, spurgte han roligt: »Hvad mon han vil mig?«

»Det vidste Betjenten ikke selv; det var nok bare noget, Fuldmægtigen vilde spørge Dig om.«

»Saa er det bedst, jeg rider derind og faar at vide, hvad det er.«

»Vil Du tage Hesten med?« spurgte Moderen.

»Ja — jeg gider ikke gaa den Vej. Du er maaske bange for, at de skal beholde mig og lade Hesten løbe.«

»Gud nej, hvorfor skulde de beholde Dig? Du har jo ikke stukket Ild paa?«

Johannes svarede ikke. Lidt efter gik han op paa sit eget Værelse, der kun var tarveligt udstyret, som et almindeligt Karlekammer. Der var en gulmalet Træseng, et

gult Klædeskab, et malet Bord og et Par Stole. Ved Væggen lige over for Sengen stod en brunmalet Trækasse, hvis Laag var lukket ved en Hængelaas.

Han lagde sig paa Knæ foran Kassen, aabnede Hængelaasen og Laaget. Kassen var fuld af Klædningsstykker, nogle Bøger, en Del illustrerede Blade, en Pakke med Breve og Papirer. Denne Pakke tog han op og lagde den paa Gulvet foran Kassen. Saa søgte han længer nede under noget Tøj og trak en Rytterpistol frem. Han undersøgte Hanen og lagde derefter Vaabnet paa Gulvet ved Siden af Brevpakken. I et Hjørne af Kassen fandt han tre Kugler, som han puttede i sin Bukselomme.

Derefter rejste han sig, fik fat i et Baand og bandt Pistolen fast om Livet saaledes, at den ikke kunde ses.

Han tog Brevpakken op fra Gulvet, trak en Stol hen til Kassen, satte sig paa den og begyndte at læse i Papirerne.

Saa fik han fat i en blegrød Konvolut med Fotografier. Alle de andre Papirer lagde han ned i Kassen og sad nu og be-

tragtede Agnes' Billede alvorligt, længe, som om han for sidste Gang rigtig vilde indprente sig hendes Træk, disse barnlige Øjne, der havde smilet til ham eller ængstelig vendt sig fra ham, da han gjorde sine halsbrækkende Kunster paa Hesten. Men hun stod for højt for ham! Etatsraadsdatteren vilde han, Bonden, Dragonkorporalen aldrig kunne naa!

Han lagde Billederne i den blegrøde Konvolut hen paa Bordet.

Saa tog han atter Pakken med Brevene. Et efter et aabnede han dem, saa' hvad de indeholdt, læste et Par Linier i dem eller hele Brevet, knugede dem sammen i Haanden og kastede dem ned paa Gulvet; nogle af dem kastede han ned i Kassen. Saa fik han fat et Brev, som han gennemlæste langsomt fra først til sidst, som om det var et gammelt Brev, han for længe siden havde glemt, men som nu fik ham til at tænke paa en Tid, da han havde følt sig tiltrukken af en smuk ung Pige; det var det første Brev fra Johanne, der barnlig-glad og jublende fortalte ham, at hun paa Søndag vilde vente

paa ham i Krohaven. Han knugede Brevet sammen og kastede det paa Gulvet. Det var et af de Breve, der skulde brændes. Han havde gæmt det saa længe; det var ikke nødvendigt, at andre fik det at se, naar han var borte. Nu skulde hun faa Hævn, den stakkels Pige, der endnu sonede sin Brøde paa et uhyggeligt Sted, hvor Sol og Vind var stænget ude, hvor hendes friske røde Kinder vilde blegne, hvor hendes lette Sind vilde blive tungt, hvor hendes Blikke vilde blive sky, hvor Smilet vilde dø. Retten vilde dømme ham til Fængsel og til at erstatte den brændte Lade med adskillige tusind Kroner — hvis Retten fik fat i ham; men han vilde komme Retten i Forkøbet og dømme sig selv til Døden. Ingen vilde sørge over ham, undtagen hans gamle Moder — maaske hans Fader; men saa maatte de Gamle trøste sig med, at det blev den sidste Sorg, deres Dreng voldte dem.

Han rejste sig, samlede Papirkuglerne op fra Gulvet, kastede dem ind i Kakkelovnen og tændte Ild i dem.

Saa gik han hen til Bordet og saa' paa

Portrættet i den blegrøde Konvolut. Det var dette Billede, der havde røbet ham!

Nu var det bedst at komme afsted!

Hans Moder var alene nede i Stuen.

»Nu gaar jeg! Farvel, Moder!« Hans Stemme rystede lidt, da han sagde Moderen det sidste Farvel. »Skulde jeg ikke komme igen . . . i Dag eller i Morgen . . . saa skal Du ikke tage Dig det nær. Naar man først kommer i Besøg hos Politiet, véd man aldrig, hvor naar man faar Lov til at gaa igen.«

»Min Gud, Barn! hvorfor skulde de beholde Dig? Du har jo ikke gjort noget.«

»Det maa Politiet vel tro, siden de sender Bud efter mig, og saa er det ikke sikkert, de straks tror mig, fordi jeg siger nej. En maa jo have sat Ild i Laden, man kan lige saa godt mistænke mig som enhver anden.«

»Hvad er det for Snak, Johannes! Du gør mig helt forskrækket! Var Du da ikke hjemme i Nat?«

»Du skal ikke være forskrækket, Moder, Politiet skal ikke komme til at krumme et Haar paa mit Hoved! Farvel Moder!« Han

slyngede sine Arme om hende og kyssede hende voldsomt to, tre Gange.

»Johannes!« Hun vilde holde ham tilbage, men han smuttede fra hende og styrtede ud i Stalden.

Lidt efter red han ud af Gaarden,

Hans Moder stod i Døren og kaldte ængsteligt paa ham. »Johannes!«

Han svingede med Hatten og red bort. I rask Trav red han hen ad Landevejen. Han følte efter Pistolen og efter Kuglerne. Inden Dagen var omme skulde en af disse Kugler som et Punktum slutte hans Livshistorie.

Da han var kommen et godt Stykke bort fra Hjemmet, sagtnede han sit hastige Ridt; han havde jo i Grunden ikke noget at haste efter! Førend i Morgen vilde man vel ikke mærke, at han var flygtet, førend i Morgen vilde der vel ikke blive telefoneret eller telegraferet efter ham! Livet havde ikke mere nogen Tillokkelse for ham, og dog hang han ved det, vilde udskyde Døden saa længe som muligt. Hvor roligt han end havde siddet der hjemme og gennemset de gamle

Papirer, hvor tilsyneladende rolig han havde taget Afsked med Moderen, var han dog angst for Døden, saa forfærdelig angst, og Dødsangsten voksede, jo mere Dødsøjeblikket nærmede sig. Men han var endnu mere angst for at komme i Politiets Magt og blive kastet i Fængsel! Han havde lidt saa meget, da de dømte Johanne ind i Forbedringshuset. Ham skulde Politiet ikke faa fat i!

Da han var kommen en halvanden Mil bort fra Forpagtergaarden, kom han til en Kro. Her standsede han sin Hest, satte den ind i Stalden og gik selv ind i Krostuen. Han forlangte en Kaffepunch, tog en Avis og lod som om han læste i den, men han tænkte paa helt andre Ting end dem, der stod omtalt i Avisen. Et Par Timer blev han i Kroen og drak i den Tid ikke andet end sort Kaffe og Rom. Han talte ikke med nogen af de andre Gæster, der kom og gik, mens han var der.

Endelig rejste han sig og betalte, hvad han havde faaet.

»Kan Du ikke lade en Karl ride min

Hest hjem til Søren Lindbæk?« sagde han til Værten.

»Det kan jeg vel nok! Hvorfor kan Du for Resten ikke selv gøre det?«

»Fordi jeg ikke skal hjem. Der er en Tokrone for Hesten og til Karlen, saa kan Du jo nok sørge for, at Hesten kommer godt hjem.«

»Det skal jeg nok.«

»Farvel.«

»Farvel, Johannes Lindbæk, og god Fornøjelse eller Lykke paa Rejsen, hvad jeg nu skal sige.«

»Ja — Tak for det! Det skal ellers ikke være nogen Lystrejse,« svarede Johannes.

Han gik ind i Stalden og hen til Hesten, han klappede den og lænede sit Hoved til dens Hals. »Saa ser Du mig ikke mere, min gamle Dreng, nej, Du gør ikke! Tror Du, Du vil komme til at savne mig? Vi har dog gjort mange lystige Ture sammen! Maaske var det rigtigst, at Du gik med mig! Du er vel ikke saa bange for en Kugle som jeg? Aa, jeg er en stor Kujon! — Nej, løb Du kun hjem hos de Gamle, der gør

Du mere Nytte end jeg!« Han blev ved at klappe Hestens Hals og Hoved og glattede dens Manke med Fingrene.

Endelig gik han.

En halv Times Gang fra Kroen er der en Skov med en Mose og en Aa, der løber ud i Limfjorden.

Han gik ind i Skoven. Jordbunden var vaad og leret, Himlen var graa, Luften tung og klam, alt saa' saa trist ud. Her kunde man nok gaa længe, uden at møde nogen, her kunde man ligge længe, inden man blev funden! Men her maatte det jo være! Der var ingen Udvej, naar han ikke vilde lade sig fange af Politiet, lade sig kaste i Fængsel, lade sig tage i Forhør og fortælle, hvorfor han havde siddet paa Kroen og drukket saa tæt, at han ikke kunde finde hjem, men havde sovet Rusen ud i Rønnegaards Ladebygning! Vilde man tro, at det kun var for at se hvad Klokken var og for at se paa det Billede, han bar i Brystlommen, og som han vel saa' paa hundrede Gange om Dagen, at han havde strøget den Tændstik, der havde tændt Ild i Høet? — Enten

man vilde tro ham eller ej, vilde han ikke lade sig fange og ikke fortælle alt dette, som ikke kom nogen ved.

Han blev ved at gaa dybere og dybere ind i Skoven. Mørket begyndte at falde paa, og Tusmørket varede kun saa kort. Han trak Vejret tungt og stønnede — han syntes selv det lød saa uhyggeligt. Han saa' sig ængstelig om, som om han var bange for at gaa her alene. Saa tog han sin Pistol frem, ladede den og gik videre.

Lidt efter lød et Skud. Ingen hørte det korte Tordenskrald eller Vingesuset af den Flok Krager, det skræmmede op. Et Øjeblik efter var der stille i Skoven som før.

Der var gaaet tre Dage siden Rønnegaards Ladebygning var nedbrændt og siden Johannes Lindbæk var forsvunden. Nu vidste alle, at det var ham, der havde stukket Ild paa sin Tantes Ladebygning, og det Rygte fløj ud, at han havde gjort det for at hævne sig, fordi Tanten havde forbudt ham at komme

paa Rønnegaard, saa længe den unge Dame fra København opholdt sig der.

Politiet søgte efter ham overalt; der blev telefoneret og telegraferet og han var bleven efterlyst i Politiets eget Blad, havde Betjenten fortalt; men endnu havde man ikke faaet fat i ham.

Man vilde nok faa fat i ham en Gang, mente Folk; han kunde da ikke være kommen saa langt bort.

Agnes gik og frygtede for at høre den Nyhed, at nu havde Politiet fanget Johannes Lindbæk.

Fru Lindbæk nærede ikke en saadan Frygt. »De faar ham aldrig!« sagde hun til sin Søn.

»Hvorfor tror Du ikke, de faar ham?« spurgte Otto.

»Fordi han ikke mere er levende!«

Fru Lindbæk var mere tavs og alvorlig end hun plejede. Hvis det var Hævn imod hende, der havde drevet Johannes til Forbrydelsen, saa vilde hun tilgive ham, fordi hun holdt mere af ham end han anede; men den unge Pige, der var hendes Gæst, havde

hun været nødt til at beskytte. Han var jo saa varmblodig og saa letsindig.

Saa vidt Politiet havde faaet at vide var Kromanden i Nærheden af Skoven den sidste, der havde talt med ham.

Lige en Uge efter Branden — det var Søndag før Jul — fandt to Piger, der tjente paa en nærliggende Gaard, og som gik gennem Skoven for at komme hjem til deres Forældre, Johannes Lindbæks Lig.

Dagen efter rejste Agnes hjem. Ingen bad hende mere om at blive Julen over; det vilde jo blive en trist Jul i Rønnegaard.

XIII.

Truende Skyer.

»Jo saagu' skal vi i Skoven paa Søndag! Det er da kun Pinse en Gang om Aaret, og jeg kan ikke huske nogen Pinse, hvor vi ikke har haft Familietur til Skoven, selv om vi ikke er kommen længer end til Klampenborg, Eremitagen og Raadvad.«

Det var Bogbinderen Carl Jensen, der holdt denne lille Tale som Svar paa en Bemærkning fra hans Søster.

Carl havde i længere Tid gaaet og talt med sin Kone, sin Moder og Søster, Svigerfaderen, Svoger Poul og Billedskærer Mortensen om, at de maatte have en Skovtur første Pinsedag; den skulde begynde fra Morgenstunden, og saa maatte de se at komme

lidt længer bort end sædvanlig. Karen havde hidtil sagt, at hun ikke kunde give et bestemt Svar, da hun havde lovet Grosserer Lund at komme ud til dem i Skodsborg, og Carl vilde særlig gærne have sin Søster med. Han var derfor i Dag, Søndag før Pinse, sammen med sin Kone gaaet hjem til sin Moder i Istedgade, for at faa rigtig Besked paa Skovturen. Med alle de andre var han bleven enige. Begge Portnerfolkene og Poul tog med; Billedskærer Mortensen fulgte jo sin Ven Bogbinderen i Tykt og Tyndt; ham behøvede man ikke engang at spørge om, hvad han vilde. Saa var der kun Fru Jensen og Karen tilbage; men Fru Jensen vilde kun, hvad Karen vilde, og Karen vidste ikke selv, hvad hun vilde.

»Pinsesøndag betragter jeg som den egentlige rigtige Sommerdag,« vedblev Carl, »og det skulde da være underligt, om Familien ikke kunde enes om at fejre den. I Julen var vi delt i to Partier; det var vel nærmest, fordi vore Stuer er saa smaa, men ude i Skoven er der da Plads nok, skulde jeg tro.«

»Aa, Karen tager nok med,« sagde

Laura, »og saa tager Svigermoder ogsaa med.«

»Ja, Moder kan jo i alt Fald godt tage med,« sagde Karen, »og det er der jo saa meget mere Grund til, hvis Fru Lund skulde sende Bud efter mig, og jeg skulde blive nødt til at tage ud til Skodsborg, som jeg har lovet. Men det kan jo være, der ikke kommer Bud. Hvornaar har I tænkt paa at tage afsted?«

»Klokken otte, ni, ti — det kan vi altid blive enige om — med Toget til Lyngby,« svarede Carl.

»Saa kommer man til at staa og vente en Time eller mere i Trængsel ude paa Vejen,« sagde Karen.

»Ja, det er sandt nok; men det kan jo ikke være anderledes! Det er ikke saadan, naar hele Byen vil samme Vej ud. Men naar vi er kommen ud over det, og vi først er kommen ud i Landet, saa . . .«

»Saa er det lige saa svært at komme hjem om Aftenen,« afbrød Karen ham.

»Nej, gu' er det ej! Jeg har opdaget en Jærnbanestation, hvor man let kan komme

hjem fra, selv om der er Trængsel ved alle andre Jærnbanestationer, og det er Holte.«

»Ja, ja,« sagde Karen smilende og med et lille Suk, »hvis Grosserer Lund ikke henter mig, skal jeg nok stille paa Søndag i Trængslen udenfor Jærnbanestationen.«

»I kan tro, det skal blive en rask Skovtur, det skal Mortensen og jeg nok sørge for«, sagde Carl. »Det er bedst at tage Sommerglæderne, naar man kan faa dem; det er ikke sikkert, at Sommeren bliver saa rar; der begynder at trække nogle truende Skyer op.«

»Hvad vil det sige?« spurgte Laura.

»Det vil sige, at der kan blive lidt at bestille og meget at give Penge ud til,« svarede hendes Mand. »De jydske Snedkersvende gaar jo og strejker og kan ikke blive enig med Mestrene. Nu lister der sig nogle Rygter om — ganske sagte paa Hosesokker — og de gaar ud paa, at hvis de jydske Snedkersvende ikke falder til Patten, saa bliver der Lock-out over hele Linien.«

»Det bliver jo rart!« sagde Laura. Det

er med Kniberi, vi kan faa Pengene til at slaa til nu!«

»Endnu er det jo bare et Rygte, Laura! Maaske det gaar i sin Mo'er igen.«

Lidt senere, da Karen og Laura kom til at sidde og tale sammen, spurgte Karen: »Ser Du nogensinde noget til Frøken Hansen?«

»Jeg tror, jeg har set hende en Gang, efter at hun kom hjem fra Jylland,« svarede Laura, »og det var endda lige efter at hun var kommen, en af Juledagene, og jeg talte ikke med hende. Nej, jeg kommer jo kun saa sjældent hjem til de Gamle, og aldrig uden om Aftenen. Men kun kommer en Gang imellem ind til Moder og sidder og snakker med hende. Hun er jo i Grunden saa rar. Moder synes, hun har forandret sig meget, siden hun var i Jylland; hun taler saa fornuftigt og saa alvorligt, som om hun var en gammel Pige.«

Karen smilte. »Det er maaske fordi hun oplevede saa meget der ovre.«

»Naa — Du mener Ildebranden og Selvmordet? Ja, det har hun fortalt Moder 'en

hel Del om. Det var jo en Nevø af Gaardens Ejerinde, der stak Ild paa, fordi hans Tante forbød ham at komme der, saa længe Agnes var der.«

»Syntes han da godt om Agnes?« spurgte Karen.

»Ja — det gjorde han nok. Han gik med hendes Portræt i sin Frakkelomme; Frakken eller Kappen, hvad det nu var, havde han lagt fra sig, det var derved man opdagede ham, og saa skød han sig.«

»Det var trist!«

»Naa, Laura, nu maa vi nok se at komme videre,« sagde Carl.

»Bliver I ikke til Aften?« spurgte hans Moder.

»Nej, vi har lovet at komme ud til Svigerfader,« svarede Carl. »Men I kan jo tage med.«

»Aa ja, gør det!« skyndte Laura sig at tilføje. »Fa'er og Mo'er vil blive glade ved at se Jer, og det er meget længe siden, I har været ude hos dem.«

»Hvad siger Du, Karen?« spurgte Moderen.

»Gaa Du kun med, hvis Du har Lyst,« svarede Karen.

»Nej — alene vil jeg ikke gaa.«

»Du kunde ogsaa gærne gaa med der ud for en Gangs Skyld,« sagde Laura til Karen. »Du behøver ikke at være bange for at træffe gamle Bekendte paa den Tid.«

Karen lo. »Hvad mener Du med gamle Bekendte? Etatsraaden eller Frk. Hansen? Dem er jeg saamænd ikke bange for. Jeg tænker ikke, at de og jeg er Uvenner.«

»Vil Du saa følge med, Karen!« sagde hendes Broder.

Karen gjorde ikke videre Modstand, og et Kvarterstid senere var hele Familien paa Vej til Portnerfolkene paa Frederiksberg.

Pinsemorgen var Carl Jensen meget tidlig oppe — Klokken var vist ikke fem. Han kiggede ned paa Gaden. Der var allerede mange Folk, der gik Morgentur; de skulde vel bare ud paa Frederiksbergbakke og se Solen danse! Det saa' jo ud som om

det havde regnet i Nat! Brostenene var jo fugtige! Naa, saa støvede det ikke saa meget der ude paa Vejene. Han saa' op i Luften og kløede sig i Nakken. Himlen var jo nok klar, men der var dog mange graa Skyer hist og her. Det vilde vist blive Bygevejr! Naa, saa maatte man se at krybe i Skjul, naar Bygerne kom. Det var dog bedst at tage Paraply med.

Efter at have anstillet disse Betragtninger, gik han hen og vækkede sin Kone.

»Laura! Klokken er mange! Skal Du ikke op? Jeg har sat Vand over.«

»Lad mig saa bare ligge til Vandet koger.«

Carl gik ud i Køkkenet og børstede sine egne og sin Kones Sko. Han var egentlig slet ikke i Feststemning; men det var ikke saa underligt. Han sukkede endog flere Gange, første Gang, da han saa' paa sin Kones Sko: hun levede ikke paa nogen stor Fod, det var Synd at sige, men det var fælt, saa hun sled sine Hæle skæve! Det var lige saa godt at rive den halve Flik af! Han fik fat i en Skruetrækker og en Knivtang — et

Par raske Ryk, og saa var Hælene paa Lauras Sko igen lige — saa længe det varede. Saa sukkede han igen ved at se op paa Himlen: de saa' rigtignok noget truende ud, de graa Skyer! Men de var dog for intet at regne mod de truende Skyer, Fabrikanterne havde sat i Bevægelse! De kunde nok kaste nogle anderledes Skygger for Solen og formørke Arbejdernes Pinseglæde! Tredive tusinde Arbejdere vilde blive arbejdsløse paa Onsdag Morgen! Med Hustruer og Børn kunde man godt regne hundrede tusinde, der skulde underkues ved Sult! Hundrede tusinde!

Saa, nu kogte Vandet til Kaffe! Aa skidt, lad hende ligge lidt endnu! Saa vilde han selv lave Kaffe, og mens den stod og trak i Kanden, vilde han stikke ned og købe et Par Stykker Wienerbrød, og saa vilde han give hende Kaffe paa Sengen. Det var første Gang i al den Tid, han havde været gift med hende; men det var nok ogsaa første Gang, han havde været oppe førend hun!

Han smuttede forsigtigt ned ad Køkken-

trappen, for at Laura ikke skulde mærke, han gik ned, lige saa forsigtigt op igen, da han havde været ovre hos Bageren; han skænkede Kaffe, satte Kopper, Sukkerskaal, Flødekande og Brød paa en lille Bakke og bar den ind til hende.

»Laura! Her er Kaffe!«

Hun rejste sig forvirret op i Sengen, saa' forbavset paa sin Mand og paa den dampende Kaffe og rødmede helt ned paa Halsen. »Har Du lavet Kaffe — og været efter Brød? Du gør mig jo helt flov! Tak skal Du have, min Ven! — Hvordan er Vejret?«

»Aa, det er slet ikke saa straalende, men det regner da ikke.«

»Jeg skal snart være færdig! Det, vi skal have med, pakkede jeg i Aftes. Kan Du ikke gaa ud og skære noget Rugbrød og Sigtebrød?«

»Jo.«

»Hvad er Klokken?«

»Klokken er seks; men bliver vi tids nok færdig, saa gaar vi hjem og tager Moder og Karen med, for dem er jeg mest bange for.«

Carl var ualmindelig hjælpsom og med-

gørlig i Dag; han skar Brød, han kogte Æg og han pakkede ind. Derfor var Klokken heller ikke mere end syv, da de gik ud ad deres Gadedør. Der var ogsaa Tid nok til at gaa hjem og hente Carls Moder og Søster.

De kom i rette Tid til Jærnbanestationen, Portnerfamilien var endnu ikke kommen, men Carl stillede sig ikke desmindre op i Rækken, i Haab om, at den vilde komme imens; men da efter den halve Times Forløb det blev hans Tur at faa Billet, var endnu hverken Svigerforældre eller Svoger kommen.

Uagtet det var en høj Helligdag, udstødte Bogbinderen en lille Ed, idet han traadte ud af første Række og stillede sig op i sidste; han vilde ikke købe Billeter til Svigerforældrene, naar han ikke vidste, om de kom.

Da han efter en ny halv Times Forløb atter stod ved Billetkontoret, var de Gamle endnu ikke komne. Men nu vilde han ikke være til Grin længer! Han gik med lange Skridt hen og satte sig paa en Bænk, saa kunde Mortensen stille sig op, hvis han havde Lyst. Og da Mortensen var en skikkelig

Fyr, stillede han sig op, og da hans Tur kom købte han Billetter baade til de nærværende og de fraværende.

Endelig kom Portnerfamilien, og saa kunde man stille sig op bag den uhyre Menneskemængde, der havde staaet paa Vejen udenfor Jærnbanestationen og ventet — Gud véd hvor længe. Et Par Politibetjente gik og holdt Orden paa de mere eller mindre utaalmodige, rejselystne Københavnere og passede paa, at ingen af dem snød og sneg sig ind i de første Rækker, naar deres Plads var i de sidste.

Da Carl Jensen og hans lille Selskab havde staaet og trippet paa én Plet en halv Time, blev Laagen i Rækværket aabnet og Folk stormede ind paa Jærnbaneterrænet. Ungdommen jublede, Børnene skreg, de Gamle, der blev trykket og traadt over Tæerne, bandede. Om det og saa kun gik lidt hurtigere end med Sneglefart, naaede Bogbinderen og hans Venner dog at komme helt hen til Laagen, da den blev smækket i lige for Næsen af ham.

»Vi er heldige i Dag!« sagde han. »Vi kommer stadigvæk en Time for sent!« Det blev

dog straks oplyst, at der kun var tre Kvarter til det næste Togs Afgang.

Tre Kvarter! Portnerkonen begyndte allerede at faa Værk i alle Lemmer; skulde hun staa tre Kvarter endnu, vilde hun daane og segne.

»I kunde lade være med at komme saa sent!« brummede Carl. »Vi kunde have været der ude for længe siden, var I kommen i rette Tid.«

Ti Minuter efter gik Toget.

»Nu har vi jo staaet her et Kvarter; har vi nu en halv Time igen?« spurgte Portnerkonen.

Poul saa' paa sit Uhr. »Nej, nu først begynder de tre Kvarter; men vi slipper nok ind, naar der er gaaet en halv Time.«

Portnerkonen begyndte at gøre nogle Svømmeøvelser med Armene, idet hun lagde Hænderne sammen, borede dem ind imellem en Tjenestepige og en Militærarbejder, slog Armene ud, for at skille de to Kærestefolk ad og selv at slippe gennem den Aabning, hun derved frembragte.

»Hvad er det nu?« spurgte Carl.

»Jeg vil hjem!«

Han tog et Tag i sin Svigermoder og trak hende tilbage. »Lad os nu bare være her!« Han kaldte paa en Jærnbanemand, der opholdt sig i Nærheden af Laagen. »Hør! Her er en gammel Kone, der faar ondt; kan hun ikke faa Lov til at slippe inden for?«

»Jo — hiv hende her over!«

»Hiv,« gentog Carl, »hun er ikke saadan til at hive med! Det er min Svigermoder — hun vejer halvandet hundrede Pund!«

Manden med de blanke Knapper lo og aabnede Laagen. »Kom saa!«

»Gaa nu ind og sæt Dig i Trillebøren!« hviskede Carl til sin Svigermoder. »Husk paa, Du har ondt; hvis han vil traktere med et Glas Vand, tog saa bare imod det.«

Saaledes fik Portnerkonen Plads i en kommunal Trillebør, mens hendes Familie maatte staa og holde Pinen ud endnu en halv Time.

»Det er godt, Solen ikke brænder saa stærkt i Dag,« sagde en ældre tyk Dame idet hun med sit Lommetørklæde vidskede Svedperlerne af sin Pande.

Alle, der havde hørt Damens fornuftige Bemærkning, saa' op mod den graa Himmel og søgte forgæves at faa Øje paa Solen.

Endelig blev Laagen igen aabnet og Folkemængden strømmede ind. I Løbet af et Par Minuter var alle Vognene fyldte, Kreaturvognene medregnede.

»Lad mig sidde ved Vinduet,« sagde Laura, der var kommen sidst ind i Kupeen, og den godmodige Bogbinder maatte vige Pladsen for hende.

Saa kom det lange Tog i Fart.

»Folk er egentlig gale, at gøre saa mange Anstrængelser for at komme i Skoven, naar Vejret ser saa truende ud,« sagde en fornuftig Moder til sin voksne Datter. »Men hvor skal de gaa hen, naar der er lukket for alle Forlystelser?«

»Det kunde være Sjov at faa at vide, om der kommer mange Folk i Kirke Pinsesøndag,« sagde Carl Jensen til Mortensen.

»Jeg vilde da skamme mig for at gaa i Kirke Pinsesøndag,« sagde en rask Svend, som sad henne ved det andet Kupévindue, og som slet ikke hørte med til Selskabet,

hvorfor Laura ogsaa syntes det var underligt, han vilde blande sig i Samtalen. »At gaa i Kirke Pinsesøndag er det samme som at gaa paa Værtshus Juleaften: alle, der ser En, vil tro, at man ikke har andre Steder at gaa hen. Med Forlov at spørge, er der nogen af den ærede Forsamling, der har været i Kirke Pinsesøndag?«

Ingen svarede; de fleste følte sig vist fornærmede over dette Spørgsmaal.

Saa stak en Skoledreng sin Slikkepot i Vejret. »Det har jeg!«

»Har Du? Var der nogle Folk i Kirken?«

»Det véd jeg ikke; jeg saa' ikke der ned. Min Fader traadte Bælgen, og jeg var oppe for at holde ham med Selskab.«

Nu spurgte Damen, der havde begyndt Samtalen med at tale om det daarlige Vejr: »Hvad vil det sige, min rare Dreng, at din Fader traadte Bælgen?«

»Gud, Moder, véd Du ikke det?« spurgte hendes Datter rødmende.

»Det vil sige, at min Fader er Bælgetræ'er,« forklarede Drengen, »og Bælgen,

det er saadan en stor Puster, der blæser i Orgelpiberne.«

»Det er længe siden, jeg har hørt saadan en god Forklaring,« sagde den raske Svend. »Hvor gaar Du i Skole?«

»I Suhmsgade,« svarede Drengen.

»Det tænkte jeg nok!«

»Nu regner det!« sagde Laura.

»Ja, det maatte vi jo vente,« svarede hendes Moder.

»Det holder maaske nok op inden vi kommer til Lyngby,« mente Carl, der gærne vilde se alt i det bedste Lys.

Men Regnen varede ved, en fin, tæt Regn, og da man steg ud ved Stationen, var Vejene gennemblødte.

»De tørrer nok, naar Solen kommer frem,« sagde Carl. »Kan I se, der er nogle blaa Pletter der oppe paa Himlen.«

»Ja, der er et Par Huller i Skyerne,« bemærkede Mortensen tørt, »men jeg synes de lukker sig som et Par søvnige Øjne.«

Oppe ved Lottenborg var der ikke hyggeligt, Borde og Bænke var vaade og Træerne dryppede.

Carl fik en Opvarter til at tørre af med en stor Klud, og saa lejrede Familien sig alligevel om et Bord i det Grønne. En Dug blev bredt ud og Frokosten sat frem.

»Det kunde være rart at have en Paraply over sig,« sagde Laura.

»Nu regner det jo ikke mere,« svarede hendes Fader.

»Nej — men det drypper fra Træerne.«

»Véd Du hvad, Mortensen, i Dag skal vi ikke spare paa Akvaviten,« sagde Carl, idet han skænkede i Snapseglassene. »Skal vi være fugtige udvendig, er det bedst, vi ogsaa bliver lidt fugtige indvendig. Det kunde være bleven en glimrende Dag i Dag, naar der bare havde været lidt mere Solskin og man ikke havde den skidt Lock-out at gaa og tænke paa. Paa Onsdag Morgen bliver tredive tusind Mennesker arbejdsløse, og regner man de Koner og Børn og gamle Forældre med, som disse tredive tusind Arbejdere har at forsørge, saa bliver det et Forsøg paa at gøre hundrede tusind Mennesker brødløse. — Hvad kigger Du efter,

Svigerfader? Har Du set vores Lammehoved?«

Poul havde siddet og regnet et Stykke ud, mens han fiskede et Par benløse Sild op af en Daase. »Hundrede tusind Mennesker!« sagde han. »Det vil sige det samme, som om man vilde tage Arbejdet fra hver eneste Sjæl i de fem største jydske Byer.«

»Det var dog forfærdeligt!« udbrød Laura. »Hvad er det for Byer?«

»Aarhus, Aalborg, Horsens, Randers og Fredericia,« svarede Poul. »De har vel tilsammen syv og halvfems tusind Indbyggere; vi kan altsaa godt tage Nykøbing paa Mors med.«

»Det er da godt, Du ikke bliver arbejdsløs,« sagde Laura til sin Mand.

»Aa,« svarede Carl, »Sommeren hører jo ikke til Bogbindernes bedste Tid, og det vi tjener, maa vi jo dele med dem, der ikke tjener noget.«

»Men hvor tør Mestrene gøre saa mange Mennesker ulykkelige?« spurgte Portnerkonen.

»Ja — Loven forbyder jo ikke en Mand

at lukke sit Værksted,« svarede Poul. »Etatsraaden vil ogsaa lukke sin Fabrik. Det er ikke Smaamestrene, de, der sidder med en, to, tre Svende, som laver denne Udsmidning, det er Fabrikanterne, Direktørerne for Aktieselskaberne, de store Bygningshaandværksmestre; men Smaamestrene er nødt til at være med. En Gang om kortere eller længere Tid bliver de alligevel slugt af den store Haj, der kaldes Aktiekapitalen, men de vil værge om det, de kalder deres Selvstændighed, saa længe som muligt. Det er det gale ved det, at der er saa mange, der skal tjene paa Arbejderens Arbejde. Jeg vil ikke tale om Mellemhandlerne, Agenterne, der rejser rundt og foreviser Varen, tager mod Bestillinger, og altsaa faar sin Del af Fortjenesten, som han dog gør noget Arbejde for. Men Aktionærerne gør slet intet Arbejde; de stikker bare nogle Penge ind i Forretningen, lønner en Direktør, der kan presse saa megen Saft som mulig ud af Citronen, og modtager deres Udbytte, som kun kan fremkomme ved, enten at Arbejderen ikke selv faar saa meget, som han

virkelig har fortjent, eller at Kunden maa betale mere for Varen, end den virkelig er værd. Jeg kan allerbedst forklare dette ved et Billede, som vi alle har set. Der spilles et godt Stykke paa det kongelige eller et af de andre Teatre; man véd, det vil skaffe fuldt Hus, og man véd, hvad Billetterne koster til forhøjet Pris. Men nogle Folk, som med et alt for pænt Ord kaldes Billetgrosserere, opkøber Billetterne, sælger hver enkelt en eller to Kroner dyrere end dens virkelige Værdi og snylter sig saaledes til en Fortjeneste.«

»Det er ikke første Gang, jeg har undret mig over, Svoger, at Du er meget bedre inde i Sagerne end en anden, og Du er dog ikke Haandværker og er ikke i nogen Fagforening. Maa jeg klinke med Dig!« Carl rejste sig op og stødte sit Snapseglas mod Svogerens.

Poul smilte. »Aa — naar man vil forstaa det.«

»Ja, det er det rigtige Ord! Du kan tro, der er mange, der godt forstaar det, men ikke vil!«

»Men hvorfor skal saa mange Mennesker gøres ledige?« spurgte Fru Jensen.

»Det skal jeg sige Dig, Moder,« svarede Carl, »det er fordi Mestrene, de store Mestre, vil være ene om at bestemme Arbejdsforholdene; de vil have Værkstedsreglementer, som gør Arbejderne til lige saa villieløse Redskaber som Maskinerne.«

»Nu bliver det jo godt Vejr!« udbrød Laura.

»Det er jo d e t, jeg hele Tiden har sagt,« svarede Carl. »Skal vi drikke Kafle her eller paa Ørholm?«

»Lad os kun drikke Kaffe her,« sagde Poul. »Der er slet ikke saa kort til Ørholm, at vi nok kan trænge til lidt at styrke os paa, naar vi kommer dertil.«

»Det er rigtigt. Vil Du bestille Kaffe, Mortensen! I skal se, det skal blive en rask Tur!«

Efter Frokosten vandrede det lille Selskab gennem Slotsparken og langs Mølleaaen til Brede.

Karen havde været noget tavs undervejs. Nu var hun kommen til at gaa alene paa

den smukke Spaseresti, der fører op til Klædefabriken.

Pludselig saa' hun Poul ved Siden af sig. Hun havde kun hilst paa ham om Morgenen, ellers havde hun ikke talt ti Ord med ham paa hele Turen.

»Her er smukt,« sagde han og pegede ud over Aaen.

»Ja,« svarede hun, »det er kun Skade, at Vejret ikke er saa smukt.«

Tavse gik de et lille Stykke ved Siden af hinanden og naaede Klædefabriken.

»De har sat Dem godt ind i Socialdemokraternes Lære,« sagde hun.

»Det maa man, naar man vil følge med,« svarede han. »Socialismen er Fremtidens Regeringsform.«

»Jeg forstaar mig saa lidt paa Politik,« sagde Karen, »Politik har aldrig interesseret mig. Men jeg tror, at hvis tredive tusind Mennesker bliver gjort arbejdsløse paa Onsdag, saa vil der blive mange flere Socialdemokrater, end der før har været, saa tvinges jo ligefrem Arbejderne og hele den ubemidlede Borgerstand til at slutte sig

sammen, ja saa vil jeg vist ogsaa blive Socialdemokrat. For det er vel ikke Meningen, at sprænge Partiet?«

Poul Meyer lo. »Jeg synes, det vilde være en Fornærmelse mod Etatsraaden og hans Kolleger at tro, de kan være saa enfoldige.«

Karen saa' alvorlig og spørgende paa ham.

Nu begyndte det atter at regne. Karen løb hen til sin Moder for at søge lidt Læ under hendes store Familieparaply.

Carl Jensen gik i Spidsen af Toget. Pludselig standsede han. »Tys! Hvad er det? Strængeleg og Sang!«

»Det er jo nogen, der synger Salmer,« svarede Laura. »Naturen holder Pinsefest. Kender Du ikke den?«

»Saa er det maaske en af vore Gaardmissionærer, der har forvildet sig her ud og nu med Sang og Klang og Tordentale formaner den forvildede Flok at vende om paa Lastens Vej.«

»Bare han saa havde holdt den Torden-

tale for os, da vi stod klumpet sammen foran Jærnbanestationen,« sagde Laura.

»Du skal bare ikke være saa utilfreds, min Tøs,« svarede hendes Mand. »Det regner jo ikke hele Tiden.«

»Nej — men sikken et Ælte, man gaar og vader i, og sikke Ben, man faar!«

»Ja, man kan ikke altid gaa tørskoet gennem Verden, men i Morgen skal jeg børste dine Sko saa blanke, som om de var lakerede.«

Da Familien kom til Bakken ved Ørholm, stod Sangerne under et stort Træ ved Foden af Bakken, en halv Snes Herrer og Damer, tre af dem med Gitarer og en med Mandolin; og uden at bryde sig om Regnen, der nu faldt tæt, fortsatte de deres Pinsesalme:

Af Haabets grønne Maj jeg vil
min Pinse-Løvsal bygge,
mod Skylregn og mod Dagens Ild,
med Hvile og med Skygge.

»Skylregn og Skygge!« sagde Laura. »Gud, hvor det passer!«

Inden Skovgæsterne imidlertid naaede

op paa Toppen af Bakken, hvor der var Borde og Bænke, og hvorfra man ad en Trappe, der var gravet ud i Højen, kom ned til Ørholm Kro, var Regnen atter standset. Borde og Bænke var dog vaade, og Træerne dryppede; men det fandt man snart Raad for. Carl Jensen synes, man skulde blive her oppe.

»Ser I, det er det danske Svejts, forstaar I,« sagde han. »Og her er baade Høje og Dale og Bakker og Skrænter. Hør, Mortensen, vil Du stige ned i Dalen og bede dem i det lille Svejtserhus tæt ved Genfersøen, om de vil bringe en Kande Kaffe og en Pægl Kognak her op paa Alperne?«

Den skikkelige Mortensen begyndte straks at klatre ned ad den stejle Trappe i Bjærgvæggen, som hans Ven Bogbinderen kaldte den sandede Skovskrænt.

Nogle blev ved Bordet, andre gik ind i Skoven, og her drejede Portnerkonen og Karen om ad en smal Sti mellem høje Graner.

»Hvorledes har min gamle Veninde det?« spurgte Karen.

»Frøken Hansen? Jo, hun har det godt,«

svarede Portnerkonen. »Jeg synes kun, at hun er bleven lidt mere indesluttet end før efter den Jyllandsrejse. Men det var jo ogsaa nogle forfærdelige Begivenheder, der fandt Sted, mens hun var derovre, en Ildspaasættelse og et Selvmord. Ja, Laura har vel fortalt Dem noget om det? Det var ellers Meningen, at hun skulde have blevet der ovre til efter Jul, men nu kom hun hjem lidt før.«

»Hun kommer tidt ind til Dem?« spurgte Karen.

»Ja, hun kommer en Gang imellem, naar hun ser jeg er alene, og naar jeg sidder ved Vinduet. Saa staar hun først lidt udenfor og snakker med mig, og saa kommer hun ind.«

»Taler hun aldrig om mig?« spurgte Karen.

»Naada! Jo, det gør hun da rigtignok! Hun kommer ikke en eneste Gang, uden at hun spørger, om jeg har set Dem og om jeg har talt med Dem. Hun taler virkelig altid saa pænt om Dem. Nu kommer jo

ogsaa snart Broderen hjem, saa bliver det vel lidt mere morsomt for hende.«

»Hvornaar er det, han kommer?«

»Først i Juni.«

»Ja, det er sandt, først i Juni.«

Karen blev tavs.

»Skal vi vende om?« spurgte Portnerkonen.

»Ja — det er bedst, vi vender om.«

Da Portnerkonen og Karen kom tilbage til Bordet, var Kaffen kommen.

Man brød snart op herfra.

»Hvor længe skal vi blive ved at trave om?« spurgte Laura.

»Du er rigtignok ikke morsom paa en Skovtur, Laura!« svarede Carl. »Hvis jeg havde Raad til det, skulde jeg gærne leje en Vogn, men Du kan da selv indse, i disse sløje Tider maa man knibe paa Mønten. Det var jo egentlig Meningen, at vi skulde herfra til Søllerød, men naar Du er ked af det, kan vi godt gaa tværs gennem Gelsskov til Holte og derfra tage hjem.«

Damerne vilde helst hjem, da der ingen Udsigt var til, at Vejret vilde klare op.

Saa vandrede man gennem Skoven. Men Stierne her var meget værre end de haardere Landeveje. Af og til kom man til hele smaa Indsøer, som havde dannet sig i Skovens ujævne, hullede Stier, og disse smaa Bække maatte man enten springe over — hvis man kunde — eller gaa uden om.

Laura gik i Spidsen med saa lange Skridt, at de andre havde ondt ved at følge hende, og det var Tegn paa den hæftige Sindsstemning; for

»Daarligt Vejr og daarlig Vej,
de kan drille . . .«

og begge Dele havde i Dag drillet hende saadan, at hun nu var vred paa sig selv, paa sin Mand, paa Vorherre og paa alle Mennesker! Kjolen havde hun bundet helt op om Livet, men hendes hvide Skørt var for langt, det slæbte hen ad Vejen.

Hendes Mand opdagede det, og med et Par Spring var han henne ved Siden af hende.

»Du, Laura,« sagde han, »Du har saa meget Jord forneden af dit Skørt, at der er

nok til en hel Urtepotte, naar Du kommer hjem og faar det tørret.«

Laura standsede og saa' paa sit Skørt. Hun udstødte et lille Skrig, rev Skørtet af, rullede det sammen og puttede det ned i den Kurv, som hendes Moder, der gik lige bag ved hende, havde paa Armen.

Laura gik videre, stadig i Spidsen for hele Familien og alene. Naar hun var i den Sindsstemning, var der nemlig ingen, der havde Mod til at tale til hende — saa plejede hun nemlig at bide, som hendes Mand sagde. Sin fine Kjolenederdel havde hun stadig fastgjort om Livet, nu havde hun kun en strikket Klokke paa, rigtig pæn, med livlige Farver, himmelblaa og brandgul, men temmelig kort, og uden egenlig Grund løftede hun op i den, som om hun skulde vade over en Flod, hvori der var en halv Alen Vand.

Carl Jensen gik lidt og saa' paa hende. Det var et Par solide Ben, hans Kone havde, og hun gik kønt paa dem, rigtig stødt og taktfast, men det var dog alligevel ikke nødvendigt, at hun gik og viste dem frem

til alle, der vilde se dem. Han løb hen til hende.

»Laura!« hviskede han forsigtigt, »man kan se dine Strømpebaand.«

Hun vendte sig hastigt om imod ham og saa' fortvivlet paa ham. »Vil Du nu ogsaa have, jeg skal tage mine Strømpebaand af?«

»Nej, Laura, Du misforstaar mig — jeg mente kun — for Mortensens Skyld.«

»Aa, hvad bryder jeg mig om Mortensen!« snærrede hun og gik videre.

Carl trak sig slukøret tilbage. »Naa, ja, ja — for mig gærne!«

»Det er nok en meget stor Skov,« sagde Portnerkonen, der mest gjorde denne Bemærkning, fordi hun var ked af den.

»Ja, man kan godt fare vild i den,« svarede hendes Mand. »I gamle Dage var her Røvere.«

»Det er da ikke muligt?«

»Jo — har Du ikke hørt det? Jeg tror endda, der er en Historie derom, som hedder Røverne i Gelsskov.«

»Det var dog rædsomt!«

»Aa — nu er der ikke noget at være bange for,« trøstede hendes Mand hende, »de Røvere er slaaet ihjel for længe siden.«

»Du kan tro, Svigermoder, her er meget kønt i denne Skov, naar det er tørt Vejr med Solskin,« sagde Carl.

Karen lo. »Du fortæller os alle Vegne, hvorledes der ser ud, naar Solen skinner; vi vilde heller selv se det.«

»Her kunde være morsomt nok at gaa i et Vejr som i Dag, naar bare man havde Olietøj og Vandstøvler paa,« bemærkede Mortensen.

Carl kastede et mørkt Blik hen paa sin Kone. »Morsomt?« gentog han i en ærgerlig Tone, »ja, det vil jeg tro!«

Den vaade Vej gennem Skoven fik dog ogsaa Ende, og Familien Meyer-Jensen kom lige hen til Skovpavillonen, der ligger over for Holte Station.

»Skal vi trodse den lille Smule Regn, det endnu er, og slaa os ned her?« spurgte Carl. »Her kan vi faa Drikkevarer, baade varme og kolde, og her kan vi faa alt, hvad vi ønsker, og her er vi lige ved Jærn-

banestationen; man kan aldrig ønske sig det bedre.«

Forslaget blev vedtaget. Regnen var næsten hørt op, og paa den høje Skrænt, hvorfra der er en smuk Udsigt over den lille venlige Vejlesø, tilbragte Familien den sidste Time i Skoven.

Det var endnu ikke Aften, da Skovgæsterne kom tilbage til København, og de blev enige om at slutte Dagen hos Fru Jensen og Karen, for dér var der bedst Plads til at spise al den dejlige Skovmad, der paa Grund af Regnvejret var bleven tilbage.

Det var triste Dage, der fulgte lige efter Pinsen, syntes Karen. Hun vidste ikke selv, hvad det var, der tyngede paa hendes Sind. Maaske var det flere Ting i Forening. Rimeligvis var det med andre som med hende. Hvem kunde være let i Sind nu, da Nøden lurede i saa mange tusind smaa Hjem? Da der Pinsesøndag blev talt om den truende Lock-out, kunde hun endnu ikke rigtig tro,

at det vilde blive Alvor; hun troede, at alle de, der vilde komme til at lide under denne Arbejdsstandsning, hele Handels- og Arbejderstanden, vilde rejse sig; hun troede, at der vilde blive forhandlet, og at der vilde blive sluttet Fred efter et Par Dages Forløb. Men Værkstederne blev lukkede, uden at der var Tale om nogen Forhandling.

Tidt, naar Karen tidligere var gaaet forbi de store Nybygninger i Nærheden af hendes Hjem, havde hun moret sig over at se Murarbejdsmændene entre op ad de høje Stiger med Sten eller Kalk paa Nakken. Men nu var Stiger og Stilladser tomme, og Klangen af Murersvendens Hammerslag paa den haarde Sten lød ikke længer ned til hende.

Saa snart hun fik fat i en Avis, søgte hendes Øjne straks det, der blev skrevet om Arbejdsstandsningen. Det glædede hende, at alle Bladene talte Arbejdernes Sag, og at Præsterne, der ellers saa sjældent lod høre fra sig, naar det ikke gjaldt indre kirkelig Splid, nu aabent tog Arbejdernes Parti. En ung Præst skrev i et Blad: »Jeg maa tilstaa, at i denne Sag er min Sympathi paa Arbej-

dernes Side.« Og seks Præster udsendte en Opfordring om at støtte de udelukkede Arbejdere.

Karen syntes, at alt det var som en Solstraale, der varslede en snarlig lysere Tid. Naar de Mænd, der havde sat Arbejdsstandsningen i Gang, saa', at de havde alle imod sig, saa maatte de da gøre Ende paa den. Men om Fredagen læste hun, at Entreprenørerne yderligere havde gjort to tusind Arbejdere ledige, Betonarbejdere og Kuske.

Der var mange Arbejdere paa Gaden i disse Dage. De gik i deres Søndagsklæder, de samledes i og udenfor deres Forsamlingsbygninger, rolige og alvorlige.

Der var ogsaa en anden Ting, der fyldte hende med en underlig Uro og Spænding. Maj Maaned var snart forbi, og naar den var forbi kom hendes Romanhelt, som hun selv kaldte ham, denne mærkelige Mand, som efter at have frelst hende fra at dø i Bølgerne kun en eneste Gang havde vist sig for hende som et Drømmebillede ved højlys Dag, havde talt til hende, men ikke fordret Svar, havde bebudet at komme til-

bage en af de første Junidage. Tidligere havde hun følt sig lykkelig ved at lade sine Tanker dvæle ved ham, læse de faa Ord, han havde skrevet til hende, mindes de Ord, han havde sagt den eneste Gang, han havde besøgt hende, og nu, da Dagen, han skulde komme, nærmede sig, følte hun en Uro, hun ikke selv kunde forklare sig.

Naar hun endda vidste, hvem han var. En Gang troede hun, at hun var lige ved at faa det at vide, det var den Gang, hun af Fru Lunds Forklaring kunde forstaa, at den unge Mand, der i Juni forrige Aar havde været Gæst hos Kancelliraad Madsens i Skodsborg, men skulde rejse bort et Aar, var den samme, der havde frelst hende fra at drukne; men hun havde endnu ikke faaet at vide, hvem han var. Hun havde ved en senere Lejlighed, da hun var alene sammen med Fru Lund, listigt ført Talen hen paa ham; Fru Lund kunde nok huske, den unge Herre var bleven forestillet for hende, men hun havde glemt, hvem han var.

Netop i den sidste Tid havde Karen ogsaa tænkt meget paa det mærkelige Til-

fælde, at et Brev, Agnes Hansen en Gang havde sendt hende, var skrevet paa samme Sort Papir som det, hvorpaa hendes Helt havde skrevet de faa Ord, der meldte hans Hjemkomst om et Aar. Paa samme Tid vilde Agnes Hansens Broder ogsaa komme hjem. Om det var ham!

Den Tanke var flere Gange tidligere falden hende ind, men hun havde hver Gang hurtigt opgivet den. Den unge Mand, der en eneste Gang var kommen hjem til hende — og det var mærkværdigt nok lige efter hendes Brud med Etatsraaden og hans Datter, havde ikke Spor af Lighed med nogen af dem. Og Karen kunde slet ikke tænke sig, at han kunde være Præst.

Men nu kom den Tanke igen og lod sig ikke afvise saa let som før. Hvis han var Etatsraadens Søn — saa vilde hun slet ikke tale med ham.

XIV.

Hjemme igen.

Søndagen efter Pinse skulde Karen ud til Grosserer Lund, der nu var flyttet ud til deres Sommerlejlighed i Skodsborg. Hun tog med Kystbanen. Hjemme var der saa godt som intet at bestille med Sytøjet. Hvis derfor Fruen skulde opfordre hende til at blive ude i Skodsborg et Par Dage, saa blev hun, derom var hun bleven enig med sin Moder.

Da Karen om Formiddagen kom ud til Skodsborg, saa' hun straks, at Kancelliraad Madsens ogsaa var flyttet ind i deres Sommerlejlighed. Inde i deres Have saa' hun Fruen og Datteren og et Par fremmede Damer, men hun saa' ikke Sønnen.

»Jeg synes De er saa alvorlig i Dag, Frk. Jensen,« sagde Fru Lund ved Frokostbordet. »Der er da ikke hændet Dem noget ubehageligt?«

Karen smilte. »Nej — det er noget, der ligger i Luften.«

»Gud véd, hvor min Mand egentlig bliver af,« udbrød Fru Lund. »Han vilde bare gaa en lille Tur med vor Nabos Søn, den unge Madsen. Men jeg har dem mistænkt for, at de nu spiser Frokost ude. Herrerne kan aldrig gaa Morgentur, uden at hvile dem undervejs i en eller anden Restavration. — Hvad var det, De sagde, der laa i Luften, Frøken Jensen?«

»Humørsyge.«

»Aa nej, det har jeg da ikke mærket noget til.«

»Den hærger maaske heller ikke saa meget i Byens finere Kvarterer, og maaske slet ikke her ude,« sagde Karen. »Men jeg kan ikke tro andet, end at der er meget Humørsyge i Arbejdergaderne i denne Tid, og jeg bor jo ogsaa i en Arbejdergade,« tilføjede hun leende.

»Naa — De mener denne Lock-out? Ja, det er jo kedeligt nok, saa længe den varer; men den er jo nødvendig, for at ikke Arbejderne skal blive altfor hovmodige. De skal se, naar der er gaaet et Par Uger, saa bliver de ked af det og giver efter; der forlanges jo kun, at de skal melde sig ud af deres Foreninger og rette sig efter Mestrenes Bestemmelser; og man kan da ikke sige, at det er noget urimeligt Forlangende, at Mestrene selv vil have Lov til at lede Arbejdet.«

»Jeg forstaar mig ikke paa det,« sagde Karen, »jeg kan ikke tale med derom — ikke endnu; men jeg vil gærne lære rigtig at forstaa Arbejderspørgsmaalet. Jeg synes ikke Bladene holder med . . . med dem, der har lukket Værkstederne, og jeg har læst, at nogle Præster opfordrer til at støtte de Udelukkede.«

»Ja, Gud hvor det er dumt af de Præster!« udbrød Grossererfruen, »det er jo ligefrem Synd, fordi det bare forlænger Pinen. Skulde alle de Folk kunne leve uden at arbejde, saa maatte der jo komme Penge

ind i tusindvis, og hvor skulde de komme fra, da de, der har noget, selvfølgelig holder sig tilbage. Arbejderne har saamænd ikke Grund til at klage over deres Løn; De skulde bare vide, hvad Handelskommiserne faar og Kontoristerne! — mange Gange ikke det halve, og de skal dog være meget finere klædt. Jeg véd slet ikke, hvorfor Arbejderne vil skrue Lønnen op; de gør jo bare derved Varerne dyrere, og saa kommer de selv til at betale dem. Vi vil jo ikke være fattigere; lægger andre paa deres Varer, lægger vi ogsaa paa vore.«

Karen havde ingen Lyst til at tale med Grossererfruen om dette Spørgsmaal, som hun jo nok kunde indse, ingen af dem havde rigtig Forstand paa. Hun gav sig derfor til at tale om det daarlige Pinsevejr i Søndags og fortalte ret morsomt om den vaade Skovtur, hun og hendes Familie havde haft. —

Straks efter Frokostbordet gik hun ud i Haven, og senere spadserede hun en Tur længere ud ad Strandvejen med Grossererens Døtre. Hun havde haabet at møde Gros-

sereren og den unge Jurist undervejs, men hun traf dem ikke. De var ikke engang komne hjem, da hun kom tilbage med sine to Elever, men de kom snart efter, og Aage Madsen fulgte med ind i Grossererens Have.

Grossereren presenterede: »Hr. Madsen — Frøken Jensen!«

Aage Madsen bukkede. »Frøken Jensen og jeg er jo ikke helt fremmede for hinanden.«

»Nej,« svarede Karen med sit mest fortryllende Smil. Og fra nu af lurede Karen kun paa et gunstigt Øjeblik til at overliste den vistnok ret snedige Prokurator til at fortælle, hvad den Ven hed, der ventedes hjem om et Par Dage, uden at han fik Mistanke om Hensigten med Spørgsmaalet.

Der blev sat Kaffe ud i Lysthuset.

Grossereren kiggede lidt i en Avis, der laa paa Bordet, men han lagde den snart sammen igen og kastede den fra sig.

»Det er en forfærdelig Masse Penge, der hver Dag gaar tabt,« sagde han. »Det løber let op i Millioner.«

»Ja — ved Arbejdsstandsningen,« svarede Aage Madsen.

»Ja, hvad mener De?« spurgte Fru Lund, »Frøken Jensen bliver humørsyg ved at tænke paa Lock-outen.«

»Jeg synes det er saa underligt,« sagde Karen, »at Mennesker vil fremkalde saa megen Nød, som kunde være undgaaet, saa mange Ulykker, der rammer helt uskyldige.«

Grossereren saa' smilende paa den unge Pige, der talte med en saadan Harme og Varme, at hendes Kinder glødede. »I enhver Kamp, enten den føres med Krudt og Kugler eller med Sult, er det mest de uskyldige det gaar ud over; de, der er de egentlige Ophavsmænd til Krigen, skal nok hytte sig. Saaledes er jo den moderne Krigsførelse.«

»Og hvem er Skyld i den Kamp, der nu føres?« spurgte Karen. Saa gav hun sig til at le, da hun kom til at se paa Grossererens Ansigt. »Ja, De maa gærne le, Hr. Grosserer! Lige indtil nu har jeg aldrig ofret Politik en Tanke.«

»Saaledes som De spørger, vil vel de

fleste unge Damer spørge, og mange unge Mænd med,« svarede Grossereren. »Mange kunde vist besvare Spørgsmaalet bedre end jeg, Prokurateren ogsaa; men han sidder saa lunt og tier stille. For at rette et saadant Angreb paa Arbejderhæren maa jo mange være enige, og mange er gaaet med, om end kun nødig, fordi de en Gang staar i Angribernes Række og ikke tør bryde ud. Jeg, som staar udenfor, da jeg hverken er Fabrikant eller Arbejder, men som nok kommer til at betale min Part af Krigsomkostningerne, jeg kan ikke se andet, end at her er sket et Overfald paa en Hær, som helst vilde Fred.«

»Ja — det synes jeg alle siger!« sagde Karen hurtigt.

»Hvad mener Prokuratoren?«

»Ja,« svarede Aage Madsen smilende og i en langtrukken Tone. »Jeg kan jo nok være enig med Dem, men min Fader vilde ikke være det.«

»Saa glæder det mig, at De er det.«

»Som Sagfører maa man jo kunne se en Sag fra to Sider, være baade Anklager og

Forsvarer, som Beskikkelsen falder. Men jeg maa tilstaa, det er kun lidt, jeg kan sige til Forsvar for Fabrikanternes Angreb. De siger, at Arbejderne er blevne dem for stærke, at de vil være med om at bestemme Arbejdsfordeling og Løn; deri vil Mestrene ikke finde sig, men vil være eneraadende paa Værkstederne og lave Værkstedsregler, hvorefter enhver Arbejder sig haver at rette. Mestrene vil ikke forhandle derom med Svendene, de siger: ‚Saadan som vi har bestemt, skal det være! Nu lukker vi Døren; naar I er blevne enige om at underkaste Jer, lukker vi op igen!' Det er Vold paa Menneskerettighederne, og det er derfor alles Sympathi er paa Arbejdernes Side.«

Karen jublede. Hun saa' triumferende paa Fru Lund. Det var en anden Forklaring! Bare Arbejderne maatte kunne holde ud i Kampen!

Senere satte Karen sig ind ved Klaveret i Havestuen. Hun spillede en stor Sonate af Kuhlau.

Grossereren klappede.

»Nu mærker man rigtig, det er Sommer,«

sagde Aage Madsen, »Frøken Jensen kommer tilbage med de andre Sangfugle.« Han rykkede sin Stol lidt nærmere hen til hende. »Mangen Sommeraften, naar De sad her og spillede, rykkede vi inde i Nabohaven vore Stole helt hen til Stakittet for at høre paa Dem. Jeg har en Ven, der var meget begejstret for Deres Musik.«

Karen begyndte at lege med Tangenterne, men hendes Hænder rystede lidt og frembragte en dæmpet, sitrende Musik. »Kommer Deres Ven ikke mere her ud?« spurgte hun.

»Det haaber jeg. Jeg venter ham en af de første Dage. Han er for Tiden i Jylland, hvor han er Præst i et Par smaa Landsbykirker.«

Karen blev ved at spille, Fantasi og Melodi imellem hinanden, dæmpet, som man stundom kan sidde og lege med Tonerne, paa samme Tid, som man fører en let og afbrudt Samtale med En. Hun vilde gærne spørge, men hun vidste ikke, hvad hun skulde spørge om. Endelig kom det. »Jeg

kender en ung Dame . . . Frk. Hansen . . . Frk. Agnes Hansen . . .«

»Etatsraad Hansens Datter? Ja, det er rigtigt, det er hans Søster! Kender De da ikke Broderen?«

Karen blev forvirret; hun følte, at Blodet strømmede hende til Hovedet. »En Gang, tror jeg, har jeg set ham. Jeg spillede sammen med hans Søster.«

»Det maa da have været efter at Vilhelm er rejst.«

»Ja — det var efter den Tid.«

»Saa spiller De vel med Frøken Hansen endnu?«

»Nej — ikke mere.«

Aage Madsen sad lidt og tænkte. Saa gav han sig til at le. »Men naar De først er begyndt at spille med Frøken Hansen efter at hendes Broder er rejst, saa kan De jo ikke have set ham!«

Karen blev endnu mere forvirret end før. »Har . . . Præsten ikke været her . . . en Gang?«

»I Besøg? Nej — det véd jeg da ikke noget af! Har han været her uden at komme

hjem til mig, saa skal han rigtignok ikke dø i Synden.«

»Skal vi ikke have mere Musik, Frøken Jensen?« spurgte Fru Lund, da der var bleven en lang Pavse, hvori Karen sad og stirrede tankefuld ned for sig, mens Aage Madsen stod henne i Døren til Verandaen og saa' ud paa Strandvejen.

Karen foer op som af en Drøm og gav sig til at spille en støjende Galop. Da hun var færdig, gik hun ud i Haven.

»Nu kender vi to jo hinanden, Frøken Jensen,« sagde Aage Madsen, »nu haaber jeg, at De en Gang, naar De kommer her ud, ogsaa ser ind til os.«

Karen smilte. »Ja — Tak! Naar De ser mig her i Haven, kan De jo kalde paa mig.«

»Det vil vist især glæde min Ven Præsten at høre Dem spille paa vort eget Klavér.«

Nu saa' Karen spørgende paa ham. Kendte han Hemmeligheden? »Er Deres Ven allerede Præst, eller bliver han det først, naar han kommer her til?«

»Han er Præst; han blev ordineret af Aalborgbispen ved Juletid.«

»Ved Juletid var hans Søster jo der ovre,« sagde Karen.

»Hans Søster rejste dog nok hjem et Par Dage før Præstevielsen.«

Lidt efter gik Aage Madsen ind til sig selv.

Da Karen saa', at Grossereren havde trukken sig tilbage til sit Værelse, og at de to Smaapiger havde faaet Besøg af et Par Skolekammerater, sagde hun til Fruen, at hun gærne vilde gaa en Tur ind i Skoven

»Alene? Kan det more Dem?« spurgte Fruen. »Ja, god Fornøjelse; med bliv ikke for længe borte.«

»Nej — bare en Timestid!«

Hun gik ind i Skoven og hen ad Stien, der fører til Rundforbi.

Saa var det Etatsraadens Søn — og han kom hjem som Præst! Hun vilde ønske, hun aldrig havde lært ham at kende, hun vilde skamme sig ved at se ham igen! Han maatte vide, at hun havde villet gifte sig med hans Fader — det var jo derfor hans Søster rej-

ste over til ham! Vilde han komme alligevel? Hun vilde ønske, at han ikke vilde komme, og kom han ikke, saa var det fordi han var vred paa hende og fordi hun en Gang havde givet hans Fader sit Løfte! Hvorledes kunde den unge Præst hjemføre en Brud, der en Gang havde været hans Faders Trolovede — føre hende ind i hans Faders Hus? Nej, det var umuligt, han kunde ikke komme — hun behøvede ikke at frygte for at se ham igen. Og kom han ikke hjem til hende, saa kunde hun heller ikke mere komme her ud, for ikke at møde ham. Og saaledes blev hendes Vennekreds mindre og mindre — mindre og mindre!

Det var godt, hun havde faaet Lov til at være alene med sine Tanker — saa var hun mere rolig. Hun troede ikke, at han vilde komme, og hun vilde ikke sørge, om han blev borte.

Da hun kom til en Korsvej midt i Skoven, drejede hun om ad den og gik tilbage til Strandvejen.

Hun havde dog været halvanden Time borte, og da hun kom hjem, havde Pigen

den Besked til hende, om hun vilde komme ind til Kancelliraadens; der var Herren og Fruen gaaet ind og ventede paa hende.

Karen havde ikke været der inde før, derfor kunde hun bedst lide, de hentede hende. Naar hun gik nede i Haven, vilde de vel snart se hende, mente hun og gik ned ad Trappen og hen ad Stien til Laagen; men inden hun var kommen til det store Blomsterbed i Midten af Haven, kaldte Aage Madsen paa hende.

»Vi har set Dem, Frøken! Vær saa god at træde nærmere!« Han løb ud paa Vejen og aabnede begge Laagerne for hende. »De ældre spiller Whist,« sagde han. Han førte hende op i Havestuen og forestillede hende for sine Forældre.

»De spiller jo Whist, Frøken Jensen,« sagde Fru Lund. »Denne Rubber er snart ude, saa kan De løse mig af; jeg er en daarlig Makker.«

Da Spillet var ude, traadte Fru Lund og Fru Madsen fra og gav Plads for Karen og Aage, der kom til at spille sammen mod Kancelliraaden og Grossereren.

Karen tilbragte det meste af Aftenen hos Kancelliraadens. Det var hendes Musik, der aabnede Døren for hende til de velhavende Huse. Her var hun i Aften for første Gang, men hun troede ogsaa, det blev sidste Gang.

Frk. Madsen havde Besøg af to Veninder, den lille Frida Møller og Frk. Hermansen. Men de tre Damer opholdt sig mest ude i Haven og kom kun en Gang imellem op til Whistspillerne, naar de havde Lyst til et Glas Sodavand og Likør.

»Nu kommer jo snart Deres Ven hjem,« sagde Frida Møller til Aage Madsen, da hun kom op i Havestuen, just som der var en lille Pavse i Whistpartiet.

»Ja, og Deres!« svarede Aage leende.

»Jo Tak! Han har skrevet en eneste Gang til mig i al den Tid, han har været der ovre i Jylland.«

»Hvor mange Gange har De da skrevet til ham?«

»To.«

»Saa skylder han Dem maaske Svar paa det sidste?« spurgte Aage drillende.

Frida slog ham med sine smaa Fingre

paa Skulderen. »Nej, han gør ikke, for der var ikke noget at svare paa. Jeg glæder mig til at se ham med Præstekrave paa og høre ham præke. Jeg skal da i Kirke den første Søndag, han præker. Aa, hvor det skal more mig!«

»Naa, De gaar i Kirke for at more Dem?« svarede Aage. »Det skal være noget af det første, jeg fortæller Præsten.«

»Ja — det kan ligne Dem!« Saa lo hun og løb ud til sine Veninder.

»Den lille Frøken sværmer maaske lidt for den unge Præst?« spurgte Grossereren.

»Ja ikke saa lidt endda,« svarede Kancelliraaden leende.

Denne lille Samtale gav Karen en hel Del at tænke paa, da hun sent om Aftenen var kommen op paa det lille Gæstekammer. Nu kendte hun en ung Dame, der godt kunde lide den unge Præst, maaske ventede at blive hans Hustru, og som vel vilde sørge, om hun ikke blev det. Saa var det vel ogsaa rimeligt, at hun blev det.

Karen tog ikke hjem før Mandag Aften. Hun var lidt tung om Hjærtet, da hun atter

vendte hjem til det hverdagsagtige Arbejde ved Symaskinen; det var hun altid, naar hun havde tilbragt nogle Dage ude paa Strandvejen.

Det var sent, da hun kom hjem, hendes Moder var gaaet i Seng, og Karen laa længe uden at kunne falde i Søvn; det var de mange stridende Tanker, der holdt hende vaagen.

Tirsdag Morgen bragte Postbudet et Brev. Fru Jensen tog imod det. Efter at have set lidt paa det og tilfældig opdaget, at der var en lille Blomst i, gik hun ind med det til Karen.

»Her kom et Brev,« sagde hun.

Karen standsede øjeblikkelig sin Symaskine.

Moderen beholdt endnu Brevet i Haanden og læste Udskriften en Gang til.

»Det er maaske ikke til mig?« spurgte Karen utaalmodig.

»Jo. Jeg troede først, det var et Gækkebrev; men man sender vel ikke Vintergække i Juni?«

»Hvorfor tror Du, det er et Gækkebrev?«

»Fordi jeg kom til at føle, at der var en Blomst i.« Hun lagde Brevet paa Karens Maskine.

Karen saa' paa det og blev rød i Hovedet. Jo, det kom fra Aalborg! Uden at aabne det lagde hun det i Vinduet, satte atter Symaskinen i Gang og syede med en saa snurrende Hast, som om hun skulde skynde sig at indhente det, hun havde forsømt.

Naturligvis vilde Moderen gærne vide, hvem Brevet var fra, men hun vilde jo ikke spørge, og da hun saa', at Karen ikke gjorde Mine til at aabne det, gik hun ud i Køkkenet.

Saa tog Karen sin Saks, klippede en Side af Konvoluten og tog Brevpapiret ud. Der var kun skrevet faa Linier, og inden i Brevpapiret laa en lille blaa Klokkeblomst, med Stilk og Blade, men vissen.

»Maa denne lille Klokkeblomst fra en Skovskrænt ved Limfjorden melde min Hjemkomst den følgende Dag?«

Det var alt, hvad der stod i Brevet. Men han behøvede jo heller ikke at skrive mere.

Saa kom han da — og allerede i Morgen! Og dog maatte han vide alt!

Hun læste Brevet en Gang til, og gæmte derefter atter Brev og Blomst i Konvoluten.

Hun fortalte ikke Moderen, hvem Brevet var fra. Men henad Aften pyntede hun op i Dagligstuen, og den næste Morgen satte hun Blomster i alle sine Vaser.

»Venter Du nogen?« spurgte Moderen.

»Ja.«

»Hvem er det?«

Karen tænkte lidt inden hun svarede. »Det er den Herre, der har været her et Par Gange — ham, Du troede var Kontorist hos Grosserer Lund.«

»Det er han maaske ikke?«

»Nej — han er ikke Kontorist.«

Hen ad Middag kom han.

Karen lukkede selv op for ham.

Han standsede udenfor Døren og rakte hende Haanden. »Mødes vi som Venner?«

»Ja.«

Saa traadte han ind. »Nu maa jeg først sige, hvem jeg er.« Han saa' spørgende paa hende. »For De véd det vel ikke?«

»Jo.«

Han syntes ikke at blive forundret. »Hvor naar har De faaet det at vide?« spurgte han venligt.

»I Søndags. Jeg var ude hos Grosserer Lunds i Skodsborg — og der talte jeg med Deres Ven, Hr. Aage Madsen.«

»Véd Aage da, at vi kender hinanden?«

»Nej. Og da jeg fik at vide, hvem De var, saa troede jeg ikke, De vilde komme.«

Han lo. »Hvorfor ikke? De mener, fordi De ved et mærkeligt Tilfælde blev min Søsters Veninde og kom ind i min Faders Hus? Alt det véd jeg. Men De siger jo nu, at vi to mødes som Venner, og det er alt, hvad jeg beder om. Vort Venskab begynder nu, vi vil lære hinanden rigtigt at kende, følges ad som Venner, veksle Meninger og Tanker. Og hvis vort Venskab saa kan vokse sig saa stærkt, at vi begge to tror, det kan bære langt ind i de kommende Dage, saa først kan vi slutte et Forbund, der kan vare saa længe vi selv er til!«

XV.

Arbejdernes Ven.

Den unge Præst sad ved sit Skrivebord i sit gamle Værelse paa Frederiksberg. Han var nylig kommen hjem.

Henne ved Vinduet sad hans Søster og saa' lidt misfornøjet ud.

»Jeg troede, Du skulde være hjemme hos os,« sagde Agnes.

»Nej, hvor kunde Du tro det,« svarede Vilhelm. »Jeg maa jo bo i mit Sogn; det maa en Præst altid.«

»Ja, det er ogsaa sandt; det har jeg ikke tænkt paa. Men det er kedeligt nok; jeg havde glædet mig til, at Du skulde være her hjemme.«

»Men jeg kommer her ofte, og Du kom-

mer hjem til mig — lige saa tidt Du har Lyst. Allerede i Dag maa Du komme hjem og se min Lejlighed; jeg er jo ikke vant til at have saa stor Plads der ovre i Præstegaarden. Foreløbig nøjes jeg med fire Værelser. Og saa har jeg faaet en ældre sindig Pige til Husholderske; hende har Menighedsplejen skaffet mig.«

Lidt efter sagde Agnes: »Fader spurgte efter Dig før. Han har Fremmede. Det er vist nogle Bestyrelsesmedlemmer fra Arbejdsgiverforeningen.«

»Vil Fader da tale med mig?«

»Det tror jeg nok.«

»Saa er det bedst, jeg hører, hvad det er; jeg har ikke saa megen Tid i Dag.« Han rejste sig og gik ind i Dagligstuen, hvor Etatsraaden sad i ivrig Samtale med tre ældre Herrer, Fabrikant Christiansen, Snedkermester Hvilstrup og Bagermester Gætberg.

»Vil Du tale med mig, Fader?« spurgte Vilhelm.

»Ja — det var Hr. Christiansen, der gærne vilde hilse paa Dig.«

De tre Herrer rejste sig og hilste.

»Vi vil allesammen gærne hilse paa Dem, Hr. Pastor!« sagde Bageren.

»Det er i en urolig Tid, De kommer hjem, Hr. Pastor!« sagde Snedkeren.

»Lad os sige en tung Tid, Hr. Hvilstrup!« svarede Vilhelm.

»Ja, en tung Tid for alle,« tilføjede Fabrikant Christiansen, »en tung Tid baade for de store og de smaa.«

»Men især for de smaa,« bemærkede Vilhelm med et lidt bittert Smil.

»Aa ja, især for de smaa,« vedblev Christiansen, »de smaa Mestre; men dem maa vi jo understøtte saa godt vi kan.«

»Og de smaa Handlende — vil De ogsaa støtte dem?« spurgte Vilhelm.

»De smaa Handlende trænger vist ikke til vor Støtte,« svarede Bagermesteren. »De begynder jo allerede at rotte sig sammen imod os, og bekendtgør, at de sælger billigere til de udelukkede Arbejdere.«

»Ja — alle vil jo hjælpe Arbejderne,« svarede Vilhelm rolig, »først og fremmest Arbejderne selv; mange af dem vil betale

en Fjerdedel af deres Ugeløn til deres arbejdsløse Kammerater. Det er store Ofre; de vækker Had mod Undertrykkerne og Begejstring for Arbejdernes egen Sag.«

»Undskyld, Hr. Pastor,« spurgte Snedkermesteren, »har vi Dem paa vor Side?«

»Ja,« svarede Vilhelm uden at betænke sig, »mig har De paa Deres Side — naar De kan bevise mig, at De har Ret!«

»At vi har Ret?« gentog Christiansen og saa' forundret paa den unge Præst, som han havde kendt i flere Aar. »Det tvivler De vel ikke om? De har aabenbart ikke sat Dem rigtig ind i Sagerne, maaske ikke engang talt med Deres Fader derom?«

»Jeg har aldrig talt med min Fader om Forretningssager.«

»Tror De ikke, vi nøje har overvejet dette Skridt?« spurgte Snedkermesteren.

»Jo, man siger jo, at denne Lock-out har været paatænkt længe.«

»Vi var nødt til det,« tilføjede Snedkermesteren. »Tilsidst blev det Arbejderne, der kommanderede os, vi havde snart ikke andet

at bestille, end at skaffe Arbejde og udbetale Ugeløn.«

»Det har min Fader aldrig klaget over,« sagde Vilhelm.

»Det forekommer mig ogsaa, Hr. Pastor, at De før sagde, De aldrig talte med Deres Fader om Forretningssager,« bemærkede Bageren.

»Det kan jo være,« sagde Vilhelm, »at De har Ret, at De levede under et utaaleligt Tyranni fra Deres Arbejderes Side, at Svendene vilde være klogere end deres Mestre. Naa, i mange Tilfælde var maaske Svendene ogsaa klogere, for Eksempel hvor Mesteren ikke er faglært, og af dem findes der dog mange.«

»I saadanne Tilfælde har vi Værkfører eller Formand,« svarede Snedkermesteren. »Men det er det gale ved det, at Værkfører og Formand er Kammerat med Arbejderne og Medlem af samme Fagforening; men det vil vi heller ikke finde os i; en Værkfører maa ikke være i Svendenes Fagforening, han skal staa paa vor Side.«

»Er en Værkfører ikke en faglært Arbej-

der, der den ene Uge kan være Svend, den næste Værkfører? Man kan vist ikke saadan mælde sig ud og ind i sin Fagforening.«

»Jeg tror, det er bleven en hel Modesag for Præsterne at være Arbejdervenner,« sagde Bagermesteren.

»Jeg troede, vi kunde tale om Sagen i al Venskabelighed,« svarede Vilhelm. »Jeg fik det Indtryk, at de Herrer ønskede at hilse paa mig og ønskede at høre min Mening. Jeg maa tilstaa, at denne Lock-out har bedrøvet mig. Hverken af den korte Samtale, jeg har haft med Dem, mine Herrer, eller af det, jeg har læst i Bladene, har jeg faaet Bevis paa, at den har været nødvendig. Ingen af Bladene holder med Dem.«

»Det er en stor Fejl af Bladene,« svarede Christiansen ivrigt, »og det kan Bladene let komme til at fortryde, naar vi faar i Sinde at starte vort eget Blad. Hvad vilde De have, vi skulde gøre for at faa ordnede Forhold paa vore Værksteder?«

»Vi vil have Lov til selv at lede Arbejdet, bestemme, hvem der skal udføre det

og hvor længe, der skal arbejdes. Vi vil have Værkstedsregler.«

»Uden at blive enige med Deres Arbejdere derom?«

»Ja, naturligvis!« svarede Christiansen hurtigt.

»Naa,« bemærkede Snedkermesteren langsomt, »vi kunde jo nok tale med Arbejderne derom. Men vi kunde ikke blive ved at lade dem tro, at de var de stærkeste, og at de alene kunde sige, hvordan det skulde være. Sæt nu en af os faar en ny Maskine, saa maa vi ikke selv bestemme, hvem der skal arbejde paa den og heller ikke selv bestemme, hvad vi vil give for dette Arbejde.«

»Det er netop Maskinerne, der har gjort hele Omvæltningen i Arbejdsforholdene,« svarede Vilhelm smilende. »Før Maskinernes Tid, da der var smaa Værksteder, da Haandværkssvendene ikke kendte til at slutte sig sammen i Fagforeninger, da kunde Mesteren bestemme, hvad han vilde give for Arbejdet; men nu, da det er Pengemændene, der slutter sig sammen om at købe Maskinerne, nu

da man har Værksteder paa flere hundrede Arbejdere, nu er Arbejderne nødt til at være med til at bestemme Priserne paa deres Arbejde og til at passe paa, at ingen arbejder billigere end andre, og at alle holder en bestemt Arbejdstid, ellers vilde Arbejdslønnen let blive saa lav, at den hverken var til at leve eller dø af, der vilde blive for mange ledige Hænder, og Staten vilde blive nødt til at gribe til det Middel, som Socialdemokraterne arbejder for: Staten maatte ordne Arbejdet ved selv at overtage Produktionen.«

»Nej, nu tror jeg nok, De ser Spøgelser, Hr. Pastor!« sagde Bagermesteren leende.

»De staar i hvert Fald ikke for mig som Skræmmebilleder.«

»Aa nej — Dem kan det være ligegyldigt, om De prædiker for en Menighed af lutter Statsarbejdere og Socialister.«

Alle Herrerne var i dette Øjeblik meget fornøjede og lattermilde.

Vilhelm lo ogsaa. »Selvfølgeligt, naar jeg bare ikke præker for døve Ører, og det kommer man let til, naar man præker for de Store, og man ikke er nogen

Ole Vind. — Naa, nu maa jeg sige Dem Farvel, mine Herrer. Jeg vil haabe, De snart slutter Krigen og lader en Voldgiftsret dømme imellem Dem og Arbejderne.«

»Arbejdet kan jo begynde igen, naar det skal være,« svarede Snedkermesteren. »Vi har stillet vore Betingelser; saa snart Arbejderne erklærer, at de vil gaa ind paa dem, saa begynder Arbejdet atter.«

»Naa — de syv Punkter!« sagde Vilhelm. »Men dem maa der jo dog forhandles om.«

»Der er ingen Ting at forhandle om, for vi slaar ikke af paa dem,« erklærede Christiansen bestemt.

»Men det gaar jo Arbejderne aldrig ind paa, det maa De vide, lige saa godt som jeg,« sagde Vilhelm. »Det vilde jo for dem være at tage Livet af deres egne Organisationer, og før lader de det sidste springe.«

»Men naar saa det sidste er sprunget, Hr. Pastor?« spurgte Snedkermesteren, lidt ophidset og rød i Hovedet.

»Saa har Arbejderne sat haardt imod haardt, Lock-out imod Lock-out, saa standser Handel og Vandel, saa ligger alt stille i

Landet, saa bliver De fri for at ærgre Dem over Deres Modstanderes Blade, for Arbejdet i Bladtrykkerierne standser ogsaa, og Gassen og det elektriske Lys tændes ikke om Aftenen, og saa maa Lovgivningsmagten træde til. Men De maa ikke ønske, det skal komme saa vidt, og det har vel heller ingen Nød. Arbejderne er vant til at savne, de holder nok ud; og Pengene vil strømme ind til dem baade her fra Landet og fra Udlandet. Det er værst for dem, der skal leve af Arbejderne. De unge, arbejdsløse Svende vil naturligvis rejse ud i massevis, og Landet udenfor Danmark er stort. De fremmede Svende vil hjælpe deres Kammerater.«

»Men de danske Arbejdere faar intet Arbejde der ude,« sagde Snedkermesteren.

»Hvorfor ikke? Har De . . .«

»Skrevet til vore Kolleger i Tyskland,« afbrød Snedkermesteren ham. »Ja, vi har bedt dem om ikke at tage de danske Svende i Arbejde, og lovet at gøre Gengæld, hvis der skulde blive Lock-out i Tyskland.«

Den unge Præst saa' tavs og forbavset paa Snedkermesteren og de to andre Mestre.

Saa vendte han sig om mod sin Fader, der sad i Sofahjørnet og dampede stærkt paa en Cigar og syntes at være meget ked af hele denne Samtale. Derpaa bukkede Vilhelm og forlod Værelset uden at sige et Ord.

»Nu tror jeg, Præsten blev vred!« udbrød Snedkermesteren. »Naar man skal føre Krig, og der skal være nogen Mening i den, maa man da benytte de Midler, der staar til Raadighed. Man slaas da ikke med Vindmøller!«

»Vindmøller!« gentog Fabrikant Christiansen og smagte lidt paa Ordet. »Jeg véd nok, Lignelsen er hentet fra Don Quixote, men jeg vil tilstaa, at jeg forstaar den ikke i dette Tilfælde. For Resten havde jeg aldrig tænkt, at Etatsraad Hansens Søn var saa radikal.«

»Aa, det har ingen Ting at betyde,« svarede Etatsraaden. »Saadan er de unge Mennesker, det har de fra Studentertiden, men det gaar bort med Aarene.«

Og saa fortsattes Samtalen om Kampen mod Arbejderne, mens den unge Præst gik til sit nye Hjem.

Om Aftenen gik han hjem og hentede Karen og spaserede en Tur med hende som de foregaaende Aftener.

Den følgende Dag var det Grundlovsdag, saa vilde han komme hjem og hente hende hen ad Middag, for at de kunde se Arbejdertoget drage til Festpladsen paa Nørrefælled.

Dagen var lys og klar. Vilhelm syntes der var Feststemning over alt hvor han gik, og ingen Steder kunde han mærke, at Arbejdsløshed og Nød kuede Sindene.

Han kom tidligt hjem til Karen og sad en Timestid og talte med hende, mens hun gik og pyntede sig. Han syntes ogsaa, der var Feststemning i hendes lille Stue, hvor Blomsterne duftede og hvor Solstraalen spillede paa de blanke Ruder.

Karen var saa fornøjet, hun lo, nynnede og manglede aldrig noget at tale om saa længe han var hos hende. De første Par Dage var hun lidt tilbageholdende og forsigtig, men han vandt snart hele hendes Fortrolighed, og nu var han for hende som en Ven, hun havde kendt længe.

Pludselig hørte de Hornmusik. De løb begge hen til de aabne Vinduer. Det var et stort Folketog, der kom henne fra Folkets Have paa Enghavevejen, og som nu drog ind til Samlingspladsen paa Boulevarden. Der var Musik i Spidsen, og i Toget var der mange Faner og mange røde Flag.

»Jeg synes, der er unge hvidklædte Piger med frygiske Huer,« sagde Vilhelm.

»Ja — under en Baldakin.«

Han saa' paa Karen. »Er Du færdig? Skal vi gaa nu og slutte os til det Tog, saa har vi Musik hele Vejen.«

Ja, hun var færdig. Hun tog sit Overstykke og sin Hat paa og raabte ind til sin Moder: »Farvel, Mo'er!«

»Farvel! — Hvornaar kommer Du hjem igen?«

»Henad Aften, tænker jeg; men Du skal ikke vente paa mig. Jeg har selv min Nøgle med. Hvis Du gaar ud, kan Du lægge en Seddel, hvor Du gaar hen, saa skal jeg nok finde Dig.«

Vilhelm og Karen kom ned ad Trapperne just som Folketoget med Musiken og

de hvidklædte unge Piger i Spidsen naaede Gadedøren, og de fulgte med Toget ind til Boulevarden.

Her var samlet en uhyre Folkemængde. Mangfoldige Bannere og Faner vejede paa Boulevarden. Stadig kom nye Foreninger med flere Faner og med Musik eller Sang.

»Nej — vil Du se!« udbrød pludselig Karen.

Det var en ny Forening, der kom, Murerne. I Spidsen bar de et Hus, hvor Kransen var hejst, og de, der bar Huset, var unge Murersvende i Arbejdstøj, med nyvaskede, hvide Bukser, stribede Bluser og hvide Kasketter. Det var ogsaa et at de Fag, for hvem Arbejdet var standset, et uhyre Tog var det. I Dag var vist ikke mange Murersvende blevne hjemme, og de, der havde samlet sig under deres gamle Faner, saa' allesammen saa frejdige og tillidsfulde ud.

»Det er en god Ide af Murerne,« sagde Vilhelm.

»Jeg synes, at der aldrig har været saa mange i Toget som i Dag,« sagde Karen.

»Det har der vist heller ikke; men Ar-

bejdernes Festtog vokser ogsaa Aar for Aar, og i Aar har de jo særlig Grund til at vise deres Styrke.«

Vilhelm og Karen gik langsomt op imod Frederiksborggade.

Karen lo, da hun et Øjeblik standsede ved en mindre Fagforening. »Man kender straks Hattemagerne paa alle de nyafstrøgede høje Hatte, som her er samlede paa et Sted,« sagde hun.

»Men der kommer en vandrende Have!« udbrød Vilhelm.

Ja — virkelig! Det var Gartnerne; men de var næsten skjult under Grene med blomstrende Guldregn.

Det var et festligt Tog med mange Faner, Flag og forskællige Attributer, der hentydede til Lock-outen.

»Her var egentlig min Plads,« sagde Karen, da hun og Vilhelm kom til de kvindelige Herreskræderes Fagforening.

Den unge Præst lo. »Ja — vil Du slutte Dig til Fanen, saa vil jeg købe et Festtegn til Dig.«

»Nej — jeg kender ingen, derfor vil jeg helst følges med Dig.«

»Nu kan en Kvinde sagtens slutte sig til Arbejdernes Festtog,« sagde han. »Nu vækker Kvinderne Beundring og Begejstring, naar de samler sig i sluttet Række; men jeg kan huske den første Gang, de fulgte med som selvstændig Forening, da maatte de høre mange daarlige Vittigheder og dum haanlig Latter paa deres Vej gennem Byen. Tiden har forandret sig: det Billede, der før vakte Latter, kan nu fylde Øjet med Taarer af Beundring og Stolthed.«

»Jeg er saa glad for, at Du føler saa varmt for Arbejdernes Sag, og Du hører dog ikke til deres Kreds,« sagde Karen. »Men jeg hører til dem. Jeg har tidt faaet Skyld for, at jeg hævede mig over mine Standsfæller, at jeg var fornem, og der var ogsaa noget sandt i det; men ingen skal mere beskylde mig for Stolthed over for Arbejderne, og det er Følelsen af, at de lider Uret, der har bundet mig fastere til dem. — Se, der er flere hvidklædte unge Piger med frygiske Huer!« tilføjede hun, da hun et

Øjeblik standsede ved de unge Kvinder, der bar en stor Blomsterlyre. Det var Sangforeningen ‚Morgenrøden'.

Vilhelm og Karen kom hen til Rømersgade, hvor der var rejst en stor Æresport midt i Gaden. Det var udenfor Arbejdernes Forsamlingsbygning.

»Skal vi blive staaende her og se Toget marschere forbi?« spurgte Vilhelm.

»Ja, lad os det!« svarede Karen. »Naar jeg bliver træt, klynger jeg mig til din Arm.«

Vilhelm saa' paa sit Uhr. Klokken var en Snes Minuter over to. Ti Minuter senere hørtes Tonerne af Socialisternes Marsch, og kort efter drejede Toget om Hjørnet med Faner og klingende Spil, først det ridende Politi, saa Musiken, saa Socialdemokraternes Ledere, og saa det mægtige Folketog. Musik og Hurraraab lød uafbrudt hver Gang en ny Fagforening kom til Socialdemokraternes gamle festligt smykkede Forsamlingsbygning, fra hvis Vinduer der dryssedes Blomster ned over de forbidragende Mænd og Kvinder. Overalt var der Jubel og Begejstring.

»Saa stort var Grundlovstoget aldrig i gamle Dage, da det drog fra Gothersgades Eksercerplads til Kristiansborgslot for at hilse paa Frederik den Syvende,« sagde en ældre Herre til sin Sidemand. »Den Gang kunde vi dog alle samles under Fanerne i skøn Enighed, da var vi alle Højremænd, ogsaa de Socialdemokrater, som Aarene nu har graanet. Vi var Højremænd eller Bondevenner; Socialdemokrater kendte man ikke, og mange af disse gamle Haandværkerfaner saa' man den Gang i de Gamles Grundlovstog.«

Karen saa' hen paa den fine, gamle Herre; hun kunde ikke rigtig forstaa, om han ærgrede sig eller glædede sig over det vældige Arbejdertog.

Den anden Herre, der ogsaa var ældre og ligeledes saa' ud til at være en velhavende Borgermand, lo. »Uenige var vi jo ogsaa den Gang,« svarede han. »Men da skændtes vi om saadanne Smaating som Kongens Kone og skældte vore Modstandere ud for Transtøvler og Tørvemosemænd. Socialismen, det vil sige Systemet om Sam-

fundets Omordning til det bedre og Arbejdets Organisation maatte nødvendigvis komme, det kunde ikke trænges tilbage, Udviklingen førte det med sig. Tror De egentlig mange tvivler paa, at den Tid vil komme, da Landets Borgere atter kan samles i ét Festtog for at fejre en Grundlov, maaske en ny Grundlov? Men det bliver først naar Socialismen har sejret.«

Den gamle Herre tog sin Hat af og strøg sig med Haanden over Panden, som om dette Spørgsmaal forvirrede ham. »Det véd jeg ikke,« sagde han, »det har jeg aldrig tænkt paa; det bliver ikke i min Tid og heller ikke i min Søns Tid, og længere frem i Tiden tænker jeg aldrig.«

»Det skal De ikke sige,« svarede den anden. »Socialismen gaar frem med Kæmpeskridt, og en saadan Begivenhed som den store Lock-out giver Socialismen Fart og Styrke.«

Karen havde hørt med Interesse paa denne Samtale, paa samme Tid hun havde set paa de forbidragende Fag med deres Faner og Bannere, og stadig afløste det

ene Musikkorps det andet, stadig bruste Hurraraabene, stadig dryssede Blomsterne ned paa Festdeltagerne, atter og atter følte hun sig rørt og glad ved at høre Arbejdernes Jubel, denne Jubel, der var saa rungende og ægte, naar den hilste Huset Nr. 22, dette blomster- og flagsmykkede første Folkets Hus!

Andre Fag, andre Faner! Den tætte Skare Tilskuere, der stod langs Gadens Huse helt ud til Kørebanen, tænkte slet ikke paa at blive træt, og dog varede det to Timer, inden Festtogets sidste Række var kommen gennem Rømersgades Æresport.

Karen havde set Mortensen mellem Billedskærerne, og hun havde set sin Broder under Bogbindernes Fane. Hun havde gjort Vilhelm opmærksom paa ham. Men Carl Jensen havde ikke set Søsteren; han havde lige som Kammeraterne set op ad Nr. 22, svinget med Hatten og raabt Hurra! Derimod saa' han sin Moder og Laura, da han kom til Dronning Louises Bro, og dem nikkede han til.

Fru Jensen og Laura fulgte derefter med

Toget ud paa Fælleden, idet de holdt sig i Nærheden af Bogbindernes Fagforening.

Laura gik for Resten hele Tiden og kiggede efter Karen. Da Carl Jensen gik ind til Samlingspladsen, var Laura ikke rigtig færdig; hun bad ham saa om at gaa i Forvejen, saa vilde hun gaa op i Istedgade og se at faa Karen med, de kunde da møde ham paa Vejen til Fælleden. Men da Laura kom op i Istedgade, var Karen allerede gaaet, og der opstod da en ret pudsig Samtale mellem hende og Svigermoderen.

»Er Karen ikke hjemme?« spurgte Laura.

»Nej — hun er gaaet ud at se paa Festtoget.«

»Alene?«

»Nej — hun er gaaet med Pastor Hansen.«

»Pastor Hansen?« gentog Laura. »Hvad vil det sige? Er hun bleven hellig?«

»Nej — det har jeg da ikke mærket noget til,« svarede Svigermoderen.

»Ja, men hun maa jo være hellig, naar hun gaar ud at spasere med en Præst! Hvad er det for en Præst? Pastor Hansen, siger Du?

Der er jo saa mange Præster, der hedder Hansen. Hvor hører han til?«

»Han præker i den lille nye Kirke.«

»Det var da en grinagtig Historie! Hvordan ser han ud?«

»Det er en rigtig pæn, ung Præst,« svarede Fru Jensen. »Han kommer her næsten hver Dag, og han og Karen gaar gærne en Tur sammen om Aftenen.«

»Er Du nu ogsaa vis paa, at han er Præst?«

»Ja vist er han Præst! Karen har selv hans Portræt med Præstekrave paa.«

»Det kunde jeg da nok have Lyst til at se.«

»Ja, men Albumet ligger i hendes Skuffe, og den er lukket af.«

»Men hvad vil han hende da?« spurgte Laura. »Hvorfor kommer han her?«

»Jeg tænker, at de snart bliver forlovede eller maaske gifte. De siger Du til hinanden.«

»Det er den værste, jeg længe har hørt! Jeg synes, Karen bliver mere og mere tosset! Sikken en fin Svoger, jeg faar! Svoger Pibe-

krave! — Jeg vilde have haft hende med ud at se paa Stadsen! Nu skal jeg alligevel se, om jeg kan finde hende — endskønt en Præst staar vel ikke paa Gaden og ser paa Socialisternes Tog. — Gaar Du ikke med?«

»Jo, jeg havde rigtignok tænkt paa det.«

»Saa lad os følges ad!«

Fru Jensen var hurtigt færdig. Hun og Laura gik saa langs Søerne fra Gamle Kongevej til Louisebroen, hvortil de kom, just som de første Faner drejede om Hjørnet fra Rømersgade til Frederiksborggade, og her blev de staaende, til Bogbindernes Fagforening naaede dem.

»Det kan vel ikke nytte at kigge efter Karen!« sagde Laura.

Da de sidste Rækker af Festtoget var komne hen i Frederiksborggade, sagde Vilhelm til Karen: »Det er vel ikke værd, vi følger med længer?«

»Det kommer an paa Dig,« svarede Karen.

»Vil Du gaa med hjem hos mig og spise til Middag? Jeg har sagt til Jomfru Ludvigsen, at Du sandsynligvis kom med.«

De gik gennem Rømersgade hen imod Ørstedsparken.

Klokken var fem, da de kom hjem. Bordet var dækket, Maden havde længe været færdig, og de kunde straks gaa tilbords.

»Det er vist en flink Husholderske, Du har faaet,« sagde Karen i Samtalens Løb.

»Et prægtigt Menneske!« svarede den unge Præst. »Hende vil vi ogsaa beholde, naar Du drager ind.«

»Naar jeg drager ind!« gentog Karen og smilte.

»Ja — det er da vel din Tanke?«

»Naar bare jeg er god nok.«

»Netop som Du er, synes jeg om Dig. Jeg var livsglad og munter som Student, og saaledes vil jeg ogsaa være som Præst. Jeg vilde ikke synes saa godt om Dig, hvis Du var en Bedesøster eller et Hængehoved. Du vil blive en rigtig god Præstekone, det véd jeg, om jeg vil blive en god Præst, det véd jeg derimod ikke saa sikkert. Nogle vil maaske mene, at der var Livsstillinger, jeg passede bedre til. Nu er jeg en Gang bleven kastet op paa den Hylde, jeg er bleven lig-

gende, og jeg vil søge at gøre min Pligt. Men det véd jeg, at fordi jeg er bleven Præst, vil jeg ikke lukke Øjet for hvad der er skønt og stort i Livet! Jeg sværmer for Skov og Eng, for Poesi og Kunst, for Teatret. Som ung Student skrev jeg Digte.« Han lo højt, idet han skænkede Rødvin i deres Glas. »Du har ogsaa en Gang været min Muse. Jeg har et lille Digt fra vort første Møde.«

Karen rødmede. »Maa jeg se det — for jeg maa vel ikke høre det?«

Han lo. »Jeg skal tænke over det!«

Senere, da Maden var taget af Bordet, sagde han: »Jeg kan godt lide, at der bliver arrangeret Musæumsbesøg for de udelukkede Arbejdere, og at Videnskabsmænd følger Arbejderne gennem Musæernes Sale og giver Forklaring over det, de ser. Jeg synes ogsaa godt om, at der bliver givet Underholdninger med Sang og Musik, og holdt belærende Foredrag. Da jeg før stod uden for Forsamlingsbygningen i Rømersgade, fik jeg Lyst til at holde et Foredrag for de udelukkede Arbejdere deroppe en af de første Dage.«

»Ja, det vilde glæde mig, især hvis jeg maatte komme med og høre det,« svarede Karen. »Men det kan vel ikke gaa an, at Du holder Foredrag i Rømersgade?«

»Hvorfor ikke? Jeg læste i Dag, at Stiftsprovsten havde lovet at holde Foredrag i Rømersgade for Arbejderne! Naar Stiftsprovsten kan tale fra Tribynen i Arbejdernes Forsamlingsbygning, saa kan jeg vel ogsaa.«

»Hvad tror Du, din Fader vilde sige dertil?«

»Ikke meget, selv om han ikke syntes om det.«

»Du har vel ikke tænkt paa, hvad Du vilde tale om?« spurgte Karen.

»Jo, alt det tænkte jeg paa, mens jeg stod udenfor den berømte Bygning. Jeg vil tale om en Arbejder, der har kæmpet for sine Standsfællers Vel og lidt for sin Sag — Silkevæveren Joseph Jacquard.«

»Det Foredrag glæder jeg mig til. Maa jeg saa høre det Digt, som Du lovede mig?«

»Jeg lovede Dig det ikke,« svarede han leende, idet han gik hen og trak sin Skrivebordsskuffe ud. Han fandt snart det Blad

Papir, han søgte, og begyndte at læse for sig selv:

»Jeg saa' Dig en Gang — og fra samme Minut
Du fængslede helt mine Tanker
og fyldte mit Sind . . .«

saa gæmte han Papiret igen og lo. »Nej — — ikke i Dag!« sagde han. »I Dag synes jeg Digtet lyder som en Parodi. Naar jeg en Gang træffer en Komponist, der vil give mine Ord Toner, der kan hæve dem, saa vil jeg synge dem for Dig, mens Du selv spiller.« Saa gav han sig til at synge et af Versene og benyttede Melodien: ‚Der vanker en Ridder imellem grønne Træer':

»Jeg véd ej dit Navn, men jeg tror, det er smukt —
jeg gi'er Dig de ømmeste Navne,
og hæver min Længsel paa Tonernes Flugt
saa længe, som jeg maa Dig savne.“

»Fy! Nu har Du gjort mig nysgærrig!« sagde hun. »Hvorfor maa jeg ikke høre de andre Vers med?«

»Fordi de andre Vers er værre end dette,

min kære lille Veninde. Hvornaar skal Du ud paa Skodsborg?«

»Der kan jeg tage ud naar som helst.«

»De er altid glade for Dig?«

»Det sagde jeg ikke!«

»Nej — men det kan jeg tænke mig,« sagde han. »Skal vi tage der ud paa Søndag? Du til Grosserer Lund og jeg til Kancelliraad Madsen — og saa mødes vi ved Nabofamiliernes Havestakit.«

Karen lo. »Og jeg kommer ind hos Kancelliraadens og bliver fjerde Mand til en Whist, og Du spiller med, og mens vi spiller, kommer der en ung Dame op og fortæller Dig, hvor meget det glæder hende at se Dig igen . . .«

Præsten saa' lidt forbavset og smilende paa hende. »Saa?«

»Hun takker Dig for dit Brev . . .«

»Ah, det er Frida Møller?«

»Og skænder paa Dig, fordi Du kun sendte det ene Brev, skønt hun skrev to til Dig og vilde gærne have skrevet mange flere, hvis Du ikke havde været saa tvær til at skrive.«

»Men hvor i al Verden véd Du alt det
fra? Har Frøken Møller sagt det?«

»Nej — ikke altsammen, men noget at
det, det kan Du nok høre — Resten gætter
jeg mig til. Jeg har ikke selv talt med
hende — kun hilst paa hende — men jeg
hørte din Ven og Frøken Møller tale om
Dig, mens vi sad ved Spillebordet, og det
var virkelig en meget interessant lille Sam-
tale at høre paa — for mig! Den kunde nok
give mig noget at tænke paa.«

Han lo igen. »Hvorfor? Frøken Møller
er en god lille Pige. Hun er meget talende.
I hendes Selskab behøver man aldrig at
mangle Stof til en Samtale, naar man bare
kan svare paa alt, hvad hun spørger om.
Hun taler om alt, hvad hun tænker, men
hun tænker ikke andet, end hvad alle maa
vide.«

»Der var nogen, der mente, at hun
gærne vilde være Præstefrue.«

«Det har hun i hvert Fald aldrig fortalt
mig.«

»Tror Du ikke, at det netop er et Bevis
paa, at hun ikke siger alt, hvad hun tænker?«

Dette Spørgsmaal blev Præsten fri for at svare paa, da hans Husholderske i det samme kom ind med Kaffen.«

Et Par Timer senere, da Solen var ved at gaa ned, mente Karen, det var bedst hun gik hjem for at se, om hendes Moder sad alene og kedede sig.

Vilhelm fulgte hende hjem, og da de skiltes ved hendes Gadedør, sagde hun:

»Jeg faar jo nok at vide, naar Du skal holde Foredrag i Rømersgade, for det vil jeg høre.«

XVI

Et Foredrag i Rømersgade.

Næste Morgen, da Arbejdet i Fru Jensens Systue begyndte, talte Karen og Syjomfruen om Grundlovsfesten. Det var Jomfruen, der begyndte.

»Jeg saa' Dem i Gaar i Rømersgade,« sagde hun.

»Saa? Stod De ogsaa i Rømersgade?« spurgte Karen.

»Nej,« svarede Jomfruen stolt, »jeg var rigtignok med i Toget!«

»Er De i Fagforeningen?«

»I de kvindelige Herreskræderes? Ja, det har jeg været over et Aar.«

»Vil De melde mig ind?«

»Ja, det vil jeg gærne!«

»Og Moder!«

»Jeg?« udbrød Fru Jensen. »Hvad skulde saadan en gammel Kone i den Forening?«

Karen gav sig til at le. »Moder tror, at man danser i den Forening!«

»Det gør vi rigtignok ogsaa,« sagde Jomfruen. »En Gang om Aaret holder vi jo Stiftelsesfest, og saa danser vi. Vi holder maaske ogsaa Maskerade, men det véd jeg ikke bestemt. Og saa har vi gratis Adgang til Forbundets Sommersammenkomster baade paa Vodroflund og Enghavevej, og det er hver Mandag Aften hele Sommeren. I Gaar Aftes dansede vi rigtignok ogsaa paa Fælleden; men det er jo lidt mere trættende at danse i Græsset, selv om det er fraadt fladt. Jo, Fruen skulde rigtignok gaa ind i Foreningen, for det er mere vigtigt, at Fruerne der har Systuerne, holder sammen, end de menige Syersker. For sæt nu, at de, der har Beklædningsmagasinerne og Lagerne, fandt paa at lave Lock-out eller blev tvungne dertil af de andre Lock-outmestre . . .«

»Naa, saa vidt gaar det dog vist ikke, at de ogsaa kaster Kvinderne paa Gaden,«

afbrød Karen hende. »Det vilde vist vække for megen Harme! Nej, saa slet vil jeg ikke tro om kristne Mennesker! Men husk alligevel at melde Moder og mig ind i Foreningen saa snart De kan.«

»Ja — allerede i Aften.«

Hen paa Eftermiddagen kom Laura.

»Man har sjældent Lyst til at hænge saa svært i Dagen efter en Helligdag, endskønt man kan trænge til at tjene saa mange Penge som muligt i denne Tid,« sagde hun. »Carl giver tre Kroner om Ugen til de Udelukkede, det er mange Penge for ham.« Hun tog sit Overtøj af og lagde en lille Pakke paa Bordet. »Jeg lod Jomfruen gaa Klokken fire og gik selv bagefter.«

»Hvad er det, Du har?« spurgte Fru Jensen.

Laura lo. »Det er Wienerbrød til Kaffen.«

»Det har Du Raad til!« sagde Karen leende.

»Pyt! Det slaar ikke til alligevel! Det vil sige, man faar det jo nok til at slaa til,

ved at knibe lidt paa de passende Steder. Carl kommer i Aften og henter mig.«

»Naa, Mutter, saa skal vi jo have Kaffe!« sagde Karen.

»Ja — jeg tror nok, Vandet koger,« svarede Fru Jensen og gik ud i Køkkenet.

»Er Du Medlem af din Fagforening?« spurgte Karen.

»Ja — naturligvis!« svarede Laura.

»Naturligvis!« gentog Karen. »Det har Du da ikke været saa længe.«

»Omtrent lige saa længe som jeg har været gift.«

»Naa — ja, det kan nok være. Nu melder Moder og jeg os ind i Foreningen.«

»Det er meget fornuftigt! Det havde jeg for Resten ikke troet om Jer.«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi Svigermoder er af den gamle Skole og ikke kan forstaa, at Kvinderne kan danne Fagforeninger, og fordi Du, naar Du kommer udenfor Huset her, helst bevæger Dig i de højere Kredse. — Jeg tror, jeg skal gaa ud og hjælpe Svigermoder.« Hun løb ud i Køkkenet.

Fru Jensen stod ved Vadsken og skyllede Kaffeposen.

»Kommer Karens Præst i Aften?« spurgte Laura.

»Det tænker jeg; han kommer hver Aften.«

»Saa kan jeg maaske faa ham at se! Jeg fortalte til Carl, at hun var bleven gode Venner med en Præst; han vilde ikke tro det; han sagde, det var noget, I var bleven enig om at bilde mig ind. Det kunde være Sjov at hilse paa Præsten.«

»Ja, men han kommer jo ikke længere end i Dagligstuen.«

»Derfor kan vi da nok gaa der ind og sige Farvel til Karen. Men Du maa ikke sige noget til hende.«

»Nej — hvad skulde jeg sige?«

Laura gik tilbage til Systuen. Hun satte sig paa en Stol ved Siden af Karens Maskine. »Har I noget at give mig at bestille, mens jeg sidder her?«

Karen kastede et Par Benklæder hen til hende. »Har Du Lyst til at sy Knaphuller, saa vær saa god!«

»Det maa da kunne blive til noget, naar I faar saadan en gammel Svend paa Værkstedet!« sagde Laura.

Laura var i det hele taget i godt Humør i Dag, og godt Humør smitter, derfor bragte hun Liv og Latter med sig ind i sin Svigermoders Systue og fik Tiden til at gaa hurtigt.

Efter Kaffen kom Fru Jensen ind og syede med.

Da Klokken var halvsyv, rejste Karen sig, tog sit Sytøj med og gik ud. De andre paa Systuen troede, at hun vilde gaa ud og presse en Søm ud.

Da der var gaaet en Snes Minuter og Karen ikke var kommen tilbage, spurgte Laura: »Presser Karen?«

»Nej, der er ingen Pressejærn sat over derude,« svarede Fru Jensen.

Og da Klokken lidt efter slog syv, sagde Laura: »Nu burde da Mestersvenden komme ind og sige os, at det er Fyraften.«

»Ja — gaa De kun hjem, Jomfru,« sagde Fru Jensen.

»Tak!« Den unge Syjomfru rejste sig, tog sit Tøj paa og var snart ude af Døren.

Om der end havde været morsomt paa Systuen i Eftermiddag, saa var den smukke Juniaften dog endnu mere tillokkende.

Da Syjomfruen var gaaet, rejste Fru Jensen sig for at se efter Karen. Det var dog mærkværdigt! Karens Sytøj laa paa en Stol i Dagligstuen, men selv var hun ingen Steder at se! Fru Jensen saa' ind i Skabet. Jo, ganske rigtig! Karens Overstykke og Hat var borte! Hun var gaaet uden at sige noget, for at Laura ikke skulde mærke det!

Da Fru Jensen atter kom ind i Systuen, sad Laura endnu og syede Knaphuller saa ivrigt, som om hun skulde skynde sig at tjene sin Dagløn.

»Hvad bestiller Karen?« spurgte Laura.

»Hun er gaaet!«

»Gaaet?« gentog Laura forbavset og holdt op med at sy.

»Ja — uden videre — uden at sige et Ord — taget Hat og Overstykke paa.«

»Men saa har Du sagt noget til hende!«

»Nej, det ved den godeste Gud, jeg ikke har!« forsikrede Svigermoderen.

»Uf! sikken en Lumskesidse!« raabte

Laura, og idet hun harmfuld kastede de blaa Bukser hen paa en Stol, tilføjede hun: »Det er Takken, fordi man sidder og slider for hende!«

Da Carl en halv Timestid senere kom, sagde Laura til ham: »Du behøver slet ikke at sætte saadant et Bedemandsansigt op — Præsten er her ikke!«

»Tak Skæbne! Og for hans Skyld har jeg ladet mig barbere og taget rent Lintøj paa, i Stedet for at vente til paa Søndag.«

»Karen er listelig stukken a' og er gaaet ham i Møde uden at sige et Muk, bare for at vi ikke skulde faa ham at se! Jeg véd ikke, hvad Du gi'er mig!«

Carl lo. »Nej, Karen er ikke saadan til at løbe om Hjørnet med; hun er lige saa klog som en syv Aars Ræveunge! — Naa, saa maa vi vente til en anden Gang; hun kan da ikke bestandig gaa og gæmme ham for os. — For det er vel sandt, Mutter, at Karen skal være Præstefrue?«

»Ja, vist er det sandt,« svarede Fru Jensen. »Har Du Lyst til at hjælpe mig at sætte lidt paa Bordet, Laura?«

Laura rejste sig. »Naa, Du vil ikke vente paa Karen?«

»Nej — naar hun gaar ud, plejer hun altid at spise, hvor hun kommer hen.«

»Det er det, jeg altid har sagt,« bemærkede Carl, »skal vi have fin Familie, maa det være Karen, der skafler os den. Nu havde jeg gaaet og glædet mig til at blive Svoger med en Etatsraad; vi var allerede blevne saa gode Venner, men saa gik det i Stykker! Hvad blev der egentlig i Vejen? Naa, en Præst er heller ikke saa gal! Du er i Stand til at kunne faa din Førstefødte frit i Kirke, Laura — hvis Du faar nogen.«

»Ja, hvis, Per Næsvis! Du skal bare ikke tage Hatten af, før Du ser ham; jeg har ikke mærket noget til ham.«

»Det var kedeligt!«

I det samme kom hans Moder ind med en stor Bakke med forskælligt Paalæg.

»Naa!« udbrød den lystige Bogbinder fornøjet. »Hos Jer mærker man da endnu ikke noget til Lock-outen! Her er ingen smalle Steder! Sikken en fin, lys Laks!«

Laura tilkastede ham et haanligt Blik. »Det er ikke Laks, din Helleflynder!«

— — —

Karen kom hjem til Vilhelm, just som han skulde til at gaa ud.

»Min Svigerinde er hjemme hos Moder i Aften,« sagde Karen »Du véd nok, din Faders Portners Datter. Hun vilde jo straks kende Dig, derfor vilde jeg ikke have, hun skulde se Dig endnu.«

Vilhelm lo. »Længe kan den Hemmelighed dog ikke skjules, og det er jo heller ikke nødvendigt.«

»Nej,« svarede Karen langsomt, og tænkte med en vis Gysen paa det Øjeblik, da Vilhelm vilde tage hende med hjem til Etatsraaden: »Maa jeg forestille Dig din Svigerdatter!« Hvis det ikke angik hende selv, vilde det more hende at se, hvorledes Etatsraaden var lige ved at falde bagover, naar han fik den Efterretning, og høre ham stamme: »Min — min — min Svigerdatter!« Men nu syntes hun slet ikke, det var morsomt. »Jeg synes dog ikke det vilde være passende,

at din Fader skulde faa Hemmeligheden at vide af sin Portnerkone.«

»Hvornaar vil Du da gaa med hjem til Fader? Jeg skal nok i Forvejen forberede ham paa, at Du kommer.«

»Aa — lad det vente lidt endnu.«

»Som Du vil!« svarede han. Lidt efter tilføjede han: »Nu har jeg talt med Redaktør Schiøtt; paa Torsdag skal skal jeg holde Foredrag i Rømersgade for de udelukkede Arbejdere.«

»Saa maa Du tage mig med,« sagde hun.

»Ja. Paa Torsdag Formiddag Klokken elleve.«

— .— —

Næste Dags Formiddag sad Etatsraaden paa sit Værelse og læste de københavnske Aviser. I Nærheden af ham sad Agnes og læste med. Til Hverdagsbrug læste Etatsraaden kun lidt i Nationaltidende, men siden Lock-outen udbrød, læste han næsten alle de københavnske Aviser, som Portner Meyer hver Morgen maatte købe i det nærmeste Bladudsalg, »Social-Demokraten« først og

fremmest, der fik mange Læsere blandt Fabrikanter og Mestre i Lock-outens Tid.

»Nu skal Lock-outen jo udvides mere endnu,« sagde Agnes.

»Saa?« spurgte Etatsraaden lidt aandsfraværende.

»Ja — véd Du det ikke?«

»Nej, det er noget Forretningsudvalget afgør. Dette Forretningsudvalg er ligesom en Overkommando; det kan byde Udelukkelse i hvilket Fag, det selv finder for godt. Den Bemyndigelse har det en Gang for alle faaet af en Generalforsamling.«

»Men er det ikke en forfærdelig Magt, et saadant Forretningsudvalg har — og et forfærdeligt Ansvar?« spurgte Agnes.

Etatsraaden smilte lidt urolig. »Gaar Du ogsaa og tænker paa dette Lock-out-Væsen?«

»Hvem kan lade være at tænke paa det?«

Etatsraaden sad lidt og læste, og som om han saa pludselig huskede paa, hvad det var, han havde talt med sin Datter om, udbrød han: »Ja, vist er der Ansvar, det er der altid, hvor der handles og kæmpes.«

»Det er en kedelig Tid; den gør Sindet

tungt — mere tungt end det er i Forvejen.«

Etatsraaden kastede Avisen fra sig med en hastig Bevægelse. »Du er ogsaa et underligt Pigebarn! Hvad har Du at være tungsindig over! Hvorfor adspreder Du Dig ikke? Hvorfor skaffer Du Dig ikke Veninder?«

Agnes rystede paa Hovedet. »Veninder — de er ikke saa let at faa, naar det ikke er En ligegyldigt, hvad det er for Veninder.«

Etatsraaden lagde sine Hænder paa sin Datters Kinder, bøjede sig ned og kyssede hende paa Panden. »Det skal være Veninder, der kan le og faa Dig til at le med, min lille Frøken Tværmose! — Hvad er det nu for et Fag, der er bleven lukket ude?« spurgte han, da han atter begyndte at læse i sine Aviser.

Agnes saa' i ‚Social-Demokraten'. »Gørtlerne og Metalarbejderne,« sagde hun. »Det er otte hundrede Mand til alle de andre. De skal lukkes ude den 10de. Hvem er Skyld i hele denne Lock-out?«

»Hvem der har fremkaldt den? Arbejderne naturligvis!«

Agnes sad lidt og tænkte. »Det er ikke saa tidt, vi sidder og taler alvorligt, Du og jeg; vi har gjort det i den sidste Tid, fordi Du har haft saa mange Aviser at læse igennem, og jeg har gjort Dig Selskab. Men hvorfor vil Du give mig saadant et underligt Svar paa et alvorligt Spørgsmaal? Jeg véd da godt, at det ikke er Arbejderne, der har erklæret Lock-out.«

»Det har jeg heller ikke sagt. Du mener maaske, at den, der har udtalt det fængende Ord, er Lock-outens Skaber, lige som den, der i det afgørende Øjeblik siger Ordet Krig, er Krigens Fader? Saa er der ingen Tvivl om, at Napoleon den første og Bismarck har meget Blod paa deres Samvittighed. Hvem der i dette Tilfælde først har udtalt det Ord ‚Lock-out', der slog ned som et Lyn og lammede Handel og Vandel, det véd jeg ikke. Maaske er det en sølle jydsk Snedkermester, men jeg véd det ikke. I hvert Fald er alle de, der paa Generalforsamlingen den 19de Maj stemte for hans Idé, hans medskyldige — hvis der i dette Tilfælde kan være Tale om medskyldige.«

Fader og Datter sad igen et Par Minuter og læste i Tavshed.

»Der er nok meget at læse i den ‚Social-Demokrat'!« udbrød Etatsraaden.

»Nu er jeg snart færdig,« svarede Agnes. »Du har maaske ikke læst den endnu?«

»Nej — men det haster heller ikke.«

Agnes læste højt for sig selv: »Foredrag for de udelukkede Arbejdere. Det er morsomt,« tilføjede hun leende, »en Ingeniør, der selv har maattet udelukke sine Smede, holder Foredrag i Rømersgade for de udelukkede Smede og Maskinarbejdere! Det skulde Du ogsaa gøre, Fader!«

»Nej, Tak!«

»Det er Bevis paa, at der er et godt Forhold mellem Ingeniøren og hans Arbejdere, og at det ikke er med hans gode Villie, at han har gjort dem arbejdsløse. — Nej, hvad er nu det!«

»Hvad er det?« spurgte Etatsraaden, forbavset over hans Datter pludselige Udbrud.

»Hvad Du ikke selv vil, det vil din Søn!«

»Naa?«

»Holde Foredrag for de udelukkede Arbejdere!«

»Hvad vil det sige?« spurgte Etatsraaden i en lidt ærgerlig Tone.

»Du kan da selv se!« Hun holdt Bladet hen for ham, fulgte Linierne med Pegefingeren, idet hun læste: I Morgen Formiddag Klokken 11 holder Hr. Pastor Vilhelm Hansen i Festsalen i Rømersgade et Foredrag om Silkevæveren Josef Jacquard. Adgangen er aaben for alle udelukkede Arbejdere, Mænd og Kvinder.«

»Det er en Skam!« udbrød Etatsraaden, idet han rejste sig og med Hænderne i Lommen gik frem og tilbage i Værelset. »Han kunde da i det mindste have givet mig et Ord om det i Forvejen.«

»Vilde Du saa have fraraadet ham det?«

»Jeg vilde have bedt ham om at lade være! Alle véd, han er min Søn, hvorfor skal alle vide, at han staar i Opposition til sin Fader! Alle skal de puste til Hadet, der er rejst mod Arbejdsgiverne, og min egen Søn, Præsten, er en af dem, der puster med! Det er Fabriksejer, Etatsraad Hansens Søn!

vil der i Morgen staa i Bladene, den unge Præst holder med Arbejderne! Etatsraad Hansens Søn holder Foredrag i Socialdemokraternes Forsamlingsbygning i Rømersgade! Den fjendtlige Optræden mod mig vil nok skaffe ham en hel Del rungende Hurraraab fra Arbejderne; men det tjener bare til at gøre Striden bitrere og Kløften dybere. Nu saa' vi ved Arbejdernes Grundlovstog, hvor de bar saadanne Inskriptioner som: Et Ord et Ord, en Mand en Mand, en Pjalt en Pjalt! Det skulde vel være Hentydninger til, at nogle af os havde brudt Overenskomster, vi havde sluttet med Fagforeningerne."

»Ja, men det havde I jo ogsaa, Fader, det Resultat kom jo Professor Deuntzer og hele Voldgiftsretten til.«

»Aa — Voldgiftsretten! Det var ogsaa et løjerligt Paafund, at vi gik ind paa at høre dens Mening, naar vi dog ikke vilde bryde os om, hvad den sagde. Nej, det er en daarlig Ledelse, vi har; men det er intet Under, den bliver forfjamsket, naar den har alle imod sig, og det er heller intet Under, at den hævner sig. Nu var det Gørtlerne og

Metalarbejderne, det maatte gaa ud over, næste Gang bliver det et andet Fag! Til sidst maa Arbejderne da give sig; de kan jo umuligt skaffe Millioner Kroner om Ugen. Hvor rigeligt Sølvkilden end flyder i Øjeblikket — en Gang maa den standse«.

»Naar Landet er ødelagt!« sagde Agnes med dæmpet Stemme.

»Ja — det kan være Du har Ret,« svarede hendes Fader, »naar Landet er ødelagt«.

Her blev Samtalen afbrudt, ved at et Par Herrer kom for at tale med Etatsraaden.

Agnes gik op paa sit eget Værelse. En Timestid efter kom hun tilbage, paaklædt til at gaa ud.

De to Herrer var endnu inde hos hendes Fader. Det var sandsynligvis Fabrikanter eller Stormestre.

Agnes stak bare Hovedet ind ad Døren til Faderens Værelse. »Farvel, Fader! Jeg gaar hjem til Vilhelm; skal jeg sige noget til ham?«

»Nej« — svarede Etatsraaden i en langtrukken Tone, »han kommer vel nok her hjem.«

»Farvel, Fader!«

»Farvel!«

Agnes traf Broderen hjemme. Hun fortalte ham om den Samtale, hun havde haft med Faderen.

Vilhelm smilte. »Fader og jeg har forskællig Mening; han kan ikke hindre mig i at handle efter min Overbevisning. Mit Kald er det, at bringe Oplysning og Trøst til dem, der vil høre mig. Kunde jeg skabe Lys og Lykke i de smaa Hjem, vilde jeg gærne; men det er saa svært; det kan Arbejderne bedst selv, ved at følge deres Ledere, og jeg vil gærne hjælpe dem. Kan jeg ikke gøre det som Præst, saa kan Præsten jo træde ned ad Prækestolen hvad Dag det skal være; maaske var det det ærligste og bedste.«

De sidste Ord sagde han saa sagte, som om han talte til sig selv, og mens han stod henne ved Vinduet og saa' ud paa Gaden.

Agnes havde paa hans Opfordring taget sit Overtøj af.

»Hvor længe bliver Du hjemme i Dag?« spurgte hun.

»Til Klokken tre.«

»Følger Du mig saa hjem!«

»Det kan jeg godt.«

»Jeg forstyrrer Dig vel ikke?« spurgte hun lidt efter.

»Aldeles ikke«.

»Jeg mente, om Du skulde tænke over dit Foredrag til i Morgen.«

»Det har jeg tænkt nok over,« svarede han smilende.

»Jeg kommer hjem til Dig i Morgen Formiddag Klokken ti,« vedblev Agnes.

»Saa tidligt!«

»Ja — jeg maa vel nok følge med Dig ud i Rømersgade!«

»Ja saamænd maa Du saa! Det vil glæde mig at se Dig der ude! Har Du sagt det til Fader?«

»Nej — men det kan Fader da ikke have noget imod — naar jeg følger med Dig.«

»Det synes jeg heller ikke. Men Du behøver jo ikke at gøre denne Omvej hjem til mig; Du kan godt tage lige ud i Rømersgade; der er Adgang for alle.«

Agnes lo. »For alle udelukkede Arbej-

dere, Mænd og Kvinder, staar der, og dem hører jeg da ikke til. Man skal maaske endda vise Medlemskort ved Indgangen. Nej, jeg holder rigtignok ikke af at gaa derind alene.«

»Du skal faa en Seddel med fra mig, saa at Du kan faa anvist en god Plads.«

»Man skulde næsten tro, at Du ikke vilde have mig med!«

»Jo med største Fornøjelse vil jeg have Dig med! Saa er det altsaa en Aftale, Du kommer her Klokken ti, og saa følges vi ad til Rømersgade.«

Saa maatte Karen gaa alene, hvis hun ikke holdt af at følges med Agnes.

Da Vilhelm hen ad Aften, efter at han havde været ude paa Frederiskberg hos sin Fader, kom hjem til Karen og fortalte hende, at Agnes endelig vilde med i Rømersgade i Morgen og at hun vilde følges med ham, blev Karen noget ked af det og mente, at saa var det bedst hun selv blev hjemme, men besluttede sig dog tilsidst til at gaa der hen alene; hun vilde da komme lidt tidlig, for at faa en god Plads, og hun vilde helst have

en Seddel med, for at hun lettere kunde faa Adgang, hvis der skulde blive forlangt Medlemskort ved Indgangen.

— — —

Saa oprandt Dagen lys og smuk.

Klokken ti kom Agnes hjem til sin Broder.

»Naa — Du kommer paa Klokkeslet!« sagde Vilhelm. »Fader vilde ikke med?«

Agnes lo. »Nej; men det havde Du vel heller ikke ventet. De fleste af hans Arbejdere kender jo Dig, og de vil vist allesammen komme for at høre Dig; de har jo ikke andet at bestille. Jeg troer ikke, Fader vilde befinde sig godt i et saadant Svendelag. Jeg saa' kun et Glimt af Fader, men da han saa' ud til at være morgengnaven, skyndte jeg mig at komme afsted.«

Vilhelm havde bestilt en aaben Droske til Klokken halv elleve. Vognen kørte rask; han og Agnes naaede derfor Rømersgade ti Minuter før elleve.

»Se hvor mange Mennesker, der staar uden for Huset,« sagde Agnes, da Drosken

fra Frederiksborggade drejede ned ad Rømersgade.

»Ja,« svarede Vilhelm, »det er vist fordi flere af Fagforeningerne har Lokale i Forsamlingsbygningen. — Det er bedst at holde her uden for,« sagde han til Kusken.

Vognen standsede. Vilhelm steg først ud og hjalp derefter sin Søster. Nogle af Arbejderne, der stod udenfor Bygningen, hilste. Vilhelm og Agnes hilste igen; de kendte ingen af dem.

Hele Gaarden var fuld af Arbejdere, og da et Par af dem begyndte at hilse, hilste alle de andre ogsaa, efterhaanden som Vilhelm og hans Søster gik forbi dem.

Agnes var saa bevæget ved denne venlige Modtagelse, at hun fik Taarer i Øjnene.

Der kom en Mand ned fra Sidetrappen og bad Præsten om at følge med den Vej op.

»Er der nogle Folk deroppe?« spurgte Vilhelm, da de gik op ad Trappen.

»Der er saa mange, som der kan være,« svarede Manden.

»Jeg kender saa faa af Faders Arbejdere,«

hviskede Agnes til sin Broder, »men det var nok nogle af dem, der hilste først.«

Vilhelm og Agnes blev ført ind i et lille Sideværelse; han afslog Tilbudet om en Forfriskning, men bad et Bestyrelsesmedlem om at skaffe Agnes en Plads.

Da Arbejderen havde udført dette Hverv og kom tilbage, spurgte Vilhelm ham: »Véd De, om her er kommen en Dame, der havde en Seddel fra mig?«

»Jo — den Dame har Plads paa første Række.«

»Kom min Søster til at sidde ved Siden af hende?«

»Nej — Hr. Pastorens Søster kom til at sidde til højre i Salen, helt oppe ved Tribynen; men jeg kan ordne det saaledes, at de to Damer kommer til at sidde sammen.«

»Nej — det behøves ikke,« sagde Vilhelm. »Er der ikke langt mellem dem, finder de nok hinanden.«

Da Klokken var et Par Minuter over elleve, gik Vilhelm ind i Festsalen. Det var unødvendigt at vente længer, blev der sagt til ham; der var ikke Plads til flere. Med

noget Besvær kom han gennem Sidegangen, der ogsaa var fuld af Mennesker, op til Talerstolen.

Saa snart han viste sig paa Talerstolen, begyndte nogle at klappe; men der blev dog hurtigt stille i Salen, som om man kom til at huske paa, at man ikke plejede at modtage en Præst med Haandklap.

Den unge Præst saa' ud over denne tætte Menneskemasse, der var samlet foran ham, og saa begyndte han:

»Byen Lyon i Frankrig har lige siden det femtende Aarhundrede været Hovedsædet for den franske Silkeindustri.

I denne By fødtes Josef Jacquard i Aaret 1752. I hans Drengeaar var der ikke mange Fabriker, og man havde endnu ikke lært at benytte Dampen som Drivkraft. Alt var Haandarbejde, og hvor Haandarbejdet blev anvendt i Fabriker, blev det elendigt betalt. Dette var især Tilfælde med Silkeindustrien. Silketøjet, de rigeste Damers fineste Pynt, blev frembragt at de fattigste Mænd og Kvinder, der havde det værre end Slaver, fordi

det anstrængende Arbejde i Silkefabrikerne ødelagde dem og lagde dem tidligt i Graven.

Josef Jacquards Fader arbejdede i en Silkefabrik, hans Moder med, og da Josef blev en fem, seks Aar maatte han ogsaa vandre hen i Fabriken, blev puttet ind mellem denne sygelige, forkuede Arbejderbefolkning og faa Sygdomsspiren i sig til en tidlig Død. Han var en klog Dreng, han vilde gærne lære at læse; menFaderen,der selv aldrig havde lært at læse, kunde ikke begribe, hvad Sønnen skulde med Kundskaber; Josef maatte gaa paa Silkefabriken i Stedet for at komme i Skole. Jo ældre Drengen blev, des mere hadede han dette Slaveliv og spekulerede allerede den Gang paa, om det ikke var muligt at hjælpe disse ulykkelige Arbejdere til bedre Livsvilkaar og gøre deres Arbejde mindre anstrængende.

De blev jo ikke gamle, disse Arbejdere. Josefs Moder døde, da han var ti Aar. Han kom da i Huset hos en Slægtning, der var Bogbinder. Hans Fader holdt ud ti Aar endnu, saa døde han, da Josef var bleven tyve Aar, og efterlod ikke sin Søn andet

end en Væverstol. Josef, der hidtil havde arbejdet som Bogbinder, havde dog ikke glemt de forslidte Arbejdere i Silkefabriken. Det, han gik og spekulerede paa, var, om der ikke kunde laves en Maskine, der kunde erstatte Væverstolen, og lette Væveren det strænge og sundhedsfarlige Arbejde. Endnu kunde han ikke samle sine Tanker, men han kunde ikke opgive dem, og for bedre at naa sit Maal tog han igen Arbejde som Silkevæver.

Det var tunge Tider, der kom for Josef Jacquard. Han var bleven gift. Han arbejdede og arbejdede for at tjene Brødet til sig og sine, og han arbejdede paa sin Opfindelse, der var nær ved at gøre ham tosset. Han havde hverken Ro Dag eller Nat. Tilsidst kunde han ikke holde det ud mere, han kom i Gæld, han maatte med Kone og Børn forlade Fødebyen og tage Arbejde i et Kalkbrud.

Saa udbrød den franske Revolution, og til den sluttede han sig med Begejstring. 1793 vendte han tilbage til Lyon og kæmpede som Underofficer mod Konventets

Tropper. Det var en forfærdelig Kamp. Efter to Maaneders Belejring blev Byen indtaget af Konventets Tropper. Og der blev ingen Naade vist mod Byens Indvaanere. 6000 blev henrettede; Guillotinen arbejdede uden Hvil, Hoved for Hoved trillede ned i det blodige Sand; men da det alligevel ikke gik hurtigt nok, skød man Resten af de Overvundne ned med Kardætsker, og mange af Byens skønneste Bygninger sank i Grus. Det lykkedes Josef Jacquard og hans syttenaarige Søn at flygte, og de traadte ind i Rhinarmeen. Kort Tid efter blev hans Søn dræbt ved hans Side. Ude af sig selv af Sorg vendte han tilbage til Lyon.

Han kom nu atter ind i Silkevæveriet, hans følsomme Hjærte led, da han atter saa' de tidligt ældede Arbejdere her, Kvinderne og de smaa Børn, og saa modnedes de Tanker, der saa længe havde gæret i hans Hjærne; han fik sin Plan færdig, men han manglede Penge til at sætte den i Værk. Han fandt dog nogle velhavende Borgere, som vilde laane ham Pengene, og i Aaret 1799 blev hans første Maskine færdig. Den

næste Maskine, han lavede, blev endnu bedre, og saaledes indførte han stadig nye Forbedringer.

Men nu kom Josef Jacquard til at udstaa en Kamp, han ikke havde ventet, og som smærtede ham mere end noget andet. Det var Arbejderne! De, hvis Lidelser han havde delt fra han var Barn, de, hvis Byrder han havde tænkt at lette, de blev hans bitreste Fjender! De forfulgte ham saa hæftigt, at hans Liv flere Gange var i Fare! De vilde en Gang drukne ham! De slæbte hans Maskiner, der var bygget mest af Træ, hen paa Torvet og opbrændte dem der til stor Glæde for den jublende Mængde! Men var det saa underligt? Var det ikke Begyndelsen paa den Historie, som gentages atter og atter, mens Aarene rinde, gentages i Dag, gentages i Morgen, gentages lige saa længe, som Kapitalismen behersker Arbejderforholdene! Denne sørgelige Historie gentager sig hver Gang en ny Maskine med nogen gennemgribende Betydning ser Dagens Lys! Hvor slidsomt og undergravende Haandarbejdet end er, saa tør Arbejderne dog ikke

slippe det! Heller et Slid, der kroger Ryggen og sløver Sindet, end Sult! Og Arbejderne kendte fra tidligste Tid deres Arbejdsherrer: jo flere Hænder, der raktes frem efter Lønnen, des mindre blev den! Og allerede den Gang fyldtes Væverierne med Kvinder og Børn, fordi Kvinderne kunde arbejde billigere end Mændene, Børnene billigere end Kvinderne! Fabriksbørnene lærte ikke de simpleste Skolekundskaber! Hvad skal en Arbejder med Kundskaber? sagde deres egne Forældre, der selv intet havde lært, og som ikke kunde give Afkald paa den usle Fortjeneste, Barnet bragte hjem! Der var ingen Lov og Ret, der forbød en saadan Mishandling af Børnene! Derfor opvoksede der en Arbejderstand, som blev uvidende, sløv og raa! Og naar et Vindstød, som en Gang imellem truede deres usle Tilværelse, spredte Sløvhedens Taage, saa traadte det samme Raseri frem, som findes hos et Rovdyr, der tirres, der pines, der sulter! Var det underligt, at Arbejderne blev fortvivlede, forbitrede, rasende, hver Gang der kom en Maskine, som overflødig-

gjorde deres Hænders Arbejde? Fabriksherren, ham, der i Forvejen havde Pengene, han købte Maskinen, der kunde arbejde for mange Hænder, og kunde arbejde endnu billigere end Kvinder og Børn og tjene mange flere Penge til ham! Rettens Mænd med deres Sværd ved Lænd, med deres Lanser og Hellebarder, forbød ikke Rigmanden at jage sine Arbejdere bort! Rettens Mænd med de lange, spidse Lanser hjalp ham at holde de rasende Mænd, de klagende Kvinder og de grædende Børn borte fra hans Gods!

Der gik mange, mange Aar, inden Arbejderne lærte at forstaa, at de havde Ret til Livet, Ret til Arbejdet, Ret til en Part af det Udbytte, Maskinerne giver!

Josef Jacquards Væv bragte ikke Arbejderne bedre Kaar, som han havde haabet. I Aaret 1831, tre Aar før Jacquards Død, havde Nøden drevet Silkevæverne i Lyon til at gøre Oprør. Under Raabet: »Leve af Arbejdet eller dø i Kampen!« drev de Soldaterne ud af Byen. Et Par Uger var Arbejderne Herrer i Lyon. Men saa kom

Marskal Soult de betrængte Rigmænd til Hjælp. Han kom med en Hær paa tyve tusind Mand! Det maatte da være nok! Der blev vist ikke mange Silkevævere tilbage efter den fortvivlede Kamp, der rasede i December 1831.

Josef Jacquards Væv var alligevel god, den kunde ikke tilintetgøres hverken ved Ild eller Vand, den trængte igennem, ud over hele Evropa! I 1825 var der i Lyon tredive tusind Væverstole, deraf var mere end en Trediedel efter Jacquards Mønster. Og den har staaet sin Prøve, den bruges endnu, enhver Væver kender Jacquard-Væven.

Efter megen Uro, mange Skuffelser og bitre Savn, fik Josef Jacquard Lov til at henleve sine sidste Dage i lykkelig Ro paa en lille Ejendom, han havde faaet i Nærheden af Lyon. Han havde faaet en lille Livrente og han havde faaet forskællige Æresbevisninger. Han døde 1834, 42 Aar gammel, og blev begravet paa Landsbyens Kirkegaard, hvor i mange Aar et simpelt

Trækors betegnede hans Grav; men da der var gaaet henved tredive Aar, tog Handelskamret i Lyon det lille Trækors bort og satte et prægtigt Mindesmærke af Marmor i Stedet for.

Jeg har fortalt Dem den lille Historie om Silkevæveren fra Lyon som et Eksempel paa Arbejderkampe for halvandet hundrede Aar siden. Det var lige som nu Kampen for Tilværelsen, Kampen for Brødet, Kampen som Udslag af Arbejdernes Frygt for de Maskiner, der skulde gøre dem arbejdsløse. Arbejderkampene er ikke forbi endnu — der raser jo en saadan Kamp i Danmark i disse Dage. Men Arbejderkampene er ikke længer saa blodige, om end ogsaa denne Kamp vil kræve sine Ofre. Arbejderne har lært at slutte sig sammen i en langt stærkere Hær end den, der drev Lyons Soldater paa Flugt, en Hær, der rækker over Jordens civiliserede Lande. Det er i Værn af denne Styrke, at Arbejderne kræver sin Ret til at være med til at ordne Arbejdet og til at bestemme Prisen for det. Det er om denne Ret Kampen i Danmark i disse Dage staar. Det er et taabeligt Angreb

paa Arbejdernes Ret, ethvert ædelttænkende og retsindigt Menneske maa misbillige det, fordi det er forkasteligt at bruge Vold, hvor en Ting kan ordnes i Fred, og den Tvist, der var mellem Mestre og Svende, maatte kunne ordnes i Fred. I denne Kamp lider selvfølgelig Mestrene, Aktionærerne, Kapitalisterne mindst, fordi de har noget at staa imod med. Men Arbejderne maa støtte hinanden af yderste Ævne, for at de ikke skal tabe i denne Kamp, der er paatvungen dem, og som gaar ud over alle, og Arbejdernes Venner bør hjælpe dem, hjælpe, hvor Savnet er dybest, hvor der er smaa Børn, der lider Nød. Er der Grund til at tro, at Kapitalisterne i Byerne er bedre end Herremændene ude i Landet? Penge! Penge! Penge nok! Det er Løsenet for saa mange! Og for at faa Penge nok maa Arbejdet udføres saa billigt som muligt. Derfor sendes Kvinder og Børn ned i Kulgruberne, indtil Loven forbyder et Misbrug, der skaber en forkrøblet og udtæret Arbejderslægt! Derfor forskriver Herremændene, Roedyrkerne, Teglbrænderne polske Arbejdere, der er billigere end de danske,

ulykkelige og forkuede Stakler, vankundige og sløvede som Væverne i Lyon for halvandet hundrede Aar siden! Denne Indkaldelse af fremmede Arbejdere er et fortsat Forsøg paa at berige sig selv ved andres Arbejde. Og for at faa saadanne billige Arbejdere maa Kapitalisterne gaa til Lande, hvor Uvidenhed og Underkuelse har gjort Arbejderne sløve og trællesindede, hvor Oplysning og Socialisme, der hører saa nøje sammen, er holdt ude fra Arbejderbefolkningen. Det kunde ikke nytte Kapitalisterne at gaa til England, til Tyskland, til Frankrig; de maa gaa til det ulykkelige Polen.

Ophoben af Rigdomme paa enkelte Hænder og grænseløs Nød i de brede Lag er en Kræftskade, som Storindustrien har ført med sig, og den maatte ende med blodige Broderkrige, hvis ikke Socialismen var traadt mildnende til og havde jævnet Vejen til, at Staten og Kommunen lidt efter lidt overtog flere og flere Erhversgrene og ordnede Arbejdsforholdene ved Lov. Den Arbejdsstandsning, der for Tiden er iværksat, er en Broderstrid, der, med alle sine Savn og Ofre, vil bidrage mæg-

ligt til at vække Sympati for Arbejderstanden og fremme Socialismen, bringe Lykke og Velvære efter Kampen.

Med disse Ord vil jeg slutte min lille Skildring af en Arbejders og hans Kammeraters Kamp for Tilværelsen i gamle Dage.«

En Storm af Bifald, Klap og Hurraraab rungede gennem Salen.

Vilhelm maatte frem atter og atter; han smilte og takkede Arbejderne for den Hyldest, de bragte ham.

Langsomt tømtes den store Sal.

Agnes havde for længe siden set Karen. Nu, da Folk begyndte at gaa, og der blev Plads paa den Bænk, hvor Karen sad, rejste Agnes sig og gik hen til hende.

Som om der aldrig havde været et ondt Ord imellem dem, glad over at se Karen, dybt rørt over Broderens Foredrag og over Arbejdernes Begejstring for ham, rakte Agnes Veninden Haanden og udtalte sin Glæde over at se hende her.

»Det var min Broder, der talte,« sagde Agnes med glædestraalende Øjne. »Vidste De det?«

»Ja,« svarede Karen lidt forlegen.

»Hvorfra vidste De det?« spurgte Agnes hurtigt.

Karen blev endnu mere forvirret, da hun skulde svare paa dette Spørgsmaal. Hun vilde ikke lyve, men hun vilde dog gærne søge at slippe fra Svaret saa let som muligt. »Navnet stod jo i Bladene,« sagde hun.

»Og De kendte Navnet? Aa, ja — det er jo sandt, vi har talt saa meget om ham. Det var rigtig kønt af Dem, at De vilde komme her ind for at høre ham! Han taler pænt, ikke sandt? Aa, jeg er saa glad for ham! Jeg syntes, at alt, hvad han sagde, var saa fornuftigt! Jeg er ogsaa glad, fordi jeg traf Dem her! Jeg har saa tidt tænkt paa Dem — og savnet Dem! — Maa jeg forestille Dem for min Broder? Aa, jo vist saa! Han kender Dem godt — af Omtale! Han og jeg har talt meget om Dem, da jeg var ovre at besøge ham i Jylland. Da han er kommen her hjem som Præst, ser vi ikke hinanden saa tidt; han er saa optaget, og han boer desværre ikke hos os; det havde jeg glædet mig til; men han er nødt til at bo i sit

Sogn, og nu har jeg det lige saa ensomt som før. Ja, en Del af Formiddagen gaar med, at jeg læser Aviser inde hos Fader. Nu læser Fader alle de københavnske Dagblade for at se, hvad de skriver om Lock-outen; men de sætter ham rigtignok ikke i godt Humør. Det er ogsaa en kedsommelig Tid. Fabriken derhjemme staar næsten helt stille. Der gaar bare nogle Læredrenge og leger Tagfat mellem de tavse Maskiner, siger Portner Meyer. — Naa, der er min Broder! — Vilhelm!« raabte hun til Præsten, der kom ud fra den graa Portiere, der var hængt op ved højre Side af Tribynen. »Maa jeg forestille Frøken Jensen for Dig? Du véd nok, hvem Frøken Jensen er?«

Vilhelm smilte, idet han rakte Karen Haanden. »Ja,« svarede han paa Søsterens Spørgsmaal.

»Jeg sagde ogsaa til Frøken Jensen, at Du godt kendte hende. Da Frøken Jensen saa' dit Navn i Bladene, gik hun her ind for at høre dit Foredrag; var det ikke pænt af hende? — Hvor det er længe siden, jeg har set Dem! De kommer heller ikke mere hjem

til Portner Meyer, og det er dog Deres Familie; kom De der, kunde vi dog tale lidt sammen en Gang imellem. — Skal Du hjem nu, Vilhelm?«

»Ja — jeg har endda travlt.«

»Du kører maaske?«

„Ja, det har jeg tænkt paa.«

»Saa kører vi med, ikke sandt, Frøken Jensen?«

»Jeg skal ud at spille Klokken to,« svarede Karen.

»Det kan De godt komme; Klokken er ikke mere end tolv.«

»Vi kan faa en Droske henne ved Indgangen til Botanisk Have,« sagde Vilhelm.

Henne i Gotersgade steg Vilhelm, Agnes og Karen ind i en Droske. Paa Køreturen hjem var Agnes den, der talte mest, og de faa Ord, Vilhelm og Karen talte sammen, røbede ikke, at de to havde kendt hinanden længe. Men da de kom hjem, og Præstens Husholderske lukkede op og tog imod dem, sagde Agnes til Karen:

»Jeg syntes Jomfru Ludvigsen hilste saa bekendt paa Dem?«

Karen blev rød i Hovedet og smilte lidt forlegen; men hun svarede ikke. Idet hun stod ude i Korridoren og tog sit Overtøj af, tænkte hun paa, hvorledes denne Komedie skulde ende; i hvert Fald vilde hun passe paa ikke at falde ud af Rollen, og lade Præsten finde en passende Slutning paa Komedien.

XVII.

Overraskelser.

Laura kom forpustet hjem til sin Svigermoder.

»Jeg kommer lige fra Foredrag,« sagde hun. »Der stod i Avisen, at Pastor Vilhelm Hansen vilde holde Foredrag for de udelukkede Arbejdere, og Vilhelm Hansen hed jo ogsaa Etatsraadens Søn. Saa vilde jeg se, om det virkelig var ham; jeg kunde næsten ikke tro det; men det var ham! Jeg tænkte, det vilde more Karen at høre, at Etatsraadens Søn er Socialist. Hvor er Karen henne?«

»Jeg véd ikke — hun er vist ude at spille.«

»Det var et storartet Foredrag, siger jeg

Dig! Uh, hvor han høvlede Mestrene igennem! Og Arbejderne — ja, de vilde næsten ikke holde op med at raabe Hurra for ham — de vilde vist gærne have baaret ham i Triumf ud af Salen! Gud véd, hvad Etatsraaden havde sagt, naar han havde hørt sin Søn holde et saadant Foredrag!«

»Var det saa slemt?« spurgte Svigermoderen.

»Slemt?« gentog Laura. »Det var storartet! Jeg vilde ønske, jeg havde kunnet komme hen til ham! Jeg har jo leget sammen med ham, da han var Skoledreng og jeg saadan en lille Tøs. Sig det til Karen? Hvordan gaar det med hendes Præst? Han hedder jo ogsaa Hansen! Der er for Øjeblikket en farlig Masse Præster, der hedder Hansen. — Hør, gi'er Du en lille Taar Kaffe i Dag, saa stikker jeg af igen. Ja, det var rigtignok en Overraskelse at høre Etatsraadens Søn holde Foredrag i Rømersgade!«

Først næste Dags Formiddag talte Etatsraaden og Agnes om Foredraget i Rømersgade.

«Der var vist mange af dine Arbejdere der inde,« sagde Agnes, »for allerede da vi kom ind i Gaarden, var der mange, der hilste paa os.«

»Det vil jeg gærne tro,« svarede Etatsraaden, »det var jo lidt af en Skandale.«

Agnes, der i Dag var i en meget oprømt Sindsstemning, gav sig til at le. »Ja, saa var det rigtignok ogsaa meget lidt, Fader!«

Hun havde givet sin Fader et kort og mildt Referat af Foredraget, og Etatsraaden havde af og til ved en Brummen tilkendegivet, at han hørte efter. Nu sad de begge to og læste i Tavshed.

Flere Gange syntes Agnes at ville fortælle Faderen noget, men stadig betænkte hun sig, som om hun tvivlede paa, at han vilde synes godt om at høre det.

Men hun kunde dog ikke lade være med at sige det. »Kan Du gætte, Fader, hvem der ogsaa var til Foredrag i Rømersgade?«

»Nej — jeg har aldrig været heldig i at gætte Gaader; jeg vil derfor slet ikke forsøge paa det,« svarede Etatsraaden uden at

vende Øjnene fra sin Avis, men vedblev at læse.

Agnes svarede ikke herpaa. Hendes Fader skulde bare vide, hvem det var, han kaldte Gaade! — En Gaade — en Sfinx! Ja, saaledes havde hun selv en Gang betragtet Karen! Forstod hun hende nu bedre? Hun rystede paa Hovedet som Svar paa sit eget Spørgsmaal.

Faderen saa' i det samme hen paa hende. »Men Du kan jo sige mig det, hvis Du tror, det interesserer mig. Det overrasker mig vist ikke; der er snart ikke noget, der overrasker mig.«

Agnes betænkte sig et Øjeblik. »Frøken Jensen,« sagde hun.

Etatsraaden saa' alligevel lidt overrasket og spørgende paa sin Datter. »Frk. Jensen?« gentog han. »Karen?«

»Ja!«

»Var hun til Foredrag i Rømersgade?«

»Ja!«

»Det var mærkeligt! Saa var hun vel med nogen?«

»Nej — hun var alene.«

»Hvordan havde hun faaet den Idé at gaa der hen?«

»Hun vilde vel høre Vilhelm holde Foredrag.«

»Aa — hvad skulde det kunne interessere hende? Hun kender ham jo ikke.«

»Nej — hun kendte ham kun af Omtale; hun havde hørt saa meget tale om ham, og hun vidste, hvem han var, derfor synes jeg ikke, det var saa underligt, at hun havde Lyst til at se ham.«

»Den Nysgærrighed syntes jeg, hun kunde faa lettere tilfredsstillet end ved at gaa i Rømersgade.«

»Saa kun man jo ogsaa sige, at det var Nysgærrighed, der drev mig hen i Rømersgade.«

»Kæreste Agnes! I mange Tilfælde er Nysgærrighed en Dyd! Nysgærrighed, Videbegærlighed og Kundskabstørst er Børn af samme Moder.« Lidt efter spurgte han: »Saa' hun Dig?«

»Ja.«

»Hun nikkede maaske endog til Dig?«

»Jeg hilste først paa hende.«

»Det var kønt af Dig! Saa var Du den forsonligste — det ligner Dig! — Aa, tryk en Gang paa den Klokke; jeg synes det varer saa længe med Frokosten.«

Agnes rejste sig, gik hen til Døren og trykkede paa Knappen til den elektriske Klokke.

Lidt efter viste Jomfru Andersen sig i Døraabningen. »Frokostbordet er dækket,« sagde hun.

»Naa — De har maaske glemt at sige os det?«

»Nej, jeg blev færdig i dette Øjeblik.«

»Lad os saa gaa ind, Agnes.«

Da Fader og Datter sad ved Frokostbordet, og Etatsraaden var i Færd med at fastgøre sin Serviet om Halsen, fortsatte han den afbrudte Samtale. »Du talte vel ikke med hende?«

»Med Frøken Jensen? Jo!«

Etatsraaden saa' overrasket paa sin Datter. »Talte Du med hende? Saa? Hvad sagde hun?«

»Vi talte om Foredraget og om Vilhelm.«

»Saa? Hilste Vilhelm maaske paa hende?«

»Ja — vi kørte med ham hjem.«

»Du — og — Frøken Jensen?«

»Ja. Det gjorde vel ikke noget?«

»Nej — mig kan det være ligegyldigt; hun kan vel ikke fortælle Vilhelm andet, end hvad han véd i Forvejen. — Saa er I altsaa gode Venner igen, Du og Frøken Jensen? I lovede maaske hinanden at mødes igen med det første?«

»Nej — det glemte jeg,« svarede Agnes; »men det kan godt være, jeg gaar hjem og besøger hende paa Søndag.«

Senere hen paa Dagen, da Etatsraaden en halv Timestid sad alene i Klaverværelset, kunde han ikke lade være med at tænke paa det, Agnes havde fortalt ham om sit Møde med Karen. De Dage, da Karen færdedes i disse Stuer, fyldte hun dem med Liv og Lyst, med jublende Toner og glad Latter; da hun drog bort igen, blev her mere stille en nogensinde før.

Bogbinder Jensen og hans Hustru plejede gærne at mødes Lørdag Aften, naar han gik

fra sit Arbejde, saa lagde de deres Penge sammen, fulgtes ad i Byen og købte ind til den kommende Uge. Det var sjældent, Pengene kunde slaa til til det, de gærne vilde have; ofte maatte de regne og regne, regne om igen og trække fra og trække fra. Men i Aften var det rent galt! Da Laura saa' paa de Penge, Carl gav hende, opgav hun med det samme al Regning.

»Hvad skal vi nu gøre?« spurgte hun forknyt. »Af de Par Skilling kan vi da ikke give Møbelhandleren ti Kroner?«

»Nej — men har Du ikke selv nogle Penge tilovers?«

»Tilovers?« gentog hun. »Gud vèd, hvor jeg skulde have dem fra.«

»Aa — Du har siddet og syet hele Ugen med Jomfru! Jeg véd heller ikke, hvorfor Du ikke tager flere Jomfruer; Du kan jo faa saa meget Arbejde, Du vil have i denne Tid.«

»Ja, Du snakker, som Du har Forstand til! Der er slet ikke saa meget Arbejde i denne Tid, og der er saa mange om det; i denne Tid er det jo mange Steder Konen,

der maa sørge for det hele! Naar jeg skal have flere Jomfruer, skal jeg ogsaa have flere Maskiner, og hvor skal jeg faa dem fra? Kan Du betale dem? Du vil vel ikke have, vi skal tage mere paa Afbetaling, da vi ikke engang kan betale det, vi har faaet. Det er ogsaa en rædsom lille Ugeløn, Du har i Aften? Hvor meget har Du betalt til Lock-outen?«

»Tre Kroner som sædvanlig, og saa har jeg betalt til Foreningen, og saa er der jo ikke meget at bestille for Bogbindere; vort Arbejde begynder først at tage lidt Fart igen efter at Sommerferien er forbi.«

»Hvad var det Møbelhandleren sagde til Dig i Lørdags?«

»Han sagde, at han ikke vilde vente længer end til i Dag; alle hans Kunder led under Lock-outen, og det gjorde han selv med; hvis han gik ind paa at vente, kunde han gærne med det samme lukke sin Forretning. Hvis vi ikke betaler i Dag, tager han Møblerne.«

»Ja, det er jo rene Ord for Pengene!

Saa maa vi jo betale, og saa maa Du hele Ugen leve af Fedtegrever og Kartofler.«

»Gud véd, om ikke Karen kan laane os en halv Snes Kroner til bedre Tider?«

»Karen?« gentog Laura i en haanlig Tone. »Hvor skulde hun faa dem fra?«

»Karen har altid Penge.«

»Ja, maaske den Gang hun var gode Venner med Etatsraaden; men nu er det en Præst, og Præsterne plejer ikke at være saa rundhaandede. Har Du Lyst til at spørge hende om det, saa for mig gærne; jeg vil ikke. Men saa er det bedst, vi skynder os der hjem, inden hun gaar ud.«

De var snart ude paa Vesterbro.

»Det er ogsaa kedeligt, at vi skal være saa fattige,« sukkede Bogbinderen.

»Ja, fattige — og med Gæld!« tilføjede Laura.

»Det er ogsaa kedeligt, at den skidt Lock-out skulde komme nu, da vi allerdaarligst kunde taale den. Var den bleven borte, havde vi nok klaret os.«

»Gud véd, hvad vi havde!«

»Jo, saamænd havde vi saa!«

Saaledes gik de rask videre og fortsatte Samtalen om Ting, hvorom de snart var enige, snart uenige, men tilsidst dog gode Venner.

Da de kom i Nærheden af Huset, hvori Fru Jensen og Karen boede, stødte Laura sin Mand i Siden med Albuen. »Der kommer Etatsraadens Søn,« sagde hun, »han, der kommer lige imod os.«

»Hvem?« spurgte Carl.

»Etatsraadens Søn — Præsten, ham, der holdt Foredrag i Rømersgade! Det skulde da vel aldrig være ham, som Karen . . .«

I det samme mødtes Vilhelm, Laura og Carl ved Gadedøren.

»God Aften!« sagde Laura.

Vilhelm tog høflig Hatten af og gik ind ad Gadedøren; han syntes ikke at kende hende.

Laura og Carl fulgte bag efter ham. Laura havde helt tabt Ligevægten ved den Opdagelse, hun nu havde gjort: det var virkelig Etatsraadens Søn, der var bleven Karens Ven! Først Faderen og siden Sønnen! Sikken en Redelighed! tænkte Laura, og hun havde den

største Lyst til straks at udtrykke sine Tanker for Carl; men hun maatte vente til de var blevne ene.

Pludselig vendte Præsten sig om og saa' paa Laura. Han standsede midt paa Trappen. »Men det er jo Laura.«

Laura nikkede fornøjet. »Ja!«

Vilhelm rakte hende Haanden. »Min Legekammerat fra Barnedagene! Og nu skal vi nok samme Vej.«

»Ja — vi skal op til min Svigermoder. Det er min Mand — det er Karens Broder!«

Vilhelm rakte ogsaa Bogbinderen Haanden. »Det glæder mig at lære Dem at kende.«

»Mig i lige Maade, Hr. Hansen!« svarede Carl smigret og hurtigt. »Jeg kendte Dem nok af Omtale — det vil sige, jeg vidste, De hed Pastor Hansen; men jeg vidste ikke, at det var Dem.«

»Ikke at det var mig?«

Carl blev forfjamsket. »Nej — jo — for jeg kender jo ogsaa Deres Fader.«

»Det glæder mig!»

»Mig med!«

Laura, der nu var kommen til at gaa bagefter sin Mand, der havde skyndt sig at komme op ved Siden af Præsten, trak ham i Frakkeskødet, for at faa ham til tie stille.

Imidlertid var de kommen op til Fru Jensens Dør.

Vilhelm ringede paa.

Karen lukkede op. Hun smilede rødmende, da hun saa' hvem det var.

»Vi kommer mandstærke i Aften!« sagde Vilhelm.

Karen bød sine Fremmede ind i den fine Stue. Hun havde faaet en ny lys Sommerkjole paa, som klædte hende saa nydeligt, og da hendes Broder saa' det, begyndte han at frygte for, at hun skulde have givet alle sine Penge ud, saa hun ikke kunde laane ham de ti Kroner til Møbelhandleren. Hun stod et Par Minuter og underholdt sig med sine Gæster, saa gik hun et Par Skridt hen imod Vilhelm. »Jeg skal straks være færdig,« sagde hun og gik ind i Systuen.

»Naa, Laura, hvorledes har De det i Deres nye Hjem?« spurgte Vilhelm, da Karen var gaaet.

»Jo, Tak — jeg har det godt. For Øjeblikket er min Mands Fortjeneste ikke saa glimrende. Og Lock-outen skader ogsaa meget.«

»De mener, Folk venter med at lade deres Bøger binde ind til der kommer bedre Tider?« spurgte Præsten.

»Ja — ogsaa det! Men jeg mente ellers, at min Mand hver Uge, lige som alle andre Arbejdere, maa betale til Lock-outen, til de Arbejdere, der er udelukkede, saa det kan jo nok somme Tider knibe lidt med at faa Pengene til at slaa til. Men jeg syer, lige som min Svigermoder og Karen, og det hjælper jo lidt til.«

»Der er mangen Arbejderhustru, der maa arbejde med, for at holde Hjemmet oppe,« bemærkede Præsten.

»Ja — og det kan man jo lige saa godt, naar man kun er to,« svarede Laura, og lidt efter tilføjede hun: »Jeg vil gaa ind og hilse paa Svigermoder.«

Det var godt, Laura gik, tænkte Carl; nu vilde hun nok fortælle Karen, hvorfor de

var komne, og faa de ti Kroner — hvis Karen havde dem.

»Min Kone var forleden Dag inde og høre Dem holde Foredrag, Hr. Pastor!« sagde han fornøjet.

»Saa — i Rømersgade?«

»Ja. Hun vidste jo fra Avisen, at det var Etatsraadens Søn, som hun kendte, men hun vidste ikke, at det var Dem, eller rettere sagt, hun vidste ikke . . . ja, De forstaar nok . . .«

»Jo, fuldkommen,« svarede Vilhelm leende. »Det er altsaa gennem Deres Hustru og hendes Forældre, at De kender min Fader?«

»Nej, det er det egentlig ikke. Første Gang, jeg talte med Hr. Etatsraaden, var ude i Jægersborg Hotel. Det er en ret pudsig Historie. Vi var i Skoven med en Sangforening, Laura var med, og Karen og flere andre Damer. Da vi kommer til Jægersborg Hotel, sidder Hr. Etatsraaden der i et mindre Værelse tillige med Frøkenen, Deres Søster. Sangforeningen og Damerne spiser i den store Sal, og saa kalder Frø-

kenen paa Karen, og Etatsraaden, der har sin fine Vogn med de to Heste for med, vil endelig have, at Karen skal køre en Tur med dem, saa kan vi senere træffe sammen ved Fortunen. Etatsraaden skænkede i Vinglassene to, tre, fire Gange, og saa sagde jeg, at for min Skyld maatte Karen gærne køre med Etatsraaden. Men Svoger blev sgu gnaven over det.«

»Hvem er Svoger?«

»Poul Meyer — Portnerens Søn der ude paa Fabriken! Jeg tror nok, at han dén Gang gik og havde lidt ... at han var lidt sær.«

»Mødtes De saa igen ved Fortunen?« spurgte Vilhelm.

Bogbinderen lo. »Naada! Nej, den Forklaring troede vist hverken Karen eller jeg paa, for Etatsraaden sagde udtrykkelig: ‚Det kan være, vi mødes ved Fortunen!' og saa saa' han paa mig med et polisk Øje.«

»Saa havde det maaske ogsaa været rigtigst, at Karen ikke havde forladt det Selskab, hun var taget ud med,« sagde Vilhelm.

»Det kan gærne være,« svarede Bogbin-

deren. »Men Karen plejede altid at være klogere end mig, derfor vilde jeg ogsaa ved denne Lejlighed lade hende selv raade. Der var da heller ingen anden end Svoger, der blev fornærmet over, at hun kørte fra os; men han blev til Gengæld saa vred, at han gik fra os, uden at sige et Ord; det var da heller ikke passende. — Naa, senere, da vi havde Bryllup, da blev jeg ogsaa inviteret ind til Etatsraaden tillige med Laura og Karen — Bryllupet stod hos mine Svigerforældre der ude paa Fabriken — og Etatsraaden viste sig ogsaa ved den Lejlighed meget generøs.«

Nu kom Karen og Laura tilbage, Laura i Spaseredragt.

»Naa, Karen, jeg sidder og fortæller om vor Skovtur, den Gang Poul blev gnaven, fordi Du kørte med Etatsraaden til Fortunen.«

Karen rødmede og saa' forundret paa sin Broder. Hun fattede sig dog snart, og idet hun trak sine Handsker paa, sagde hun til Carl og Laura: »Bliver I her til Moder kommer?«

»Er Moder ikke hjemme?« spurgte Carl,

»Nej — men hun kommer straks.«

»Ja — vi skal nok blive lidt.«

Da Vilhelm og Karen var gaaet, sagde Laura i en Tone, der udtrykte den største Forundring, paa samme Tid, som hun slog Hænderne sammen: »Gud, hvor Du er et Fjols! Sidder Du ikke og fortæller Præsten om hans Faders og Karens Kærlighedshistorier!«

»Kærlighedshistorier!« gentog Carl haanligt.

»Du saa' maaske heller ikke det Øje, Karen sendte Dig? Og saa tror Du, hun vil laane Dig Penge!«

»Sagde Du det ikke til hende?«

»Jeg sagde, at der var noget, Du vilde tale med hende om, men da hun hørte, hvordan Du blamerte hende, brød hun sig naturligvis ikke om at vide, hvad Du vilde hende.«

»Det var kedeligt. Nu maa vi høre, om Moder har nogen. Vi maa jo skaffe de ti Kroner i Aften.«

»Og hvis din Moder ikke kan laane Dig dem?«

»Ja — saa véd jeg ikke, hvad vi skal gøre? Saa maaske vi kan laane dem af din Fader til paa Lørdag.«

»Og saa er vi lige saa nær paa Lørdag!«

»Naar vi betaler Møbelhandleren i Dag, skal vi da ikke betale ham paa Lørdag.«

Laura gav sig til at le. »Det kunde aldrig falde mig ind, at Karens Pastor Hansen var Etatsraadens Søn! Det er egentlig et mærkeligt Held, det Pigebarn har haft: først Fader og siden Søn, og glad maa hun være, hvis hun hele Tiden har kunnet holde den Gamle i en passende Afstand, for ellers vil han vist alligevel gøre Vrøvl, naar Sønnen kommer og præsenterer hende som sin Forlovede. Gud véd, om hun virkelig skulde blive Præstekone? — Naa, der er Svigermoder! — Ja, her sidder vi! — Karen er lige gaaet.«

»Ja — jeg talte med hende nede paa Gaden,« svarede Fru Jensen.

»Og med hendes Præst?« vedblev Laura. »Hør, véd Du, hvem den Præst er?«

»Hvem han er?« gentog Fru Jensen.

»Ja — véd Du, at han er Etatsraadens Søn?«

»Nej — jeg har aldrig spurgt om, hvad hans Fader var.«

»Etatsraaden! Min Faders Etatsraad! Den Etatsraad, der vilde giftes med Karen!«

»Naa — ja, det kan jo godt være!« svarede Svigermoderen rolig.

»Og nu vil Karen formodentlig gifte sig med Sønnen! Synes Du ikke, det er pudsigt?«

»Aa — Præsten er jo meget pæn!«

»Ja, Gud bevares — ham er der vist ikke noget at udsætte paa! Jeg kan bare ikke begribe, hvordan Karen har faaet fat i ham; han er jo nylig kommen her til Byen.«

»Hør, Moder,« sagde Carl, »vi kom egentlig for at ville laane ti Kroner af Karen til at betale Møbelhandleren med; han skulde have haft Pengene i Lørdags, og han har truet med, at han vil tage Møblerne, hvis han ikke faar Pengene i Aften. Men fordi Præsten var her, kunde jeg slet ikke komme til at tale med Karen. Hun kunde faa dem igen paa Lørdag.«

»Ja,« sagde Fru Jensen langsomt, »det er jo en kedelig Historie, hvis han skulde finde paa at tage Møblerne fra Jer. Men naar det er sikkert, at jeg faar Pengene igen paa Lørdag, men længer kan jeg slet ikke undvære dem.«

»Du skal ganske bestemt faa dem paa Lørdag, Moder!«

Fru Jensen gik langsomt ind i sin Kommodeskuffe og hentede ti Kroner; man kunde nok se paa hende, at hun ikke var glad ved at skulle laane sine Penge ud; Carl havde narret hende saa tidt; men det var jo ogsaa stygt, hvis Møbelhandleren skulde tage Møblerne fra de unge.

Da Carl fik Pengene, forsikrede han hende endnu en Gang meget højtideligt, at hun skulde faa dem igen paa Søndag.

Saa tog de Afsked med hende, for de havde travlt.

»Den er god med Karen,« sagde Laura til sin Mand, da de gik rask hen ad Gaden, »hun fortæller ikke sin Moder, at hendes Præst er en Søn af hendes gamle Ven Etatsraaden!«

»Du fortæller vel heller ikke din Moder al Ting!« svarede han mut.

Laura puffede til ham med Albuen. »Er Du ondskabsfuld?« Lidt efter tilføjede hun i en Tone, der røbede hendes Glæde over at have opdaget Hemmeligheden: »Jeg kunde have Lyst til at gaa ud til Moder; jeg er vis paa, at der ude véd de ikke en Smule af det Bekendtskab. Gud véd, hvad Agnes vil sige — og Etatsraaden! Jeg tror, jeg vilde give 25 Øre for at faa Lov til at staa i en Krog og se det Ansigt, Etatsraaden sætter op, naar Præsten kommer med Karen: ‚Maa jeg forestille min Forlovede!' Og Karen — det maa da ogsaa være et løjerligt Øjeblik for hende! For de skal vel nok forloves? Eller maaske de snart skal giftes. Fine Folk plejer jo ikke at have nogen lang Forlovelse — de behøver ikke at gaa fire, fem Aar og samle sammen til Indbo og saa alligevel tage Møblerne paa Kredit! Nej, det er rigtignok en fjantet Idé! Man skal være fem Aar om at lære sin Profession, skal man ogsaa være fem Aar om at lære sin Kæreste at kende? Som nu for Eks-

empel Karen! Tror Du, et eneste Mandfolk nogensinde lærer hende rigtig at kende?«

»Aa! Du har altid saa meget at skal ha'e sagt om Karen!«

»Naa, naa, naa! Bid mig ikke! Kan Du ikke taale, at man taler om hende, saa kan jeg gærne tie stille!«

De gik et langt Stykke Vej uden at tale sammen, saa de var kommen helt ind til Tivoli.

»Gud véd, om vi kan naa at komme hjem til Moder i Aften?« sagde hun.

»Jeg synes, det er bedre at vente med det til i Morgen, saa kan vi gaa der ud lidt efter Middag, og saa gaar Dagen med det samme,« svarede han. »Men saa længe kan din Sladderpose maaske ikke holde tæt?«

Hun standsede og saa' yderst forbitret paa ham. »Nu vil jeg ikke følges længer med Dig! Saa kan Du gaa til Snedkeren alene — jeg gaar hjem!«

»Skab Dig bare ikke!«

»Det kan Du selv gøre!« Hun gik rask tilbage ud ad Vesterbro.

Han stod et Øjeblik og saa' hen ad Vejen,

i Tvivl om han skulde følge efter hende. Saa vendte han rask om og gik ind ad Byen til.

Da han havde været nede hos Møbelhandleren og betalt de ti Kroner, gik han i Tivoli, og dèr blev han til Klokken var over tolv. Inden han kom hjem blev Klokken et.

Han vidste nok, at Laura var arrig, fordi han kom saa sent hjem; men hun kunde jo ogsaa opføre sig ordentligt paa Gaden, og det var bare for at vænne hende af med saadanne Gadeoptøjer, at han var bleven saa længe ude. Han var i en lystig Stemning, som det ikke skulde lykkes hende at ødelægge.

Der var mørk baade i Dagligstuen og Sovekammeret. Han tændte heller ikke Lys, men klædte sig af i Mørke saa stille som muligt og gik i Seng.

Da han havde ligget lidt, forundrede han sig over, at han ikke kunde høre hende trække Vejret. Han følte forsigtigt over i hendes Seng — og foer saa i Vejret som en forskrækket Kattekilling — hun var der ikke! Han blev voldsom hed om Ørerne,

rang ud af Sengen, pustede og stønnede, ak i en Fart nogle Klæder paa, og gik saa for at lede efter sin Kone.

Han fandt hende snart — hun laa paa ofaen i Spisestuen.

»Hvorfor ligger Du der og bliver for-let?«

Hun svarede ikke, hun vilde bilde ham d, at hun sov.

Han tog hende paa sine Arme som om n havde været et Svøbelsebarn og bar hende i bd i Sengen. Hun sprællede lidt, men han ap hende ikke førend hun laa i Sengen. Men n sprang straks ud igen, løb ind i den nden Stue og lukkede Døren af efter sig.

»Hvad skal de Narrestreger til!« raabte n. »Jeg kunde jo sagtens komme ind til ig, hvis jeg vilde; men bliv Du kun lig-nde og køl Dig af, din arrige Trold!«

Næste Morgen, da hun kom ind med ns Kaffe, kunde hun ikke lade være at le, g saa lo han med. Saaledes begyndte den ndagmorgen meget fornøjelig.

Men saa sukkede Laura. »Sikken et Vejr Dag — og sikken en Himmel! Hvem der

kunde tage ud i Charlottenlund og spise Frokost.«

»Det kan vi da sagtens, naar Du har Tid!« svarede han. »Frokosten er jo lige dyr, enten vi spiser den her hjemme eller ude.«

»Ja — vi kunde naturligvis tage Maden med; men Jærnbanebilletterne og lidt Øl og lidt Kaffe koster dog Penge.«

»Aa — hvad, det skal jeg nok klare! Hvor naar kan Du være færdig!«

»Det kan ikke vare længe! Jeg har ikke Lyst til at bestille noget i Dag!«

»Saa lad os to tage i Skoven snarest muligt — ganske alene — spise vor Frokost i det Grønne — for en Stund søge at glemme Lock-out, Møbelhandler og Hverdagens Genvordigheder! Ud, hvor der er Sommersol og Fuglesang, og hvor Underskoven er saa tæt, at jeg kan røve et Kys fra Dig, uden nogen ser det!«

»Nej, hør bare! Det lyder! — Skynd Dig saa at staa op!«

To Timer senere var de paa Vej til Klampenborgstationen, og da det endnu var tid-

tgilligt paa Dagen, var det ikke saa vanskeligt
at komme med Jærnbanetoget til Charlotten-
lund.

»Aa, hvor det maatte være rart at have
Raad til at tage i Skoven, saa tidt man havde
Lyst!« sagde Laura.

»Uden i Forvejen at behøve at tælle sine
Penge,« tilføjede Carl.

»Og uden at være bange for at give
dem ud, naar man har talt dem,« sluttede
Laura. »Den Tid kommer vist aldrig.«

»Du skal ikke sig det, Laura! Du maa
huske paa, Pengestrømmen ruller jo uafbrudt,
og naar man har en stærk Villie og endelig
vil, saa maa man kunne faa fat i mere end
de Par lusede Kroner, man skal bruge til at
spise op.«

»Saa er det kedeligt, at jeg aldrig har
mærket noget til din stærke Villie,« sagde
nun lidt spydigt.

»Du skal nok faa den at mærke, Laura.
Lad os nu bare blive færdig med Lock-ou-
en og med Møbelhandleren, saa skal Du se,
saa gaar det.«

»Pyt! Bliver vi færdig med Møbelhand-

leren, kommer der maaske en anden og skal have vor Penge.«

»Ja, det har Du maaske Ret i; men saa maa vi i hvert Fald være glad for, at han blev borte, til Møbelhandleren blev færdig.«

»Hvem?« spurgte hun.

»Ja — hvem mener Du? Jeg troede, Du mente Carl Jensen junior.«

Hun kunde ikke lade være at le. »Gud, sikken en Abekat Du er!«

Han stak sin Haand ind under hendes Arm og trykkede hende ind til sig. »Nu synes jeg ikke, vi skulde gaa og sige hinanden Ubehageligheder, Laura, da vi er ude for at more os! Men det var jo Meningen, at vi kun skulde tage her ud for at spise Frokost, saa vil jeg foreslaa, at vi vandrer gennem Jægersborgallé til Bernstoff og derfra til Gentofte Station, saa faar vi baade Skov og Sø og grønne Agre paa vor Vej, vi kan komme hjem til din Moder til Eftermiddagskaffe og til Aftensmad, og saa er det billigere at køre hjem fra Gentofte end fra Klampenborg.«

»Billigheden gør Udslaget!« sagde Laura i en afgørende Tone. »Vi kører hjem fra Gentofte!«

— — —

Klokken var lidt over tre, da Carl og Laura efter en Jænbanerejse fra Gentofte til København stod udenfor den bekendte Portnerbolig i Fabriken paa Frederiksberg, hvor Portnerkonen sad ved Vinduet og var saa fordybet i at stoppe en af Fatters Sokker, at hun ikke mærkede, der stod nogen ude paa Vejen og saa' paa hende, før baade Carl og Laura trykkede deres Ansigter helt op til Ruden og derved skyggede for hende.

Med Næsen trykket helt op til Ruden kunde Laura se ind i Stuen; det saa' først ud, som om hendes Moder var alene hjemme, men hun opdagede snart, at Fatter laa paa Sofaen og sov til Middag med en lille hvid Pude under Hovedet og et graat uldent Tæppe over sig.

Portnerkonen begyndte at vinke og nikke.

»Ja, vi skal nok komme!« svarede Bogbinderen.

Portnerkonen aabnede Døren for dem.

»Lad os gaa lidt sagte, Fatter sover!« sagde Laura.

»Nej, nu sover jeg ikke,« svarede Portneren og rejste sig.

»Vi kommer for Resten lige fra Skoven,« sagde Carl.

»Har I været i Skoven fra Morgenstunden?« spurgte hans Svigermoder.

»Ja, Laura og jeg blev enige om at tage vor Frokost i en Taske og spise den ude i det Grønne. Det burde man for Resten gøre hver Søndag, saa længe det er Sommer og naar det er godt Vejr. Nu er der jo saa dejligt der ude, og saadan en Tur kan jo gøres voldsom billigt; havde man Raad til det, tog man naturligvis længer bort. Med Jer er det en anden Sag, I kan dog sidde ved Jeres Vindue og se paa grønne Træer, I boer, om jeg saa maa sige, paa Hjørnet af en Fabriksby og et Villakvarter, mens en anden fattig Snegl ikke engang kan krybe ud i en Stump Kolonihave og drikke sin Kaffe i et Lysthus.«

»Kan Du høre, Mutter,« sagde Portneren, »han fløjter for Kaffe!«

»Ja, Vandet har vist ogsaa staaet og kogt en halv Time,« svarede hans Kone. »Men jeg vilde vente med at lave Kaffe til Du vaagnede.«

»Vent nu bare til vi bliver velhavende,« sagde Laura, der efter at have skilt sig af med sit Overtøj havde taget Plads paa Moderens Stol ved Vinduet, »saa giver vi et stort Kaffeselskab — skal vi sige i Sorgenfri?«

»Død og Pine!« udbrød hendes Fader, »skal I være velhavende? Det varer da vel ikke for længe?«

»Nej,« svarede Laura, »det varer ikke længe! Carl har opdaget en stadig rullende Pengestrøm, og nu er han i Færd med at lære den Kunst at lægge en Ledning fra Strømmen ind i vor Pengepose.«

Portneren lo højt. »Det lærer han vel i sin Fritid?«

Carl blev gal i Hovedet. »Naar man vil tale med Laura, skal det altid være Børnevrøvl; Fornuft kan hun aldrig forstaa.«

Laura, der nu ogsaa blev stødt, svarede

med en lidt haanlig, skrattende Latter: »Det kalder han Fornuft.«

»Ja, det kan for saa vidt være fornuftigt nok,« sagde hendes Fader, der dog blev ved at le, »som man nok kan lede Pengestrømmen ind til sig, naar man forstaar det; men dertil hører enten Klogskab, Kæltringestreger eller Kunst; nogle kan gøre det alene ved at synge, andre ved at gaa paa Line, men de sidste er mest udsatte for at brække Halsen.«

»Ja — men saadan noget kan Laura slet ikke forstaa!« sagde Carl.

Laura hoppede hen til ham og klappede ham kattevenligt: »Hvor det glæder mig, min gamle Ven, at Du forstaar det, og hvor det glæder mig, at det saa sent er gaaet op for Dig, at Du er et Geni; havde Du vidst det før, havde Du maaske slet ikke taget mig!«

I det samme kom Portnerkonen ind med Kaffen og gjorde derved Ende paa den lille drilagtige Samtale mellem de to unge Ægtefolk.

»Ser I noget til Pastor Hansen her ude?« spurgte Laura.

»Nej — vi ser godt som aldrig, hvem der kommer til Etatraaden; de gaar jo altid gennem Haven i den anden Allé,« svarede hendes Moder.

»Der var nogen, der sagde, at det var ham, der forleden holdt Foredrag i Rømersgade,« sagde Portneren, »men det kan jeg ikke tro.«

»Det kan Du saamænd godt tro,« svarede Laura, »for jeg var selv inde at høre paa ham.«

»Er det virkeligt?« udbrød Portneren. »Gud véd, hvad Etatraaden har sagt til det! For han maa da vide det?«

»Det véd han rimeligvis nok,« svarede Laura. »Derimod er det ikke saa sikkert, at han véd, hans Søn er bleven forlovet. Det véd I vel heller ikke?«

»Nej. Hvor har Du da faaet det at vide, naar ingen andre véd det?« spurgte Modeen.

»Jeg maa da nok vide det, naar jeg skal være Præstens Svigerinde,« svarede Laura.

»Svigerinde?« gentog Portneren og saa' uforstaaende hen paa sin Kone, der saa' lige saa uvidende ud.

»Ja,« vedblev Laura leende, »vi kommer i Famillie med Etatsraaden, hvordan vi saa vender og drejer det. Karen vilde ikke have Etatsraaden, men nu tager hun hans Søn.«

»Det er vel Løjer?« spurgte Portnerkonen.

»Er det Løjer, Carl?« sagde Laura.

»Nej,« svarede Bogbinderen langtsomt. »Løjer er det ikke; for jeg har selv talt med Præsten hjemme hos Moder i Gaar Aftes; men forlovede er de vist ikke.«

»Nej, det kan jeg nok tænke,« sagde Portneren. »De unge Præster gaar nu omkring til deres Sognebørn; han er hendes Sjælesørger.«

Laura slog lidt fornærmet med Nakken. »Det er en mærkværdig Maade, I behandler min Nyhed paa! I bliver ikke en Smule forundrede — I vil knap tro den! Det skulde jeg bare have vidst...«

»Saa havde Du maaske ikke skyndt Dig

saa meget med at komme hjem fra Skoven?« sagde hendes Mand.

»Nej! — Tak for Kaffe! — Men Karens Moder har selv sagt, at Karen skal giftes med Præsten, saa kan I jo sige, hvad I vil!«

Hun havde rejst sig fra Bordet og var gaaet hen til Vinduet. Pludselig gav hun sig til at nikke meget ivrigt til nogen ude paa Vejen. »God Dag! God Dag! God Dag!«

»Hvem er det?« spurgte Portnerkonen.

»Frøken Hansen! Hun siger, jeg skal komme ud! — — Ja, nu kommer jeg!« Laura løb ud, men kom efter et Par Minuters Forløb tilbage for at hente sin Hat.

»Hvornaar kommer Du igen?« spurgte Carl.

»Aa, det varer ikke saa længe!« svarede Laura og løb ud.

«Saa kan vi to jo spille en Seksogtreds, Svigerfader!«

»Ja — lad os det. Kan Du tage Kortene, Mutter? De ligger vist i den øverste Komoskuffe.«

»Nej, de gør ikke!« svarede Portnerkonen og gik ud i Køkkenet.

»Hvad? Er de komne derud? Saa har I brugt dem til at spaa med!«

— — —

Laura gik med Agnes ind i Haven.

»Denne Have er snart hele min Verden,« sagde Agnes. »Jeg kommer saa sjældent ud — bryder mig heller ikke om det — jeg har ingen at komme til.«

»Ja, men her er jo ogsaa saa kønt,« svarede Laura. »Hvis jeg havde en saadan Have, vilde jeg heller ikke bryde mig om at komme ud. Min Mand og jeg har været i Skoven i Dag og spist Frokost.«

»Jeg er helt alene hjemme,« sagde Agnes. »Det vil sige, jeg tror nok, Jomfru Andersen er her endnu, men hun gaar vist ogsaa snart ud. Fader gik i Formiddags der ude.«

»Men De var jo i Jylland ved Juletid,« bemærkede Laura. »Var det ikke morsomt?«

Agnes trak Vejret dybt og rystede paa Hovedet. »Nej — — der skete noget uhyggeligt, mens jeg var der ovre — — og det var maaske paa en Maade min Skyld.«

»Saa?« spurgte Laura spændt. »Hvad var det?«

»Jeg holder ikke af at tale om det nu — — jeg vil altid helst lade være at tænke paa det; men det er svært.«

Laura lo. »De har gjort mig saa nysgærrig.«

»Saa skal De bare tænke paa andre Ting. Kom op med, saa skal jeg spille lidt for Dem.«

Agnes og Laura fulgtes ad op i Klaverværelset.

»Jeg spiller saa lidt nu,« sagde Agnes, idet hun satte sig hen til Klaveret. »Det var ikke som i gamle Dage, da Deres Svigerinde kom her; da var her Musik! Det var lykkelige Dage! Jeg savner hende tidt.«

»Og De tror, aldrig De kan blive gode Venner med hende igen?« spurgte Laura.

»Jo, saamænd kan jeg saa!« svarede Agner smilende. »Jeg talte med hende forleden Dag.«

»Virkelig?« spurgte Laura overrasket.

»Ja. Og De kan næppe gætte hvor.«

»Var det i Rømersgade?« spugte Laura hurtigt.

»Aa — De véd det! Hun har fortalt Dem det!«

»Ikke en Smule! Karen fortæller aldrig noget hverken til mig eller til sin Broder — ikke engang til sin Moder! Men det faldt mig straks ind, da De spurgte i saadan en gaadefuld Tone. Det var altsaa den Dag, Deres Broder holdt Foredrag for Arbejderne. Jeg var ogsaa derinde; men jeg saa' hverken Dem eller Karen; der var jo saa fuldt, at man knap kunde røre sig, og da jeg kom ned paa Gaden, saa' jeg Dem heller ikke.«

»Nej — vi kørte hjem fra Gotersgade, Frøken Jensen, min Broder og jeg.«

»Aa — De véd det?« udbrød Laura i en Tone, der røbede, at hun følte sig lidt skuffet.

»Hvad véd jeg?«

»At Deres Broder kender min Sviger-inde.«

Agnes lo. »Det maa jeg da nok vide; det var mig selv, der forestillede hende for ham.«

»Han har kendt hende lige fra han kom hjem fra Jylland.«

»Nej!« sagde Agnes i en afgørende Tone.

Laura tav.

Agnes gav sig til at spille en Melodi af Gade. »Kender De den?«

»Ja — jeg har hørt den før.«

»Den er køn!« Saa brød hun af midt i en Takt. »Hvor kunde De komme paa den Idé, at min Broder skulde have kendt Frk. Jensen?«

»Det er virkelig ingen Idé, det er noget, jeg véd.«

»Det maa være en Fejltagelse. Hvis det var rigtigt, maatte min Broder jo have opsøgt Deres Svigerinde, saa snart han kom her til Byen.«

»Tror De ikke, Deres Broder har kendt Karen før han rejste over til Jylland?« spurgte Laura langsomt og skælmsk.

»Nej — det véd jeg bestemt, han ikke har!«

»Det siger min Svigermoder.«

»Hvor véd Deres Svigermoder det! Har min Broder nogensinde været hjemme hos hende?«

»Ja — mange Gange,« svarede Laura. »Jeg talte selv med ham der hjemme i Aftes.«

Agnes rejste sig fra Klaveret; hun gik lidt frem i Stuen, saa' paa sit Uhr og syntes at være i Tvivl om, hvad hun skulde gøre. Hun havde vist bedst Lyst til straks at kære hjem til sin Broder og bede om en Forklaring, tænkte Laura.

»Det er nok bedst, jeg kommer ned og ser til min Mand,« sagde Laura og rejste sig.

»Aa, Deres Mand — han løber da ikke fra Dem!«

»Nej,« svarede Laura leende, »det er jeg heller ikke bange for.«

»Saa haster det jo heller ikke — hvis det ikke keder Dem at tale med mig.«

»Nej — men jeg troede, De skulde ud, siden De saa' paa Uhret.«

»Nej — jeg saa' bare, om jeg ikke snart skulde spise til Middag, og saa vilde jeg bede Dem om at gøre mig Selskab. Vil De ikke nok?«

»Jo — mange Tak!«

Agnes trykkede paa Knappen til den elektriske Klokke.

»De maa gærne dække Bord,« sagde hun, da Jomfru Andersen lidt efter viste sig i Døren.

»Hr. Etatsraaden kommer vel ikke til Middag?« spurgte Husjomfruen.

»Nej — men Fru Jensen er her.«

»Fru Jensen?« gentog Jomfruen, og da hun nu opdagede Laura, nikkede hun fortroligt til hende: »Nej — god Dag! — er De dér! God Dag! — Bordet skal straks være dækket.«

»Deres Broder bliver vel nok vred paa mig, naar han faar at vide, at jeg har sagt det om ham,« sagde Laura, da hun og Agnes atter var blevne ene.

»Nej — hvorfor det? Min Broder gør ikke noget, som jeg ikke maa vide. Det er meget rigtigt, at jeg en Gang var vred paa hende, og at det var for hendes Skyld jeg rejste over til ham, fordi jeg gik og var saa bedrøvet her hjemme; men derfor var der slet ingen Grund for ham til straks at opsøge hende. Vore unge Præster er saa iv-

rige, de skynder sig straks ud i Hjorden for at finde det forvildede Faar.«

Der spillede et lille skælmsk Smil om Lauras Læber. »Mener De da, Deres Broder tror, at Karen er et forvildet Faar?«

»Ja, det maa han vel tro; hvorfor skulde han ellers komme hjem til hende. Men det kan jeg ikke gøre for; jeg har ikke skildret hende saaledes, at han kunde tro det.«

Karen et forvildet Faar! Det skulde hun bare vide, tænkte Laura. Det var svært saa gode Tanker, de alle havde om den Præst! Og saa var der ingen, der vilde blive rigtig overrasket ved hendes Nyhed, og det havde hun dog ventet. Gud véd, om Etatsraaden ogsaa vilde tro, at hans Søn kom hjem til Karen bare for at redde et forvildet Faar? Mon han heller ikke vilde blive overrasket?

Imidlertid kørte Præsten og Karen med Østbanetoget til Skodsborg, efter at han først havde været hjemme og skilt sig af med sin Præstekjole og den høje Silkehat.

»Organisten i min Kirke komponerer paa en Opera i denne Tid,« sagde Præsten leende. »Hver Gang han spiller sit Postludium, der altid er fri Fantasi, kommer der en Stump Operamusik med deri, og somme Tider lyder det, som om han spiller Vals paa sit Orgel. Men i Dag hørte jeg ikke Præludiet, fordi jeg gik saa snart jeg var færdig med min Prædiken.«

Karen hørte smilende paa hans lille Historie, men hun sagde intet, og da Historien var ude, lod hun atter Blikket fare ud over Skoven, de kørte igennem.

»Hvad er det, Du sidder og tænker paa?« spurgte han lidt efter.

Karen saa' smilende paa ham, derefter saa' hun paa de andre Lystrejsende; der var kun en Herre og to Damer — de sad jo i en anden Klasses Kupé —; men alligevel havde hun ikke Lyst til i deres Paahør at sige ham, hvad hun tænkte paa.

Først da de var stegne ud af Toget ved Skodsborg og var paa Vej til Grosserer Lunds og Kancelliraad Madsens Nabovillaer, fortalte hun ham det. »Jeg sad før og tænkte paa,

hvad din Fader har sagt, da din Søster fortalte ham, at hun havde talt med mig.«

Præsten lo. »En af de første Dage kan vi jo tage hjem og spørge ham om det?«

»Jeg vil saa nødig,« svarede hun. »Og netop i disse Dage tænker han vel saa meget paa denne kedelige Lock-out; han maa jo selv gaa og være i trist Sindsstemning. Hver Dag gaar vi og haaber, at der skal vise sig Tegn til Fred, og saa viser der sig hver Dag nye Tegn paa Mestrenes Uforsonlighed. Der kommer nok en Masse Penge ind til de Arbejdsløse, ogsaa fra andre Lande; men hvad nytter det, naar Fabrikanterne saa stadig erklærer Arbejdsstandsning i flere og flere Fag, uden at bryde sig om den offenlige Mening, som er imod dem? Selv naar jeg er allergladest, kommer disse triste Tanker og formørker mit Sind, og det maa vel være med andre som med mig.«

»Ja, naturligvis er der Sorg i Sindene.«

»Men jeg bliver jo nødt til at gaa hjem til din Fader en Gang,« tilføjede hun lidt efter med et Suk.

»Ja, en Gang,« sagde han leende, »men

naar det er Dig saa meget imod, haster det jo ikke.«

»Jo, det haster! Saa længe vi ikke har sagt noget til din Fader, synes jeg der er noget usandt i vort Forhold, og det maa der ikke være for din Skyld; men det bliver en tung Gang, den første.«

»Saa skal jeg skaane Dig for den. Min Fader er vel ogsaa finfølende, haaber jeg; han kender Dig jo og vil ikke forlange, at Du skal komme til ham — han kan lige saa godt komme til Dig . . .«

»Det synes jeg er lige saa slemt — eller værre!« afbrød hun ham.

»Du lod mig ikke tale ud,« sagde han. »Fader kan komme til Dig, naar Du er bleven min Hustru, og det behøver ikke at vare længe, hvis Du vil. Vi kender vel hinanden godt nok, at vi ikke har noget at tøve efter. Jeg siger til Fader, at jeg har i Sinde at gifte mig med Dig — saa kan vi godt holde Bryllup kort efter.«

Karen saa' paa ham med straalende Øjne. »Du finder altid paa Raad. Men naar vi nu

kommer ud til Kancelliraadens, saa bliver vi nødt til . . .« Hun tav.

»At spille Komedien ‚Hemmeligt forlovede'!« fortsatte han. »Ja, for sidste Gang. Men synes Du ikke om Rollen, saa kan vi jo lave det saaledes, at der slet ingen Forestilling bliver i Aften; jeg gaar til Kancelliraaden og Du til Grossererens og bliver dèr, og saa aftaler vi nu, hvornaar vi skal mødes, for at tage hjem sammen.«

»Aa, ja — det er maaske det bedste — for din Skyld. Vi behøver jo ikke at blive der saa mange Timer. Skal vi mødes igen Klokken ni paa Jærnbanestationen?«

»Som Du vil!«

»Skal vi skilles ad her?«

»Paa Gensyn paa Stationen!« svarede han og rakte hende Haanden.

Karen gik en lille Omvej, derfor kom Vilhelm først til Kancelliraad Madsens Villa. De fleste af Beboerne opholdt sig i Haven, Frida Møller var i Besøg, og hun var den, der først opdagede Vilhelm, inden han endnu var kommen helt hen til Rækværket.

Hun klappede barnlig-glad med sine smaa

Hænder. »Der kommer Præsten!« sagde hun og løb hen til Havelaagen, som hun aabnede for ham, og rakte ham Haanden. »Endelig kommer De! De har vist ikke været her siden De kom hjem!«

Nu gik Aage sin Ven i Møde. »Naa — er Du dèr, Socialist! — Velkommen!

»Hvorfor siger De Socialist?« spurgte Frida.

»Véd De ikke det?« svarede Aage. »Han holder Foredrag i Rømersgade — ikke i ‚Bethesda', men i Socialisternes Forsamlingsbygning!«

»Nej — vel?« spurgte Frida.

»Jo!« svarede Vilhelm leende.

Kancelliraaden, Fruen og Frøkenen kom nu ogsaa hen og hilste paa den unge Præst og førte ham op paa den smukke, skyggefulde Veranda. Fruen hentede selv Bakken med Sodavand, Rødvin, Kognak og Likør ud fra Havestuen. Samtalen blev snart meget livlig. De havde allesammen saa meget at spørge om. Præsten havde nok at svare paa, og saa længe han talte, lyttede Frida Møller til ham med tavs Beundring.

Aage Madsen, der sad yderst, rejste sig og hilste ind i Nabohaven. De andre sad saa langt inde under det tætte Løvværk, at de ikke kunde se derind.

»Hvem hilste Du paa?« spurgte Fru Madsen.

»Frøken Jensen!« svarede Aage.

»Frøken Jensen?« gentog Frida Møller spørgende.

»Ja, De synes vist, De har hørt det sjældne Navn før,« svarede Aage leende. »De kender hende jo meget godt! Det var den kønne unge Dame, der var her inde forleden Søndag.«

»Naa — Spillelærerinden — hun spillede Whist — ja, det er sandt; men jeg tror ikke, jeg talte med hende.«

Kancelliraaden lænede sig tilbage i Stolen, udsendte en fin, blaalig Røg fra sin Havannacigar og sagde: »Det maa jeg sige, Vilhelm Hansen . . . ja, jeg holder mest af at tale til Dem, som jeg er vant til fra den Gang, De begyndte at komme hos os som Aages Skolekammerat, og det maa ogsaa være Dem et Bevis paa, at vi ikke er bleven

Uvenner, fordi De nu optræder som Officer i Modstandernes Lejr.«

»Officer?« gentog Vilhelm leende.

»Ja, Officer maa man være, naar man træder op foran Fronten af en Deling menige Mænd — synes De bedre om Ordet Officersaspirant, saa kan vi ogsaa bruge det. Men det var det, jeg vilde sige, da De atter kom her til Byen, blev De hurtigt en af Øjeblikkets Mænd, en af dem, man taler om, og hver Morgen, naar jeg læser mine Aviser, kigger jeg efter, om jeg ikke kan finde Deres Navn. Men hvad siger Deres Fader til Deres Optræden paa den politiske Skueplads?«

»Ikke meget,« svarede Vilhelm og lo. »Vi taler saa lidt om Politik, fordi vi ikke er enige i det Kapitel, og fordi vi véd, at det er unyttigt at forsøge paa at omvende hinanden.«

»Jeg synes aldrig, De har været saa radikal før?« vedblev Kancelliraaden.

»Jeg har aldrig været konservativ,« svarede den unge Præst, »og Aage heller ikke.«

»Nej—« svarede Kancelliraaden langsomt. »Men Aage gaar mere stille af med det.«

Frida Møller, der havde siddet tavs og forundret og hørt paa denne Samtale, spurgte nu: »Er det virkelig sandt, alt det, De sidder og siger om Hr. Hansen?«

Den unge Dames ængstelige Spørgsmaal fik de tilstedeværende til at le, og Kancelliraaden slog med komisk Forbavselse Hænderne sammen.

»Men bedste Frøken Møller!« sagde han, »læser De ikke Bladene?«

»Jo — jeg læser ‚Berlingske' — Nyhederne — det, der handler om Politik, springer jeg over — det morer mig ikke.«

»Saa skal jeg forklare Dem, hvorledes Situationen er. Præstens Fader, Etatsraad Hansen, hører til Samfundets Støtter, og det gør jeg med og alle vi andre, som har en Titel, der ender paa Raad, og enkelte andre, der endnu ingen Titel har, men haaber at faa. Det er os, der bærer det gode, gamle Samfund, hvor der var saa rart fredeligt, indtil Socialdemokraterne kom og vilde være med, og smed de ærværdige gamle Højremænd ud af Thing og Byraad. Og nu vil

Præsten ogsaa være med til at vælte disse Samfundsstøtter.«

»Men det er jo rædsomt!« udbrød Frøken Møller, der vel ikke troede, det var saa slemt, som Kancelliraaden prækede, men dog ikke kunde forstaa, at den unge Præst, der nylig havde faaet et Embede, vilde slutte sig til Oppositionen. »Hvad skal det blive til?«

Kancelliraaden lo. »Ja, hvad bliver det til, naar Støtterne, der bærer Samfundet, væltes? Hvad skete der, da Samsons Haar var vokset ud igen, og han havde faaet Kræfter nok til at vælte Templets Piller? Han knuste Filistrene! — Men De skal dog ikke blive forskrækket, Frøken Møller, Hansen vil aldrig knuse Dem.«

»Nej!« forsikrede Vilhelm leende.

»Jeg véd godt, De gør Løjer med mig,« sagde Frida Møller, »og det gør heller ikke noget. Jeg forstaar mig jo ikke paa Politik. Men jeg har aldrig hørt, at nogen Præst er Oppositionsmand.«

»Det har jeg heller ikke,« svarede Vilhelm og saa' venligt paa den unge Pige. »Næsten

alle Embedsmænd er deres Foresattes Meningsfæller, og hvis de ikke er det, røber de det ikke; det er nemlig farligt for Avancementets Skyld ikke at være det. Der var en Gang en Præst, der sagde, at hvis Jesus havde levet nu, vilde hans Plads være paa Talerstolen i Rømersgade; denne Præst blev fjærnet fra sit Embede og blev siden Redaktør af et af Oppositionens Blade. Hvis De havde fulgt med den Kamp, Mestrene for Tiden fører mod Arbejderne, saa vilde De se, at alle de Præster, der har haft Ordet i den Anledning enten paa Talerstolen eller i Pressen, de har holdt med Arbejderne og opfordret til at støtte dem, saa jeg er ikke den eneste Præst, der har talt Arbejdernes Sag. Og vil De høre, hvad en norsk Præst, Pastor Heiberg, skriver om Lock-outen? De véd maaske, at Mesterforeningens Bestyrelse har anmodet de udenlandske Mestre om at bortvise de rejsende danske Haandværkssvende, der kom til dem for at søge Arbejde?«

»Nej — det har de vel ikke?«

»Jo! Der kan De selv se, en saadan Handling forekommer Dem utrolig og hjærte-

løs? Det er ikke nok, at de forfølger Arbejderne her hjemme, de forfølger de farende Svende ud over Landets Grænser! En saadan Anmodning fra vor Mesterforening er ogsaa kommen til Norge, og det er i den Anledning Pastor Heiberg skriver i et norsk Blad.« Vilhelm havde taget en sammenfoldet Avis op af sin Brystlomme og læste nu højt: »Her gaar norske Arbejdsgivere hen og fatter Beslutning om, at hvis en stakkels, forsulten Arbejder, som har Hustru og Børn, der beder ham om Brød, kommer her op fra Danmark for at søge lidt Fortjeneste, da skal ingen give en saadan Svend Arbejde. Han faar da i Guds Navn dø, og hans Familie ogsaa, og lægge sig i Fattigmands Grav, fordi der ikke er Brød for ham og hans; men Arbejde kan han ikke faa blandt det kristelige Norges kristelige Arbejdere. Forstaar man hvilken Magt, der ligger i den forenede Kapitals Hænder, og forstaar man, hvor hjærteløs og ubarmhjærtig den kan være? Samfundet er galt ordnet. Staten burde tage al Industri- og Fabriks- og Minedrift i sine Hænder, derved fik Staten sit og

Arbejderne sit og Arbejdsgiverne var ikke mere.« Han foldede langsomt Avisen sammen og stak den atter ned i sin Brystlomme. »Det er da en Præst, der tør bekende sin politiske Mening og tilstaa, at han er Socialdemokrat.«

»Ja,« sagde Frida Møller, »jeg synes, det er sandt, hvad Præsten skriver. Maaske er man selv Socialdemokrat uden at vide det.«

Kancelliraaden havde ikke lagt Mærke til de sidste Bemærkninger; han var i Færd med at tænde sig en ny Cigar.

»Saa!« udbrød pludselig Aage, idet han rejste sig. »Nu spiller Frøken Jensen der inde!«

»Hvor véd De, at det er Frøken Jensen?« spurgte Frida Møller,

»Fordi det er en hel anden Musik end den, man ellers er vant til at høre i private Huse. — Ja, Du kender jo den Musik fra gamle Dage,« vedblev han, henvendt til Vilhelm. »Kan Du huske, vi flyttede den lille Bænk helt hen til Stakittet for bedre at høre. Somme Tider kunde Du blive helt begejstret. ‚Det er som Klokkeklang tidlig

Julemorgen, som Nattergalesang i Sommernattens Stille!' — saadan noget sagde Du en Gang.«

Vilhelm lo højt, og de andre lo med. »Saa? Har jeg virkelig en Gang sagt saadan noget?« spurgte han, idet han rejste sig og fulgte efter Aage og Frida Møller ned ad Trappen. »Det kan jeg slet ikke huske! Det maa have været en meget stille og stemningsfuld Aften.«

Kancelliraaden blev siddende oppe paa Verandaen, Fruen og Datteren gik ind i Huset.

»Naar hun ikke spiller mere, gaar jeg ind og henter hende,« sagde Aage.

»Kan Du det?« spurgte Vilhelm.

»Ja, Grossererens Familie og vi kommer jo nu sammen omtrent hver Dag, og som jeg sagde før, Frøken Jensen var inde hos os forleden Søndag og lovede at komme igen en anden Dag; jeg kan altsaa godt hente hende.«

Frida Møller slog ham over Armen. »Nej, vil De nu være saa god at lade Frk. Jensen blive, hvor hun er! Vilde De synes

om, naar De havde Besøg af en Kunstnerinde, at en Nabo kom og tog hende fra Dem?« Hun tog Vilhelm under Armen og førte ham med sig et lille Stykke henad Grusgangen. »Gaa en lille Tur med mig ind i Skoven,« sagde hun. »Nu henter Aage nok den musikalske Dame, og jeg holder mest af at være sammen med dem, jeg kender — jeg bryder mig ikke om at stifte Bekendtskab med fremmede. Vil De? Jeg tager bare min Hat paa! Vil De?« spurgte hun igen og saa' næsten bønligt paa ham.

Han havde mest Lyst til at sige nej, men han kunde ingen Grund give hende til ikke at opfylde hendes Ønske. Da han kom i Kancelliraadens Hus som ung Student, var han den, hun helst vilde tale med, og saaledes var det endnu.

Idet Vilhelm gik forbi Aage, og førend Frida Møller var kommen tilbage med sin Hat, sagde han: »Frøken Møller vil gærne have, jeg skal gaa en lille Tur ind i Skoven med hende.«

»God Fornøjelse!« svarede Aage. »Gaar

I ind i Skoven, saa gaar jeg ind til vor Nabo. Bliv ikke for længe borte.«

Saa kom Frida med smaa, hurtige Skridt. »Nu er jeg færdig!« sagde hun og foer som en let Vind ud ad Laagen.

»De spurgte ikke, om Frøken Madsen vilde med?« spurgte Vilhelm, da de var komne et Stykke hen ad Vejen.

»Nej — men jeg sagde til hende, at vi gik en lille Tur.«

»Det var godt, De sagde det, saa behøver vi ikke at være bange for, de gaar og leder efter os.«

»Sagde De det ikke ogsaa til Aage?« spurgte hun.

»Jo.«

»Ja, det er unødvendigt at spørge, om han vil med, naar Musiklærerinden er kommen.«

Vilhelm hævede hastigt Hovedet, saa' paa hende og lo. »Saa? Tror De Aage synes saa godt om hende?«

»Ja — det var da let at se den Søndag, hun var her. Men hun ser ogsaa godt ud,

og saa er hun saa stor, at en anden helt forsvinder, naar hun er i Stuen.«

»De synes ikke saa godt om hende?« spurgte han smilende.

»Aa — jeg har saamænd ikke noget imod hende; jeg kender hende jo saa lidt.«

De gik et Stykke Vej uden at tale sammen. Saa spurgte hun, langsomt og lidt forsigtigt: »Tror De ikke, det kan skade Dem, naar De saadan holder Foredrag i Rømersgade?«

»Nej — det tænker jeg ikke. Og skulde det ogsaa ske, at de, der raader for Landets Ve og Vel, skulde mene, jeg ikke egner mig til at være Præst, saa er den Ulykke ikke saa stor.«

»Jeg synes, det er saa smukt et Hverv at være Præst.«

»Det synes jeg ogsaa.«

»Ja — men,« vedblev hun, »jeg synes ellers ikke Arbejderne og Præsterne plejer at være saa gode Venner.«

»Saa er det Præsternes Skyld!« svarede han bestemt. »Præsterne bryder sig ikke om at forstaa Arbejderne og saarer derfor

altfor tidt deres Følelser, og uden ringeste Nytte. Jeg tænker særlig paa Arbejdernes Fagforeningsfaner. Arbejderen elsker sin Fagforeningsfane, om den samles han med Kammeraterne ved højtidelige Lejligheder, i gode og i onde Tider. Er det underligt, at Arbejderne vil have deres Fane med, naar de møder samlede for at følge en Kammerat til Graven? Og er der noget ondt i det? Hvorfor vil en Præst da forbyde Arbejderne at udfolde deres Fane ved den bortgangne Kammerats Baare? Vidste Præsten, hvor kær Arbejderen har sin Fane, saa vilde han ikke forbyde ham at tage den med ind i Kapel og paa Kirkegaard, og megen Bitterhed vilde være undgaaet. Maaske kommer dette Forhold af, at Studenterne og Arbejderne kommer for lidt sammen, de holder sig hver til sine Kaldsfæller og Fagfæller, de føler sig ikke tiltrukne af hinanden, Studenten føler sig maaske endog stødt tilbage af Arbejderens Talemaade, og naar Studenten saa faar et Embede, et Præstekald for Eksempel, saa er han og Arbejderen fremmede for hinanden. Præsten bryder sig ikke

om at sætte sig ind i Arbejderens Tanker og Følelser, han vil bare paatvinge ham sine, han støder ham fra sig, han vinder ham ikke. Jeg har jo ikke selv været bedre. Som Skoledreng og som ung Student har jeg set min Faders Arbejdere over Hovedet; men ved at gaa imellem dem, har jeg dog lært dem at kende den Gang uden at bryde mig om det; men senere har jeg tænkt over det, senere har jeg faaet mere Interesse for Arbejderne, og da Kapitalisterne forsøgte paa at underkue Arbejderne ved Sult, saa oprørtes jeg over denne Uretfærdighed, og der hvor mit Hjærte var, der var ogsaa min Plads — paa Arbejdernes Side.«

Den skikkelige lille Frøken Møller var bleven rørt. »Alt, hvad De siger, lyder altid saa kønt og saa sandt,« sagde hun. »Saaledes har jeg heller ikke tænkt før. Naar jeg har læst, at en Præst har bortvist Arbejdernes Fane, har jeg altid troet, at Præsten havde Ret; hvorfor jeg har troet det, véd jeg ikke; men det er vel fordi jeg har troet, at en Præst aldrig vil gøre nogen Uret.«

»Han har vel ogsaa kun gjort dem Uret, fordi han ikke har forstaaet dem, og fordi han ikke véd, at han bedre kan vinde dem ved milde, trøstende eller opmuntrende Ord, end ved Skræmmebilleder og Trusler om evig Straf. For Arbejdernes Skyld vil jeg være Præst — saa længe jeg kan. Det varer maaske ikke saa længe.«

De var nu komne et godt Stykke ind i Dyrehaven.

Hun saa' lidt overrasket paa ham. »Hvorfor skulde det ikke vare saa længe?« spurgte hun.

»Det kan jo være, at det altfor tydeligt gaar op for mig selv — eller for andre — at jeg ikke er rettroende nok.«

»Saa er De det vel heller ikke.« De gik hen ad en smal Sti uden at tale sammen. Hun syntes at være fordybet i Tanker. Solens Straaler trængte sig ned gennem Træernes Grene og Kviste og kastede derved hen over Vej og Skovbund et Skyggebillede med lyse og mørke Pletter, der nok kunde ligne et hæklet Tæppe. »Der er dog uendelig meget, man ikke kan forstaa,« sagde hun.

Vilhelm lo. »Det siger Hamlet ogsaa: ‚Der er imellem Jord og Himmel mere end de Lærde drømmer om'.« Han tog sit Uhr frem og viste hende det. »Nu er der allerede gaaet over en halv Time.«

»Ja — saa maa vi vel vende om.«

»Vi kan gaa ned ad den Sti.«

»En Gang imellem gaar Tiden saa hurtigt!« sagde hun. »Hvorfor ler De? Var det et forkert Udtryk, jeg brugte?«

»Ja. Vinden kan drive Bølgerne hastigere afsted, og Vinden kan jage Skyerne paa Flugt, men ingen Vind kan faa den rullende Jordklode til at snyde Kuglen paa Nikolai Taarn bare for et Minut. Nej, Tiden kan synes Dem at gaa hurtigt, naar De er optaget af alt andet end Kedsomhed og Længsel.«

»Hvad Tid tager De hjem i Aften?« spurgte hun lidt efter.

»Klokken ni har jeg tænkt. Længes De efter at komme hjem?«

»Nej; men jeg har netop ogsaa tænkt paa at tage afsted Klokken ni; det er en passende Tid — saa kan jeg være hjemme

hos min Moder Klokken ti. Men hvis Aage er inde hos Grossererens, naar vi kommer tilbage?« spurgte hun.

»Saa gaar De ind og henter ham!«

»Nej!«

»De siger saa bestemt nej!«

»Jeg har aldrig været derinde, og jeg har heller ikke Lyst til at gaa der ind i Dag.«

Da de nu var paa Hjemvejen, var det som om han længtes hen til Villaen og forstærkede sine Skridt uden at tænke over det.

I Begyndelsen fulgte Frida ret godt med, men tilsidst var hun lige ved at tabe Vejret; hun trak ham i Frakkeærmet og standsede lidt forpustet. »Nu løber De snart fra mig!« sagde hun.

»Om Forladelse!« svarede han, »jeg gik i Tanker!«

Da de kom ud paa Strandvejen og kunde se ind i Kancelliraadens Have, udbrød Frida Møller: »Jo — hun er kommen derind.«

»Hvem?«

»Frøkenen, der spiller med Fru Lunds Døtre.«

Oppe paa Verandaen sad Karen i Samtale med Kancelliraaden, Fruen, Frøken Madsen og Aage. Vilhelm havde set hende lige saa snart som Frida Møller.

»Vi er vel nødt til at gaa der op og hilse,« sagde Frida Møller, idet hun gik gennem Havelaagen.

»Er det saa slemt?« spurgte Vilhelm leende.

»Saa skal De præsenteres, det er jeg Gud ske Lov fri for.«

»Jeg tror, De er bleven menneskesky?«

»Ja — somme Tider!« svarede hun.

Saaledes gik de og talte spøgende sammen til de kom helt hen til Verandaens Trappe.

Aage rejste sig. »Frk. Jensen og Frk. Møller har hilst paa hinanden en Gang tidligere; men Frk. Jensen og Pastor Hansen . . .«

»Kender ogsaa lidt til hinanden,« skyndte Vilhelm sig at sige, idet han smilende hilste paa Karen.

Karen var glad ved, at Vilhelm saa rask faldt Vennen i Talen og derved skaanede hende for at spille en Scene af den Kome-

die, hun var saa bange for. Senere var det lettere at undgaa at tale sammen paa en Maade, der kunde røbe, at deres Bekendtskab var af en mere fortrolig Art. Hun vilde gærne have talt et Par Ord med Vilhelm, fortalt ham, at hun følte sig lidt skuffet, da hun kom ind og hørte, at han var gaaet i Skoven, at hun havde længtes efter ham, uden dog at være skinsyg; men det var hende umuligt at komme til at tilhviske ham et Par Ord — Frøken Møller vimsede stadigt om ham.

Frk. Madsen bad Karen om at spille.

Karen gjorde sig aldrig kostbar. Vilhelm fulgte med hende ind til Klaveret, og Frida Møller fulgte med Vilhelm.

Karen spillede først en ny Vals, en af Øjeblikkets Yndlingsmelodier, derefter bladede hun i nogle Sange.

Pludselig lagde Vilhelm sin Haand paa et Nodeblad. »Spil den,« sagde han, »saa skal jeg forsøge, om jeg kan synge den.«

Karen rødmede, vendte sig om og saa' paa ham, som om hun vilde sige: Er det værd?

Aage rejste sig for at se, hvad det var for en Sang, der var Tale om. Han læste Sangens Titel: ‚Ingen maa vide—'. »Ja, syng den, hvis Du kan. Frøken Jensen kan sagtens spille den.«

Karen betænkte sig et Øjeblik; saa begyndte hun paa det lille Forspil, hvori man syntes at høre Fuglekvidder og en Kildes Rislen, og da det var forbi sang Vilhelm med sin kønne, bløde Mellemstemme, og med en Inderlighed i Foredraget, der syntes at forbavse hans Tilhørere, mens han stod bag Karens Stol og læste Ordene over hendes Skulder:

Ved Leddet Du mig møder
i tidlig Morgenstund,
og dine Kinder gløder!
Jeg kysser Dig paa Mund.
Vi gennem Skoven iler
hen ad den smalle Sti;
Du synger, mens Du smiler,
min egen Melodi.
Saa farer Du til Side,
halvt skjult bag grønne Træer;
for ingen maa jo vide,
vi har hinanden kær.

I Skoven er der stille,
med Fuglesang og Sol.
Hist risler der en Kilde,
her dufter en Viol.
Du Kildens Vand din Sanger
la'er drikke af din Haand,
imens en Hvidtjørn fanger
din Flætnings røde Baand.
Saa spejder Du til Side,
om nogen er os nær;
for ingen maa jo vide,
vi har hinanden kær.

Ved Landevejen skimter
vi Landsbykirkens Uhr;
dens Taarn i Solen glimter!
Endt er vor Morgentur.
Men næste Morgen henter
jeg Dig ved Skovens Led;
dèr véd jeg Du mig venter
og gærne følger med.
Men tys! Gaa lidt til Side!
Nu er vi Hytten nær,
og ingen maa jo vide,
vi har hinanden kær!

»Bravo!« raabte Kancelliraaden.

»Den sang De rigtignok kønt!« sagde Fruen.

»Syng den en Gang til!« sagde Frøkenen.

»Ja, at Du ikke er bleven Operasanger i Stedet for Præst!« udbrød Aage.

»Jeg kan maaske blive det endnu,« svarede Vilhelm leende.

»Der var nok en Gang ved det kgl. Teater en Sanger, der hed Tholstrup, og som blev Præst i Roskilde,« bemærkede Kancelliraaden. »Det maa vel ogsaa kunne lade sig gøre at gaa den modsatte Vej.«

»Og naar Du saa gør en lille Kunstturné,« vedblev Aage, »maa Du bede Frøken Jensen om at følge med som Akkompagnetrice.«

Nu vendte Karen sig igen om og saa' smilende paa Vilhelm.

»Syng saa den lille Sang en Gang til!« bad Frøken Madsen.

Vilhelm vendte sig om og saa' efter Frøken Møller. Hun sad henne i en Krog, saa langt borte som muligt, og saa' alvorlig og forknyt ud.

»Ja,« sagde Aage, »maa vi faa Forspillet igen!«

Og saa spillede Karen, og Vilhelm sang hele Sangen en Gang til.

Et Par Timer gik hurtigt med Sang, Musik og lystig Tale. Saa samledes man om Aftensbordet, og da det var forbi, var det paa Tide for de københavnske Gæster at tage hjem.

»Saa skal jeg gaa ind og hente mit Tøj« sagde Karen.

Hun blev temmelig længe der inde.

Frida Møller gik med Tøjet paa.

»Vi kommer vist for sent,« sagde hun til Vilhelm.

»Saa tager vi med næste Tog,« svarede han. »Vi har lovet at tage Frøken Jensen med.«

Frk. Møller trippede ned i Haven, hen til Rækværket og saa' ud paa Vejen. Da der var gaaet en halv Snes Minuter, gik hun tilbage til Verandaen, hvor Vilhelm sad og drak Vermut sammen med Kancelliraaden og Aage. »Maaske Frøken Jensen har betænkt sig og ikke tager hjem nu,« sagde hun. »Saa er der nok nogen, der følger hende ned til Stationen.«

»Vi maa i hvert Fald vente til vi faar den Besked,« svarede Vilhelm.

Frida syntes vist ikke, at det var saa nødvendigt, men hun sagde intet, hun trak sig bare lidt tilbage, og da hun atter kom op paa Verandaen, sagde hun: »Nu gaar jeg — ellers bliver Klokken saa mange.«

»De kommer alligevel for sent til at komme med det første Tog, Frøken Møller,« sagde Kancelliraaden.

»Gaa I kun,« sagde Aage, »jeg skal nok følge Frøken Jensen til Stationen.« Han rejste sig, gik ind og tog sin Overfrakke paa og kom straks tilbage.

I det samme hørtes der Stemmer inde fra Nabohaven: »Farvel, Farvel! Se snart her ud igen! — Jo, tak! Farvel!« Og lidt efter viste Karen sig ved Kancelliraadens Havelaage, smilende og fornøjet.

Aage var den første, der kom hende i Møde.

»Følger De maaske med?« spurgte hun.

»Ja — til Stationen.«

»Jeg skal straks være her!« Hun løb op

i Havestuen og tog Afsked med Kancelliraaden, Fruen og Frøkenen.

Straks efter var de fire unge Mennesker paa Vej til Jærnbanestationen.

Frk. Møller holdt sig standhaftig ved Præstens Side. Saa stak Aage frejdigt sin Haand ind under Karens Arm og dansede et lille Stykke hen ad Vejen, saa de kom foran Præsten og Frida.

»Kan De se,« sagde Frida, »vi havde ikke behøvet at vente paa Frøken Jensen; Aage vilde selv følge hende.«

»Ja, Aage er en Skælm; men han gaar saa stille med det!«

Stille? Det syntes Frida ikke. Han tog uden videre sin Dames Arm, mens Fridas Kavaler gik, som om han havde saa meget at tænke paa, at han ikke kunde underholde hende paa det lille Stykke Vej, der var til Stationen, og det faldt ham nok ikke ind at byde hende Armen!

Saa kom de da ind paa Jærnbanestationen. Der var mange Mennesker, alle Vognene var fulde, og Toget skulde gaa om et Par Minuter. Aage fandt snart en 2den

Klasses Kupé, hvori der endnu var nogle ledigePladser. Karen kom til at sidde ved Vinduet, Frida lige over for hende og Vilhelm ved Siden af Frida.

Aage stod udenfor paa Trinet og vekslede de sidste Ord til Afsked med Vennen og Damerne. Saa blev der ringet til Afgang, Dampfløjten peb, og Toget foer hen ad Jærnvejen.

Frida Møller fandt snart Stof til en Samtale, der godt kunde vare lige til Københavns. Hun begyndte at spørge Vilhelm ud om hans Ophold i Jylland, hvorledes Præstegaarden saa' ud, udvendig og indvendig, om Kirkens Ydre og Indre, om Alterbilledet, om Taarnet, om alt muligt, og naar Svarene blev korte, blev hendes Spørgsmaal lange og mange.

»Jeg læste en Gang i Vinter i en Avis, at der var Ildløs ovre i Nærheden af Landsbyen,« sagde Frida.

»Ja — det var et godt Stykke uden for Byen,« svarede Vilhelm. »Det var i en Gaard, der hed Rønnegaard, og det var kun en Lade, der brændte.«

Nu glemte baade Karen og Vilhelm sig selv. »Var det dèr, hvor din Søster var?« spurgte Karen.

»Ja,« svarede Vilhelm. »Har hun fortalt Dig noget om det?«

»Nej.«

Frida Møller lod sit Blik fare spørgende fra den ene til den anden. Hun havde tydelig hørt det: de sagde Du til hinanden! Havde det kun været den ene, saa kunde det have været en Fortalelse; men begge to! Hvad skulde dog det betyde? Nu kom hun til at huske paa, at Præsten havde sagt til Aage, da Vennen vilde forestille Frk. Jensen for ham, at han havde talt med hende før! Ja, det havde han nok! Den Præst skulde nok ikke tale om, at hans Ven var en Skælm, der gik stille med det! Havde han ikke hele Tiden gaaet og ladet Folk tro, at han og Musiklærerinden kun kendte meget lidt til hinanden! Men da han stod ved Klaveret bag ved hendes Stol og sang den lille Sang saa ømt som en ung Elsker, da havde Frida faaet det Indtryk, at han sang for den kønne, høje Pige, og for hende alene! Og de sagde

Du til hinanden! Det kunde Frida slet ikke glemme.

Toget var ved Hellerup, da hun gjorde denne Opdagelse. Den gjorde hende fuldstændig tavs. Paa Strækningen mellem Hellerup og Østerbro sagde hun ikke et Ord. Hendes to Rejsefæller for Resten heller ikke. Da de var kommen ud paa Østerbrogade tog hun kort og hurtigt Afsked med dem.

»Skal vi ikke følges ad?« spurgte Vilhelm.

»Tak — jeg skynder mig op i en Sporvogn!« Og væk var hun.

»Véd Du, hvorfor hun pludselig blev saa tavs?« spurgte Karen.

»Ja,« svarede han, »nu kan vi snart ikke mere skjule vor Hemmelighed; en af de allerførste Dage maa jeg gaa hjem og tale med min Fader.«

»Tror Du, hun blev bedrøvet?« spurgte Karen.

»Jeg véd det ikke — jeg vil ikke haabe det.«

»Du véd godt, hun kan lide Dig,« sagde Karen, »ude hos Kancelliraadens véd de det ogsaa; det talte de allerede om forrige Gang

jeg var der, og uden at de vidste, at jeg kendte Dig, og jeg mærkede det igen før, da de talte om, at Du var gaaet ind i Skoven med hende. Stakkels lille Frøken Møller! Men jeg kan jo ikke gøre for det.«

»Nej — og jeg har aldrig vist hende nogen særlig Opmærksomhed.«

»Derfor kan hun jo godt komme til at holde af Dig; det er vel noget, man ikke kan gøre for,« sagde Karen med et Suk.

Vilhelm saa' smilende paa hende. »Det er det vel,« sagde han.

Næste Dag ringede det paa Præstens Dør paa en Tid, han ikke var hjemme.

Jomfru Ludvigsen lukkede op.

Det var Agnes. »Min Broder er maaske ikke hjemme?« spurgte hun.

»Nej; men det varer vist ikke saa længe, før Pastoren kommer, hvis Frøkenen vil træde inden for.«

»Jeg kan jo prøve paa at vente lidt.« Hun rakte Jomfru Ludvigsen Overstykket.

»Jeg beholder min Hat paa,« sagde hun, »jeg har ikke Tid til at blive ret længe; hvis min Broder ikke kommer snart, gaar jeg igen.«

Jomfru Ludvigsen blev inde i Stuen for at holde Præstens Søster med Selskab, og begyndte først at tale om det smukke og stadige Vejr, det længe havde været. »Det er godt for de mange stakkels Mennesker, der maa gaa og spadsere,« sagde hun. »Vor Herre maa vide, hvor længe det skal vare. Nu har der vist været Lock-out i et Par Maaneder.«

»Det er ikke godt at vide, hvad det skal blive til,« svarede Agnes. Lidt efter spurgte hun: »Har Frøken Jensen været her for nylig?«

»Præstens Forlovede? Ja, i Gaar.«

Agnes begyndte at aande tungt og hendes Bryst bølgede, saa det kunde ses paa Kjolelivet. »Naa, har min Broder sagt Dem, at Frøken Jensen er hans Forlovede?« spurgte hun med lidt usikker Stemme.

Jomfru Ludvigsen saa' forundret paa Agnes. »Ja, det sagde Hr. Pastoren allerede

den første Dag, Frøken Jensen kom her. ‚Det er den vordende Præstefrue, Jomfru Ludvigsen,' sagde han, ‚men De skal blive ved at være hos os, hvis De selv vil.«

»Er det længe siden?« spurgte Agnes.

»Det var vist allerede Dagen efter, at Præsten var flyttet ind her.«

»Jeg mente kun, der er kun faa der véd det om Forlovelsen.«

»Men Frøkenen vidste det da?« spurgte Jomfru Ludvigsen hurtigt.

»Jeg? — Ja, jeg har faaet det at vide! Hvorfor skulde jeg ikke vide det?«

»Jeg blev ganske forskrækket!«

»Det skal De saamænd ikke blive forskrækket for,« svarede Agnes og smilte flygtigt. »Der er ikke mange, der véd det; men der er dog nogle; der er blandt andre min Faders Portnerkone og hendes Datter. — Naa! — Nej, det varer vist for længe, inden min Broder kommer hjem. Jeg skal flere Steder, mens jeg er ude.« Hun rejste sig, saa' sig i Spejlet og rettede lidt paa sin Hat. »De kan hilse ham fra mig. Det kan jo være,

han snart faar Tid til at se hjem til os; det er snart længe siden, han har været der.«

»Jeg skal nok sige det,« svarede Jomfru Ludvigsen, idet hun fulgte Agnes ud.

Agnes var bedrøvet og oprørt, da hun gik hen ad Gaden. Hvem kunde hun nu tro paa, naar ikke engang hendes Broder var ærlig imod hende! Var det fordi han skammede sig ved at sige hende, at han havde i Sinde at gifte sig med sin Faders forhenværende Forlovede? For det havde hun dog været; hun havde engang sagt hans Fader, at hun vilde gifte sig med ham! Og nu vilde hendes Broder have hende! Aa, hvor det var stygt! Og Faderen vidste det ikke, men hans Portnerkone vidste det? Agnes vilde ikke sige det til sin Fader.

— — —

Da Vilhelm kom hjem, spurgte han som sædvanlig, om der havde været nogen.

Jomfru Ludvigsen nævnede de Besøgende og deres Ærende. »Og saa har Hr. Pastorens Søster været her.«

»Saa... Agnes?« sagde Vilhelm. »Hun havde vel ikke noget særligt Ærende?«

»Nej, det tror jeg ikke. Frøkenen ventede et Kvarterstid.«

»Det var ikke længe.«

»Og saa skulde jeg sige, om Hr. Pastoren ikke snart saa' hjem.«

»Jo, jeg har tænkt paa at gaa der hjem i Morgen. Talte De ellers med min Søster?«

»Ja, lidt; Frøkenen talte mest om Frøken Jensen; hun sagde, der var saa faa, der vidste, at Hr. Pastoren var forlovet.«

»Det er ogsaa sandt; men min Søster vidste det dog?«

»Ja.«

»Ja, det er godt! Jeg maa se at komme hjem til min Fader i Morgen.«

Næste Dag gik Vilhelm ud i sin Faders Villa paa Frederiksberg. Han gik først ind i Haven, og som han havde ventet, traf han ogsaa Søsteren der ude. Hun sad og læste i en Bog.

Han gik hen og satte sig ved Siden af hende. »Du var hjemme hos mig i Gaar?« sagde han. »Jeg kom straks efter, at Du var gaaet. Du havde travlt?«

»Nej; men jeg vidste jo ikke, naar Du kom hjem.«

»Du talte med Jomfru Ludvigsen om Karen?« vedblev han efter en lille Pavse.

»Ja.«

»Du kom maaske for at tale med mig om Karen?«

»Jeg kom bare for at spørge Dig, om det var sandt — det, som jeg havde hørt, men som jeg ikke kunde tro.«

»Hvorfor kunde Du ikke tro det?« Han talte roligt og langsomt og med længere Ophold mellem hvert Spørgsmaal.

Agnes' Svar faldt hurtigere, og de dirrede af et svagt dæmpet indre Oprør.

»Nej — hvor kunde jeg tro det — saa hurtigt efter, at hun vilde have giftet sig med Fader!«

»Men hun giftede sig ikke med Fader, Agnes!«

»Nej — det var min Skyld!«

»Maaske!«

»Tvivler Du om det, saa spørg hende om det!«

Atter tav han længe, men han sad og

stirrede ned i Grusgangen. »Du synes altsaa ikke om, at jeg glør hende til min Hustru?«

»Hvorfor vil Du spørge mig om det? Mit Svar kunde maaske bedrøve Dig, men det vilde ingen Forandring gøre i din Beslutning, og jeg vilde heller ikke for anden Gang staa som en Hindring paa hendes Vej.«

»Jeg kan alligevel godt lide at tale med Dig om hende,« svarede han rolig. »Og jeg bliver ikke vred, hvad Du saa siger om hende; for Du er ikke ond, men Du kan tage fejl i din Dom, og der kan være Ting, Du ikke kan forstaa.«

»Ja, der er meget, jeg ikke kan forstaa! Jeg har aldrig haft en Veninde, jeg har holdt saa meget af som af hende! Jeg har vist hende en Fortrolighed som igen anden! Jeg lagde den Gang ikke Mærke til, at hun kun var en lukket Bog for mig — det faldt mig først ind bag efter! Og da jeg saa kiggede ind mellem de tæt lukkede Blade, kunde jeg kun se Egennytte, hjærteløs Beregning og en Karakter, jeg ikke kunde forstaa. Men

hun er jo smuk, hun er klog, hun har flere glimrende Egenskaber — hun kunde sagtens bedaare en gammel Mand som Fader. Hun kunde da ogsaa bryde med ham uden ringeste Sorg. Hendes Ydre er saa skønt, hendes Smil saa vindende, der er noget sælsomt tiltrækkende ved hende, som vist ikke mange kan modstaa — det mærkede jeg, da jeg efter lang Tids Forløb traf hende i Rømersgade; jeg glemte straks alt, hvad der havde været imellem os; men nu . . .« Agnes rystede sørgmodigt paa Hovedet. »Det er vel ogsaa hendes smukke Ydre, der har fængslet Dig?«

»Ja,« svarede han langsomt og nikkede, »fra først var det hendes Skønhed . . .«

»Fra først?« afbrød Søsteren ham hurtigt. »Du har jo ikke kendt hende saa længe? Hvorfor vilde Du opsøge hende, da Du kom her til Byen?«

»Fordi jeg havde lovet hende det. Jeg har kendt hende over Aar og Dag.«

Agnes foer op, som om et Insekt havde stukket hende med sin skarpe Braad; hun gik et Par Skridt ud paa Vejen og saa' for-

bavset og spørgende paa Broderen, der rolig blev siddende paa Bænken. »Du har kendt hende, før Du rejste til Jylland — lovet hende at komme tilbage — en Slags hemmelig Forlovelse, lige som nu — og hun vilde gifte sig med din Fader! Men saa bliver jo det sidste værre end det første!«

»Nej — saa slemt var det ikke; hun kendte mig nemlig ikke.«

Agnes snurrede sig rundt paa Hælen som en kaad Skolepige og gav sig til at le højt. »Nej, den Gaade vil jeg opgive; den minder mig altfor meget om en, som jeg kender Løsningen paa: ‚Han elskede hende, hun hadede ham; hun vilde dog gærne have ham, men hun kunde ikke faa ham!‘ Det var nemlig en Han-Loppe!« Hun opdagede en Fandens Mælkebøtte inde i Græsplænen. »Hvor er Du kommen fra, Snyltegæst?« raabte hun, hoppede ind i Græsset, plukkede Blomsten og kastede den langt bort.

»Hvis Du bryder Dig om det, Agnes, saa skal jeg give Dig Løsningen paa den anden Gaade; den er ikke ret lang. Jeg reddede Karen fra at drukne udenfor et Bade-

hus ved Skodsborg et Par Dage før jeg skulde rejse til Jylland. Det var første Gang jeg saa' hende; men hun var endnu saa medtaget af det kolde Bad og halvbevidstløs, da jeg forlod hende; hun vilde ikke kunne genkende mig, naar hun saa' mig en Time senere.«

Agnes lo. »Hvor det er romantisk! Havde hun været ligesaa aabenhjærtet som jeg, da vi var Venner, havde hun fortalt mig dette lille Æventyr; men hun fortalte mig aldrig noget.«

Vilhelm rejste sig. »Er Fader hjemme?«

»Ja, han var hjemme for en halv Time siden; han er vist ogsaa hjemme nu.«

»Jeg vil gaa op og se til ham.«

Vilhelm traf Faderen i hans Arbejdsværelse.

»God Dag, Fa'er!«

»God Dag, Vilhelm, god Dag! Naa, er Du kommen denne Vej i Dag?«

Etatsraaden sad ved sit Skrivebord. Vilhelm satte sig paa den lille elegante Chaiselongue.

»Vil Du ryge?« spurgte Faderen og satte Cigarkassen hen til ham.

»Nej Tak! — Hvorledes har Du det ellers?«

»Aa, Du, man har flere Ærgrelser end Fornøjelser i denne Tid. Ja, jeg kender jo nok dine Anskuelser, at det er os selv, der er Skyld i disse sørgelige Tider; men det er jo almindelig nutildags, at Fædre og Sønner ikke er enige.«

»Men saa kan vi lade være at tale om det, vi ikke kan blive enige om...«

»Og lade hver beholde sin Mening,« afbrød Etatsraaden ham. »Ja, det har Du Ret i. En Gang maa det vel blive godt; men Udsigterne er ikke lyse. Arbejderne er sejge, Pinslerne bliver stærkere og stærkere lige som i de gamle Torturkamre; vi vil jo helst gaa saa læmpeligt frem som muligt; men vi maa blive ved med Pinslerne, til Arbejderne giver sig; vi prøver os frem og ser, hvor meget de kan taale. Med hvert nyt Fag, vi lukker ude, maa vi dog nærme os Freden. Om nogle Dage erklærer vi Lock-out i et ny. Fag, saa giver vi dem et Par Ugers

Betænkningstid, gi'er de sig saa ikke endnu, tager vi et til, og saaledes bliver vi ved, til hverken Pengene, der strømmer ind fra Udlandet, eller den hjemlige Øllebrødsbarmhjærtighed med Bespisning af Mødre og Børn, Gratis-Koncerter og Oplæsninger forslaar mere.«

»Naa, det er Meningen at blive ved at gøre flere og flere arbejdsløse?« spurgte Vilhelm og saa' alvorlig paa Faderen.

»Ja, vi er jo nødt til det!« svarede Etatsraaden hurtigt. »Vi vilde jo ødelægge os selv, hvis vi nu opgav Forsøget paa at faa indført en rolig og fast Arbejdsordning, som ikke hvert Øjeblik trues med Strejke.«

»Det er Maaden, hvorpaa I gør dette Forsøg, vi aldrig kan blive enige om,« svarede Vilhelm, »det er Midlet.«

»Lock-out kan ikke være mere forkasteligt end Strejke, Boykotting og hvad alle de Vaaben kaldes, der bruges i den moderne Arbejdskamp.«

»Alle disse skadelige Vaaben bør afløses af en Voldgiftsret, som skal lydes. Hvorfor er I mere bange for en Voldgiftsret end

Arbejderne? Nu er det Jer, der bærer Ansvaret for den kunstige Sygdom, I har paaført Samfundet — jeg kan passende kalde den Tæring — og selv om Sygdommen standser, vil der gaa lang Tid inden det forpinte og udtærede Samfundslegeme kommer til Kræfter igen. Men det var jo ikke det, vi skulde tale om. Jeg kom for at sige Dig, at jeg tænker paa snart at gifte mig.«

»Det kan jeg lide! Men skal gifte sig, mens man er ung, og til en Præstebolig hører der jo absolut en Præstekone. Du skulde have taget din Forlovede med her hjem. Det er maaske en Præstedatter der ovre fra Præstegaarden? Hun er maaske ikke engang kommen endnu? For er det en Dame her fra Byen, maa jeg rigtignok sige, Du har skyndt Dig! Naa, jeg er sikker paa, at den, Du synes om, synes jeg ogsaa om.«

Vilhelm kunde ikke lade være at smile. »Ja, det véd jeg!«

Etatsraaden lagde ikke Mærke til Sønnens Svar. Han rejste sig fra sin Plads og stillede sig hen ved Vinduet med Hænderne i Lommen. »Man bliver saa hurtigt gam-

mel,« sagde han med et let Snk. »En Dag mærker man, at Ungdommen er uigenkaldelig svunden. Jeg har mærket det i den senere Tid, og jeg er dog ikke treds Aar. Arbejdslysten er lige saa stærk som før, Tanken lige saa klar; men det er Legemet, det er Hylsteret, der er blevet forslidt, og et saadant Hylster kan der ikke lappes paa som paa et gammelt Brillefoderal. Nogle bliver hurtigere gamle end andre; det er maaske dem, der kan spare paa deres Ungdom, mens de har den. — Hvem er saa din Forlovede?«

»Du kender hende!«

»Jeg?«

»Ja — hun har været her i Huset — hun har været Agnes' Musiklærerinde.«

Etatsraaden stirrede paa sin Søn med et Blik, der godt kunde kaldes forfærdet. »Det . . . er da ikke . . . Karen Jensen?«

»Jo!«

»Hvorfor er det hende? Er det alt det, Agnes rejste over og fortalte Dig, der har . . .«

»Jeg har kendt Karen længe før Agnes kom over til mig.«

»Du har kendt hende længe før! Og Agnes har fortalt Dig den latterlige Komedie, der blev spillet her i Huset, mens Karen Jensen var her — og alligevel vil Du gifte Dig med hende?«

»Jeg saa' hende, før jeg rejste til Jylland,« svarede Vilhelm rolig. »Det var ude paa Skodsborg; jeg var Gæst hos Kancelliraad Madsen, hun hos Naboen. Vi talte ikke sammen, Karen og jeg — hun kendte mig slet ikke. Men jeg havde set hende, og glemte hende aldrig. Da jeg kom her til Byen, opsøgte jeg hende — og fandt hende.«

Etatsraaden stod længe tavs ved Vinduet og saa' ud paa Vejen. »Det er kedeligt, at det er hende,« svarede han, uden at vende sig om. »Men gør Du, hvad Du vil — spørg mig aldrig om min Mening — jeg vil helst være i Fred. Din tilkommende Kone bryder sig vist ikke om at hilse paa mig, og jeg forlanger heller ikke, at hun skal vise mig nogen som helst Opmærksomhed.«

»Du bliver vel ikke vred...«

»Fordi Du kommer og siger mig det? Nej, tværtimod! Du er jo gammel nok til

at raade Dig selv, og til at raade andre; Du kommer jo heller ikke for at spørge mig tilraads i dette Tilfælde; Du kommer kun for at meddele mig, at Du vil gifte Dig, mig som enhver anden af dine Bekendte, Du viser mig den Opmærksomhed, at komme selv i Stedet for at sende et Kort. Du tager heller ikke din Forlovede med, for at forestille hende for mig; det behøves heller ikke, da Du véd, jeg kender hende... Hvad var det, vi talte om før?«

»Det var om Lock-out og Sultekur,« svarede Vilhelm, der godt kunde mærke, at hans Fader helst vilde tale om et andet Æmne.

»Ja, det er sandt; men det er heller ikke noget videre interessant Æmne. Har Du læst Bladene i Dag?« spurgte Etatsraaden, idet han pegede paa en Bunke Aviser, der laa paa Bordet.

Vilhelm lo. »Det var dog en svær Mængde Blade; holder Du alle dem?«

»Nej — Meyer køber dem til mig; man maa jo læse, hvad de skriver om os, og det er lettere at købe dem end at læse dem paa en Kafé hvor man tidt maa sidde og vente,

paa dem. Jeg tror ikke Bladene taber ved Lock-outen; de er endnu stærkere efterspurgte end før; vil Du se, her er alle Farver: ‚Dagens Nyheder', ‚Politiken', ‚Social-Demokraten', ‚Kristeligt Dagblad'.«

»Nej, Tak — jeg har ikke Tid. Jeg sad en halv Time nede i Haven og talte med Agnes.«

— — —

Vilhelm følte sig lidt lettere til Mode, da han atter var kommen ud paa Vejen. Det havde været et lidt pinligt Besøg, men det havde han ogsaa ventet. Faderen var bleven noget overrasket, noget pirrelig, men han havde dog taget Meddelelsen forholdsvis roligt. Vilhelm kom til at le ved at tænke paa, at hans Fader havde glemt at ønske ham til Lykke og at sende en Hilsen til Karen.

XVIII.

Fruen fra Rønnegaard.

I Middagsstunden en Dag midt i Juli standsede en aaben Droske udenfor Etatsraad Hansens Villa. En høj, statelig Dame steg ud, gik gennem den lille Allé og ringede paa Dørklokken.

Jomfru Andersen lukkede op.

»Er Frøken Hansen tilstede?» spurgte Damen.

»Ja, Frøkenen er nede i Haven,« svarede Jomfru Andersen. »Jeg skal kalde paa hende! Vær saa god træde indenfor! Hvem maa jeg hilse fra?«

»Fru Lindbæk fra Rønnegaard.«

Husjomfruen gik og et Par Minuter efter kom Agnes.

»Nej, hvilken Overraskelse! Velkommen, Fru Lindbæk! Hvor det glæder mig at se Dem! Hvornaar er De kommen her til Byen?«

»I Aftes!«

»Hvor har De da været i Nat?«

»Paa et Hotel ved Vestervold.«

»Paa et Hotel!« gentog Agnes. »Hvor længe bliver De her?«

»En Ugestid — maaske lidt længer.«

»Men saa maa De ikke blive paa Hotellet, Fru Lindbæk!« sagde Agnes. »De maa tage hjem til os! Aa, jeg kan ikke sige Dem, hvor jeg er glad over, at De er kommen! Vil De ikke nok tage her hjem?«

»Jo — hvis De vil have mig!«

»Ja, det vil vi rigtignok! Maa jeg hjælpe Dem Tøjet af?«

»Saa vil jeg først give min Kusk Afsked!«

»Det skal jeg nok besørge.«

»Nej — han skal have nogle Penge.«

»Saa kalder vi paa ham!« Agnes raabte ud: »Jomfru Andersen! Vil De sende Bud ud efter Droskekusken, der holder udenfor.«

Efter at Droskekusken havde faaet sine Penge og var kørt, sagde Fru Lindbæk: »Jeg har mit Rejsetøj paa Hotellet.«

»Det skal jeg sende Bud efter.«

»Nej, det er dog bedst, jeg selv følger med.«

»Saa følger jeg ogsaa med!« sagde Agnes. »Hvad maa jeg byde?«

»Ingen Ting i Øjeblikket; jeg spiste Frokost paa Hotellet.«

»Fader er ikke hjemme for Øjeblikket.«

»Jeg skulde ogsaa hilse paa Deres Broder en af de første Dage; jeg har jo ellers ikke mange Bekendte i København. Jeg har alligevel længe haft Lyst til at rejse, især da Foraaret begyndte, men det blev dog først til Alvor nu. Jeg har ogsaa længtes efter at se Dem igen.«

»Mig?« spurgte Agnes smilende.

»Ja. Synes De det er underligt?«

»Aa, jeg véd ikke . . . jeg har aldrig tænkt mig, at nogen kunde længes efter mig.«

»De rejste fra Rønnegaard med et uheldigt Indtryk. De kom der over i en trist Tid, midt om Vinteren; vi havde troet, at

vi kunde give Dem Erstatning ved en glad Jul, saa at De i det mindste kunde bære et kært Minde hjem om en Jul paa Landet, men saa indtraadte de sørgelige Begivenheder, der gjorde Julen saa trist for os, og De rejste forinden.«

»Jeg vilde have meget at glæde mig over, hvis ikke de sidste Begivenheder var kommen til.«

»Min Svigerinde har fundet disse Billeder hjemme i sin Søns Værelse,« vedblev Fru Lindbæk, idet hun rakte Agnes en Konvolut med Fotografier. »Det er Deres Portræt. Der har vel været seks — nu er der fire tilbage. De véd nok, det ene fandt Politiet i den Kappe, Johannes havde kastet i Landevejsgrøften; hvor det senere er blevet af, véd jeg ikke. Et har jeg taget — det maatte jeg vel nok? — De kan faa dette i Stedet for.« Hun rakte Agnes et Portræt af Johannes Lindbæk.

Agnes tog imod det. »Tak!« sagde hun sagte. Hun sad længe og stirrede tavs paa det kendte smukke, mandige Ansigt.

»De vil jo nok have det?« spurgte Fru Lindbæk.

»Ja — mange Tak!«

»Der kunde været bleven noget af ham,« vedblev Fru Lindbæk. »Han havde mange gode Egenskaber — og mange uheldige desværre. Da han var Dreng, ønskede jeg tidt, at han var min.«

»Jeg har aldrig kendt nogen, der var saa forvoven som han,« sagde Agnes, for dog at sige noget, »og han var altid saa glad.«

»Naa — ikke altid,« svarede Fru Lindbæk langsomt. »Hans Ungdomsstreger satte Spor, som ofte tyngede hans Sind.«

»Jeg kender dem ikke; jeg har nok hørt, at en Ungdomsletsindighed kastede en mørk Skygge paa hans Vej, men ingen har villet sige mig, hvori det bestod, og andet end Letsindighed var det vel ikke?«

»Nej — men han kunde maaske nok have forhindret, at ikke andre kom til at lide under hans Letsindighed.«

Agnes tog atter Portrættet, som hun havde lagt paa Bordet foran sig. »Jeg tænker tidt paa, hvordan han stod paa Vesten

som en Kunstberider, mens han lod den fare hen ad Landevejen. Jeg turde ikke se paa ham.«

Fru Lindbæk lo. »Han kunde i det højeste brække Halsen, og det var han vist ikke saa bange for. Han gjorde sine halsbrækkende Kunststykker for at vinde Deres Beundring — og det lykkedes ham vist ogsaa.«

Agnes blev ved at betragte Johannes Lindbæks Portræt.

»Saaledes skal han have siddet henne i Krostuen og set paa Deres Billede de sidste Dage før han skød sig; det var det Portræt, Herredsfuldmægtigen tog. Han viste ikke Portrættet til nogen, men Kromandens Datter overlistede ham — det var altid let for Pigerne at overliste ham —, og da hun kendte Dem, betroede han sig til hende. Hun havde ogsaa opdaget, hvorfor han altid sad ved Krostuens Hjørnevindue — det var for at se, om De ikke kom for at besøge Deres Broder i Præstegaarden. Jeg har talt med Krofolkene. Den sidste Søndag, han levede, havde han siddet i Kroen det meste af Da-

gen og drukket sig fra Sans og Samling. I Stedet for at gaa hjem, er han gaaet hen i min Lade for at sove Rusen ud. Han har ikke af Ondskab eller Hævn stukket Ild paa Laden, men det er sket ved et Uheld. Han har vel været bange for, at ingen vilde tro ham, han har været bange for Fængslet, derfor skød han sig. Det var en stor Sorg for hans Moder. Den gamle Præst vilde ikke tale over ham; men Deres Broder talte. Ja, det véd De vel?«

»Nej — min Broder har ikke fortalt mig noget om det.«

»Ikke? Jeg havde troet, De havde talt med Deres Broder om ham. Men De vidste vel, at De havde forrykket Hovedet paa Johannes?«

»Ja — men det kunde jeg ikke gøre for — det var aldrig hændt mig før — og heller ikke senere.«

Fru Lindbæk lo. Lidt efter sagde hun: »Jeg skulde have ladet det være nok med at skænde paa ham den Dag, han havde taget Dem med til Aalborg; men han holdt

trolig det Løfte, han gav mig, og kom ikke igen før den Nat, Laden brændte.« Hun rejste sig op, betragtede nogle af Billederne paa Væggen, gik derpaa hen til Vinduet, hvor hun stod lidt og saa' ud paa Vejen. Saa vendte hun sig pludselig om og saa' hen paa Agnes, der igen sad og saa' paa Johannes Lindbæks Portræt. »Kunde De ikke have Lyst til at komme over til mig nu? Nu er der jo langt smukkere, end i Vinters. Otto og jeg vil gøre alt for at gøre Dem Opholdet saa behageligt, at De ikke skal savne Deres Broder og . . . Spilopmageren.«

»Jeg skal tale med min Fader om det,« svarede Agnes undvigende.

Fru Lindbæk lo igen. »Jeg kan høre paa Dem, at De ikke har Lyst.«

»Jo, jeg har.«

»De kan jo rejse hjem igen, naar De bliver ked af at være der ovre. Tror De da, Deres Fader har noget imod, at De rejser hjem med mig?«

»Nej.«

»Vil De da ikke love mig at rejse med hjem?«

»Jo.«

»De er en sød lille Pige! — Men hvornaar har De tænkt, vi skulde tage ind og hente mit Rejsetøj?«

»Straks — om De vil! Men skal vi ikke først drikke Kaffe nede i Haven, saa kan Kusken imens spænde Hestene for Vognen.«

Saaledes blev det. En halv Timestid senere kørte Fruen fra Rønnegaard og Agnes i Etatsraadens fine aabne Vogn gennem Frederiksberg og Vesterbro ind til Hotellet i Vestervoldgade. Et Bybud fik Fruens Kuffert paa en Trækkevogn, mens hun selv og Frøkenen kørte videre ud ad Strandvejen til Charlottenlund. Her tilbragte de en Timestid eller halvanden med at spasere om i Skoven og i Forsthaven, og da de atter kom hjem paa Frederiksberg, var det paa den Tid, Etatsraaden plejede at spise til Middag, lidt senere endda.

Men Etatsraaden var endnu ikke kommen hjem. Det skete jo en Gang imellem, især i den sidste Tid, at Etatsraaden ikke passede Spisetiden; saa spiste Agnes alene; og naar hendes Fader saa endelig kom hjem,

havde han som oftest spist ude. Da maa i Dag havde ventet en passende Tid, mente da ogsaa baade Agnes og Jomfru Andersen, at det var bedst ikke at vente længer paa Etatsraaden.

Agnes var lidt ked over, at hendes Fader netop i Dag ikke kom hjem, og da han endnu ikke var kommen da Klokken var syv, blev Fru Lindbæk og Agnes enige om at tage i Tivoli.

Saa maatte Kusken igen spænde for Vognen, og endnu en Gang køre gennem Frederiksberg og Vesterbro. Ankommen til Tivoli fik han den Besked, at han kunde komme og hente Damerne Klokken elleve. Det var længe siden han havde haft saa meget at bestille paa en Dag.

Da Agnes og Fru Lindbæk kom hjem fra Tivoli, var Klokken over halvtolv, og Etatsraaden var endnu ikke kommen hjem. Det kunde Agnes ikke forstaa; saa længe plejede hendes Fader dog aldrig at være ude.

Fru Lindbæk følte sig lidt træt efter den foregaaende Dags lange Rejse, og vilde nu

helst til Ro. Det var maaske ogsaa det bedste, tænkte Agnes, for naar hendes Fader havde været saa længe borte og kom saa sent hjem, saa havde han sandsynligvis været i godt Selskab, hvor der ikke var bleven sparet paa Vinen, og saa maatte han helst vente til næste Dag med at hilse paa Fru Lindbæk.

I Villaens øverste Etage var der to Gæsteværelser, desuden var der de to Værelser, hendes Broder havde haft i sin Studentertid, men Fru Lindbæk havde allerede om Eftermiddagen valgt det ene af de smaa hyggelige Kvistværelser, fordi man derfra havde den videste og skønneste Udsigt.

Nu tændte Agnes selv en Lampe og fulgte sin Gæst op paa hendes Værelse.

Da Agnes atter var kommen ned, gik hun hen og aabnede Vinduet og saa' ned ad Vejen. Hun kunde dog ikke se langt. Himlen var fuld af Stjærner, men det var ikke maanelyst. Saa gik hun ogsaa i Seng.

Klokken halvto kom Etatsraaden og en Dame. Han standsede ved Havelaagen.

»Kan Du nu gaa meget forsigtig?« sagde

han med dæmpet Stemme. »Det var maaske bedst, Du venter her udenfor.«

»Nej, Tak! Saa kunde Du let glemme, at jeg stod her. Men jeg kan godt tage mine Sko af, hvis Du er bange for, de skal knirke.«

»Kom nu bare — følg lige bag efter mig.«

»Jeg har da været her før, men det er længe siden; det var nok den Gang, din Datter var i Jylland; da slog Du rigtignok dine Folder, Du Gamle! Nu er Du bleven saa anstændig; man ser Dig aldrig mere der henne.«

»Kan Du i det mindste ikke tie stille, saa længe Du gaar op ad Trappen?«

»Jo, Brumbasse!«

Han tog hende i Haanden, og begge listede de sig sagte gennem den mørke Korridor til de kom ind i Etatsraadens to Værelser, hvoraf det inderste var Sovekammeret og skilt fra det andet ved en Portiere. Han rullede Gardinerne ned og tændte Lampen.

»Du skal ikke bryde Dig om, at jeg fører Dig ind i mit Sovekammer,« sagde han,

»Det er er bare fordi det er mit mest fredhellige Sted . . .«

»Her er der ingen, der kan gøre Dig Fortræd, og jeg skal heller ikke gøre det.«

Etatsraaden aabnede sin Pengekasse. »Det var tredive Kroner, Du vilde have?«

»Der kan man se, hvor glemsom Du er bleven! Nej, Du lovede mig halvtreds, og dem skal jeg bruge for at klare mig.«

»Det er det mærkværdige ved Jer Syngepiger, I skylder altid Jeres Værtinde Penge, og I skal altid smides ud Dagen efter.«

»At vi skylder vor Værtinde Penge, det er vist næsten altid sandt.«

»Gud véd, hvad I bruger Jeres Penge til! I tjener godt og I behøver ikke at give noget videre ud; ja, nogle af Jer har maaske nok et Par Børn, I maa betale til.«

»Tjener godt — jo, det vil jeg nok sige! Og hvad tror Du saa vore Kostymer koster?«

»I har jo næsten ingen Ting paa!«

»Men den Smule, vi har paa, er saa meget des dyrere.«

»Der har Du dem!« Han rakte hende fem Tikronesedler.

»Tak skal Du have!« Hun slyngede Armene om hans Hals og kyssede ham et Par Gange. »Du er alligevel skikkelig, om Du ogsaa gør lidt Vrøvl, førend Du punger ud med Mønten? . . . Hør, gi'er Du ikke noget?«

»Gi'er noget!« gentog Etatsraaden. »Jeg har jo ikke bestilt andet hele Aftenen.«

»Hvad saa? Det er da flovt jeg skal gaa her fra, uden at tømme et Afskedsglas med Dig; det er jeg ikke vant til?«

»Har Du virkelig Lyst til at drikke mere? Jeg synes, vi har drukket saa meget!« Han gik sagte ud og hentede en Flaske Vin og et Par Glas.

»Jeg har ikke Lyst til at gaa hjem endnu,« sagde Sangerinden, idet hun tog Hat og Overstykke af, mens han skænkede i Glassene.

»Du er en slem lille Natteravn! Jeg er træt nu.«

»Læg Dig paa Sofaen, saa skal jeg kalde paa Dig, naar jeg gaar, men det bliver ikke saa længe der er noget i denne Flaske.

Hvor kunde det egenlig være, at Du kom hen til os i Aften?«

»Aa, jeg har været gal i Hovedet hele Dagen — det har jeg for Resten været i længere Tid. Saa har jeg været til Møde, og der blev jeg endnu mere gal i Hovedet.«

»Det er den fjantede Lock-out, der gør alle Mennesker tungsindige. Vores Fatter bander den hver Aften, naar han gør sin Kassebeholdning op, og hver Gang han skal betale os vore Gager.«

»Og saa fandt jeg paa at gaa ind og se, om Du var der endnu.«

»Saa var det for min Skyld Du kom!« Hun sprang hen og satte sig paa hans Skød, lagde Armen om hans Hals og trykkede sin Kind op mod hans. »Det er kun kedeligt, Du er saa ustadig. Du skulde leje en pæn lille Lejlighed til mig og give mig saa meget, som jeg kunde leve anstændigt af, saa vilde jeg ikke synge for andre end Dig, og jeg skulde ved Gud i Himlen være Dig saa tro . . .«

»Ja, det vil jeg tro!«

»Aa, Du gamle Leveherre, Du er bleven

en rigtig Træmand! Jeg er dog med til at forskønne dit Liv! Staar der ikke i Luthers Kathekismus: ‚Man skal elske Vin, Piger og Sang!' Her er Vinen — Skaal! — Her er Pigen med sin Sang — ‚min Elskede, hvad vil Du mer'!« sang hun. »Og ved at følge Luthers Bud har Du altid været en god Kristen, det er vel ogsaa derfor Du er bleven Etatsraad og Ridder af Dannebrog. — Det er dejlig Vin, Du har! Men den er lumsk, det er al Portvin, men den søde især! Du burde ofre en Flaske Champagne paa mig.«

»Saa skal jeg ned i Kælderen.«

»Hvad saa? Du kan jo sove længe i Morgen! Jeg skal til Prøve Klokken elleve! Aa, hvad — Champagne!« Hun kyssede og klappede ham til han reiste sig.

»Du er en slem lille Plageaand!«

Hun nejede. »Det er jeg!«

Han gik og kom et Par Minuter efter tilbage med en Flaske Champagne. »Det er godt, man kan finde Vej i Mørke.«

Lidt efter knaldede Champagneproppen mod Loftet.

Sangerinden hævede sit Glas. »Hvor det

skummer, hvor det perler, hvor det bruser! — Sæt Dig nu hen i Sofaen, saa sætter jeg mig ved Siden af, og saa snakker vi fortroligt om gamle Dage — ganske sagte! Og vi skænker i Glassene og klinker — ganske sagte!«

Da Champagneflasken var tømt, mente Etatsraaden det var bedst, hun gik hjem.

Hun rejste sig, glattede sin Kjole. »Nu? Vil Du virkelig have, jeg skal gaa hjem paa denne Tid?« Hun gik hen til Vinduet. »Klokken er tre! Dagen bryder frem! Maa jeg lukke Vinduet op?« Hun aabnede Vinduet. »Hvor Morgenluften er dejlig! Kom her hen! Det er Duggen, der faar Blomsterne til at dufte!« Hun kom til at se sig i Spejlet. »Uf, hvor Teatersminken ser grim ud ved Dagens Lys! — Nej, Du maa ikke se mere paa mig! Jeg lister mig forsigtigt op paa et af de smaa Kamre — Døren er vel aaben som sædvanlig? — Saa gaar jeg igen Klokken halvseks, uden at nogen ser mig. Maa jeg?«

»Ja — gaa bare!«

»Allerførst vasker jeg mig der oppe —

aa, det skal gøre godt! — Og saa gaar jeg om et Par Timer, uden at nogen mærker noget til mig! God Morgen — og Tak for i Aften! — Nej, Du behøver ikke at følge mig — jeg kender Vejen! God Morgen!« Hun kyssede ham, tog sin Hat og sit Overtøj paa Armen og løb ud.

Trappetrinene knirkede lidt, da hun traadte paa dem. Hun aabnede den første Dør, da hun kom op paa Kvist-Etagen.

Hvad var det? Der laa en Dame og sov! Sangerinden skyndte sig at trække sig tilbage og lukkede meget forsigtigt Døren igen. Det var underligt, at hendes gamle Ven ikke havde sagt hende, at der laa en Dame i det ene Gæsteværelse.

Hun aabnede Døren til Værelset ved Siden af. Det var tomt. Vinduet stod aabent, der var frisk Luft. Disse Værelser var saa hensigtsmæssigt indrettede: der var Vandhane over Servanten, saa der altid var frisk Vand, og man behøvede kun at tage en Prop op af Vaskekummen, saa løb Vandet bort. Hun vaskede sig, tog derefter kun Kjole, Snørliv, Skørt og Sko af og gik i Seng. Hun vilde

bare ligge et Par Timer og hvile sig; hun holdt ikke af at gaa paa Gaden Klokken tre, naar den var saa menneskefom.

Fuglene kvidrede allerede udenfor i Træerne, og deres Kvidder og Sang lød ind til hende gennem det aabne Vindue. Hun vilde ikke sove, bare ligge og hvile sig og se paa den smukke Himmel.

Det varede dog ikke længe før hun faldt i Søvn og sov saa trygt, som om hun sov hjemme i sin egen Seng, og hun vaagnede ikke, før der blev banket paa hendes Dør.

Hun rejste sig forskrækket op i Sengen og saa' sig om. »Hvad er det?« raabte hun.

»Det er The!«

Hun lagde sig hurtigt ned og skjulte Hovedet i Lagenet.

I det samme blev Døren aabnet. »Værs'god!«

»Tak!« svarede hun, uden at vise sit Ansigt. Hun hørte, at Pigen tog noget op fra Gulvet og gik.

Sangerinden rejste sig igen op i Sengen. Paa det lil'e Bord stod duftende The i en

Kande, der lignede Sølv, Flødekande og Sukkerskaal af samme Slags og Franskbrød med Smør. Det var første Gang, man her havde vist hende en saadan Ære. Hun var dog snart paa det rene med, at Pigen var gaaet fejl og at Theen var bestemt til hendes Nabo, Damen i Sideværelset. Da hun nu havde faaet Theen, var det klogest at drikke den og saa skynde sig at komme afsted saa hurtigt og ubemærket som muligt.

Da hun var færdig til at gaa, opdagede hun, at hendes Sko var forsvundne. Det var altsaa dem, Pigen havde taget med, for at de kunde blive børstede! Hvad skulde hun nu gøre? Fuldt paaklædt men uden Sko listede hun sig ud paa Gangen og ned ad Trapperne. Jo, nede udenfor Køkkendøren stod Karlen og børstede Støvler! Hun trak sig lidt tilbage, for at han ikke skulde se hende, mens hun stod og grundede paa, hvorledes hun bedst skulde tilbageerobre sine Sko.

Heldigvis blev der kaldt paa ham inde fra Køkkenet, han satte Sko og Børste fra sig og gik ind. I en Fart var Sangerinden

nede ad Trappen, snappede sine Sko og var lige hurtigt og lydløst oppe igen og inde i Værelset, hvor hun trak Skoene paa; den ene var meget blank, den anden var smurt over med Sværte. Men det var der ikke Tid til at gruble over, det gjaldt bare om at komme bort i en Fart!

Tak, Skæbne! Nu kom der nogen op ad Trappeine!

Det var Karlen. »Undskyld, Frue, jeg var ikke bleven færdig med den ene Sko.«

»Jeg har ikke Tid til at vente længer,« svarede Sangerinden hurtigt. »Men jeg kommer snart igen! Det er jo bare den ene Sko? Men jeg ser, De har Børsten med; De kan jo gnide Skoen over, mens jeg har den paa!«

»Ja, det er det allernemmeste!«

Hun satte den ene Fod frem og løftede Kjolen op.

Den unge Fyr lod Børsten glide et Par Gange over Skoen, mens han betragtede det velformede Ben, som hun saa frimodigt viste ham. »Vil Fruen ikke sætte sin Fod op paa mit Knæ?« spurgte han.

»Jo, det kan jeg gærne!«

Han knælede for hende og hun traadte ham paa hans Knæ; han aandede paa Skoen og børstede saa det var en Lyst at se.

»Nu er det vist nok!« sagde hun og saa' ned paa den lille Sko, der skinnede som om den var lakert.

Han sukkede. Naar Skoen sad paa et saa smukt Ben, kunde han vist godt blive ved at børste til Juleaften, uden at blive ked af det. »Man børster allerbedst, naar Skoen sidder paa Foden. Skal vi ikke give den anden lidt med!« spurgte han og blev liggende paa Knæ.

»Nej, Tak! Jeg kommer snart igen! Farvel!«

»Farvel, Frue!«

Og i en Hast foer hun ned ad Trappen, mens han blev staaende som fortabt i hendes Dejlighed saalænge kan kunde se et Glimt af hende, saa længe han kunde høre hendes Trin.

Hun kom dog heldigt ud paa Vejen, uden at nogen saa' hende. Karlen havde kaldt hende Frue; han antog hende vist for den

Dame, der havde ligget i Naboværelset, og som han ikke kendte personlig; for at lade ham blive i den Tro, havde hun bildt ham ind, at hun kom snart igen. Det var sikkert ogsaa den fremmede Dames The hun havde faaet! Hvordan Etatsraaden senere vilde klare den Sag, maatte han om!

Karlen gik ned i Køkkenet.

»Den fremmede Frue er allerede gaaet ud!« sagde han.

»Saa tidligt?« spurgte Jomfru Andersen, der stod nede i Køkkenet hos Kokkepigen. »Hvor skulde hun hen?«

»Det véd jeg ikke,« svarede Karlen. »Det er vist en rask Frue, og køn er hun. Mens jeg før var nede efter Brænde, havde hun været nede og taget sine Sko, og kun den ene var børstet. Da hun havde saa travlt, maatte jeg børste den anden, mens hun havde den paa, og hun var skam ikke snærpet, hun generte sig ikke for at vise sine Ben.«

Jomfru Andersen lo haanligt. »Pyt! Det manglede bare, at en virkelig fin Dame skulde genere sig for en sølle Skopudser! Det vilde jeg da heller ikke gøre.«

Den unge Mand blev ærgerlig, fordi Jomfruen talte saa ringeagtende om ham. »Saa generer jeg mig sgu heller ikke for Dem!«

»Det er der vel ingen, der har bedt Dem om?« Og nu lo baade hun og Kokkepigen saa højt, at de drev Karlen ud at Køkkenet.

Lidt efter kom han dog tilbage og spurgte: »Bliver Fruen længe her i Huset?«

»Hvorfor?« spurgte Jomfru Andersen og saa' paa ham med et skælmsk Smil. »De vilde maaske gærne børste Sko paa hende? Véd De, hvad De skulde, Klavs? De skulde melde Dem ind i Frelsens Hær Skopudserkompagni.«

Igen skurrede Jomfruens og Kokkepigens Latter i hans Øre.

Han vrængede ad dem. »Og véd De hvad De skulde? De skulde se at faa en anden til at spille Fjols med!«

Lidt efter gik han over Gaarden.

»Sig noget til ham!« sagde Husjomfruen.

»Farvel, min Sukkersnegl!« raabte Kokkepigen ud ad Vinduet og nikkede til den temmelig uerfarne unge Knøs; havde han været lidt mere dreven, havde han taget

Pigernes Drillerier paa en fornuftigere Maade. Nu ærgrede han sig over dem.

»Ærtekælling!« raabte han indædt arrig, da han ikke i en Hast kunde finde en mere passende Benævnelse til Kokkepigen, og forsvandt ude i Porten.

— — —

Etatsraaden sov uroligt og vaagnede tidligt, som om han havde en daarlig Samvittighed.

Da han saa' Klokken var seks, stod han op, og iført Benklæder, Morgensko og Slobrok listede han op til det Gæsteværelse, hvori Sangerinden havde faaet Lov til at hvile sig et Par Timer. Jo, hun laa og sov haardt, med Ansigtet mod Væggen.

»Ligger Du her endnu!« sagde han i en ærgerlig Tone. »Klokken er over seks.«

Hun blev rolig liggende.

Han ruskede hende i den ene Skulder. »Mine! Skynd Dig lidt — staa op og gaa din Vej!«

Nu vaagnede Fru Lindbæk, vendte sig hurtigt om og indtog en halv siddende Stilling, idet hun forbavset saa' paa den løjerlige

gamle Herre, som hun straks tænkte maatte være Agnes' Fader.

Etatsraaden foer tilbage, som om han havde set en Aand. »Hvad . . . Undskyld! . . . Jeg vidste ikke . . .« stammede han, men var ude af Døren, inden han fik udtalt, og nede ad Trappen igen. Han kunde da ikke begribe, hvem den Dame var, som sendte ham et saa bistert Blik, da han vækkede hende.

Først da han atter kom ned i sit Soveværelse faldt det ham ind, at han havde glemt at se efter, om ikke Sangerinden laa og sov i det andet Gæsteværelse. Han skyndte sig der op igen, og saa hurtigt som muligt aabnede han Døren. Nej, hun var da gaaet; men man kunde se, hun havde været der. Det gjorde ikke noget — han plejede selv en Gang mellem at sove til Middag der oppe, saa kunde Jomfru Andersen og Pigen tro, at det ogsaa var ham selv, der denne Gang havde ligget i Sengen.

Man skal dog staa lidt tidligere op, naar man vil narre to listige Piger, hvis Mistanke

for længe siden er bleven vakt ved et Par sorte Haarnaale paa den hvide Hovedpude!

Saa snart Etatsraaden atter var kommen ned i sit Værelse, ringede han.

Lidt efter kom Husjomfruen.

»Ønsker Hr. Etatsraaden The nu?« spurgte hun.

»Ja — naturligvis. Men vent et Øjeblik. Da jeg i Aftes kom hjem, gik jeg op og lagde mig i det ene Gæsteværelse, men jeg mærkede snart, at jeg havde en Nabo, og jeg holder ikke af at have Nabo, naar jeg skal sove, derfor gik jeg her ned og sov Resten af Natten. Hvem er det, der ligger der oppe?«

»Det er en Dame fra Jylland, Fru Lindbæk.«

»Fru Lindbæk?« gentog Etatsraaden og tænkte sig om.

»Ja — det er den Dame, Frøken boede hos i Jylland.«

»Naa — jeg syntes nok jeg havde hørt Navnet en Gang før.«

»Fruen er allerede gaaet ud; men hun

kommer igen i Formiddag, har hun sagt til Klavs.«

»Naa — det er godt! Lad mig saa faa min The!«

Det var en forbandet Historie! Etatsraaden var bleven hed i Hovedet, da han hørte hvem den Dame var, han havde rusket i Armen og sagt, at hun skulde skynde sig at gaa! — Og nu var hun gaaet! Fornærmet naturligvis! Hvad Pokker skulde han nu gøre? Hun kunde nok indse, at han troede han talte til et Pigebarn, der skulde skynde sig at forsvinde! Agnes vilde faa det at vide! Hvad skulde han bilde hende ind for at klare sig? Bare han dog ikke var gaaet hen i den Sangpavillon!

Agnes vaagnede ogsaa tidlig denne Morgen og ringede paa Jomfru Andersen.

»Vil Frøkenen have The?« spurgte Jomfruen. »Alle i Huset er tidlig paa Benene i Dag. Hr. Etatsraaden har været oppe længe og Fruen er allerede gaaet Morgentur.«

»Fru Lindbæk?«

»Ja!«

»Det var da mærkeligt!«

Da Jomfru Andersen var gaaet, skyndte Agnes sig at komme op og blive klædt paa, og saa snart hun var færdig, gik hun op til Gæsteværelset.

»God Morgen! Naa — De er kommen hjem igen?«

»Kommen hjem igen?« gentog Fru Lindbæk, der var helt paaklædt, saa man godt kunde tro, hun havde været ude.

»Ja — Jomfruen sagde, at De var gaaet en Morgentur.«

»Nej — endnu ikke,« svarede Fru Lindbæk rolig, »men jeg tænker stærkt paa det.«

»De har maaske ikke sovet godt i Nat?« spurgte Agnes.

»Jo, jeg maa have været meget træt i Gaar, for jeg har sovet meget længer end jeg plejer, og jeg vilde vist have sovet endnu længer, hvis der ikke var kommen en Herre ind til mig og havde sagt, at jeg skulde skynde mig at komme bort.«

Agnes lo. »Drømte De det?«

»Nej — det var virkelig ingen Drøm.«

Agnes saa' spørgende paa Fruen. »Jo — hvem skulde . . .«

»En pæn ældre Herre i Slobrok.«

»Fa'er?« Uden at spørge mere, løb hun ud paa Gangen og aabnede Døren til det andet Gæsteværelse. Jo, der havde ligget nogen i Sengen! Og dèr stod Bakken med Tekoppen og Kanden, der rimeligvis havde været bestemt til Fru Lindbæk! Langsomt og meget forknyt vendte Agnes tilbage til Fruen. »Jeg kan ikke forstaa det!« sagde hun. »De maa endelig ikke være vred!«

»Nej, det er jo ikke andet end til at le af. Jeg kan nok tænke det er en Fejltagelse.«

»De har vist heller ikke faaet Te? Vil De ikke følge med mig ned?«

»Jo.«

Agnes rystede sørgmodigt paa Hovedet, da hun tillige med Fru Lindbæk gik ned ad Trappen. »Jeg er saa ked af det!«

»For min Skyld? Det skal De ikke være!«

Mens de to Damer sad ved det lille Bord ved Vinduet i Spisestuen, kom Etatsraaden trippende som en Dansemester, smilende, nybarberet, klædt med en vis ung dommelig Elegance,

og den gamle Laps kom meget bedre fra det natlige Æventyr, end han selv havde ventet.

»God Morgen, Frue, og velkommen til København! Ja, vi er rigtignok ikke blevne forestillet for hinanden; men jeg har allerede faaet at vide, at De var her! Jeg beklager, at jeg ikke var hjemme i Gaar, og at jeg kom saa sent hjem i Aftes — kom fra en lille Familiefest! — God Morgen, Agnes!« Han lod, som om han ikke mærkede, at Agnes saa' saa fortrydelig og bebrejdende paa ham. »Jeg maa allerførst bede Dem om Undskyldning fordi jeg kom ind og vækkede Dem i Morges, Frue! Det var naturligvis en hel Fejltagelse, men en meget ubehagelig Fejltagelse — De saa' nok, hvor forfjamsket jeg blev, da jeg opdagede den. Jeg var som sagt til en lille Familiefest, og der var ogsaa en ung Dame, Datter af en af mine allerbedste Venner — jeg har kendt hende fra hun var en ganske lille Skolepige. Hendes Forældre var ikke med — de er slet ikke i København for Øjeblikket — og hun havde moret sig godt og derfor helt glemt at passe Tiden — baade Tiden og Jærnbanetoget

var løbet fra hende — ha ha ha! Nu var hun ked af, at hun skulde være alene hjemme i Lejligheden paa Gammelholm — saa siger jeg til hende: ‚Saa tag hjem hos os, lille Mine! Vi har jo Plads nok! Og hvis Du skulde sove over Dig i Morgen, skal jeg nok komme op og vække Dig, saa at Du kan komme hjem med første Tog! Ja, saadan gik det til, at jeg kom ind og kaldte Dem for Mine! Ha ha ha! Og saa var den rigtige Mine allerede gaaet for længe siden!«

»Hvem var det?« spurgte Agnes.

»Aa — Du kender hende ikke, mit Lam,« svarede Etatsraaden hurtigt og gav sig straks til at tale om et andet Æmne. »Tør jeg spørge Dem, Fru Lindbæk, er det længe siden De har været i København sidst.«

»Ja — det er vist en halv Snes Aar siden.«

»Aa — i den sidste halve Snes Aar har Byen forandret sig saaledes, at den flere Steder ikke er til at kende,« sagde Etatsraaden. »Hele Husrækker er forsvundne, gamle Huse, som man byggede dem for et Par Hundrede Aar siden med aabne Trapper

og Svalegange. Vi har en Del af dem endnu i de ældste Bydele. Man river Rønnerne ned og rejser monumentale Bygninger i Stedet for dem — det gaar hurtigt! Byen er jo stor; men selv jeg, som dog stadig kommer ind til København, kan stundom komme hen i en hel ny Gade, hvor jeg maa sige til mig selv: ‚Her har Du aldrig været før!' Ja, her er meget at se; men De bliver vel heller ikke saa kort Tid hos os?«

»Mere end to Uger tør jeg i hvert Fald ikke blive.«

»Aa — lad os nu se!« sagde den galante Etatsraad. »Jeg har jo ikke travlt i denne Tid — man kan næsten sige, at jeg er arbejdsløs — ha ha ha! — skønt der ligger Arbejde nok og venter paa de grove Hænder! Vi lufter ud i denne Tid! Men som sagt, jeg har Tid nok til at hjælpe Agnes med at forsøge paa at gøre Dem Opholdet behageligt — og søge at faa Dem til at glemme den lille Morgenscene . . .«

Fru Lindbæk lo. »Nej — den glemmer jeg ikke; den vil jeg more mig over saa længe jeg lever.«

»Ja — saa vil jeg ogsaa more mig over den — ha ha ha!«

»Fru Lindbæk vilde gærne hilse paa Vilhelm i Dag,« sagde Agnes.

»Paa Vilhelm?« gentog Etatsraaden lidt forvirret. »Ja — men er det saa ikke det bedste, at vi sender Meyer ud til ham, og siger, at Fru Lindbæk er her og ønsker at hilse paa ham. Vi skal vel ikke ud før efter Frokost? Vil Du sige Meyer Besked, Agnes?«

»Ja.«

Da Agnes vilde gaa hen til Portneren, mødte hun ude paa Trappen en Snedkermester, en af Lock-outens Ledere.

»Jeg gik just forbi,« sagde Snedkeren, »ovre paa den anden Side af Vejen — jeg havde et Par Ærinder her ude, og saa saa' jeg Etatsraaden inde i Stuen, og saa tænkte jeg, at jeg muligvis ikke kom til Ulejlighed . . .«

»Nej — Fader er hjemme!« sagde Agnes og førte Snedkermesteren ind i Stuen.

»Hr. Etatsraad!« sagde han, da han kom ind og bukkede høfligt for Etatsraaden og

Fruen. »Jeg gik just forbi og saa' tilfældigt, at Etatsraaden var hjemme . . .«

»De er velkommen! De er jo en af vore Syndebukke, derfor maa vi være saa god imod Dem som muligt.« Han forestillede Snedkermesteren og Fruen for hinanden. »Ja, den Herre er bleven en berømt Mand siden Lock-outen begyndte,« tilføjede Etatsraaden. »Saadan som disse Pennehelte har udmalet ham med Blæk og Sværte, uden dog at blive en Pind til hans Ligkiste«!

Snedkeren lo. »Etatsraaden er altid saa spøgefuld.«

»Skal det være et Glas — eller Kaffe?« spurgte Etatsraaden muntert.

»Tak — helst Kaffe, hvis Etatsraaden synes.«

Snedkermesteren fik Plads i en Lænestol, og Etatsraaden satte sig lige over for ham, efter at han først havde ringet paa Jomfru Andersen og givet hende Besked paa at sætte Kaffe, Kognak og Likør paa Bordet.

Imidlertid kom ogsaa Agnes tilbage.

»Naa, saa holdt da Enighedskamret sit sidste Møde?« sagde Etatsraaden.

»Ja — og Professor Deuntzer nedlagde sit Mandat som Formand,« svarede Snedkeren.

»Hvordan var det, hans Forslag lød?«

»Det skal jeg sige Dem; jeg har en Afskrift af det.« Snedkermesteren tog et Stykke Papir op af sin Tegnebog og læste: »Lockouten hæves fra den 19de Juli førstkommende. Betingelserne afgøres ved Kendelse af et Udvalg, hvoraf Arbejdsgiverforeningen vælger tre Medlemmer, de samvirkende Fagforeninger tre, mens til Formand udnævnes . . . ja, Formandens Navn staar blankt . . . Begge Parter forpligter sig til uvægerligt at efterkomme Kendelsen, der skal afsiges med Bibeholdelsen af de Punkter, hvorom man i Enighedskamret er kommen overens, og skal kunne afgøre de Punkter, hvorom der er Uoverensstemmelse. Kendelsen skal afsiges inden otte Dage fra Udvalgets Udnævnelse.«

Etatsraaden stirrede tankefuldt ud i Luften.

»Ja, hvad skal man sige til det?«

»Ingen Ting!«

»Vi kan vel ikke gaa ind paa det?«

»Nej, paa ingen Maade!« svarede Sned-

keren. »Det kan De nok tænke, naar De hører, at Arbejdernes Repræsentanter straks erklærede sig villige til at gaa ind paa Professorens Forslag.«

»De er Pokkers medgørlige, de Arbejdere.«

»Ja -- somme Tider — naar de ser deres Fordel ved det. Nej, naar vi gik ind paa Professorens Forslag, saa skulde vi jo ogsaa gaa ind paa, at Maler Jensens Forslag blev behandlet af en Voldgift, og det kunde vi ikke.«

»Hvad var det, Maler Jensens Forslag lød paa?«

»At der fra den 1ste April 1900 skulde indføres en Arbejdsdag paa ni Timer, lige som Timelønnen skulde forhøjes saa meget, at Arbejdernes Indtægt blev uforandret, og dette skulde gælde for alle i Lock-outen gældende Fag.«

»Det var jo rart! Kortere Arbejdstid og samme Løn! Hvad synes De, Fru Lindbæk?«

»Jeg kan ikke tale med om det,« svarede Fruen, »jeg er for lidt inde i Arbejdsforhol-

dene; men jeg tænker, det tilsidst bliver os Landboere, der kommer til at betale Gildet.«

»Ja, det tror jeg ogsaa!« sagde Snedkeren. »Guldet gror paa vore Marker, som Digteren synger. Men vi fortærer det selv og har ikke engang nok, saa vi maa købe Korn i Udlandet. Vi sælger nogle Køer, og vi sælger af vort gode danske Smør og Hønseæg, men vi køber for mere end vi sælger; der gaar flere Penge ud af Landet end der kommer ind.«

Jomfru Andersen havde imidlertid dækket Kaffebordet i det tilstødende Værelse, og Etatsraaden bød sine Gæster der ind.

»Og saa var Enighedskamrets Hverv endt?« spurgte Etatsraaden, mens han skænkede Kognak i sit Glas.

»Ja — men først blev der stemt om to Forslag, Direktør Bramsens og Maler Jensens, som var bleven optaget af From Petersen; det var det, der fordrede Indførelsen af en 9 Timers Arbejdsdag. Begge Forslagene fik fem Stemmer for og fem imod, og saaledes var altsaa ingen af dem vedtagne.

Bestemmelsen om 9 Timersdagen er jo kommen, fordi vi havde opstillet ni Punkter, som vi ikke vilde give Afkald paa, nu vilde Arbejderne heller ikke give Afkald paa deres Fordring. Det vil med andre Ord sige, at nu er det Arbejderne, der strejker for en 9 Timers Arbejdsdag.«

Etatsraaden gned sig fornøjet i Hænderne. »Ja, naar vi kunde faa Folk til at tro det.«

»Naa — jeg maa nok se at komme videre!« udbrød Snedkermesteren lidt efter. »Tak for Kaffe! — Ja, vi ses maaske ved Mødet i Koncertpalæet?« tilføjede han, idet han tog Afsked.

»Ja — det tænker jeg!«

Portner Meyer kom tilbage med den Besked, at Pastoren ikke var hjemme; men hans Husholderske skulde sige det til ham, og saa vilde Præsten nok komme enten i Dag eller i Morgen.

»Saa foreslaar jeg, at vi spiser Frokost om en lille Time,« sagde Etatsraaden, »foretager derefter en Udflugt og vender tilbage til Middag. Vi kan godt sige til Nielsen, at han skal gøre sig i Stand til at køre ud.

Er der nogen Steder, De har særlig Lyst til at se, Fru Lindbæk, eller gense — hvis de da ikke hører til det forsvundne København?«

»Det har jeg ikke tænkt over,« svarede Fru Lindbæk. »Sidst jeg var her i Byen kørte jeg i en lille Skovvogn ud ad Strandvejen; Vejen langs Kysten forekom mig den Gang som en af de skønneste, jeg har set.«

»Strandvejen har ogsaa forandret Udseende; nu strækker de høje Huse sig langt udenfor Byen; men endnu kan man dog længere ude se ud over Sundet. Saa kører vi ud ad Strandvejen! Hvor langt vi skal kan vi bestemme, naar vi er ude.«

Lige efter Frokosten steg Etatsraaden og Damerne til Vogns, Etatsraaden med hvid Vest og lysegraa Bulehat, begge Damerne i lyse Dragter. Dagen var jo meget varm, Luften stille, Himlen straalende blaa og uden Skyer.

Vognen kørte gennem Falkoneralleen og Jagtvejen til Lille Vibenshus og videre ad Standvejen til Skodsborg. Her tilbragte de

næsten to Timer. Etatsraaden var meget underholdende og oprømt.

Fra Skodsborg kørte Etatsraaden og Damerne gennem Dyrehaven til Charlottenlund og her lod de Vognen køre tom ud til Strandvejen, mens de selv foretrak at spadsere gennem Skoven.

Da de kom i Nærheden af en lille aaben Plads, der var omgiven af Grantræer, hørte de Sang. Etatsraaden sagtnede sine Skridt og lyttede.

»Det er vist en Sangforening,« sagde Fru Lindbæk. »Man hører kun Mandsstemmer.«

»Nej, det er ingen Sangforening,« svarede Etatsraaden, idet han nu stod helt stille paa Skovstien. »De synger ikke godt, og de synger kun én Stemme. Jeg tror snarere, det er ledige Arbejdere, der driver Tiden hen her ude. Det var maaske bedst, vi søgte at undgaa dem.«

»Aa — nej — hvorfor det?« spurgte Fru Lindbæk. »Jeg vil gærne se dem.«

Hun og Agnes gik videre og Etatsraaden fulgte med uden at gøre Indvendinger.

De kom snart til den lille Plads mellem Granerne, hvor en Del Arbejdere havde lejret sig, gamle og unge mellem hverandre.

Etatsraaden gik nu hurtigere, efter at have kastet et meget flygtigt Blik ind paa Arbejderne.

Men nogle af dem, der laa ned i Græsset, rejste sig hurtigt og hilste.

Etatsraaden blev lidt forvirret, tilkastede Arbejderne et venligt Nik, tog sin graa Bulehat af og vilde gaa videre. Men nu havde hele Skaren opdaget ham og hilste; han var nødt til at standse og besvare deres Hilsen.

»Det lader til, at de Herrer kender mig?« sagde Etatsraaden til dem, der stod ham nærmest.

»Ja — vi kender allesammen Etatsraaden!« blev der svaret, og nogle af dem, der endnu laa i Græsset eller stod længer tilbage, kom nærmere for at høre paa Samtalen mellem deres Kammerater og den fine Mand.

»Det glæder mig! De er maaske Smede — Maskinarbejdere?«

»Ja, det er vi!«

»Det glæder mig! Saa hører De jo paa en Maade til mine Folk! Er der nogen af de Herrer, der arbejder hos mig?«

»Ja — vi er mange! Han dèr — og han — og han!« En fire, fem Stykker blev skubbet frem.

Etatsraaden, der nu begyndte at føle sig bedre tilpas i Arbejdernes Kreds, gik længere ind paa Plænen, fulgt af Fru Lindbæk og Agnes. »Det glæder mig rigtig at se Dem her og i saa godt Humør!« sagde han, idet han rakte sine Arbejdere Haanden. »Men det kan heller ikke nytte at tabe Modet...«

»Nej — det gør vi heller ikke!« lød det i Kor.

»De véd nok, taber man Modet, saa kan man lige saa godt gaa hen og hænge sig. Der har jo ikke været nogen Uenighed mellem mine Arbejdere og mig; men De véd nok, naar man er i en Forening, saa maa man lystre sin Overkommando, og naar Kommandoordet lyder: ‚Luk Fabrikerne!', saa maa man lukke. De vilde have gjort det samme; hvis Deres Hovedbestyrelse be-

falede Strejke over hele Linien, saa vilde De ogsaa lystre!«

Nogle af nærmeststaaende Arbejdere saa' smilende eller spørgende paa hverandre, og en ældre Smed bemærkede:

»Nej, saadan bærer vi os ikke ad; vi lader hvert Fag udkæmpe sin Strid. Hvis for Eksempel Smedene gjorde Strejke, kunde det ikke falde os ind at forlange, at Bagerne ogsaa skulde strejke, for at hjælpe os til at sætte vore Fordringer igennem.«

Etatsraaden lo. »Det vilde maaske ogsaa være for Smed at rette Bager! Det har jo ogsaa vist sig, at det ikke kunde nytte, om vi havde nøjedes med at erklære Lock-out i Snedkerfaget! Nu har vi taget saa mange Fag med — og vi maa jo have flere endnu — næste Gang er det vist Cigarmagerne, der staar for Tur. Arbejderne er jo voldsom sejge.«

Der lød en Mumlen i Arbejdernes Lejr, som om de følte sig fornærmede ved Etatsraadens sidste Bemærkninger; han mærkede det og skyndte sig at mildne dem.

»Ja — jeg mener udholdende — udhol-

dende — ikke sejge. Naa, Farvel, de Herrer, det har været mig en Glæde at støde sammen med Dem her ude, og jeg vil haabe, at vi snart maa mødes igen paa Fabriken.«

Fru Lindbæk tog Etatsraaden lidt til Side

»Jeg kan godt lide at høre Arbejderne udtale sig om deres Sag,« sagde hun.

»Ja!«

»Er der ikke Krohave her i Nærheden — en stor Sal, hvor jeg kunde faa Lov til at indbyde dem til et Glas Øl . . .«

»En saadan Masse!« udbrød Etatsraaden lidt bestyrtet. »Der er over et halvt Hundrede!«

»Gør det noget? Det er jo mig, der gærne vil! Jeg har selv Arbejdere der hjemme.«

Etatsraaden kløede sig i Nakken. »I Morgen vil der komme til at staa i Avisen, at Etatsraad, Fabrikant Hansen trakterede en Skare Smede og Maskinarbejdere i Charlottenlund med Øl.«

»Nej, det er jo mig, der vil gøre det, Hr. Etatsraad! Maa jeg selv sige det til Folkene.«

»Naar De endelig vil, Fru Lindbæk, saa skal jeg sige det.« Etatsraaden gik atter hen til Arbejderne. »Fru Lindbæk til Rønnegaard, den Dame, der er med mig i Dag tillige med min Datter, er for Tiden min Gæst. Fru Lindbæk, der selv har mange Arbejdere paa sit Gods, og som interesserer sig meget for Arbejdersagen i det hele taget, har bedt mig om at spørge Dem, om De ikke kunde have Lyst til at drikke et Glas Øl sammen med Fruen.«

Et venligt Ord, der viser Sympathi og Forstaaelse, gør altid Indtryk paa Arbejderne. Smedene svingede med Hattene og gav med forskællige Ord og Udbrud deres Bifald tilkende.

»Saa gaar vi i Forvejen,« vedblev Etatsraaden, »og saa kan vi mødes om en halv Time i ‚Konstantias' Have. Er vi enige om det?«

»Ja!«

Etatsraaden og hans Damer hilste og gik rask hen ad Stien ud imod Strandvejen.

Men just som Fru Lindbæk vilde gaa, kom en af Arbejderne rask hen til hende

og tog sin Hat af. »Jeg hører, det er Fru Lindbæk fra Rønnegaard,« sagde han lidt forlegen og standsede saa, som om han ikke vidste, hvorledes han skulde fortsætte.

»Ja,« svarede Fruen og saa' forundret paa Manden. »Vil De tale med mig?«

Etatsraaden og Agnes var allerede kommen en halv Snes Skridt hen ad Vejen; nu standsede de, for at vente paa Fruen.

»Ja, det vilde jeg nok,« vedblev Smeden. »Der er noget, jeg skal sige Fruen saa mange Tak for; men det kan vente til vi kommer hen i Haven, saa vil jeg nok sige det, saa alle Kammeraterne kan høre, hvad det er, jeg har at takke Fruen for.« Han bukkede lidt kejtet og løb tilbage.

»Hvad vilde han?« spurgte Etatsraaden, da Fru Lindbæk kom hen til ham.

»Jeg forstod ham ikke rigtigt,« svarede Fru Lindbæk. »Der var noget, han vilde takke mig for.«

Etatsraaden lo. »Saa vilde han vel sige Tak for Øllet.«

Uden at navngive sig fortalte Etatsraaden til Værten paa ‚Konstantia', at han i Char-

lottenlund havde mødt en Skare arbejdsløse, men søndagsklædte Arbejdere, og indbudt dem til et Glas Øl.

Værten bukkede. »Hvor mange er der?«

»Et halvt Hundrede eller mere.«

»Der er Plads i Havesalen — eller skal det være ude i Haven?«

»Helst i Salen — det vækker mindst Opsigt,« sagde Etatsraaden. »Jeg har tænkt, at vi kunde faa et Træ Øl derind eller to og et Par Kellnere med Glas.«

»Lige straks!«

»Ja — for Arbejderne er paa Vej hertil,« sagde Etatsraaden. Han gik ud i Haven til Fru Lindbæk og Agnes. »Nu er det besørget!«

Lidt efter saa' man en Karl bære et Træ Øl ind i Havesalen, Kellnerne kom med en Mængde Ølkrus, og saa kunde Arbejderne komme naar de vilde.

Det varede heller ikke længe, før hele Arbejderskaren myldrede ind i Haven og blev af en Opvarter vist ind i Salen, hvor Fru Lindbæk og Agnes havde taget Plads ved et Vindue, mens Etatsraaden stod henne i den

anden Ende af Salen, hvor to Øltræer var lagt op paa et Bord, og hvor to Kellnere stod rede til at begynde Udskænkningen.

Og saa gik Døren op. Hvilket Liv der pludselig blev i Salen!

Opvarterne begyndte at skænke i Glassene.

»Værs'god, de Herrer, tag et Bæger!« raabte Etatsraaden, og Smedene fulgte straks Indbydelsen. »Jeg kan desværre ikke sige et Fredsbæger,« vedblev Etatsraaden, »men det glæder mig alligevel, at vi midt i Stridens Hede, og skønt Soldater af to mod hinanden kæmpende Hære, paa fredhellig Grund kan samles i al Venskabelighed ved et Glas Øl; men lad det være i Haab om, at Krigen snart maa være sluttet, og at vi, der hvor vi hører hjemme, maa kunne tømme Fredsbægeret.«

Det varede ikke længe, før hver havde faaet et Krus Øl, og de, der var Afholdsmænd, havde faaet Sodavand.

En ung Smed traadte frem af Kredsen. »Maa jeg paa mine Kammeraters Vegne takke Hr. Etatsraaden for de venlige Ord og

for Indbydelsen til at drikke et Glas Øl her paa Konstantia! Maa jeg ogsaa takke Fruen og Frøkenen, fordi de vilde være sammen med os. Vi véd jo godt, at da Fabrikerne blev lukkede, kom det uventet for mange af os, baade Fabrikanter og Arbejdere, og vi véd ogsaa, at mange Fabrikanter var lige saa lidt glade for at lukke Porten som vi for at staa udenfor.« Taleren dæmpede Stemmen lidt og et svagt, skælmsk Smil spillede om hans Læber, da han forsatte. »Hvad Hr. Etatsraaden tænkte om Udelukkelsen, véd vi ikke, da vi saa godt som aldrig talte med vor Chef paa Fabriken, men derfor har Forholdet mellem Hr. Etatsraaden og os været lige godt, og det glæder os, at vi her har faaet Lejlighed til at sige Hr. Etatsraaden, at naar Fabriken atter lukkes op, saa møder de gamle Svende igen.«

»Det glæder ogsaa mig,« sagde Etatsraaden, »og naar vi atter lukker op, saa skal jeg nok se lidt tiere end før ind til Dem.«

»Bravo!«

En anden Arbejder traadte frem. »Maa jeg fortælle en lille Historie?« sagde han.

»Den er vel ikke i altfor mange Dele?« spurgte en spøgefuld Kammerat.

»Nej, Du skal ikke være bange; den er snart fortalt. Ude i Granplantagen sagde Hr. Etatsraaden, at det var den fremmede Dame, Fru Lindbæk fra Rønnegaard, der ønskede at samles med os ved et Glas Øl. I kender ikke Fru Lindbæk, men det gør jeg — det vil sige af Navn, og jeg staar i stor Taknemlighedsgæld til Fruen til Rønnegard.«

Fru Rønnegaard havde rejst sig op, var traadt nærmere hen til Arbejderne og saa' forundret og smilende paa Taleren.

»Min lille Pige skulde paa Landet i Ferien,« vedblev Arbejderen, og det var som om en indre Bevægelse fik hans Stemme til at dirre lidt, »til en Forvalter paa Laaland, hvor hun havde været Aaret i Forvejen. Der var stor Glæde derhjemme. Hun havde faaet Rejsebillet fra Skolen og Mutter havde pyntet hende saa godt hun kunde. Saa kom der Brev fra Forvalteren — han kunde ikke tage imod vor lille Pige i Aar — Godsejeren havde sagt, at han ingen Feriebørn af de udelukkede Arbejdere vilde have paa God-

set. I kan tro, der blev Sorg der hjemme! Barnet græd og Mutter græd og jeg var lige ved at gøre det samme. Vi kendte ingen, der kunde tage hende, og hendes Billet gjaldt kun til Forvalteren paa Laaland. Men saa fandt jeg paa at tage Datteren ved Haanden og gaa ind i Citygade, og der kom jeg just i rette Tid. Hr. Marius Jensen havde nylig faaet Brev fra en Dame i Jylland, og denne Dame tilbød at tage fem Feriebørn — og der stod udtrykkeligt i Brevet: Børn, hvis Forældre hører til de udelukkede Arbejdere. Nu blev der atter Glæde i Hjemmet! Min lille Pige fik Billet med det samme og rejste samme Dag. Og hun har skrevet hjem, at hun har det saa godt og er saa glad for at være der. Landboerne der ude aner maaske tidt ikke, hvilken uhyre Glæde de skaber i Arbejderhjemmene ved at tage Børnene til sig i en Sommermaaned eller halvanden, Lykke hos Børnene og Taknemlighed hos Forældrene, som jo mange Gange ikke kan give sig Udtryk; men her kan jeg sige det: Fru Lindbæk har fremkaldt Glæde i mit Hjem, da der var Sorg, og min Hustru og jeg vil

altid mindes hende med den største Taknemlighed — for det var Fruen fra Rønnegaard, der havde skrevet til Børnenes Kontor i Citygade og tilbudt Ferieophold for fem af de Udelukkedes Børn.«

En rungende Jubel hilste denne Oplysning.

Selv den stolte jydske Frue syntes at blive rørt ved den Hyldest, der vistes hende. Hun gik hen til Smeden og rakte ham sin Haand, og nu kunde han kun stamme et: »Mange Tak, Frue!«

»Kom her hen og faa lidt mere i Deres Glas, de, der ikke har noget!« raabte Etatsraaden, da der atter var bleven lidt Ro i Salen.

Arbejderne samlede sig nu i forskællige Grupper.

Fru Lindbæk havde atter sat sig hen ved Vinduet ved Siden af Agnes, og hun kaldte Smeden, der nylig havde talt, hen til sig.

»Jeg boer ude hos Etatsraad Hansen i et Par Uger,« sagde hun. »Hvis Deres Hustru har Lyst til at se ud til mig, saa er jeg hjemme hver Formiddag.«

»Ja — mange Tak, Frue, det vil hun vist saa gærne.«

Flere Arbejdere var kommen nærmere hen til Fru Lindbæk for at takke hende for den Opmærksomhed, hun havde vist dem.

Hun bad dem tage Plads paa de Stole, der stod i Nærheden af hende, og saaledes samlede hun en lille Kreds af Arbejdere om sig, mens andre grupperedes om Etatsraaden, der endnu stod ved Øltræerne og sørgede for, at alle, som mødte med et tomt Krus, fik det fyldt paa ny.

»Tror De, De kan holde længe ud endnu?« spurgte Fruen.

»Vi holder ud saa længe det skal være,« svarede Smeden. »Denne Arbejdsstandsning trykker os alle, baade dem, der arbejder, og dem, der ikke arbejder. Der er regnet ud, hvor mange Tusinder Landet hver Dag taber; jeg kan ikke huske Tallet. Man siger ogsaa, at Kongen skal være meget vred paa Lock-outmestrene.« Den unge Smed talte saa tillidsfuldt til Fruen, som om han talte til en Meningsfælle.

»Saa er der vel mange, der ligefrem lider Nød?« spurgte Fruen.

»Ak ja, mange flere end sædvanlig,« svarede en anden Arbejder. »Men vi hjælper jo hinanden saa godt vi kan, og der kommer ogsaa hver Dag mange Penge ind baade her hjemme fra og fra Udlandet, voldsomt mange Penge.«

»Der er jo nogen af os, der har sværere ved at staa imod end andre; men nu har vi begyndt fra vore Forsamlingsbygninger at uddele Varer, som Brød og Svinehoveder og Indvolde.«

»Men Huslejen?« spurgte Fru Lindbæk. »Er Deres Husværter skikkelige?«

»Nogle mere end nogle!« svarede en Smed. »De har ikke været slemme til at lade Fogden sætte os ud, eller til selv at tage Vinduer og Døre af, for at faa os til at flytte — det hørte der jo ogsaa lidt Mod til i denne Tid; nogle af Husværterne har endog været meget medgørlige og uden videre givet os Henstand med Lejen til Lockouten er forbi. Men skulde Husværterne begynde med at sætte os ud, saa har vi ogsaa sikret os i den Retning. Vi flytter ud paa Nørrefælled, vi opslaar en Teltlejr, Kommu-

nalbestyrelsen vil laane os saa mange Telte, vi skal bruge. Der vil ikke blive kedeligt derude! Nej, det vil blive et Friluftsliv med Sang og Boldspil, Musik og Dans.«

»Ja, drev de det til at jage os ud af vore Huse,« bemærkede en anden Arbejder, »saa kan det nok være, det vilde gavne os endnu mere end alt det andet, de har gjort os.«

Her blev Samtalen afbrudt ved, at Etatsraaden kom hen til Fru Lindbæk og Agnes.

»Nu maa vi vist bryde op, hvis vi ikke vil komme for sent til Middag,« sagde han. »Vor Vogn holder udenfor.«

Fru Lindbæk og Agnes rejste sig.

Etatsraaden tog med et Par Ord Afsked med Arbejderne. En Smed svarede og takkede paa Kammeraternes Vegne, og saa fulgte hele Flokken Fabrikanten og Damerne ud til Vognen og gav dem et Hurra med paa Vejen.

»Det var morsomt, vi traf de Folk,« sagde Fru Lindbæk, da de kørte ind ad Strandvejen.

»Ja,« svarede Etatsraaden, »bare det bliver lige saa morsomt at høre, hvad Bladene og

Folk siger om os i Morgen; for naturligvis kommer vi i Aviserne! Hver Gang en Fagforening eller en Fabriks Arbejdere i denne Tid gør en Skovtur, kommer det til at staa i Bladene næste Dag. Det var mærkeligt, at de ikke havde Fane med; men det var jo rigtignok ogsaa kun en meget lille Del af en Fagforening, maaske nogle, der tilfældig var trufne sammen i Fagforeningen i Formiddags og der blevne enige om at tage i Skoven. Jo, jeg er godt kørende! Jeg skænker Øl ud til de udelukkede Arbejdere, min Søn holder Foredrag for dem i deres Forsamlingsbygning i Rømersgade og opfordrer dem til at staa fast i Kampen mod Kapitalisterne . . .«

»Og hans Forlovede skal i Morgen Aften spille Piano for dem i Forsamlingsbygningen paa Enghavevejen,« tilføjede Agnes.

»Naa, bedre endnu!« sagde Etatsraaden leende. »Høg over Høg!«

»Men hvis jeg havde vidst alt det,« udbrød Fru Lindbæk, »saa havde jeg naturligvis ikke opfordret Dem til at . . .«

»Det gør ingen Ting, Fru Lindbæk, det

gør aldeles ingen Ting!« forsikrede Etatsraaden.

»Jeg vidste ikke engang, at Præsten var forlovet,« vedblev Fru Lindbæk, »og det forbavser mig i høj Grad at høre. Præsten veksler jo stadig Breve med min Søn, men om sin Forlovelse har han ikke skrevet et Ord.«

»Jeg fik det først at vide i Forgaars,« svarede Etatsraaden, og med et sælsomt Smil tilføjede han: »og da blev jeg ogsaa noget forbavset.«

»Saa har man maaske den Fornøjelse at hilse paa den unge Dame, naar vi kommer hjem?« spurgte Fruen.

»Det er vist tvivlsomt.«

— — —

Da Præsten kom hjem og fik at vide, at hans Faders Bud havde været der og meldt, at Fru Lindbæk var kommen til Byen og ventede ham til Middag hjemme hos hans Fader for at hilse paa ham, gik han først hjem til Karen og forsøgte at overtale hende til at følge med. Nu var der jo en passende Lej-

lighed for hende til at hilse paa hans Fader, og en Gang skulde det jo gøres.

Karen sukkede — det gjorde hun altid, naar hun tænkte paa dette Gensyn, hvor to Mennesker, der havde taget en forholdsvis rørende, om end skriftlig Afsked som Forlovede, nu skulde mødes som Svigerfader og Svigerdatter! Og hun vidste, at Etatsraaden følte sig lige saa pinlig berørt ved denne Tanke: han spillede jo Titelrollen i en ny Udgave af Komedien ‚Den forvandlede Brudgom'.«

Hun pyntede sig dog, og hun gik med — rigtignok grumme nødig.

Da de kom ned paa Gaden, spurgte Vilhelm, om hun vilde køre.

Nej — hun vilde helst gaa; det hastede jo ikke saa stærkt at komme der ud. I Stilhed gik hun og ønskede, at hendes Svigerfader boede i Roskilde, og at hun skulde gaa hele Vejen, saa kunde hun dog maaske paa en eller anden Maade forsvinde undervejs.

Jo kortere Afstanden mellem hende og Etatsraadens Villa blev, des stærkere vok-

sede hendes Forsvindingslyst, og da hun kom i Nærheden af Vejen, der førte ned til Villaen, standsede hun, saa' bønligt og smilende paa Vilhelm og sagde: »Maa jeg være for at gaa med der hen nu?«

Han blev noget forbavset. »Hvad er det nu for noget? Vi er der jo straks! Naar Du har fulgt med saa langt . . .«

»Ja — jeg har bare fulgt Dig; men her vil jeg helst vende om.«

»Du er da en sær Trold! Men naar Du ikke vil gaa med, saa maa Du jo lade være.«

»Og Du er ikke vred?« spurgte hun.

»Nej.«

»Jeg kommer hjem til Dig i Morgen Eftermiddag, inden jeg tager ud paa Enghavevejen,« sagde hun.

Hun nikkede leende til ham, fornøjet over, at han havde givet hende fri, saa vendte hun om og gik tilbage med lette, hastige Skridt.

Da Vilhelm kom ind i Villaen, gik Jomfru Andersen og dækkede Bord. Etatsraaden, Frøken Agnes og den fremmede Frue var ikke komne tilbage; men de vilde

komme hjem og spise til Middag, den Besked havde hun til Præsten.

Vilhelm ventede da heller ikke mere end en halv Timestid, saa hørte han Faderens Vogn komme kørende og standse udenfor. Han gik ud og tog imod Etatsraaden og Damerne.

Fru Lindbæk udtalte sin Glæde over at se ham.

Samtalen ved Bordet blev meget livlig.

Efter Middagen sad Fru Lindbæk og Vilhelm længe og talte sammen om det, der interesserede de to — Venner og Bekendte i den lille jydske Landsby: Familien i Præstegaarden, de to Gamle i Forpagtergaarden, den ulykkelige Johannes Lindbæks Grav.

Agnes hørte til, en Gang imellem spurgte hun om et og andet.

Præsten gik først derfra sent om Aftenen. Forinden havde hans Fader, hans Søster og Fru Lindbæk lovet at komme hjem og spise til Middag hos ham næste Dag.

»Og saa træffer jeg Deres Forlovede,

som jeg havde ventet at se her i Dag?« spurgte Fru Lindbæk.

»Ja, det kan jeg godt love Dem!« svarede Vilhelm.

Da Etatsraaden hørte dette, var det lige som om han blev noget urolig og fortrød, at han havde lovet at komme; han sagde dog ingen Ting derom om Aftenen.

Men allerede næste Dag ved Frokostbordet kom han med nogle Bemærkninger om, at det var kedeligt, han havde lovet sin Søn at komme og spise til Middag hos ham; han havde glemt, at han skulde til et Møde netop paa den Tid.

Da Fru Lindbæk og Agnes bestemt erklærede, at de ikke vilde tage afsted alene, bestemte han sig dog til at love dem, at han vilde blive fra Mødet og tage med dem.

Men det var let at mærke, at han slet ikke havde Lyst til at spise til Middag hos Præsten. Flere Gange spurgte han Damerne, om de ikke kunde tage derhen i Forvejen, saa vilde han komme bagefter; men de vilde ikke lade sig overtale.

Idet Etatsraaden brummende gik ind for at klæde sig paa til Middagen, bandede han i Stilhed paa, at han aldrig vilde kalde Karen Svigerdatter.

Etatsraaden var paafaldende længe om at klæde sig paa; Fru Lindbæk og Agnes gik og ventede, Vognen holdt udenfor den lille Forhave og Hestene stod utaalmodig og trampede Huller i Vejen.

Endelig gik Agnes ind og bankede paa hans Dør, og da hun kom der ind, sad han ganske rolig i Sofaen og læste i en Avis.

»Venter Du paa mig?« spurgte han med paatagen Forundring. »Jeg er færdig.«

Han saa' paa sit Gulduhr, men et Øjeblik efter havde han alligevel glemt, hvad Klokken var, for da Damerne var stegne ind i Vognen og han stod med den ene Fod paa Trinet, trak han atter Uhret op af Vestelommen og betragtede det, mens han syntes at regne et Stykke ud.

»Vi behøver jo ikke at være saa bestemt,« sagde han. »Skal vi ikke benytte Lejligheden til at køre en lille Omvej?«

»Nej, Fader, lad os nu ikke lade dem

vente paa os,« svarede Agnes. »Saa kan vi heller køre en Omvej, naar vi kører hjem, og saa maaske vi kan faa Vilhelm og Karen med.«

»Ja — maaske!« sagde Etatsraaden og tog Plads, idet han gav Kusken Ordre til at køre.

De havde imidlertid ikke kørt i ti Minuter, før Etatsraaden igen gjorde Forsøg paa at undvige.

»Det er sandt — jeg kommer til at staa ud her — og komme lidt senere. Holdt lidt, Nielsen!«

Vognen standsede.

»Men kan vi da ikke køre med der hen og vente udenfor?« spurgte Agnes.

»Nej — det er ikke værd — jeg kan blive opholdt. Sig bare til Vilhelm, at jeg kommer straks. Men I skal dog ikke vente med at spise — jeg kan blive opholdt.« Han steg ud af Vognen. »Paa Gensyn!«

Etatsraaden vendte om og gik hjem, mens Vognen med de to Damer kørte videre.

»Fader kommer saamænd slet ikke,« sagde Agnes i en fortrydelig Tone.

»Hvorfor tror De ikke det?« spurgte Fru Lindbæk.

»Jeg har mærket lige fra i Formiddags, at Fader ikke havde Lyst til at spise til Middag hos sin Søn.«

»Hvorfor ikke?«

»Det er en Særhed,« svarede Agnes; hun vilde dog ikke fortælle, at det var for sin Svigerdatter, hendes Fader flygtede.

Ved Præstens Gadedør sagde Agnes til Kusken, at han gærne maatte køre hjem og blive hjemme.

Lige inden for det aabne Vindue sad Karen, i Færd med at brodere en Lysedug, hendes Arbejde i den sidste Tid, naar hun besøgte sin Forlovede. I Dag arbejdede hun dog ikke saa flittigt; hun var lidt urolig og saa' altfor tidt ud ad Vinduet.

Om Morgenen havde hun fra Vilhelm faaet et lille Brev, hvori han bad hende om at komme tidligt og spise til Middag sammen med ham. Da hun om Aftenen skulde spille Klaver i Folkets Hus paa Enghavevejen

til en Aftenunderholdning for de udelukkede Arbejdere og deres Familie, pyntede hun sig med sin fineste Kjole. Han havde ikke skrevet, at han skulde have Fremmede til Middag. Karen kom fornøjet men da hun fik at vide, hvem de andre Middagsgæster var, sank hendes gode Humør et Par Grader.

Vilhelm lo, da han saa', hvor hurtigt denne Meddelse fik hendes glade Smil til at forsvinde. »Se nu, hvor det trækker op til Graavejr!« sagde han. »Du ser Dig uroligt om efter et Hul, hvori Du kan forsvinde, saa snart Du hører Bussemanden paa Trapperne! Vær dog ikke saa barnagtig! Fader bider Dig virkelig ikke! I Dag faar Du ikke Lov til at gaa!«

Hun smilte, sukkede, tog sit Sytøj og satte sig hen ved Vinduet.

Hun havde en Anelse om, at Etatsraaden og hans Damer vilde komme kørende, og hver Vogn, der kørte gennem Gaden, fik hende til at se ud.

Endelig standsede den rette Vogn udenfor Huset. Forsigtig og lidt urolig lænede

hun sig ud, men trak sig hurtig og fornøjet tilbage, da hun saa', at der kun var to Damer i Vognen.

»Nu kommer de!« sagde Karen.

Præsten rejste sig; han tog Karens Haand. »Maa jeg føle din Puls? Aa, den slaar meget rolig.«

Karen lo.

I det samme blev der ringet paa Døren.

Vilhelm lukkede selv op. Han saa' langt ned ad Trappen, og da han havde budt Damerne velkommen, spurgte han: »Er Fader ikke med?«

»Nej,« svarede Agnes. »Fader var med, men saa kom han til at huske paa, at han skulde et Sted hen, og gik fra os undervejs. Han sagde, han vilde komme senere, men vi maatte ikke vente paa ham, og det vil vist nok sige det samme som, at han ikke kommer.«

Præsten og Karen saa' smilende og forstaaende paa hinanden: Etatsraaden og hans Svigerdatter var enige om at undgaa hinanden saa længe som muligt!

Ved Middagsbordet fortalte Fru Lindbæk

og Agnes om deres Møde med Arbejderne i Charlottenlund den foregaaende Dag, da Etatsraaden selv skænkede Øl ud til Smedene og holdt Tale for dem.

»De skulde følge med hen til Koncerten for de Arbejdsløse i Aften, Fru Lindbæk,« sagde Vilhelm.

»Det er vel kun for de Arbejdsløse?« svarede Fru Lindbæk.

»Ja — men derfor kan vi godt komme med; der er endda reserveret Plads til os paa første Række. Saa skal De se en af Arbejderpartiets egne Bygninger med en stor flot Sal med Teater og en stor gammel Have.«

»Det kunde jeg nok have Lyst til.«

Saa blev det bestemt, at Fru Lindbæk og Agnes skulde følge med.

De kørte der ud i en Droske, blev ved Indgangen modtaget af et Bestyrelsesmedlem og gennem Sideværelserne ført hen til de reserverede Pladser paa første Række, mens Karen straks gik op paa Teatret til de andre Kunstnere, som Vilhelm spøgende bemærkede.

De, der virkede med til Underholdningen, gjorde dog ikke Fordring paa at kaldes Kunstnere: de var Arbejdere, der havde dannet en Sangkvartet, to Arbejdere, der optraadte som svenske Studenter og sang nogle af Gluntarnes Viser, en Folkesanger, en Provinsskuespillerinde — det var kort sagt et meget fornøjelig tog afvekslende Program, der gjorde stor Lykke blandt det taknemlige Publikum, der helt havde fyldt den store Sal.

Efter Koncerten blev Præsten og hans Damer enige om at spasere hjem, saa vilde han og Karen følge Fru Lindbæk og Agnes hjem til Villaen paa Frederiksberg. Der var efterhaanden bleven noget varmt i Salen, det var forfriskende at komme ud i Luften, og Aftenen var saa stille, mild og stjærneklar.

— — —

Da Fru Lindbæk og Agnes næste Morgen sad nede i Haven sagde Fruen:

»Deres Broders Forlovede er en nydelig ung Pige; han har været heldig i sit Valg.«

Agnes betænkte sig lidt, inden hun svarede med et langtrukkent »Ja—.«

Fru Lindbæk saa' lidt overrasket paa hende. »Synes De ikke!«

Lige saa langsomt og nølende kom det næste Svar: »Jo—.« Saa tilføjede hun i en livligere Tone: »Aa — jeg har holdt saa meget af hende! Vi har været de bedste Venner, Karen og jeg! Hun har været med Fader og mig i Tyskland og Paris. Den Gang vidste vi ikke, at hun kendte Vilhelm.«

»Naa — Frk. Jensen kendte Deres Broder?«

»Nej — det var bare ham, der kendte hende. Hun vidste kun, at der en Gang vilde komme en Mand, som hun ventede paa, men ikke kendte; somme Tider tvivlede hun endogsaa om, at han kom; men det tog hun sig jo heller ikke nær, da hun ikke kendte ham.«

Fru Lindbæk gav sig til at le. »Den Historie er saa romantisk og saa indviklet, at jeg ikke kan forstaa den.«

»Jeg kan heller ikke forstaa den — og jeg kan heller ikke forstaa Karen — ikke altid i det mindste.«

»Jeg kunde dog ikke mærke i Gaar, at De er vred paa hende,« sagde Fru Lindbæk smilende.

»Om jeg ogsaa er vred paa hende, saa gaar det altid over, naar jeg ser hende; hun er jo saa yndig og vindende.«

»Det er da heldigt! Skal vi forsøge paa at tage hende med til Jylland?«

»Det kunde være morsomt!«

Etatsraaden gik ud om Formiddagen og gjorde Undskyldning for, at han ikke kunde komme hjem til Middag; han skulde til stort Arbejdsgivermøde i Koncertpalæet.

Fru Lindbæk og Agnes blev alene hjemme hele Dagen. De havde tænkt paa at gaa i Tivoli om Aftenen, men det opgav de, da Vilhelm uventet kom og gjorde dem Selskab ved Middagsbordet, og han blev til Faderen kom hjem om Aftenen, fordi han gærne vilde høre, om Mestrene havde taget nogen Beslutning om Fred eller Krigens Udvidelse.

»Fred?« gentog Etatsraaden, da han var kommen til Ro og sad ved det lille runde Bord sammen med sine tre opmærksomme

Tilhørere. »Der er lange Udsigter! Vi fører Krig for at faa Fred, sagde Etatsraad Niels Andersen, men først maa Lock-outen udvides, og det vil ikke vare mange Dage før den bliver udvidet ret alvorligt.«

»I spænder nok Jeres Bue saa højt, at den brister!« sagde Vilhelm.

»Er det da ikke Meningen at drive Arbejderne til Fortvivlelsens Selvtægt?« spurgte Fru Lindbæk alvorlig.

»Nej!« svarede Etatsraaden og gjorde en afværgende Bevægelse. »Vi vil jo alle Arbejdernes Vel. Det var ogsaa det, Niels Andersen sagde. ‚Arbejdsgiverne er uovervindelige', sagde han. ‚Og det vilde være Synd imod alle, og først og fremmest mod de danske Arbejdere, som Krigen gaar ud over, om Arbejdsgiverne havde begyndt den, uden at kunne og ville føre den igennem'.«

»Det er rørende med al den Kærlighed, I nærer til Arbejderne,« sagde den unge Præst. »Var det ogsaa Niels Andersen, der sagde, at nu var der ikke Lock-out mere, nu var det Arbejderne, der strejkede for en ni Timers Arbejdsdag?«

»Nej, det var nok ikke Niels Andersen,« svarede Etatsraaden leende.

»Det vilde heller ikke være let for ham at faa den Udtalelse til at rime sammen med hans Trusel om Lock-outens Udvidelse.«

»Arbejderne, vi i Gaar mødte i Skoven, paastod ogsaa, at de ikke vilde give efter,« sagde Fru Lindbæk.

»Arbejderne giver heller ikke efter,« svarede Vilhelm. »Det er en dyr Krig! Nu har Lock-outen varet i ni Uger, og i den Tid har Landet haft et Tab paa tyve Millioner Kroner.«

»Tyve Millioner!« gentog Fru Lindbæk og Agnes paa en Gang.

»Har man da virkelig Lov til at blive ved at ødelægge Landet?« spurgte Fruen.

Vilhelm trak paa Skuldrene. »Det er jo Landets egne Børn, Landets fornemme Børn, der gør det.«

Etatsraaden havde rejst sig fra Bordet. Hans Søn var saa tilbøjelig til at tale haanligt om Mestrene og syntes helt at glemme, at hans Fader var en af dem. Etatsraaden

vilde derfor helst lade, som om den hele Samtale ikke kom ham ved.

Inden Vilhelm gik, talte Fru Lindbæk igen med ham om Karen og tilbød hende et Ferieophold paa Rønnegaard. Vilhelm var meget taknemlig for Tilbudet; han vilde gærne have, at Karen skulde tilbringe nogen Tid i Jylland paa de Steder, hvor han havde tilbragt et Aar. Han vilde tale med hende om det næste Dag.«

— — —

Næste Dag var Karen i meget nedtrykt Stemning fra Morgenstunden. Hun havde haabet, at Mestrene paa deres Møde i Koncertpalæet havde indset, at det var unyttigt at fortsætte Kampen, og saa lød Efterretningerne derfra saa mistrøstende som vel muligt. Alt saa' saa mørkt ud, ingen Solstraale brød igennem.

Den Ulykke, som vi længe har frygtet, stod der i Bladet, Lock-outens Udvidelse, hænger over vort Hoved.

Man talte om, at ti tusind Arbejdere, som nu stod i Arbejde og hjalp deres udelukkede Kammerater, selv skulde lukkes ude; hjalp

det ikke, saa skulde tolv tusind eller seksten tusind gøres arbejdsløse. Snart vilde Lockouten komme til at omfatte 50—60,000 — tre Fjerdedele af Danmarks organiserede Arbejdere.

Saa stod der nævnt de Fag, Mestrene foreløbig vilde lade det gaa ud over: Væverfaget, Cementarbejderne og Skræderne, mandlige og kvindelige.

Mandlige og kvindelige Skrædere! Saa skulde hun og hendes Moder da ogsaa miste deres Arbejde! Og den stakkels Laura, som allerede nu havde saa svært ved at faa sine Penge til at slaa til og næsten havde mistet sit glade Sind!

Ja, hvis det kom dertil, at de kvindelige Herreskrædere blev gjort arbejdsløse, og deres Hjælpere, Syjomfruerne, Enkerne, de gifte Koner, der holdt de smaa Hjem oppe, saa vilde Ulykken, Nøden og Sorgen vokse.

Naa — Skræderfaget var det sidste af dem, der skulde drages ind i den store Broderkamp! Endnu var det jo kun en Trusel — maaske blev den aldrig sat i Værk.

Broderkrig! Hvor det var underligt, at

Landsmænd kunde være mere fjendtlige mod hinanden end dem, man kaldte Landets Fjender! At de kunde tilføje hinanden saa meget ondt, gøre alt muligt for at ødelægge de smaa Hjem! Og at de havde Lov til det! En fattig Stodder blev straffet, naa han stjal et Stykke Brød til et Par Øre, men det syntes at være lovligt at tage Brødet fra 150,000 ubemidlede Arbejdere, Kvinder og Børn!

Hvor meget Bitterhed der blev saaet i Sindene i de Dage!

Karen lod sin Symaskine snurre, mens hun hengav sig til disse sørgmodige Tanker. Saa standsede hun Hjulet, saa' over til sin Moder, der sad henne ved Siden af Syjomfruens Maskine og syede Knaphuller.

»Har vi meget Sytøj hjemme, Mo'er?«

»Nej — ikke saa meget. Hvorfor spørger Du om det?«

»Fordi jeg trænger til at komme lidt ud at lufte mig.«

Syjomfruen saa' smilende hen paa Karen, derpaa saa' hun op i Luften, der var tyk og graa som den Røg, der dovent hvirvlede sig op af Genbohusets Skorsten. Hun syntes

ikke, at Vejret just i Dag var saa tillokkende; men naturligvis, det var mere morsomt at gaa hen og snakke med Kæresten end at sy paa Maskine.

»Har Du Hovedpine?« spurgte Moderen.

»Nej — jeg er i trist Humør?«

»Hvor kan det være?«

Karen sukkede. »Aa, det ligger vel i Luften.«

Syjomfruen saa' atter op over Husenes Tage. Ja, det var vist — der laa noget trist i den graa Luft.

Men Vejret havde aldrig Indflydelse paa Fru Jensens Humør! Og saa var det et Held for hende, at hun aldrig læste Aviser; hun vidste ikke, hvad der skete ude i den store vide Verden, uden naar Karen, Jomfruen eller Bypigen fortalte hende det, og Bypigen fortalte hende næsten aldrig andet end de Nyheder, hun snusede op hos de Handlende. Endnu havde ingen fortalt hende, at Arbejdsstandsningen ogsaa truede med at ramme hende. Det var heller ikke værd at fortælle hende det; hun var i Stand til ogsaa at føle Trang til at komme ud at lufte sig,

Karen tog dog atter fat paa sit Sytøj.

Da der var gaaet en halv Timestid sagde Moderen: »Jeg troede, Du vilde ud.«

»Ja — men nu har jeg alligevel betænkt mig; jeg venter til Klokken fem.«

Lidt efter Klokken fem gjorde hun sig ogsaa i Stand til at gaa ud. Hun havde tænkt paa først at gaa hjem til Laura og høre, hvad hun sagde om Lock-outens Udvidelse. Saadan to sørgmodige Kvinder maatte vel allerbedst kunne trøste hinanden. Fra Laura vilde hun gaa hjem til Vilhelm.

Men da hun var kommen et Stykke hen ad Vejen, kom hun i Tanker om, at Klokken var bleven temmelig mange; gik hun først hjem til Laura, var hun i Stand til at blive opholdt; hun vilde helst opsætte Besøget til en anden Dag — maaske paa Søndag Formiddag — og gaa lige hjem til Vilhelm.

Præsten lukkede selv op, da Karen ringede paa.

»Naa — jeg stod lige og skulde ud; jeg vilde gaa hjem til Dig!« sagde han. »Der er noget, jeg skal spørge Dig om.«

Hun saa' smilende paa ham. »Hvad er det?«

»Om Du har Lyst til at ligge paa Landet lige som Kommuneskolebørnene og de velhavende Folk.«

»Skal Du ikke med?«

»Nej — men Agnes! Det er Fru Lindbæk, der indbyder Dig. Jeg synes Du skulde tage imod Indbydelsen.«

»Det er meget smukt af Fru Lindbæk; men det kommer an paa Moder, om hun kan klare sig selv.«

»Aa jo! Jeg skal nok se hjem til hende en Gang imellem og spørge, om der er noget, jeg kan hjælpe hende med.«

»Aa — jeg har været i saa trist Humør i Dag,« sagde Karen. »Jeg havde tænkt paa at gaa hjem til Laura.«

»For at søge Trøst hos hende?«

»Ja — og trøste hende igen; for hun er naturligvis i lige saa daarligt Humør, hvis hun i Dag har læst i Bladene, at hun ogsaa kan vente at blive arbejdsløs med det første. Det er ogsaa derfor, jeg synes det er Synd at rejse fra Moder.«

»Du behøver jo ikke at blive saa længe borte. Nu kan Du høre, hvad din Moder siger til det. Og mens Du er borte, skal jeg gøre Forberedelser til Bryllupet.«

Karen lo. »Dem maa jeg da være med til! Jeg har nok flere Forberedelser at træffe end Du.«

»Du skulde alligevel rejse derover, hvis Du kan. Der ovre vil Du saa godt som ikke mærke noget til Lock-outen og Du vil slippe for at spise til Middag sammen med Fader.«

»Ja, det er ogsaa en Grund!« svarede Karen leende.

Karen vilde alligevel gærne bort fra Byen for en kort Tid, og da hun om Aftenen kom hjem, talte hun med sin Moder om Rejsen.

Moderen var gaaet i Seng. Karen tændte ikke Lampen. Hun rullede Gardinet op, saa Maanens Straaler faldt ind i Stuen. Hun aabnede Vinduet og satte sig paa Stolen mellem Vinduet og Moderens Seng. Saa begyndte hun at fortælle om Fru Lindbæks Indbydelse til et Ferieophold i Jylland sam-

men med Etatsraadens Datter, og at hendes Forlovede havde raadet hende til at tage mod Tilbudet.

»Ja, det synes jeg ogsaa Du skulde,« sagde Moderen. »Dine Spille-Elever holder jo Ferie, og Jomfruen og jeg kan sagtens klare Sytøjet; der er jo ikke saa meget at sy for Tiden.«

»Nej — men sæt at der bliver endnu mindre?« spurgte Karen.

»Ja — saa har vi jo ogsaa endnu mindre Brug for Dig.«

»Eller at det helt standsede?«

»Hvorfor skulde det standse helt? — Naa, det er sandt, Jomfruen fortalte, der var Tale om, at Skræderne ogsaa skulde lukke; men det er vel ikke Systuerne i Byen?«

»Det er det vist — hvis det bliver til noget. Men saa rejser jeg, hvis Du synes om det. Det er der ovre i Nærheden af Aalborg, hvor Vilhelm var før han kom her til. Hans Søster har ogsaa været der ovre, men det var ved Juletid, nu vil hun ogsaa gærne der over, mens det er Sommer. Vilhelm har lovet at se her op til Dig en Gang

imellem. Men skulde der ske noget — skulde Arbejdet standse, saa maa Du straks skrive til mig. For Resten bliver jeg ikke saa længe borte — bare to eller tre Uger, tænker jeg.«

Saaledes blev hun ved at fortælle til hun mærkede, at Moderen var falden i Søvn. Saa tav hun. Men hun blev længe siddende ved det aabne Vindue og lod sine Tanker flagre over Havet til den lille jydske Landsby, hvor der var en gammel Kirke, som hun havde hørt saa megen Tale om, og en gammel Præst med sine Døtre, som hun ogsaa havde hørt Tale om. Og hun tænkte paa Fruen til Rønnegaard; Agnes havde sagt, at man somme Tider fik Indtryk af, at man stod over for en myndig Borgfrue; det kunde Karen ikke tænke sig; men maaske fik man et andet Indtryk af hende, naar man saa' hende paa hendes egne Enemærker. Og hendes flygtige Tanker fløj fra den lille jydske Kirke til hendes Kærestes lille Kirke i Arbejderkvarteret, hvor hun snart skulde høre Orgelet spille Brudemelodien for hende, mens hun i hvid Kjole og med Slør og Myrte-

krans gik op ad Kirkegulvet. Hvem skulde føre hende? Hendes Broder var nærmest til det; men ham blev det vist ikke. Rimeligvis blev det Vennen Aage Madsen, der skulde føre hende op til Alteret, mens Orgelet spillede Melodien til Bryllupsangen. Og oppe ved Alteret sad Brudgommen i Præstekjole og med Pibekrave, og ved Siden af ham hans Fader, Etatsraaden, med det straalende Dannebrogskors paa det sorte Kjolebryst. Det var jo ikke saa mange Uger siden, at hun havde givet den samme Etatsraad sine Papirer, for at han kunde bestille Bryllup. Det skulde have været et mere stille Bryllup; men saa traadte hun tilbage i sidste Øjeblik — Etatsraaden blev ikke hendes Mand, men hendes Svigerfader, og hun blev ikke Stedmoder til sin Forlovede. Alle andre vilde le ad denne Komedie, men hun følte altid en underlig Hede i Kinderne, naar hun tænkte paa den, og hun kunde ikke slippe fri for de Tanker; de kom saa tidt farende over hende som en Skare smaa onde, drilagtige Aander. Saa flagrede hendes Tanker ud til Skodsborg. Vilhelm havde i de sidste Dage

sendt Forlovelseskort til deres faa Bekendte. Hvad mon de vilde sige der ude i Skodsborg? Det vilde vist komme som en Overraskelse for dem alle — undtagen for Frøken Møller... Frøken Møller... Ved hende dvælede Karens Tanker længe.

Saa vaagnede Fru Jensen og saa' hen paa Datteren, der endnu sad ved det aabne Vindue og drømte i Maaneskin. »Skal Du ikke i Seng.«

Karen rejste sig. »Jo.« Hun lukkede Vinduet, men hun rullede ikke Gardinet ned. Hun var sikker paa, hun ikke vilde falde i Søvn for det første, derfor vilde hun ikke lukke Maaneskinnet ude.

Da Morgenen gryede havde Karen taget sin Beslutning. Det vilde i det mindste vare en Uge inden Fru Lindbæk rejste hjem; de Dage vilde Karen benytte til at gøre sin Brudedragt færdig. Hun skrev til sin Dameskræderinde, der tilfældigvis allerede kunde komme næste Dag. Hun tog Plads i Systuen, hvor hun sad og syede den fine, hvide Brudekjole, mens Fru Jensen, Karen og Jomfruen syede Lagerbenklæder.

Skønt der saaledes var kommen en Svend til paa Værkstedet, syntes Karen dog, at der var mere stille end før. Symaskinerne snurrede som før; men der blev talt mindre, lét mindre og Karen sang ikke mere; ellers sang hun baade sin Sorg og sin Glæde ud, men nu tav hun som en Sangfugl i Fældetiden.

Karen var noget vemodig stemt, og hendes Moder vist nok ogsaa. Det kom vel af, at de begge følte, at naar Karen om faa Dage rejste bort, saa forlod hun Barndomshjemmet for bestandigt; naar hun atter kom tilbage til Byen, var det for at holde Bryllup og flytte ind i et Hjem, der allerede nu stod færdigt til at modtage hende.

I Begyndelsen vilde Moderen vist savne hende. Men Moderen vilde ikke opgive sin Systue, hun vilde kun antage en Jomfru til i Stedet for Datteren, der drog ud.

Karen gik ikke meget ud nu, kun en Tur om Aftenen med Vilhelm, naar Vejret var godt. Hun havde talt nogle Gange med Fru Lindbæk og Agnes, og det lod virkelig

til, at Agnes glædede sig over, at Karen tog med til Jylland.

— — —

Endelig oprandt Afrejsens Dag. Karen havde pakket sin Kuffert Aftenen før; hun var færdig til at tage afsted, da Vilhelm Klokken halvni kom med en Droske og hentede hende. Baade hendes Moder og Syjomfruen fulgte hende til Jærnbanestationen.

Luften var graa og truede med Regn, og Humøret var graat og truede med Taarer.

Ogsaa hos Etatsraaden var alt til Rejsen ordnet Dagen før, og dog var Etatsraaden om Morgenen lige ved at sætte Huset paa den anden Ende. Han var kommen lidt for sent op, og nu foer han omkring som en vildfarende Mus og gjorde en Støj, som slet ikke var nødvendig.

»Har De sørget for, at alt er i Orden, Jomfru Andersen?«

»Ja, alt er i Orden, Hr. Etatsraad!«

»Er han kørt med Rejsetøjet?«

»Ja, han er!«

»Paa Trækvogn?«

»Ja — paa Trækvogn, Hr. Etatsraad!«

»Har Nielsen spændt for?

»Ja.«

»Det er godt! — Har Du nu ikke glemt noget, Agnes?«

»Nej — jeg véd ikke, hvad det skulde være!«

»Tænk Dig godt om! Det er for sent at huske paa det, naar Du er kommen til Nyborg.«

Agnes lo. »Du mener, at Luften paa Turen over Bæltet maa klare mine Tanker.«

»Det er for Resten en meget fornuftig Tanke; men den faldt mig ikke ind; jeg nævnede bare Nyborg hen i Vejret. — Naa, Fru Lindbæk, der er vel ikke noget, De ønsker før De rejser — et Ønske, som jeg kan opfylde?«

»Nej — jeg véd ikke, hvad det skulde være,« svarede Fru Lindbæk, der stod rejsefærdig og knappede sine Hansker. »For Resten,« tilføjede hun leende, »kan jeg i

Øjeblikket ikke huske, at jeg nogensinde nærer Ønsker, der ikke kan opfyldes.«

»Det er umuligt!« sagde Etatsraaden hurtigt. »Ja, undskyld, at jeg siger det, men det er umuligt! Saadanne Ønsker har vi alle. Mit mest brændende Ønske er, at jeg atter var ung! Aa, jeg vilde give meget for, at jeg kunde vinde min Ungdom tilbage; men en Trylledrik, der kan gøre Lemmerne elastiske, glatte Rynkerne i Ansigtet ud, lade det brune Haar spire frem paa ny paa de skaldede Steder, den hører til svundne Tiders Overtro, og det gør Mefistofeles ogsaa, ellers var jeg ikke bange for at slutte en Pagt med ham, naar det kunde ske paa rimelige Vilkaar.«

»Fy, Fa'er!«

»Jeg sagde paa rimelige Vilkaar; han skulde ikke have Lov til at knække Halsen paa mig, før jeg selv var ked af Livet. Er Klokken saa mange, at vi skal gaa? — Naa, nu har jeg glemt at stikke mit Uhr i Lommen! — Den er et Kvarter over otte — saa er det jo passende Tid! — Vi møder vel Vilhelm paa Stationen?«

»Ja — han følger naturligvis sin Forlovede,« sagde Agnes, »hun skal jo rejse med os.«

»Ja — det er sandt — hans For...« Han skyndte sig ud, fulgt af Damerne, aabnede Vogndøren for dem, gav Kusken de sidste Ordrer, steg selv ind i Vognen, der straks efter kørte til Hovedbanestationen.

»Véd De hvad, Fru Lindbæk,« sagde Etatsraaden, efter at han var kommen op at køre, »saadan en Rejse er kedelig — for den, der bliver tilbage.«

»De skulde have taget med os, Hr. Etatsraad!«

»Nej — nej, det kunde jeg ikke saa godt. Naar jeg har fulgt Dem til Stationen, kører jeg ganske langsomt hjem igen, læser mine Aviser og spiser min Frokost; det er ikke morsomt, men det skal gøres.«

»Du følger os vel ind paa Perronen, Fader?« spurgte Agnes.

»Aa nej, lad mig være fri for det! Der kommer saa mange, og jeg holder ikke af at staa i Klynge foran en Kupédør, hvor

man ikke længer véd, hvad man skal tale om.«

»Men saa faar De maaske ikke engang hilst paa Deres Svigerdatter,« sagde Fru Lindbæk.

»Nej — det er sandt nok — men De vil nok være saa god at hilse hende fra mig — og sige hende mine Grunde.«

»Dem kan jeg ogsaa sige hende,« sagde Agnes og lo, »dem kender jeg meget bedre. Og jeg skal ogsaa nok hilse hende fra Dig.«

»Ja — gør det!«

Saaledes blev Etatsraaden fri for at følge med ind paa Perronen, og det var han meget glad for.

Karen var kommen tidligt. Hun gik frem og tilbage paa Perronen sammen med Laura, der ogsaa var kommen for at tage Afsked med hende.

Vilhelm gik og talte med Fru Jensen, og Syjomfruen holdt sig beskeden tilbage, men da Karen kom hen i Nærheden af hende, tog hun hende under Armen og tvang hende til at følge med.

»Bare det var mig, der skulde rejse,«

sagde Laura. »Jeg har ikke været ude at rejse, siden jeg var Skolepige og fik Fribillet fra Skolen; men jeg har aldrig været saa lysten efter at rejse som i Dag; Jorden brænder formelig under Fødderne paa mig — jeg er oplagt til at rejse fra det hele.«

Karen lo og saa' medlidende paa Svigerinden: »Herregud, sikke voldsomme Rejselyster!«

»Ja — her vil rigtignok blive kedeligt for os her hjemme, naar De er rejst,« sagde Syjomfruen.

»Naa — har De ogsaa Følelser!«

»Der kommer jo Frøken Hansen!« sagde Laura.

»Ja — og Fru Lindbæk!« tilføjede Karen. »Det er bedst, vi gaar hen til dem.«

»Det lader ikke til, Etatsraaden har fulgt dem,« sagde Laura.

Vilhelm kom først hen og hilste paa Søsteren og Fru Lindbæk, saa kom Karen.

»God Morgen, Frøken Jensen!« udbrød Fru Lindbæk. »Jeg skal hilse Dem fra Deres Svigerfader; han vilde gærne selv have

sagt Farvel til Dem, men han holdt ikke af at staa stillet op foran en Kupédør.«

»Mange Tak!« sagde Karen og saa' smilende paa Vilhelm og Agnes, der ikke kunde lade være at le ved at høre denne Undskyldning.

Vilhelm førte Damerne hen til en tom 2den Klasses Kupé.

»Jeg faar vel Brev fra Dig i Morgen?« sagde Karen til Vilhelm.

»Allerede i Morgen?« spurgte Fru Lindbæk og lo.

»Ja — bare lidt — lidt hver Dag — jeg maa vide, hvad der foregaar i Byen, og jeg maa altid vide, hvordan det gaar med Lock-outen.«

»Jeg skal nok skrive,« svarede Vilhelm

»Men vil Du ogsaa skrive lidt til mig?« sagde Laura til Karen.

»Ja, saamænd vil jeg saa — jeg skal nok skrive tidt til Dig — og til Moder med. — Farvel, Jomfru! Lad mig se, at De holder Humøret oppe hos Moder!«

Et Par Minuter senere kom Toget i Fart. De sidste Hilsener vekseledes, Toget gled

forbi Søerne, Fattiggaarden, Ladegaardens Have, hvor det nyvævede Lærred laa til Bleg i Græsset, Kolonihaverne, Nørrebros Udkant, Frederiksberg — og var snart langt udenfor Byen.

Karen sad tavs og saa' ud ad det ene Kupévindue og stirrede paa de stadigt vekslende Billeder, hun foer forbi, mens hendes Tanker dvælede ved dem, der blev tilbage i Hjemmet, hendes Kæreste, hendes Moder, Laura og den skikkelige lille Jomfru. Hun var endnu noget vemodig stemt.

Henne ved det andet Kupévindue sad Fru Lindbæk og Agnes og talte meget livligt sammen om det, de saa' under Farten. Imellem dem og Karen sad to fremmede Damer, derfor fik hun Lov til at sidde uforstyrret i sine egne Tanker lige til de kom til Roskilde. Her var der et længere Ophold. Karen gik ud paa Peronen.

En Avissælger falbød højt de sidste nye københavnske Blade. Karen købte ‚Social-Demokraten', ‚Politiken' og ‚Dannebrog'. Da hun atter kom ind i Kupéen, havde nye Pas-

sagerer taget hendes Vinduesplads, og hun maatte sætte sig ved Siden af Fru Lindbæk.

Karen gæmte sine Aviser til Toget atter var kommen i Gang.

»Hvor mange Aviser har De dog købt?« spurgte Fru Lindbæk leende.

»Tre — en til os hver!« Hun beholdt selv ‚Social-Demokraten' og lagde de to andre Blade paa Fru Lindbæks Skød. »Nu kan De vælge?«

»Nej, Tak! Jeg holder mere af at se paa de smukke Landskaber end i en tør Avis. Men hvis De træffer paa noget interessant, saa kan De fortælle os det.«

Karen foldede Bladet ud og lod sit Blik fare hen over Siden. Snart var hun fordybet i en Artikel.

Fru Lindbæk saa' snart ud paa de grønne Marker og Enge, snart paa den unge, læsende Dame, hvis Ansigt syntes at faa et mere sørgmodigt Udtryk.

»Hvad læser De?« spurgte Fru Lindbæk.

»Det er om Lock-outen,« svarede Karen og læste videre.

Lidt efter spurgte Fruen igen: »Saa er det sørgeligt nyt?«

»Ja.« Hun foldede Bladet sammen. »Arbejderne har nægtet at gaa ind paa de otte Punkter, Arbejdsgiverne har stillet dem som Betingelse for Forlig; men de har stillet Ændringer til dem og er villige til at underkaste sig en Voldgiftsrets Kendelse. Arbejderne forbeholder sig deres Stilling, hvis Mestrene gør Alvor af deres Trusel om Lock-out'ens Udvidelse.«

»Det er jo ogsaa en Trusel!« sagde Fru Lindbæk. »Maaske en Trusel om en Generalstrejke?«

»Jeg véd det ikke. Som Svar paa Svendenes Erklæring bebuder Mestrene en Udvidelse af Lock-out'en. En af de første Dage vil de endvidere gøre femten tusind Arbejdere arbejdsløse. Femten tusind!« gentog hun og rystede bedrøvet paa Hovedet.

»Det kan ikke nytte at sørge for det,« trøstede Fru Lindbæk. »Det maa vel være rigtig galt, før det kan blive godt.«

Det lykkedes Fru Lindbæk og Agnes at

faa Karen med i en Samtale om mindre bedrøvelige Æmner.

Agnes gensaa' med Glæde de Egne, som hun kendte fra da hun sidst kørte denne Vej; men da var Naturen klædt i Vinterdragt. Nu var det Sommer. Kun Skade, at Luften var saa graa, at ingen Solstraaler gjorde Marken lys eller forvildede sig i Træernes Toppe. Derfor forekom Skovene hende saa mørke og saa stille. Men man kommer hurtig gennem en Skov, naar man kommer med Jærnbanefart. For Resten gik det jo med susende Fart gennem hele Sjælland, uden at standse ved andre Byer end Roskilde og Korsør, og da Klokken var lidt over elleve, gik de ombord i Dampfærgen, der skulde føre dem til Nyborg.

De gik ind i Restavrationen og spiste Frokost, en udsøgt Frokost, og da de derefter atter kom op paa Dækket, havde Himlen skiftet Farve, og Solen var trængt frem. Nu laa Søerne og Kysterne i Sollys, og da Karen kørte gennem Fyen, var hendes Sind ogsaa lysere end før. Af og til kunde nok en vemodig Tanke søge hjem til Moderen

ved det hverdagsagtige, ensformige Arbejde, og hjem til Kæresten; men saa trøstede hun sig med, at naar hun atter kom hjem, vilde der være Fred over alt.

Saa gik Turen over Lille Bælt og op gennem Jylland. Landskabet paa denne Strækning var helt nyt for Agnes; sidst hun gjorde denne Rejse, blev det jo saa tidligt mørkt; nu gik Solen først ned, da hun om Aftenen Klokken lidt over otte kom til Bestemmelsesstedet.

Udenfor Stationsbygningen holdt Otto Lindbæk med Vognen for at tage mod sin Moder og de to unge Damer, der i nogen Tid skulde være Gæster paa Rønnegaard.

Karen var nu meget fornøjet, men mærkværdigt nok var Agnes bleven alvorlig ved at gense de kendte Steder, hvor hun i sin korte Juleferie havde oplevet meget, hun aldrig vilde kunne glemme.

Efter en Rejse paa en hel Dag er man alligevel noget træt.

Aftensbordet stod dækket, da Fruen kom hjem med sine Gæster, men en Timestid efter Maaltidet trak Agnes sig tilbage

til sit Værelse, det samme, hvori hun havde boet sidste Gang, hun var her, og som stødte lige op til det, der blev anvist Karen; men længe efter, at der var bleven stille paa Gaarden, sad Karen ved et aabent Vindue og talte med Otto Lindbæk. Natten var maanelys, lun og stille. De talte om Vilhelm, om Præstefamilien, om den ulykkelige Johannes Lindbæk og om Agnes. Og de talte saa fortroligt sammen, som om de havde kendt hinanden længe.

XIX.

Feriegæsterne.

Da Karen næste Morgen kom ned i Haven, traf hun Fru Lindbæks københavnske Feriebørn, tre Piger og to Drenge, og da hun gav sig til at tale med en lille Pige, kom de andre straks løbende og flokkedes om hende, og den ene Dreng gik langsomt rundt om hende og betragtede hende fra alle Sider, som om hun havde været en mærkelig Billedstøtte.

»Er I allesammen Københavnere?« spurgte Karen.

»Ja,« svarede Børnene i Kor.

»Saa kender I vel mig? Jeg er ogsaa fra København. Jeg bor i Istedgade.«

»Æm nej — saadan en Masse Menne-

sker, der bor i København, dem kan man ren'nok ikke kende.«

»Og der er heller ikke andre end Johanne, der boer paa Vesterbro.«

»Synes I godt om at være her?«

»Ja, her er Fest!«

Børnene mærkede snart, at de kunde tale frit med den store, pæne Dame, og saa svarede de paa alt, hvad hun spurgte om, og lo i Kor, hver Gang en havde givet et rask Svar.

»Spiser I godt, saa de kan se, I har været paa Landet, naar I kommer hjem?«

»Ja! — Jens havde spist saa meget, at han var bleven saa svær, at Bunden gik ud af hans Seng! — Pladask! — Av for den! — Men Marie snyder, naar hun skal stikke til Grødfadet; hun vender sin Træske, for at der ikke skal hænge noget paa! — Ja, men saa tager Ane hende paa Skødet og mader hende som et lille Pattebarn! — Ja, og siger, hun skal ha'e Pa, hvis hun ikke vil spise! — Saa! Det var bare en Gang! — Og saa faar hun Grøden paa Næsen,

hvis hun ikke vil ha'e den i Munden. — Saa — nej, det er slet ikke sandt.«

Det var en Forklaring, som alle Børnene gav, snart talte en af dem, snart en anden, snart flere paa en Gang, men allesammen lo de, undtagen den, Latteren gik ud over.

»Naa I spiser altsaa alle af et Grødfad? I spiser ikke oppe hos Fruen?«

»Nej — vi spiser hos Folkene.«

»Ja — men I skal lade være at drille lille Marie,« sagde Karen, »for hvis I driller hende, saa tager jeg hende med mig, og saa skal hun spise oppe hos Fruen.«

»Aa, det vil hun ikke! Det er meget mere Fest at spise med Folkene.«

»Hvor véd I det?«

»Jo, for en Dag spiste vi oppe i Fruens fine Stue, og saa spurgte hun os, om vi helst vilde spise sammen med Folkene, og det sa'e vi rennok allesammen ja til, for det vilde vi da ogsaa.«

»Men ellers maa I løbe, hvor hen I vil?«

Atter fik hun et langt Svar, hvori hele den leende Børneflok deltog.

»Ja — og vi maa spise lige saa mange Ribs og Stikkelsbær, vi vil, men ikke Æbler, for de er for sure. — Og vi maa gærne ride paa Hestene! — Ja, det maa Drengene. — Det er morsomt nok, men bagefter er det ikke morsomt.«

»Hvorfor ikke?«

Børnene saa' fnisende og spørgende paa hinanden. Hvem vil sige det?

»Naa?« sagde Karen.

Børnene blev ved at le og se paa hinanden.

Endelig tog den største Dreng Mod til sig. »Næ — for vi kan ikke taale at støde Peber paa Hestens Ryg.«

Efter dette Svar fulgte en skraldende Latter, hvori selv den lille fornærmede Marie deltog, og Drengen, der var stolt over at have klaret et vanskeligt Spørgsmaal med et saa fint Svar, blev rød i Hovedet og lo med.

Karen fik i det samme Øje paa Otto Lindbæk og gik hen imod ham. »God Morgen!«

»God Morgen, Frøken!«

»Har De ikke set noget til min Sviger-inde? Hendes Værelse er tomt, saa jeg maa antage, at hun allerede er gaaet ud.«

»Frøken Hansen er vist gaaet ind til Byen,« svarede Otto.

»Saa tidligt? For at hilse paa gamle Bekendte — Præstefamilien maaske?«

»Nej — jeg tænker for at se en gammel Vens Grav.«

»Johannes Lindbæk?«

»Ja. De har maaske hørt ham omtale — af Deres Forlovede — eller maaske af Frøken Hansen?«

»Agnes har talt lidt om ham, min Forlovede aldrig,« svarede Karen. »Han var jo ung — og allerede saa livstræt.«

Otto rystede paa Hovedet, idet han smilede lidt sørgmodigt. »Ingen kunde elske Livet højere end han, og han har vist været grænseløs fortvivlet, da han skød sig.«

Karen spurgte ikke mere. Hun havde kun hørt saa lidt om den unge Selvmorder. Nu faldt det hende pludselig ind, at dette Skud, der havde gjort Ende paa hans Liv, kunde være Enden paa et Kærlighedsdrama,

hvori Agnes spillede en Rolle. Men det vilde hun ikke spørge om. Maaske Agnes en Gang selv vilde fortælle hende det.

»Ligger Byen langt herfra?« spurgte Karen.

»Nej — en lille halv Times Gang herfra. Har De Lyst til at gaa Frøken Hansen i Møde, kan jeg godt følge med.«

»Ja — jeg vil gærne. Jeg skal bare op at hente min Hat.«

Paa Vejen til Landsbyen sagde Otto Lindbæk: »Frøken Hansen er maaske gaaet ind i Præstegaarden, siden vi ikke møder hende.«

Da de kom helt hen til den lille Kirke, foreslog han, at de først skulde gaa ind paa Kirkegaarden.

De var imidlertid kun kommen lige indenfor Porten, da Otto standsede og hviskede til Karen: »Frøken Hansen sidder ved min Fætters Grav! Skal vi ikke heller trække os tilbage, uden at hun ser os? Det er ikke sikkert, at hun vil synes om at blive overrasket her.«

Karen svarede ikke, men fulgte efter

Otto, og først da de var komne et Stykke hen ad Vejen, spurgte hun: »Men hvorfor bliver hun siddende der inde?«

»Frøken Hansen er maaske bleven træt — eller ogsaa er det Minderne fra Vinteren, der har fængslet hende til den lille Tue derinde. Skal vi gaa ind i Krohaven og vente paa Frk. Hansen; vi kan let se, naar hun kommer forbi.«

De satte sig ind i et Lysthus, hvorfra der var Udsigt til Vejen.

En halv Snes Minuter senere kom Agnes.

Otto Lindbæk rejste sig og kaldte paa hende. I det samme kom Kaffen, han havde bestilt, og han og Damerne opholdt sig en halv Timestid i den smukke gamle Krohave.

»Jeg var inde at se til Deres Fætters Grav,« sagde Agnes. »Jeg fandt den snart; der bliver fredet kærligt om den, kunde jeg se.«

»Ja — det er hans Moder, der passer den,« svarede Otto. »Det var et haardt Slag for hende; han var jo hendes eneste Barn.«

Lidt efter spurgte Agnes: »Hvad siger Folk nu om ham?«

»Folkestemningen vender sig let,« svarede Otto, »og den vendte sig ved hans Død og blev mildere; man syntes vel, det var et Sonoffer, han bragte.«

Karen sad og hørte paa denne Samtale uden at spørge.

Agnes syntes dog ikke sørgmodig stemt; hun deltog tværtimod paa Hjemvejen meget livligt i Samtalen.

Om Eftermiddagen, da Karen og Agnes gik ned i Haven, spurgte Agnes:

»Har Vilhelm fortalt Dig noget om Johannes Lindbæk?«

»Nej, aldrig. Du har talt lidt om ham.«

»Har jeg? Jeg kan ikke huske det. Folk vidste saa meget om ham, og det meste var ikke godt; jeg fik aldrig noget at vide, fordi jeg ikke kunde lide at høre paa dem, der talte ondt om ham. Fru Lindbæk forbød ham at komme paa Rønnegaard saa længe jeg var der.«

Karen saa' forbavset paa Agnes. »Var det saa slemt? Hvad havde han da gjort?«

»Han havde været gode Venner med en ung Pige — hun dræbte sit Barn — og er nu i Forbedringshuset. Jeg véd ikke, om han havde nægtet at gifte sig med hende, eller at hjælpe hende. Jeg fik det først at vide, da han var død. Jeg skal vise Dig hans Portræt, naar vi kommer op.«

Henad Aften begyndte Karen at skrive et Brev til Vilhelm. Hun begyndte ogsaa at vente paa Brev fra ham; han havde jo lovet at skrive til hende hver Dag, men det lod til, at han narrede hende. Hun vilde da ikke sende sit Brev afsted, før hun havde faaet Brev fra ham, og det maatte vel komme i Morgen. Hendes første Brev vilde blive langt; hun havde saa meget at fortælle ham, men det kunde nok være, at de følgende Breve ikke vilde blive saa indholdesrige, især hvis hun skulde skrive hver Dag og hvis hun ikke kom paa Ture længer ud i Landet.

Men det lod til, at Fru Lindbæk og hendes Søn nok vilde sørge for, at deres Gæster fik set sig om. Allerede næste Dag spurgte Otto Lindbæk Damerne, om de havde Lyst til en Udflugt i Omegnen. Den lille tosæ-

dede Vogn kørte frem i Gaarden, og Fru Lindbæk bestemte sig til at tage med. Otto skulde være Kusk.

Agnes var den første, der steg til Vogns. Hun satte sig paa det første Sæde.

Da Otto kom hen til Vognen, blev han overrasket ved at se hende paa denne Plads; det var en Tilnærmelse, som glædede ham; hun havde hidtil vist sig noget tilbageholdende lige over for ham.

Han lod først sin Moder og Karen stige op, saa tog han selv Plads ved Siden af Agnes og kørte rask ud ad Gaarden.

Mens Vognen rullede hen ad Landevejene, forbi Marker og Egne, var hun meget veltalende; og han med. Han gjorde hende opmærksom snart paa et, snart paa et andet af det, der var ejendommeligt for de Steder, de kørte forbi. Han fortalte hende hvad han vidste om gamle Dages Begivenheder, der havde funden Sted paa de Egne, hvor igennem de kørte. Og mens han fortalte, saa' hun paa ham med sine kønne, barnlige Øjne. Hun var ikke smuk, hun var lille og lidt spinkel, men hun havde et yndigt, hen-

rivende Væsen. Det havde han allerede set, da hun i Vinter var i Besøg paa Rønnegaard; men da havde han ogsaa set, at hun kun brød sig om hans Fætter. Nu var denne Fætter død, og hans Grav var det Sted, hun først søgte saa snart Dagen efter hendes Ankomst var brudt frem.

Men hun var slet ikke bedrøvet; hun sad nu og talte og lo uafbrudt, mens Vognen kørte hen ad Vejen og gennem de smaa Landsbyer.

»Nu kommer vi til Klarup,« sagde han.

»Klarup?« gentog hun leende. »Det er nok en af de smaa Landsbyer, der ikke staar omtalt i Geografien. Der er vel heller ikke noget mærkeligt ved den?«

»Som saa mange af Landsbyerne i Nærheden af Aalborg var ogsaa Klarup Skueplads for nogle af Rædslerne under Grevens Fejde,« svarede Otto Lindbæk. »Mens Kristian den anden sad fangen i Sønderborgslot, drog Grev Christoffer og Skipper Clement gennem Jylland, for at rejse Borger og Bonde til Kampen mod den fangne Konges Fjender. Skipper Clement og hans Svende stak Ild

paa Herregaardene. Ogsaa Klarupgaard gik op i Luer. Herremanden Bagge Gris var ikke hjemme; men da han kom hjem og saa' sin Gaard i Aske, blev han rasende og red til Aalborg, for at dræbe Skipper Clement. Det kom ogsaa til et Sammenstød mellem dem. Herremanden huggede med en Daggert efter sin Fjende, men Clement havde Panser under sine Klæder, han blev ikke saaret, hvorimod en af hans Tilhængere, en Skomager i Aalborg, kastede Bagge Gris en Tagsten i Hovedet. Blødende af et dybt Saar flygtede Herremanden fra Klarup, men han kom ikke længer end til Hasselris Kær, saa styrtede han om, blev liggende og døde af sine Saar.«

»Ja — men blev Skipper Clement ikke fangen i Aalborg?« spurgte Agnes.«

»Jo, paa sin Flugt fra Aalborg af en Bonde fra den Landsby, vi om lidt kommer til.«

»Jeg tror, Du holder historiske Foredrag, Otto,« sagde Fru Lindbæk.

Otto vendte sig om og nikkede til hende »Ja.«

Agnes vendte sig ogsaa om. »Vi taler om Grevens Fejde,« sagde hun leende.

»Aa — er De gaaet saa langt tilbage i Tiden?«

Lidt efter standsede Vognen i Landsbyen Storvorde. »Her gør vi foreløbig Holdt,« sagde Otto. »Det var fra denne By den Bonde var, Esbern Nielsen, der fangede Skipper Clement, da han tilhest og saaret i Armen flygtede fra Aalborg, hvor Johan Rantzau havde slaaet hans Hær.«

»Det var underligt, at det var en Bonde, der vilde fange ham,« sagde Agnes, »Bønderne var jo ellers Kristian den andens Venner.«

»Ja; men Bonden tjente en Krongaard ved den Lejlighed, og Skipper Clement blev senere halshugget i Viborg.«

— — —

Da Karen om Eftermiddagen kom hjem fra Køreturen, laa der Brev til hende fra hendes Forlovede. Først saa' hun, hvor langt det var — fire hele Sider — det var alt, hvad hun kunde forlange! Saa skulde Brevet, hun skrev til ham, blive lige saa

langt. Hun læste Brevet med stor Opmærksomhed, og især det, der stod skrevet om Lock-outen. »I Aalborgbladet læser Du vel stadig noget om Lock-outen,« skrev Vilhelm. »Saa véd Du vel ogsaa, at den af Mestrene paatænkte sidste Udvidelse mislykkedes. De vilde have Cigarfabrikanterne og Fabrikanterne i Textilindustrien til at lukke. (Du véd til Textilindustrien hører Væverier, Spinderier, Strikkerier o. s. v.) Der blev ført en meget varm Forhandling og brugt mange Overtalelser, men hverken Cigar- eller Textilfabrikanterne vilde lukke.«

Denne Meddelelse glædede Karen. Hun satte sig straks til at skrive sit Brev færdigt, og afleverede det samme Dag til Posten.

Fra nu fik hun Brev hver Dag, som han havde lovet hende, og hun skrev igen hver Dag. For at faa noget at skrive om, gik hun lange Ture, som oftest alene.

Den 2den August fik hun et Brev, der særlig glædede hende; deri skrev Vilhelm, at nu blev der af indflydelsesrige Mænd arbejdet paa Lock-outens Afslutning, idet Borgerrepræsentanternes Formand Herman Trier,

Vekselerer Laurids Bing og Bankdirektør Heide havde forhandlet med Arbejdsgiverforeningens Formand, Etatsraad Niels Andersen, og der var al Grund til at tro, at Etatsraaden, der jo var bleven en velhavende og dekoreret Mand ved at være en kongelydig Borger, næppe vilde vise Trods.

Det troede Karen heller ikke. Snart vilde det glade Budskab naa hende: »Lock-outen er endt!«

Hun tog sin bredskyggede Straahat paa og den hvide Parasol og ilede glad hen ad Vejen, uden at ændse Solens brændende Straaler.

Agnes gik alene i Haven.

Otto saa' hende og gik ned til hende.

»De gaar saa ene,« sagde han.

Agnes saa' smilende paa ham. »Ja, men det er jeg vant til. Karen holder mere af at flagre om paa Mark og Eng; jeg synes det er altfor varmt.«

»Men De kan jo tage Vognen naar De vil; kan De ikke selv køre, saa kan De godt faa mig med naar som helst De ønsker det.«

»Nej — jeg véd jo godt, at det nu er Deres allertravleste Tid, og at De ikke godt kan være hjemme fra.«

»Jo, saamænd kan jeg saa!« svarede Otto. »Men kunde det ikke more Dem at være Kusk? Jeg skal hurtigt lære Dem at køre.«

Agnes lo. »Deres Fætter vilde lære mig baade at ride og køre; men det blev ikke til noget.«

»Keder De Dem ikke?« spurgte Otto lidt efter.

»Nej.«

»Og længes heller ikke efter København?«

»Endnu ikke; men jeg har jo heller ikke været her saa længe.«

»De tror dog ikke, De kunde holde ud at være her bestandig?«

Agnes lo. »Den Tanke er aldrig falden mig ind. Jeg vil helst være, hvor jeg har min Fader og min Broder.«

»Saa vil De maaske heller ikke gifte Dem med en Landmand?«

»Det véd jeg ikke,« sagde Agnes leende.

»De kommer med saa mange pudsige Spørgsmaal, som aldrig nogen før har gjort mig — ikke engang jeg selv. Fader har tidt sagt for Spøg, at vi burde holde Selskaber eller søge Selskaber, for at jeg kunde komme sammen med unge Mennesker og blive forlovet. Jeg bryder mig slet ikke om at blive forlovet, og jeg tror heller ikke, nogen bryder sig om mig.«

»Det mener De ikke, Frk. Hansen! De véd godt, der var en, der brød sig om Dem.«

»Deres Fætter?«

»Ja. Vidste De ikke det?«

»Jo.«

Lidt efter tilføjede han: »Der var én til.«

Agnes saa' overrasket paa ham. »Det vidste jeg ikke.«

»Nej — det var jo ikke saa underligt. Det var mig! — Gør det noget, jeg siger Dem det?«

Hun rødmede, men lo dog lystigt, idet hun svarede: »Nej — hvad skulde det gøre!«

»De bliver ikke vred for det?«

»Nej — jeg synes det var pænt af Dem!«

»De morer Dem over det?«

»Ja — det kan jeg ikke lade være med.«

»Jeg tav, da jeg saa' min Fætter og Dem,« sagde Otto. »Han var saa frejdig — han kunde gøre og sige, hvad han vilde, alting klædte ham. Det var ogsaa let at se, at De foretrak ham for alle andre, derfor trak jeg mig tilbage. Det blev kun triste Dage, De oplevede her ovre; de, De tilbragte sammen med min Fætter, var vel de bedste? Jo, ham syntes De bedst om, det fik vi ogsaa yderligere Bevis paa, da han var død. Moder fortrød, at hun forbød ham at komme her op paa Gaarden saa længe De var her; men Moder var bange for ham; hun syntes, De var saa barnlig og tillidsfuld. Moder holdt selv meget af min Fætter — jeg ogsaa; men De har nok hørt noget om den sørgelige Begivenhed, der vendte alle her paa Egnen imod ham?«

»Ja — jeg har hørt noget om den.«

»Har han ikke selv fortalt Dem noget?« spurgte Otto.

Agnes rystede paa Hovedet. »Nej.«

»Nej — han var saa bange for, at De skulde faa noget at vide om den. Han og jeg har tidt talt om den Historie. Han kom selv til mig, naar han var bedrøvet — og han kunde være bedrøvet — men naar han havde lettet sit Sind, var han straks glad igen — han havde et meget let Sind. Han sagde til mig, at han ikke havde sagt til den unge Pige, at han vilde forlove sig med hende; men han havde dog sagt til hende, at han holdt af hende. Han og hun var blevne Uvenner, hun rejste bort fra Egnen, uden at sige ham hvorhen, og han hørte først fra hende, da hun var bleven arresteret og han maatte møde i Retten. Saaledes har han fortalt mig flere Gange, og jeg tror, det er sandt. Det var mærkeligt, han var saa bange for, at De skulde faa Historien at høre; han maatte dog kunne tænke, at den ikke kunde blive skjult for Dem, da saa mange endnu talte om den. Og De vilde maaske ikke dømme ham strængt, naar De fik Sandheden at vide. Moder sagde, at enten skulde De vide, hvem det var, De var saa glad for — eller ogsaa skulde han blive

borte. Og han valgte at blive borte, saa længe De var hos os. — — Moder og jeg har tidt talt om Dem — og jeg har tænkt meget paa Dem — vist nok hver Dag. Vi troede, ikke mere De vilde komme over til os. Saa rejste Moder selv til København, for at spørge Dem om det — og saa kom De.«

Agnes lo muntert. »Ja — saa kom jeg. Og De fik min kønne Svigerinde med.«

»Jeg er glad for, at De kom,« vedblev Otto lidt efter, »og at De synes at befinde Dem bedre hos os end sidst, De var her. — — Hvis De kunde undvære København — hvis De kunde holde ud at være her — hvis De en Gang vilde være Frue paa Rønnegaard.«

Agnes rødmede og foer sammen. Saa rejste hun sig og gav sig til at le. »Dèr kommer Fruen paa Rønnegaard!« Hun løb hen til Fru Lindbæk, som gik henne mellem de to Rækker Frugtbuske, der dannede en hel lille Allé.

Otto blev siddende paa Bænken og saa' efter hende.

Den Samtale, der var bleven afbrudt paa det mest spændende Sted, fik han ikke Lejlighed til at fortsætte den Dag.

Efter at Agnes havde talt et Par Minuter med Fru Lindbæk, smuttede hun op paa sit Værelse og hentede sin Hat og Parasol. Nu vilde hun følge Karens Eksempel, vandre hen ad Landeveje og Stier, langs grønne Marker og Agre, ene med de Tanker, den unge Mands Ord nylig havde vakt. Ja kunde hun møde Karen, gjorde det heller ikke noget; med hende vilde hun nok tale om det, han havde sagt til hende.

Men hun traf ikke Karen. Det var heller ikke saa underligt. Karens Strejftog havde mange Veje; snart gik de i Øst, snart i Vest, snart op imod Aalborg, snart ned mod Hobro.

Om hun vilde være Frue pra Rønnegaard? Ja, hvorfor ikke! Og det blev hun jo, saa snart hun blev gift med ham. Han var hendes Broders Ven — en Ven, som hun vidste Broderen satte stor Pris paa. Saa kunde hun vel ogsaa betragte ham som sin

Ven, og fra Ven til Ægtefælle var Vejen ikke lang.

Om hun kunde holde ud at være her? Aa, om Sommeren var her jo dejligt, og om Vinteren sad hun lunt inden Vægge! Hvem sagde forøvrigt, at hun skulde blive paa Gaarden hele Vinteren? Hvis hun vilde, kunde hun jo snart komme en Tur til København!

Om hun blev gift! Det kunde være morsomt! Hun havde aldrig tænkt paa det før — ikke saa vidt hun kunde huske! Det kom vel af, at hun aldrig havde kendt nogen, der havde spurgt hende, og ingen, som hun i Tavshed havde ønsket at kunne slutte sig til! — Johannes Lindbæk? Ja, ham havde hun beundret og fattet Venskab for, men hun troede nu, at hvis han den Gang havde spurgt hende, om hun vilde gifte sig med ham, være Forpagterkone, saa vilde hun blive bedrøvet. Hverken hendes Fader eller hendes Broder vilde synes om det, om de end lod hende faa sin Villie. Men han havde ikke spurgt hende, bare talt om, at han ikke

havde lært andet end at være Landmand og at ride paa en Hest.

Hvad mon hendes Fader vilde sige? Og hendes Broder? Og Karen?

Der blev arbejdet paa Markerne, hun gik forbi! Alle disse store Marker kunde en Gang blive hendes! Hvor det var morsomt at tænke sig, at den, der kom og spurgte hende, om hun vilde være Frue paa Rønnegaard, havde en stor Landejendom at give hende! Der kunde lige saa godt være kommen En, der havde et Par tomme Hænder og et let Sind! — — Nu tænkte hun nok igen paa Johannes Lindbæk! — — Nej, saadan en glad Gut kunde ikke lige saa godt komme, for hun var Etatsraad, Ridder og Fabrikant Hansens Datter, og hende kunde man ikke faa for ingen Ting! Det var ogsaa noget, Johannes Lindbæk meget godt vidste

Hun havde gaaet en Time, og hun kunde ikke se Ende paa den smalle Vej. Hist og her dukkede et lille Hus frem mellem Træerne; men der syntes at være langt til den første Landsby. Saa var det maaske

bedst at vende om. Nu vilde hun bare gaa op til Højden af den Bakke, hun var kommen til, for at se, om hun ikke kunde se Karen.

— — —

Otto Lindbæk havde ikke set, at Agnes var gaaet ud ad Gaarden. Han søgte efter hende. En af de smaa Feriebørn havde set Frøkenen gaa hen ad Vejen. Otto blev urolig: Skulde hun være gaaet hen til Johannes Lindbæks Grav. Han vilde vide det! Et Par Minuter efter var han paa Vej til Landsbyen.

Han traf hende ikke.

En af Præstens Døtre saa' ham, da han gik forbi Præstegaarden; han blev nødt til at gaa ind og hilse paa Familien, som var samlet i Dagligstuen, og Præsten spurgte straks efter de to unge Damer. Otto sagde, at de vare gaaet ud, hver sin Vej. Her i Præstegaarden havde man altsaa ikke set nogen af dem; saa havde Agnes vist heller ikke været paa Kirkegaarden.

Men da han lidt efter atter forlod Præste-

gaarden, kiggede han ind i Krohaven, og der sad Karen og drak Sodavand.

»Her fanger jeg jo den ene Fugl!« udbrød han fornøjet.

»Den ene?« gentog Karen leende. »Er den anden Fugl ogsaa fløjet ud i Dag?«

»Ja — og jeg véd ikke hvor hen. Hvor langt har De været?«

»Jeg har været saa langt borte, at jeg har set to Kirketaarne i Aalborg. Jeg har været nær ved det forjættede Land — næste Gang gaar jeg derind. Og saa har jeg opdaget, at de her paa Kroen holder en københavnsk Avis.«

»Ja — Kromanden holder vist ‚Politiken'.«

»Ja — jeg har læst den.«

»Er der noget nyt deri?«

»Om Lock-out'en? Der staar, at ‚Berlingske Tidende' mener, at Arbejdsgiverforeningen vil gaa ind paa Triers, Heides og Bings Forslag, og naar Berlingske mener det, saa er det nok rigtigt, for Berlingske mener aldrig andet, end hvad den faar Ordre til at mene.«

»Det vilde være heldigt, om Lock-outen snart vilde slutte. — De drikker Sodavand? Vil De have en til for at gøre mig Selskab ved et Glas Øl?«

Han vinkede ad Jomfruen og bestilte en halv Bajer og en Sodavand.

»De skal altsaa have Bryllup saa snart De kommer hjem?« spurgte Otto.

»Ja.«

»De véd ikke bestemt, hvornaar det bliver?«

»Nej — jeg rejser, naar min Forlovede skriver efter mig.«

»Saa vil jeg haabe, at han ogsaa skriver efter mig.«

»Vil De virkelig følge med os?« spurgte Karen henrykt.

Otto lo. »Ja — naar min gamle Ven indbyder mig.«

»Men hvis jeg nu kommer ham i Forkøbet? De er da overbevist om, at Vilhelm bliver glad, naar jeg skriver til ham, at De kommer med til København for at overvære vort Bryllup. Jo, nu beder jeg Dem om at tage med, og jeg beder Dem om at føre mig til

Alteret. Jeg har ingen Fader; det maa blive en af Vilhelms Venner, der fører mig op, og De er en af dem, jeg kender bedst. Tør De saa sige nej!«

»Nej — jeg adlyder — med den største Glæde!«

»Det var et lykkeligt Tilfælde, at vi kom til at tale om det!« sagde Karen.

Paa Vejen hjemad sagde Otto: »Jeg troede Frøken Hansen var gaaet denne Vej, men inde i Præstegaarden har man intet set til hende, og De har ikke mødt hende.«

Men da Otto Lindbæk og Karen kom hjem, var Agnes allerede kommen.

Da Karen efter Middag blev alene med Agnes, sagde hun: »Tænk Dig, Otto Lindbæk har lovet at rejse med os til København, og har lovet at føre mig op, naar jeg skal have Bryllup.«

»Det vil Vilhelm blive glad for,« svarede Agnes.

»Ja — det er jeg sikker paa; jeg skriver det endnu i Aften til ham.

»Jeg skal ogsaa skrive i Aften,« sagde Agnes.

»Til din Fader?«

»Ja.«

»Du skriver jo ikke saa tidt som jeg, saa Du maa have en Del at skrive om.«

Agnes saa' spørgende paa Karen. Havde Otto fortalt hende noget om deres afbrudte Samtale? Agnes kunde selv have Lyst til at fortælle hende noget af det, han havde sagt; men det var dog bedst at vente til hun havde faaet Brev fra sin Fader. Saa gav hun sig til at le. »Ja, i Aften har jeg en hel Del at skrive om.«

Lidt efter sagde Karen: »Jeg læste før en Nyhed efter Berlingske Tidende, at Fabrikanterne vistnok vil gaa ind paa Bing, Heide og Triers Forligsforslag om Lock-outens Afslutning; det er da en god Nyhed. Jeg synes alt ser saa lyst ud for Tiden, at man næsten helt glemmer de tre sørgelige Maaneder, vi har haft. Det er det, jeg saa tidt har sagt, man kunde have det godt, naar man bare selv vilde.«

»Naar man bare selv vilde,« gentog Agnes eftertænksom. »Nej, det tror jeg ikke man kan sige, fordi man ikke altid selv raader for det. Man siger ogsaa: ‚Enhver er sin

egen Lykkes Smed?' — men mange har ingen Ting at smede.«

»Du kan komme ind til mig og skrive,« sagde Karen.

»Nej — jeg har meget at skrive, og jeg skal have Ro til at tænke.«

Karen lo. »Hvor det lyder højtideligt.«

I Løbet af en god halv Time var Karen færdig med sit Brev. Hun skrev fire tætte Sider, men hun skrev hurtigt, uden Ophold, og hun vidste i Forvejen, hvad hun vilde skrive; hun udtrykte sin Glæde over, at der nu arbejdedes rask paa Lock-outens Afslutning, og at der ingen Standsning blev i Skræderfaget; hun fortalte om sine Udflugter til Fods paa Kryds og Tværs, og sluttede med at fortælle, at Otto Lindbæk havde lovet, ikke alene at være med til deres Bryllup, men endog at føre hende op til Alteret.

Da hun havde lukket sit Brev, aabnede hun Døren til Agnes' Værelse og spurgte: »Vil Du have dit Brev med?«

»Ja — men jeg er ikke færdig endnu,« svarede Agnes.

»Saa venter jeg. For Du bliver vel færdig i Aften?«

»Ja, vist gør jeg det.«

Karen gik ned ad Trappen med sit Brev, som hun holdt mellem to Fingre.

I Haven traf hun Otto.

»Naa — har De nu skrevet Brev?« spurgte han.

»Ja,« svarede hun og lo fornøjet, »og jeg har skrevet en hel Side alene om Dem.«

»Det er forhaabentlig smigrende for mig?«

»Agnes skriver ogsaa Brev,« vedblev Karen, »et meget langt Brev; det er ikke færdigt endnu.«

»Men Frøken Agnes skriver vel ikke om mig?« spurgte Otto.

»Nej . . . hun skriver til sin Fader, og han kender jo ikke Dem — kun af Omtale — men derfor kunde hun nok skrive om Dem. De kan jo spørge hende om det.«

»Det tror jeg ogsaa jeg vil!«

— — —

Agnes sad endnu bøjet over sit Brev, men hun skrev ikke uafbrudt; ofte sad hun lænet tilbage i Stolen og stirrede tanke-

fuldt op i Luften. Og saa straalede hendes Øjne og et Smil spillede om hendes Læber, som om det var morsommere at tænke end at skrive. Men hun maatte jo skrive, og saa tog hun fat paa ny. Det første Brev hendes Fader fik, var kun lille; nu skulde han have et langt Brev, og det var da heldigvis snart færdigt. Hun havde skrevet om Opholdet paa Gaarden, om Køreturen til Klarup og Storvorde, om et Besøg i Præstegaarden. Men det værste var tilbage, og det var det, hun nu sad og grundede paa. Saa begyndte hun igen: »Du har tidt sagt for Spøg, at Frieren kom ikke, naar man sad inde ved sin Rok og spandt. Nu har der været en Frier efter mig! Denne Gang slap jeg fra ham, men det kan nok være, han kommer igen, og forinden kunde jeg nok lide at raadføre mig med Dig, om jeg skulde skræmme ham tilbage, saa han ikke kommer mere igen, eller om jeg skulde lade ham fange mig. Han er Godsejer, han er ung og ser god ud, og han har uhyre store Marker og alt, hvad der ellers hører til en god Gaard paa Landet — det vil sige

han og hans Moder. Han spurgte mig, om jeg troede, jeg kunde holde ud at være her ovre, og jeg svarede, at jeg helst vilde være, hvor Du og min Broder var — — ja, det er virkelig sandt, det sagde jeg, og det mente jeg ogsaa. Men naar jeg skal være her, kan jeg jo ikke være hos Dig uden nogen Tid af Aaret. Derfor maa Du sige mig, hvad jeg skal svare, eller hvad Du helst vil have jeg skal svare, naar han kommer igen. Men Du maa være belavet paa, at han ikke kommer igen; for da han før spurgte mig, lo jeg ad ham og løb min Vej. Og kommer han ikke mere, saa græder jeg ikke for det! Men han kommer nok? Det vilde da være en underlig Frier, der trak sig tilbage, fordi man lo ad ham!«

Nu var der kun et Par Ord til Slutning, en Hilsen og Underskriften, og velfornøjet med sit store Brev lagde hun det i en Konvolut, lukkede for det og gik ned i Haven, for sammen med Karen at faa Brevene afleveret.

»Deres Svigerinde siger, De har skrevet

et meget langt Brev til Deres Fader,« sagde Otto.

»Ja — her er det!« svarede hun og holdt leende Brevet i Vejret.

»Skal vi køre op til Stationen med det?« spurgte han.

»Ja — har De Lyst til det?«

»Om ti Minuter skal Vognen være færdig.«

Karen og Agnes tog imens deres Overtøj paa, og da den lille tosædede Vogn kørte frem, satte Agnes sig op paa det forreste Sæde og kom saaledes til at sidde ved Siden af Otto; men han fik dog ikke Lejlighed til at genoptage den afbrudte Samtale.

Om alt andet talte de, og han syntes, at han aldrig havde set hende saa munter og oprømt som nu, at hun aldrig før havde været saa veltalende.

Næste Dag var det Søndag, og Fru Lindbæk og hendes Søn og de to unge Damer foretog igen en længere Køretur ud i Omegnen.

Om Mandagen læste Karen i et Blad et Telegram, som var sendt fra Ritzaus Bureau.

Da hun havde set, hvad det indeholdt, læste hun det meget langsomt og eftertænksomt:

»Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling vedtog i Gaar følgende Resolution. Generalforsamlingen beslutter at godkende det foreliggende af d'Hrr. L. Bing, A. Heide og H. Trier under 31. f. M. underskrevne Forslag til Overenskomst mellem ‚Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening' og ‚De samvirkende Fagforbund' uforandret, og bemyndiger derfor Forretningsudvalget til at afslutte Lock-outen paa de i Forslaget angivne Vilkaar, saafremt det omhandlede Forslag maatte blive vedtaget af ‚De samvirkende Fagforbund' og tillige af de Arbejderorganisationer, som er berørte af Lock-outen, men som ikke kan bindes af de samvirkende Fagforbunds Underskrift ved Forligets Afslutning, inden 7 Dage fra Dato. Sker dette ikke, forbeholder Generalforsamlingen sig fuld Frihed.«

Saa var det da afgjort, at Lock-outen vilde være endt om en Uge!

Nu begyndte Agnes at længes efter Brev fra Faderen. Hun regnede ud, hvor naar han havde faaet hendes Brev og hvornaar

hun kunde faa hans Svar, hvis han skrev Dagen efter, og mere end en Dag behøvede han da ikke til at betænke sig. Hun vidste godt, han ikke holdt af at skrive Breve; de Breve, han selv skrev, var kun korte, og Forretningsbrevene lod han Kontoristen skrive. Hun var sikker paa, han ærgrede sig over, at han ikke kunde lade Poul Meyer skrive det Svar, hun gik og ventede paa.

Endelig kom Brevet. Det var ikke langt; men hvad der stod i det, glædede og morede Agnes.

Efter en kort Indledning, hvori Etatsraaden meddelte, at han med Glæde havde modtaget sin Datters Brev og skyndte sig med at besvare det, kom han til Kærnepunktet:

»Det er meget rigtigt, at jeg altid har sagt, at den unge Pige ingen Vegne kommer, naar hun altid sidder inde ved sin Rok; dette er selvfølgelig billedligt talt, da Rokkenes Tid er forbi og den snurrende Rok er afløst af den snurrende Symaskine, som dog unge Piger af din Stand heldigvis ikke behøver at sidde bøjet over. Jeg har ogsaa

altid fundet det klogt og naturligt, at en ung Pige bliver gift, da hun ofte lige som de ædle højstammede Roser trænger til en Støtte, og da den unge Mand, Du omtaler, har Gods og Gaard, saa synes han at kunne blive en meget god Støtte for Dig, naar Du en Gang skulde komme til at staa ene, og dette Tilfælde mener jeg allerede indtræder, naar Du siger ‚Farvel, Du Hus, hvor min Fader boer!' og følger den Sti, din Fæstemand vælger. Naar den unge Mand altsaa er af samme Stand som Du selv, naar han kan sikre Dig en sorgfri Tilværelse og naar Du i det hele taget synes om ham, saa har Du din fri Villie.«

Etatsraaden sluttede med nogle Ord om Lock-outens snarlige Afslutning og at Arbejdet saa atter skulde begynde med Kraft, fortalte, at han havde haft Besøg af Vilhelm, der havde talt til ham om sit nær forestaaende Bryllup, og fortalt ham, at den unge Godsejer Otto Lindbæk i den Anledning kom til København for at føre Bruden op. »Saa skulde jeg føre Vilhelm op,« sluttede Etatsraaden. »Naturligvis er det selvfølgeligt

jeg er jo hans Fader, og jeg lod ham ogsaa faa det Indtryk, at det var mig en stor Glæde, men ærlig talt er jeg meget ked af den Bestilling, og kunde jeg paa nogen Maade blive fri for den, gjorde jeg det. Men det er noget, jeg siger til Dig i al Fortrolighed; Du skal ikke lade det gaa videre.«

Agnes gæmte omhyggeligt sit Brev.

Otto Lindbæk og hans Moder gjorde alt for at gøre Opholdet paa Rønnegaard behageligt for de to unge Damer, og tidt kørte de alle fire ud i Landet.

Det var heller ikke sjældent, at Agnes alene fulgte Otto Lindbæk ud i Marken, hen ad Vejene eller om i Haven, de lo og talte muntert sammen; men mærkeligt nok spurgte han hende aldrig mere, om hun vilde være Frue paa Rønnegaard.

Karen gik saa godt som hver Dag hen i Krohaven, for at læse den eneste københavnske Avis, hun kunde faa fat i. Der var ikke saa kort fra Rønnegaard til Landsbykroen; det tog altid et Par Timer at komme frem og tilbage.

Arbejderne skulde holde Generalforsamling om Tirsdagen, for at godkende Forligsforslaget, og Referatet herom læste hun om Torsdagen i Krohaven:

»Hovedbestyrelsen go Repræsentanterne for de under de samvirkende Fagforbund hørende Organisationer vedtager at godkende det foreliggende af d'Hrr. Bing, A. Heide go H. Trier fremsatte Forslag til Overenskomst, under Forudsætning af, at der opnaas Overenskomst om Stridspunkterne i Snedkerfaget i den Aand, hvori Forligsforslaget er fremsat og under det udtrykkelige Forbehold, at der ikke paa noget Værksted eller Arbejdsplads indføres noget nyt Reglement vedrørende Arbejdernes Forhold, som ikke er fremgaaet af en Forhandling mellem de respektive Organisationer i Henhold til Forligsforslagets Forudsætninger.«

Karen læste dette, mens hun sad og drak sin Kaffe ude i Haven. Hun havde for længe siden stiftet Bekendtskab med Kromandens Datter, og talte med denne unge Pige hver Gang hun kom.

En Gang spurgte Karen hende, om hun

havde kendt Johannes Lindbæk, og da der allerede den Gang var opstaaet en vis Fortrolighed mellem de to unge Piger, fortalte Kromandens Datter alt, hvad hun vidste om ham, men paa en venlig, overbærende Maade; hun skjulte ikke, at hun selv syntes godt om den unge Forpagtersøn, ogsaa efter at alle andre var bleven saa vred paa ham.

»Det var nu lige godt Pigerne, der blev hans Ulykke,« sluttede Kromandsdatteren; »han var saa slem til at forelske sig, og den sidste var den unge Københavnerinde, der nu igen er oppe paa Gaarden. Da hans Tante havde forbudt ham at komme paa Rønnegaard, kunde han sidde hele Dage inde i Kroen henne ved Hjørnevinduet, for at se ud paa Vejen, om den unge Dame ikke skulde komme ind i Præstegaarden for at besøge Broderen. Og saa sad han og stirrede paa hendes Portræt, som han havde i en rød Konvolut. Ingen maatte se hende, men jeg overlistede ham en Gang, og saa fik jeg da ogsaa Lov til at se paa hende. Jo, det var en Kærlighed, der slog ud i Luer.

Det var da ogsaa det Portræt, der forraadte ham, da han havde stukken Ild paa Laden.«

Karen gik med den unge Pige ind i Krostuen.

»Hvad er det for et Blad?« spurgte Karen og tog en Avis, der laa paa et af de smaa Borde. »Det har jeg aldrig set før.«

Kromandens Datter læste Titlen: ‚Nordjyllands Arbejderblad.‘ — »Det er vist en socialistisk Avis, som en af Folkene har kastet her ind.«

Karen satte sig ned paa en Stol og begyndte at læse i den. »Der staar noget fra København,« sagde hun, »noget om Lockouten.«

Den unge Pige lo. »Læser De saadan noget?«

»Ja, det gør jeg rigtignok; det er det, jeg læser allerførst,« svarede Karen, og læste spændt det lille Stykke, der stod i det jyske Arbejderblad: »I Lørdags Aftes bredte det sig som en Løbeild blandt Københavns Arbejdere, at der var udarbejdet og trykt Værkstedsregler, der helt igennem stred imod

Forligets Aand og paa flere Punkter mod selve dets Ordlyd.«

Saa var der anført nogle af disse Regler: Arbejdstiden skulde nøje overholdes; ingen Arbejder maatte blive fra sit Arbejde uden gyldig Grund; Arbejderne maatte ikke tage imod Besøg paa Arbejdsstedet; de maatte ikke ryge Tobak; ingen fastlønnet Arbejder eller Arbejdsleder maatte være Medlem af nogen Fagforening . . . Karen læste den sidste Sætning en Gang til, som om hun troede, hun havde læst fejl første Gang. Nej — der stod virkelig: ingen fastlønnet Arbejder maa være Medlem af en Fagforening! Men en saadan Bestemmelse vilde Arbejderne aldrig gaa ind paa — det vidste hun da!

Hun læste videre: Ved Antagelse af Arbejdere maa der ikke gøres Forskæl paa, om de er Medlemmer af en Fagforening eller ej.' —

Heller ikke denne Bestemmelse troede hun Arbejderne vilde godkende.

Karen begyndte at frygte for, at Forliget skulde gaa i Stykker.

I Slutningen af Artiklen læste hun dog

nogle Linier, som gav hende nyt Haab: »Mod disse Tendenser til at bryde Forliget protesterer Resolutionen. Forhaabenlig vil det lykkes, saa vi om kort Tid kan bringe det glædelige Budskab: Lock-outen er hævet!«

Men nu var alligevel Haabet blandet med Tvivl!

Da Karen om Eftermiddagen skrev til sin Forlovede, bad hun ham om hver Dag at sende hende ‚Social-Demokraten' i Korsbaand.

Næste Dag læste hun i ‚Politiken', at Rygterne om Arbejdsreglementerne havde vakt stort Røre i København, og at de med Villie af en eller anden Arbejdsgiver var kastet ind i Striden for at umuliggøre en Fredsslutning.

Forligsmæglerne Bing, Heide og Trier havde forhørt sig hos Arbejdsgiverforeningens Formand, Etatsraad N. Andersen, der havde svaret, at der ikke var blevet vedtaget Værkstedsregler; de var kun blevet foreslaaet fra forskællige Arbejdsgiveres Side, men ikke endelig behandlede og ikke ved-

tagne. Det var et Aftryk af disse Forslag, der paa en eller anden ham ubekendt Maade var kommet Arbejderne i Hænde. Hvorvidt der vilde blive vedtaget Ordensregler kunde ikke afgøres nu; men Etatsraaden mente, at Arbejdsgiverne maatte være berettigede til at fastsætte saadanne Regler.

Da Karen havde læst denne Nyhed, syntes hun Haabet blev mindre og mindre og tilsidst helt forsvandt i Mørket, som Lyset fra et forbisejlende Skibs Lanterne.

»Det begynder atter at se sort ud!« skrev ogsaa hendes Forlovede et Par Dage efter i sit Brev, paa samme Tid, som han sendte hende det sidst udkomne Numre af ‚Social-Demokraten'. Hun læste først Brevet og derefter Bladet, der var fra den 10. Avgust, og som indeholdt følgende Erklæring fra Mestrene:

»Den Bemyndigelse, der af Arbejdsgivernes Generalforsamling er givet dens Forretningsudvalg, kan kun tilstede at afslutte Lockouten paa Basis af det af d'Hrr. L. Bing, A. Heide og H. Trier forelagde Forslag til Overenskomst, mens Arbejdernes Forretningsud-

valgs Skrivelse indeholder forskællige Reservationer over for nævnte Forslag. Vi maa saaledes opfatte Forholdet, som om der for Tiden ikke kan afsluttes nogen Overenskomst om Lock-outens Ophør, forinden de i Resolutionen og Skrivelsen tagne Forbehold er tagne tilbage.

Mismodig lod Karen Bladet synke.

Saa begyndte da Kampen igen! Saa var det vel sandt, som Rygterne sagde, at det var Arbejdsgiverne selv, der havde kastet denne Brand ind i Arbejdernes Lejr, for atter at faa Krigen til at blusse op! Hele Landet ønskede, at Freden skulde sluttes. Men Arbejdsgiverne havde intet vundet ved den tre Maaneder lange Kamp, der havde udpint Befolkningen; de vilde fortsætte den ødelæggende Krig!

Næste Dag læste hun en Nyhed, der var taget fra ‚Berlingske Tidende': ‚Arbejdsgiverforeningen forbereder sig paa, at Lock-outen mulig nu vil komme til at trække i Langdrag. Paa Lørdag er den sidste Frist udløben, indenfor hvilken det af d'Hrr. Bing, Heide

og Trier fremsatte Forslag om Overenskomst har Gyldighed. Lock-outen vil da utvivlsomt blive fortsat, og man maa da befrygte, at en betydelig Forøgelse af Arbejdsstandsningen vil finde Sted.«

Nu havde Karen helt mistet sit glade Sind. Hver ny Avis, hun saa', bragte nye sørgelige Efterretninger.

Et Par Dage efter læste hun: Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse vedtog paa et Møde i Eftermiddags, at Lock-outen skal udvides snarest muligt, senest den 21de ds. Kl. 6 Morgen med følgende Fag: Tekstilfabrikerne, Jord- og Betonarbejderne, Skræderne, Grovsmedene og Vognmændene.

Saa tilføjede Bladet: »Det vil sige, at foruden de mange Tusinde, der allerede er gjort arbejdsløse, skal der senest Mandag den 21de Avgust Klokken 6 om Morgenen kastes 15000 Mand paa Gaden. Det krigsgale Parti i Arbejdsgiverforeningens Bestyrelse vil for enhver Pris knuse Arbejdernes Organisationer.«

Og to Dage senere læste hun i et Aalborgblad følgende Nyhed, der var taget efter

‚Berlingske Tidende': Udvidelsen af Lock-outen skal omfatte følgende Fag: Skræderne i København og samtlige Provinser; Vogn- og Beslagsmedene i København; Grov- og Kleinsmedene i Jylland; Smedene i Østifterne; de danske Cementfabriker; Entreprenørforeningens Arbejdere og maaske et Par Fag til.

»Nu rejser jeg hjem!« sagde Karen til Agnes.

»Hvorfor?« spurgte Agnes lidt overrasket. »Har Du faaet Brev?«

»Nej — men — nu havde jeg ventet, at Lock-outen skulde ende og Arbejdet atter begynde, og saa bliver den udvidet.«

»Men det er jo ingen Grund for Dig til at rejse hjem nu,« sagde Agnes. »Hvad vil Du hjem efter?«

»Jeg vil være mellem dem, der kæmper og lider Nød. Men Du behøver jo ikke at rejse med! Hvis jeg ikke havde Slægtninge og Venner, der led under Lock-outen, saa blev jeg ogsaa lidt endnu her ovre. Her er jo saa dejligt nu. Men min Plads er mellem dem, der kæmper.«

»Naar Du rejser, rejser jeg ogsaa,« sagde Agnes. »Vi er rejst her over sammen, og det var ogsaa Meningen, at vi skulde følges ad hjem igen.«

»Det er jo slet ingen Aftale, kære Agnes. Fru Lindbæk kom til København for at indbyde Dig; det var et helt Tilfælde, at jeg kom med, og Du vilde være rejst med hende, selv om jeg var bleven hjemme. Lad mig nu rejse hjem alene! Du har intet at haste efter, og Du befinder Dig ret godt her ovre.«

Agnes svarede ikke herpaa. »Det er kedeligt,« sagde hun og gik ned i Haven.

Nej, Karen kunde ikke blive her ovre og lade, som om det hele ikke kom hende ved. Hun havde sin Moder i København, og Moderen havde ikke meget, og naar hendes Arbejde blev standset, havde hun slet ingen Ting. Hendes Broder og hans Kone førte ogsaa i denne Tid en haard Kamp for at klare sig. De havde begyndt deres Ægteskab med en efter deres Forhold stor Gæld; en Gang vidste hun, at de havde været lige ved at miste deres Møbler, fordi de ikke kunde betale Afdraget; da maatte hun træde

hjælpende til. Hvorledes skulde det nu gaa dem? Broderen tjente ikke meget, og af sin lille Løn skulde han betale til de Udelukkede. Det var Laura, der maatte arbejde for at holde sammen paa det lille Hjem. Men mistede hun nu ogsaa Arbejdet, saa vilde det hele synke sammen. Det maatte hun søge at forhindre! Maaske kunde det lykkes hende at redde ét Hjem, men hvor mange smaa, tarvelige, men hyggelige Hjem vilde ikke blive ødelagte, naar Mestrene gjorde Alvor af deres Trusel og kastede de kvindelige Herreskrædere paa Gaden!

Hun skrev to korte Breve, et til hendes Moder og et til hendes Forlovede, og meddelte dem, at hun kom hjem i Morgen.

— — —

Henad Aften traf Otto Agnes nede i Haven. Hun havde sin bredskyggede Straahat paa. Han stak sin Haand ind under hendes Arm — det var første Gang, han viste sig saa modig lige over for hende — og førte hende ud gennem Havelaagen, og Arm i Arm vandrede de henad Landevejen.

Aftenen var stille. Den nedgaaende Sol

kastede et saa stærkt rødt Skær paa Himlen, at man skulde tro, en fjærntliggende Landsby stod i Brand.

»Deres Svigerinde vil jo allerede rejse hjem i Morgen,« sagde Otto.

»Ja,« svarede Agnes, og de gik nogle Skridt videre uden at tale sammen.

Saa spurgte han igen, lidt tøvende og urolig: »De rejser vel ikke med?«

»Jo — det vilde da være saa underligt, at Karen kom hjem alene.«

»Frøken Jensen sagde, at De ikke behøvede at rejse med hjem nu.«

»Ja — det kan hun sagtens sige,« svarede Agnes smilende,

»Det vil gøre min Moder ondt, at De begge to rejser; vi troede, vi skulde beholde Dem noget længere. Men Frøken Jensen siger, at hun ikke kan blive, at der er Familieforhold, der tvinger hende til at rejse hjem. Men De kunde godt blive, hvis De vilde, hvis De ikke er ked af at være her. Baade Moder og jeg glædede os til, at De denne Gang befandt Dem godt hos os.«

»Det gør jeg ogsaa.«

»Det er maaske, fordi De har Deres Svigerinde med her ovre? De vil maaske komme til at kede Dem, naar Frøken Jensen er rejst?«

Hun rystede paa Hovedet. »Nej—«

»Naar jeg beder Dem om at blive — om at blive lidt endnu — vil De saa?«

Hun svarede ikke herpaa.

Lidt efter sagde han: »Forleden Dag — det var nok en Dag i forrige Uge — spurgte jeg Dem, om De kunde finde Dem i at være her ovre altid — og om De vilde. Den Gang svarede De mig ikke paa det; kan De huske det?«

Agnes gav sig til at le. »Jo, det kan jeg godt huske! Lige som jeg skulde til at svare, kom Fruen, og saa kom jeg til at le og løb min Vej.«

»Ja, det er rigtigt — De kom til at le og løb Deres Vej,« gentog han. »Om Aftenen skrev De til Deres Fader — et stort Brev . . .«

»Fire Sider! Et saa stort Brev har jeg aldrig før skrevet til nogen.«

»De havde meget at skrive om den Dag?

Fortalte De Deres Fader, hvad jeg havde sagt til Dem?«

Hun saa' fornøjet paa ham og lo. »Ja.«

»Ogsaa hvad De svarede?«

»Hvad jeg svarede?« gentog hun lidt forundret. »Jeg svarede jo ingen Ting!«

»Nej — det er sandt! De kom til at le og løb Deres Vej! Fortalte De Deres Fader det?«

»Ja!« svarede hun frejdigt og lo.

Han lo ogsaa. »Skrev De ikke til Deres Fader, hvad De vilde have svaret mig?«

»Nej.« Saa tav hun; men lidt efter tilføjede hun: »Jeg skrev til Fader, hvad han synes, jeg skulde svare, hvis De spurgte igen.«

»Og hvad svarede Deres Fader?«

»At jeg maatte gøre, hvad jeg vilde.«

»Og hvad svarer De saa?«

Hun svarede slet ikke.

Han holdt fastere paa hendes Arm. »Denne Gang faar De ikke Lov til at løbe fra mig; jeg slipper Dem ikke, før De har svaret, men bliver ved at gaa med Dem, længer og længer bort; saa bliver det Nat

og saa gaar vi ud i Mosen, hvis De ikke vil svare.«

Hun gav sig til at le. »Ja, nu kan jeg da se, at De betragter mig som en lille barnlig Pige, som De tror, De kan skræmme! Hvad skal jeg svare? De har jo ikke spurgt mig om noget.«

»Jeg spurgte Dem, om De vilde være Frue paa Rønnegaard . . .?«

»Jo — det vil jeg — hvis De tror . . .«

Han standsede midt paa Vejen, greb begge hendes Hænder, saa' paa hende med straalende Øjne og sagde varmt og inderligt: »Jeg tror ikke — jeg véd, at Moder og jeg vil være glade for Dem.«

De gik et Stykke videre.

»Skal vi vende om nu?« spurgte Agnes.

»Ja.«

Det var lige som om de nu slet ikke havde mere at tale om, som om de havde faaet sagt alt, hvad de vilde, eller ogsaa havde de netop nu saa meget at sige hinanden, at de ikke rigtig vidste, hvad de skulde begynde paa; vist er det, at paa Hjemvejen til Rønnegaard blev der ikke talt mange Ord.

»Jeg vil gærne skrive til Fader, naar jeg kommer hjem,« sagde Agnes.

»Ja — saa kan vi køre hen til Jærnbanestationen med Brevet, hvis det bliver tidsnok færdigt,« svarede Otto.

»Jo, jeg kan snart faa skrevet; det behøver kun at være et ganske kort Brev.«

»Jeg burde ogsaa skrive — og jeg vil ogsaa,« sagde Otto, »men ikke saa gærne i Aften.«

»Det behøves heller ikke.«

Da de kom i Nærheden af Gaarden, sagde Agnes: »Karen behøver ikke at vide noget; hun har saa tidt været hemmelighedsfuld lige over for mig.«

»Saa siger vi ingen Ting,« svarede Otto. »Maaske min Moder heller ikke skal vide noget før i Morgen, naar Frøken Jensen er rejst?«

Saa snart Agnes var kommen hjem, lukkede hun sig inde paa sit Værelse og gav sig straks til at skrive, og et Kvarter efter kaldte hun paa Otto.

»Nu er mit Brev færdigt!«

»Allerede?«

Hun rakte ham Brevet, der endnu ikke var lagt i Konvolut.

»Skal jeg læse det?« spurgte han.

»Ja.«

Han gik hen til Vinduet og læste:

Rønnegaard d. 21. Aug. 1899.

Kære Fader!

I Aften, for en halv Time siden, da Solen var ved at gaa ned, vandrede Otto Lindbæk og jeg alene hen ad Landevejen, og saa blev vi forlovede.

Karen véd det endnu ikke; hun faar det heller ikke at vide, før hun er kommen hjem. Du er den første, der skal vide det. Karen rejser hjem i Morgen. Hun er bedrøvet over, at Lock-out'en fortsættes og udvides.

Otto Lindbæk skriver til Dig en af de første Dage.

Hilsen fra ham og Fru Liudbæk og
din hengivne
Agnes.

Han rakte hende Brevet.

Hun stod lidt og læste det igennem en Gang til. »Det er vist lidt kejtet skrevet?« spurgte hun.

»Nej, det synes jeg ikke,« svarede han.

Han lagde sin Arm om hendes Liv, saa' smilende og spørgende paa hende.

Hun kyssede ham hurtigt og rødmede og rev sig ud af hans Arm.

Da hun med Tungen havde vædet Konvonlutens Rand og lukket den, sagde hun: »Det var for Resten kedeligt, jeg glemte at skrive, at jeg var nødt til at sige ja, da Du ellers vilde drukne mig i Mosen.«

»Ja — det var da kedeligt! — Skal vi saa køre?«

— — —

Karen var tidlig oppe næste Morgen og var hurtigt paaklædt.

Nu stod hun ved det aabne Vindue og saa' ud over det smukke, jydske Landskab. Det var længe siden, hun havde været saa tung i Sind, og hun havde Taarer i Øjnene. Hun vilde gærne være bleven endnu nogen Tid her ovre, hvor der var saa stille og fredeligt, i Stedet for at rejse hjem til

den store By, hvor der var saa megen Savn og Sorg.

Da hun lidt efter traf Fru Lindbæk nede i den store Dagligstue, sagde hun: »De er jo ikke vred paa mig, fordi jeg rejser?«

»Nej,« svarede Fruen i en venlig Tone. »Jeg véd jo, at det ikke er os, der har gjort Dem ked af Opholdet her ovre, men at det er Forholdene, der tvinger Dem hjem. Jeg haaber, at De kommer over til os en anden Gang, naar der atter er Fred i Landet.«

»Ja, Tak — det vil jeg saa gærne.«

»Vi maa jo ogsaa være glade for, at Frøken Hansen bliver hos os.«

»Det er jeg ogsaa glad for,« svarede Karen.

Inden hun kørte til Stationen, fik hun Lejlighed til at tale et Par Ord med Otto Lindbæk.

»Maaske Agnes bliver her ovre til jeg skal have Bryllup,« sagde hun. »Saa kan hun jo rejse til Københavnn tillige med Dem. De har jo lovet at komme og at føre mig op. Det vilde glæde mig, om Deres Moder ogsaa kom. Det var jo Meningen, at mit

Bryllup skulde staa, naar jeg atter kom hjem; men da den Bestemmelse blev tagen, saa' alt anderledes lyst ud end nu, ingen anede, at nye tunge Skyer saa hurtigt skulde trække op.«

»De tunge Skyer, der kom saa uventet, kan snart trække bort igen,« svarede Otto. »Og det tror jeg, de vil. Vi véd jo, der er saa mange indflydelsesrige Mænd, der arbejder for Freden.«

»Der er ogsaa mange, der endnu tror, at de kan splitte eller knuse Arbejderne. Naar jeg er kommen hjem, skriver jeg til Dem, og saa faar jeg ogsaa et Par Ord fra Dem en Gang imellem. De fortæller mig, hvor fredeligt og godt De har det her ovre. Før stod jeg oppe ved det aabne Vindue, lige som saa ofte før, og saa' ud, saa langt Blikket kunde række; det mødte ingen Hindring. det saa' ud som om Himmelhvælvingen langt borte bag Markerne og Træerne bøjede sig mod Jorden. Jeg kunde ikke lade være at gøre Sammenligning med Byen der hjemme, hvor man ikke kan se længer end over til sin Nabo og ned til begge Sider ad en smal

Gade — hvis man ikke har Udsigt til en Baggaard.«

»Jeg skulde bede, om Herren og Frøkenen vilde komme op, Fruen venter ved Frokostbordet,« sagde Husjomfruen. Det var i Dag tidligere end sædvandligt, da Karen skulde være paa Jærnbanestationen et Kvarter over ni.

Straks efter Frokost kørte hun til Stationen. Otto var Kusk, og Fru Lindbæk og Agnes fulgte hende.

Og de forlod ikke Stationen, før de ikke mere kunde se hendes hvide viftende Lommetørklæde.

— — —

Agnes følte sig ikke mere ensom fordi Karen var rejst. Hun var lykkelig. De Sorger, der tyngede paa saa mange Tusinder, følte hun ikke saa haardt; hun syntes nok det var kedeligt med den megen Arbejdsløshed, der var lavet; hun vidste, den fremkaldte megen Nød, hun vidste ogsaa, at der døde mange flere spæde Børn end sædvanlig, fordi Mødrene og Børnene manglede Næring, og det vilde glæde hende at høre, at Arbejdet

atter var begyndt; men for øvrigt angik det jo ikke hende og hendes, derfor kunde hun ikke sørge over Ulykken, som Karen sørgede.

En Formiddag, en fem, seks Dage efter at Karen var rejst, gik Agnes en Tur hen ad Landevejen, hen imod Landsbyen. Hun gik mest for at se, om hun ikke kunde træffe Postbudet; hun mente, at i Dag maatte han have Brev med til hende fra hendes Fader.

Langt borte saa' hun en Karreth komme kørende. Det maatte vel være en af Egnens finere Godsejere.

Da Vognen knm nærmere, saa' hun, at det var en aaben Vogn, og at der sad en enlig Herre inde i Vognen, og saa tænkte hun ikke mere paa den. Da Vognen kom helt hen til hende, var hun optagen af at se efter to Storke, der fløj hen over Engen. Hun lagde næppe Mærke til at Vognen standsede, da den var kommen et Par Skridt forbi hende.

»Agnes!«

Hun vendte sig hastigt om. Saa aabnede

hun sine Arme og styrtede hen imod den Herre, der sad i Vognen: »Fa'er!«

Etatsraaden aabnede Vogndøren for hende. Hun kastede sig til hans Bryst og kyssede ham.

»Du havde nok ikke ventet at træffe mig her?« udbrød han og lo fornøjet.

»Nej — men jeg gik og tænkte paa Dig!«

»Virkelig?«

»Ja — jeg gik bare denne Vej for at møde Postbudet og for at spørge ham, om han ikke havde Brev fra Dig. Aa, jeg har gaaet saadan og længtes efter et Brev fra Dig.«

»Men nu kommer jeg selv i Stedet for et Brev!«

»Hvor kommer Du egenlig fra?«

»Fra Aalborg! Dertil kom jeg i Aftes og der har jeg boet i Nat; saa lejede jeg i Morges denne Karosse, for at køre til Rønnegaard. Nu har vi ikke langt tilbage, kan jeg tænke, siden jeg møder Dig her. Hjemme har jeg bare sagt til Jomfru Andersen, at jeg rejste bort en halv Snes Dage; men ingen

aner, hvor jeg er rejst hen. Jeg tænker, Fru Lindbæk vil blive forbavset over at se mig her, og din Forlovede! — Det er sandt, til Lykke, mit Barn, til Lykke!« Han kyssede hende igen.

Lidt efter udbrød Agnes fornøjet: »Der kommer Otto henne! Han maa have faaet at vide, hvad Vej jeg er gaaet, og kommer nu for at møde mig!«

Etatsraaden bøjede sig lidt ud af Vognen, for bedre at se sin Svigersøn, som han nu saa' for første Gang, og paa Afstand. Han nikkede veltilfreds med Hovedet, men udtalte ikke sin Mening om ham.

»Han skal ikke se mig, før han kommer helt her hen,« sagde Agnes, »og naar han saa ser mig, maa han da tro, at jeg vidste Du kom og har været ude for at tage imod Dig.«

»Ja — det maa han da tro! Gæm Dig bag Parasollen!«

Agnes holdt Parasollen for sit Ansigt.

Da Otto Lindbæk kom til Vognen, saa' han paa Etatsraaden, som han ikke kendte, men hilste alligevel, som man almindelig

gør paa Landet, naar man møder en Fremmed paa Vejen. Damen kunde han ikke se.

»Kør lidt langsomt!« sagde Etatsraaden til Kusken.

»Kuk kuk!« raabte Agnes bag Parasollen.

Otto Lindbæk standsede og saa' sig om; han syntes nok, han kendte den Gøgs Stemme.

»Holdt lidt!« sagde Etatsraaden til Kusken.

»Kuk kun!« raabte Agnes igen.

Otto lo og gik hen til Vognen.

»Værs'god at træde nærmere!« sagde Etatsraaden og aabnede Døren for ham. »Vi skal maaske samme Vej.«

Nu først tog Agnes Parasollen fra Ansigtet og saa' leende paa den forbavsede unge Mand. »Det er min Fader — og Otto Lindbæk!« sagde hun.

»Det glæder mig at hilse paa Dem,« sagde Etatsraaden, idet han rakte Otto Haanden og med det samme trak ham ind i Vognen.

»Det glæder og forbavser ogsaa mig at træffe Dem her, Hr. Etatsraad!«

»Hr. Svigerfader, hedder det!« sagde Etatsraaden.

Otto Lindbæk bukkede smilende. »Hr. Svigerfader!«

»Ja — eller bare Svigerfader — kort og godt Svigerfader — saa kort som muligt.«

»Men vidste Agnes . . .«

»At jeg kom? Nej, hun blev lige saa forbavset som De ved at møde mig her paa Vejen.«

Ogsaa Fruen paa Rønnegaard blev noget overrasket, da Etatsraaden pludselig og uventet stod for hende, skønt hun ikke let lod sig overraske.

Det var festlige Dage, der oprandt paa Rønnegaard. Fru Lindbæk og hendes Søn opbød alt, for at gøre Etatsraaden Opholdet paa Gaarden saa behageligt og underholdende som muligt.

»Jo mere jeg sætter mig ind i Landvæsenet, des mere Interesse faar jeg for det,« sagde Etatsraaden en Dag til sin Svigersøn. »Jeg kommer her over hver Sommer!«

»Det er kun kedeligt, at vi ikke har en Skov med Vildt,« svarede Otto smilende.

»Men en Gang imellem kan vi da nok skyde en Hare paa Marken.«

»Og kan vi ikke skyde Harer, saa skyder vi Kaniner; de er ikke saa urolige,« sagde Etatsraaden muntert. »Men jeg maa dog først øve mig lidt i at sigte med en Bøsse, for da jeg var Soldat, sigtede jeg mest med Kanoner — jeg var nemlig Artillerist —, og det duer vist ikke at skyde Kaniner med Kanoner.«

En anden Gang, da Etatsraaden var alene med sin Datter, sagde han: »Sig mig en Gang, Agnes, naar har Du tænkt paa at holde Bryllup?«

»Jeg har ikke tænkt paa nogen bestemt Tid,« svarede Agnes.

»Har I slet ikke talt om det?«

»Jo — lidt har vi nok talt om det; men det skulde vi jo ogsaa tale om med Dig.«

»Ja — I har vel ikke noget at betænke Jer paa, og ikke noget at vente efter. Det er ikke fordi jeg vil skynde paa Dig, det véd Du nok; men jeg mener kun, at det kunde blive en køn Familiefest, naar Du og din Broder holdt Bryllup paa samme Dag.«

»Nej, det kan vi ikke,« sagde Agnes hurtigt, »for Otto har lovet Karen at føre hende op.«

»Et saadant Løfte gælder ikke, naar man faar lovligt Forfald, og man er da lovlig forhindret i at være Brudefører, naar man paa samme Tid selv skal være Brudgom. Jeg faar jo ogsaa Forfald!«

»Du?«

»Ja — jeg har lovet at føre Vilhelm, men naar min Datter skal have Bryllup paa samme Tid, saa er det da mest rimeligt, at jeg selv fører hende — synes Du ikke?«

»Jo, det synes jeg!«

»Saa er vi enige om det! Et saadant Dobbeltbryllupsgilde maa vi naturligvis holde paa Skydebanen, og det besørger jeg. Nu kan vi tale med din Kæreste, saa sørger jeg ogsaa for Forberedelserne til Jeres Bryllup — det vil sige, jeg lader Meyer besørge dem. Det skal vi nok faa ordnet!«

Etatsraaden var meget tilfreds med den Idé. Han havde været saa ked af, at han havde faaet det Hverv at føre sin Søn op. Det var jo rimeligt, at han gjorde det, men

det forekom ham dog saa urimeligt, at netop han skulde overlevere sin Søn til den Kvinde, han selv vilde have haft. Det blev han fri for, naar han førte sin Datter op. Og saa vilde han give et flot Gilde paa Skydebanen, med mange Bryllupsgæster! Han vilde blive saa optaget den Aften, at han næppe vilde faa Tid til at tale med den nygifte Præstefrue — kun veksle et Par Ord, saadan i al Høflighed, og lade, som om det var første Gang han saa' hende!

XX.

Kampen mod Kvinderne.

Alt var ved det gamle, da Karen kom hjem. De store nye Bygninger ude i hendes Bydel stod endnu, som da Arbejderne for over tre Maaneder siden forlod dem. Ingen Murersvend saas paa de høje Stilladser, ingen Arbejdsmand med Sten eller en Kurv Kalk paa Nakken entrede op ad de smalle Stiger.

Men hjemme i hendes Moders Systue var der travlt; baade Moderen og Jomfruen sad og syede flittigt, da Karen kom hjem.

»Der har nok staaet i Bladene, at Arbejdet skal standse,« sagde Moderen, »men oppe paa Lageret taler de ikke noget om det. I Gaar var der en Kone, der spurgte, om det

var sandt, at det skulde standse, saa sagde Jensen, at det blev i alt Fald kun standset for dem, der var i Fagforeningen; naar man ikke var Medlem af den Forening, eller man bare meldte sig ud, kunde man faa lige saa meget Arbejde, man kunde ønske sig.«

»Ja, er det ikke lumpent! De nægter altsaa ikke, at det eneste, de gaar ud paa, er at ødelægge Kvindernes Organisation! Og det er efter Ordre af Arbejdsgiverforeningens Forretningsudvalg! Mændene er dem for stærke, de vil saa prøve, om ikke Kvinderne skulde være svagere! Jeg vil da haabe, at ikke en eneste Syerske bøjer sig!«

»Jensen sagde forleden Dag til mig, at der var saa meget at bestille, at jeg godt kunde tage et Par Jomfruer til,« vedblev Fru Jensen, »men jeg svarede, at det kunde jeg ikke godt gøre, før Du kom hjem.«

Da der ikke var ret meget Arbejde hjemme og da Karen havde saa grumme lidt Lyst til at sætte sig hen til sin Maskine, gik hun hen til Laura.

I Svigerindens lille Stue var der ogsaa

travlt. Hun fik Sytøj fra samme Lager som hendes Svigermoder.

Da de to Svigerinder stod alene ude i Køkkenet, mens Kaffen blev lavet, fortalte Laura:

»De har saamænd ogsaa sagt til mig henne paa Lageret, at der var travlt, og at jeg godt kunde tage et Par Jomfruer; men naar jeg skal have en Jomfru til, skal jeg jo ogsaa have en Maskine, og jeg tør virkelig ikke sætte mig i Gæld for mere for Øjeblikket; jeg har saa meget, saa jeg véd ikke, hvorledes jeg skal klare den. Carl tager det med en mageløs Ro; det er jo godt, han kan det; det vilde være værre, om han ogsaa skulde gaa og spekulere og blive melankolsk. Men havde jeg vidst, vi ikke havde flere Penge, da vi giftede os, vilde jeg rigtignok heller have været Jomfru et helt Aar endnu og sparet saa meget mere sammen. For Carl havde saamænd ikke haft mere, om vi saa ventede ti Aar til. Penge er ingen Ting for ham, derfor skynder han sig at aflevere dem, han har tilbage, naar han kommer hjem om Aftenen.«

»Men I vidste jo heller ikke, at Lockouten vilde bryde ud, og at den vilde blive saa dyr,« bemærkede Karen.

»Nej — det er meget sandt, det vidste vi ikke, og vi havde jo klaret os meget bedre, naar den var bleven borte.«

»Men hvis der nu ogsaa bliver Standsning paa Lagrene?« spurgte Karen.

Laura rystede paa Hovedet. »Ja, saa véd jeg ikke, hvad vi skal gøre! Jeg har ligget de sidste Nætter og ikke kunnet sove for bare Spekulation! Og de smider os saamænd nok ud! Jensen har jo sagt til din Moder, at man kunde blive ved at faa lige saa meget Arbejde, man vilde have, bare man vilde melde sig ud af Fagforeningen. Det har han rigtignok ikke sagt til mig — han kunde jo ogsaa bare have prøvet paa det, saa skulde jeg nok have givet ham Svar. — — Jeg gaar ind til Jomfruen med den Taar Kaffe; vent lidt her ude, saa kommer jeg straks igen.«

»Hvorledes gaar det med Jeres Møbler?« spurgte Karen, da Laura kom tilbage.

»Jeg har saamænd maattet sætte min

fine Kjole og min Brosche ud for at klare Møbelhandleren denne Maaned. Pantelaaneren laaner jo ingen Ting paa Tøjet; det er maaske fordi de har laant alle deres Penge ud. Alle, der har lidt, sætter jo ud i denne Tid, men ingen løser hjem. Det er vist ogsaa den værste Bandit, vi har faaet Møbler fra, eller ogsaa er det fordi han selv er Snedkermester og vil hjælpe sine Kolleger saa godt han kan med at underkue Arbejderne. Hvordan det skal gaa i næste Maaned, begriber jeg ikke, og hvis jeg ogsaa skulde blive smidt paa Gaden, saa kan Møbelhandleren godt faa hele Skidtet med det samme; for melde mig ud af Foreningen — nej, det gør jeg ikke!«

»Naa — jeg maa jo se at hjælpe Jer ud over det værste!« sagde Karen. »Og din Kjole maa Du ogsaa have hjem, for at Du kan være med til mit Bryllup.«

»Skal det nu være? Ja, Du kan sagtens! Du behøver ikke at ligge vaagen om Natten for at spekulere paa, hvor Du skal faa Penge fra til Husleje og Afdrag paa Møbler. Naa, der bliver Stads! Mener Du, Carl og jeg

skal med til dit Bryllup? Bliver det ikke for fint? Og nu er jo Etatsraaden rejst.«

»Er han rejst?« spurgte Karen.

»Ja — det fortalte Moder.«

»Hvor hen?«

»Det véd jeg ikke; det véd de heller ikke der hjemme. Han har bare sagt til Jomfru Andersen, at han blev borte en Uge eller en halv Snes Dage.«

Det er underligt, han ikke har sagt, hvor han rejste hen.«

Laura lo. »Tror Du, han gør hende Regnskab for det?«

»Tak for Kaffe!«

»Velbekomme! Skal vi gaa ind? Bliver Du lidt? Det er saa længe siden, jeg har talt med Dig.«

Laura satte sig ved sin Symaskine, og Karen tog Plads i Nærheden af hende.

»Jeg havde ikke ventet, Du var kommen hjem saa snart igen,« sagde Laura.

»Det var heller ikke min Mening,« svarede Karen med et Suk, »og hvis Lock-outen var bleven sluttet, var jeg ogsaa bleven

lidt længere der ovre. Aa, jeg kan ikke sige Dig, hvor frisk og dejligt der er et saadant Sted, hvor man har en vid Udsigt over grønne Marker og Enge til fjærntliggende Skove; man føler allerbedst Forskællen, naar man er vant til at bo i en Stenørken som denne. Men da saa Fredsforhandlingerne var gaaet i Stykker og Lock-outen i Stedet for at standse skulde udvides, og da Moder og Du ogsaa var udsatte for at miste Arbejdet, saa kunde jeg alligevel ikke nære mig derovre.«

»Ja — det lader jo til, at den værste Tid er tilbage,« sagde Laura. »Nu er det Enkernes og de Faderløses Hjem de vil ødelægge, Hjem, hvor unge Piger, Søstre, sidder og syer for at ernære dem og deres gamle Moder. Naar Arbejdet tages fra dem, har de intet, og hvad skal de saa? Saa kommer Ulykken i forskællige Skikkelser. Eller Hjem, hvor en Moder sidder ene og slider i det for at opdrage sine Børn! Hun har heller intet, naar Arbejdet tages fra hende. Og nu er alle Feriebørnene komne hjem — adskillige Tusinde smaa Munde, der ogsaa skal

have Mad! Jo, de Herrer Arbejdsgivere har valgt det rette Øjeblik til at slaa et Slag, der vil ramme haardt og føles længe! — Du har vel talt med din Præst?«

»Ja — han tog imod mig i Aftes paa Jærnbanestationen.«

»Hvad siger han?«

»Han søger jo at trøste mig saa godt, han kan.«

»Naturligvis,« sagde Laura. »Det er Præstens Kald at bringe Trøst. Talte han ikke om, at hans Fader var rejst?«

»Nej. Han vidste det maaske ikke engang; han kommer jo ikke saa tidt der hjem.«

Noget efter rejste Karen sig. »Nu er det nok bedst, jeg ser at komme videre.«

Laura standsede sin Symaskine og rejste sig for at følge Svigerinden ud. »Det var pænt af Dig, at Du saa' hjem til mig.«

»Ja, Du maa ogsaa se hjem til os, naar Du har Tid; i disse Dage kan der jo være saa meget at tale om.«

Laura lo lidt bittert. »Bare vi ikke snart faar al for god Tid til at besøge hinanden!«

»Vi maa ogsaa passe paa at møde i Foreningen, naar der skal tales om vigtige Ting. Saa gaar jeg da. Farvel, Laura.«

»Farvel, Du! Og hils Kæresten — og din Moder.«

»Tak!«

Fra Laura gik Karen hjem til Vilhelm.

Inde i hans Arbejdsværelse fandt hun nogle københavnske Aviser. Hun kiggede lidt i dem, mens hun sad og talte med ham.

I ‚Nationaltidende' læste hun, at Arbejdsgiverne vilde udstede et Opraab til Arbejderne og opfordre dem til at tage fat paa Arbejdet paa Værksteder og Arbejdspladser, der dog kun vilde blive aabnede for de Arbejdere, der vilde udtræde af deres Fagforening. Dette vilde dog først finde Sted i Løbet af Oktober Maaned.

Hun kastede Bladet fra sig og lo haanligt. »Hvor naadigt! Naar Arbejderne vil melde sig ud af deres Fagforeninger, saa kan de faa Lov til at begynde paa Arbejdet om et Par Maaneder!«

»Den Meddelelse er vist ikke udgaaet fra

Hovedkvarteret,« svarede Vilhelm. »Det er snarere en enkelt Mesters fromme Ønsker, der her er udtalt.«

»Det er sandt, véd Du, at din Fader er rejst?« spurgte Karen.

»Nej! Hvorhen?«

»Det er der nok ingen, der véd,« svarede Karen. »Det var Laura, der fortalte mig det.«

»Hvis ingen der hjemme véd, hvor Fader er rejst hen, saa er det vist kun en meget kort Rejse — maaske i Forretninger.«

Karen havde imidlertid begyndt at læse i en anden Avis. »Her er jo flere Forsøg paa at sprænge Arbejdernes Organisation. Saa kan de vel heller ikke godt længer nægte, at det er det eneste, de gaar ud paa.«

Præsten saa' hen paa Avisen. »Hvem er det?«

»Skrædermestrene. De har opsagt deres Tilskærere, men de har sagt til dem, at Opsigelsen vil blive taget tilbage, naar Tilskærerne vil melde sig ud af deres Fagforening. Lagerforretningerne skal lukkes paa Lørdag, staar der. I Forretningslokalerne er der op-

slaaet Plakater, hvorpaa staar, at Lock-outen vil blive iværksat overfor de arbejdende Kvinder, dersom de ikke udmelder sig af deres Fagforening. — — De Plakater har Moder og Laura da ikke set; men saa faar de dem nok at se, naar de i Morgen bringer deres Arbejde, og saa véd de da, hvad de har at rette sig efter. Det er en Kamp mod Kvinder og Børn! — — Og saa har Skrædermestrene tilbudt deres Svende Kontrakt paa tre Maaneders Opsigelse, naar de vil melde sig ud af Foreningen! — Ja, det er det, det gælder; bare de vil melde sig ud! — Men de vil ikke!«

Om Aftenen, da Vilhelm fulgte Karen hjem, fortalte han hende, at Brolæggernes Arbejde omkring i Gaderne nu ogsaa var standset, ligeledes var Vej- og Kloakarbejderne kastede paa Gaden — eller rettere fra Gaden. Grovsmedene havde ogsaa maatte sætte deres Hammer til Side. Men i Rømersgade var der livligt om Formiddagen og til lidt over Middag, især udenfor Forsamlingsbygningen. Og ingen af dem, hverken Mændene eller Kvinderne, saa' forknytte ud.

— — —

Laura og hendes Svigermoder var blevne enige om at følges ad til Lageret om Lørdagen, for at aflevere deres sidste Arbejde. Karen gik aldrig paa Lageret, Fru Jensen kun, naar hun skulde have Penge; til at hente og bringe Arbejdet havde hun en Bypige, der boede i Huset. Men i Dag gik hun selv, og tog sin Syjomfru med.

Laura var saa vant til at komme paa Lageret; men det var underligt for hende at se den Mængde Syersker, der var mødt i Dag; nogle af dem havde hun aldrig set før, fordi de ikke var vant til at komme selv, men havde deres Bud. Og hvilken Sikkerhed, hvilken Trods man læste i deres Ansigter! Og hvor var de Ord, de vekslede, faste og følte! Jo, det var de alle enige om: ikke vige et Skridt! Vilde Grossereren tage Arbejdet fra dem, saa maatte han det; men han vilde ikke faa nogen anden Kvinde til at tage Arbejdet op efter dem, det var de sikre paa.

Da Syerskerne havde afleveret deres Arbejde og faaet skrevet i deres Bog, skulde

de ind paa Kontoret og hente Penge. Laura ventede lidt paa sin Svigermoder, for at de kunde følges ad derind.

Grossereren sad selv inde paa Kontoret lige over for Kassereren.

»Naa — vi er jo gamle Bekendte!« sagde han gemytligt, da han saa' Fru Jensen. »Det er mange Aar, De har syet for mig. Og De har aldrig været i Fagforeningen?«

»Jo,« svarede Fru Jensen i en lidt usikker Tone.

»Saa? Det kan jeg ikke forstaa. Hvad vil De i den Forening?« Han saa' hen paa Laura. »Vi kan maaske ekspedere Dem først?«

»Det behøves ikke,« svarede Laura. »Fru Jensen er min Svigermoder, og vi vil gærne følges ad.«

»Naa — ja, jeg kan nok huske, De før har syet hos Fru Jensen. De véd, vi har faaet Ordre fra Arbejdsgiverforeningen om at udelukke alle vore Syere, der er Medlemmer i de kvindelige Herreskræderes Fagforening. Er De i den Forening?«

»Ja, det er vi vist allesammen!« svarede Laura kort.

»Det spurgte jeg egentlig ikke om; jeg spurgte kun om De var Medlem.«

»Ja, jeg er.«

»Og har sandsynligvis i Sinde at blive ved at være det.«

»Ja — naturligvis.«

Grossereren saa' over paa Kassereren og sagde: »Vil De gøre den Bog op.«

»Ja.«

De smaa Summer i Lauras Bog var snart regnet sammen og Pengene blev udbetalt hende. Saa længe dette Arbejde stod paa, var der ikke blevet talt et Ord i Kontoret.

Nu fik hun Bogen igen og Pengene, men blev alligevel staaende.

Grossereren saa' spørgende paa hende. »Var der mere, De ønskede?«

»Jeg venter paa min Svigermoder!«

»De kunde maaske vente ude i Lageret?«

»Ja, det kan jeg godt, men Hr. Grossereren behøver ikke at gøre sig den Ulejlighed — min Svigermoder melder sig ikke ud af sin

Fagforening, hverken ved Løfter eller ved Tvang. Og vi behøver vel ikke at spørge nogen, om vi maa være i en Forening, lige saa lidt som det kunde falde os ind at forbyde Hr. Grossereren at være i Arbejdsgiverforeningen.«

»Vil De nu gaa!«

»Ja, vist vil jeg gaa! Vi vil allesammen gaa! Nej, det gaar ikke med at splitte Kvindernes Fagforening; den Prøveballon gik den forkerte Vej!«

Kassereren rejste sig, gik hen og aabnede Døren for Laura.

Idet Laura gik ud af Døren, nejede hun for Kassereren og sagde: »Mange Tak! De er altfor artig!«

»Vil De gøre Fru Jensens Bog op,« sagde Grossereren, da Kassereren atter sad paa sin Plads.

Grossereren sad lidt og tænkte. Saa sagde han: »Ja, naar De har saadanne Elementer i Deres Familie, saa faar De vel ikke Lov til at gøre, hvad De finder klogt og rigtig, og det er naturligvis unyttigt at forsøge paa at tale Dem til Fornuft. Alligevel kan vi to

jo godt tale et Par Ord sammmen i al Fortrolighed. Ser De, vi er nødt til at lystre Ordre, vi er nødt til at udelukke de af vore Syere, der ikke vil melde sig ud af Fagforeningen. Men jeg kan ikke indse, at det er noget Forsøg paa at sprænge Fagforeningen, som Deres lille iltre Svigerdatter mente. Jeg forlanger jo kun — fordi jeg er nødt til det — at De gaar ud af de kvindelige Herreskæderes Fagforening; men De kan jo godt have en halv Snes Syjomfruer hjemme hos Dem, og om disse Jomfruer er i Fagforeningen eller ej, blander jeg mig ikke i.«

»Hvorfor maa jeg da ikke være i Foreningen?« spurgte Fru Jensen lidt forbavset.

»Det maa Guderne og Forretningsudvalget vide; jeg véd det ikke,« svarede Grossereren. »Jeg vil ikke lokke Dem; men nu har De jo hele Søndagen til at tænke over Sagen, og kommer De paa Mandag, saa skal der ligge saa meget Arbejde til Dem, at De kan sysselsætte alle de Fagforeningsmedlemmer, som De har Plads til i Deres Systue.«

»Men jeg skal melde mig ud af Foreningen?« spurgte Fru Jensen.

»Kommer De paa Mandag og siger til mig, at De har meldt Dem ud, saa vil jeg tro Dem.«

»Saadan noget vil jeg da ikke sige, naar det ikke er sandt,« bemærkede Fru Jensen.

»Ja — nu har De jo som sagt Søndagen til rigtig at overveje, hvad De bedst kan staa Dem ved,« svarede Grossereren, idet han sendte hende et venligt Nik til Afsked.

Da Fru Jensen var gaaet, kom andre Syersker ind i Kontoret, for at faa deres Penge for den sidste Uges Arbejde, og mens Bogen blev gjort op og Pengene udbetalt, forsøgte Grossereren at faa dem til at udmelde sig af Fagforeningen.

Da Udbetalingstiden var forbi, var Grossereren i daarligt Humør; han havde ikke faaet en eneste af sine Syersker til at indse det fornuftige i de Grunde, han gav dem; alle erklærede de, at de var i Fagforeningen, ikke en lovede at melde sig ud, skønt han syntes, han var saa rimelig i sine Fordringer: han forlangte jo kun, de skulde komme og fortælle ham, at de havde meldt sig ud; men ikke engang det kunde han faa dem til.

Om Aftenen talte Grossereren med et Par af sine Kolleger og fik at vide, at det var gaaet dem akkurat lige som ham.

— — —

Laura var stolt af, at hun havde været saa rask lige over for Grossereren. Hun havde næsten glemt den Knibe, de var kommen i, ved at hun havde mistet sit Arbejde, da hun om Aftenen fortalte sin Mand, hvad hun havde sagt til Grossereren.

»Det var godt sagt!« svarede Carl.

»Ja — ikke!«

»Vist var det saa! For Resten tror jeg ikke, at Strejken alligevel varer saa længe; nu er der jo igen Forhandlinger i Gang.«

»Det har der jo været saa tidt, men de har altid gaaet i Stykker,« svarede Laura. »Hvem er det nu, der vil forsøge paa at stifte Forlig?«

»Det er Overretssagførerne Orthman og Busch, der har henvendt sig til Landsthingsmand C. C. Andersen, og Busch er nok en af Arbejdsgivernes egne Tillidsmænd.«

»Det er saamænd ikke sikkert, at det bliver til noget alligevel,« mente Laura.

»En Gang maa det dog blive til noget,«

svarede Carl, »og naar Arbejdet saa begynder igen, kan Du vel ikke vente at faa noget fra det Lager.«

»Nej, Du tror da ikke, jeg er gal at gaa op til ham — med mindre han sender Bud efter mig; men det gør han vel ikke, og saa kan det være det samme; begynder Arbejdet igen, faar jeg nok noget fra et andet Lager. Men den Dag den Sorg.«

»Du maa da heller sige: den Dag den Glæde!«

»Ja — det har Du Ret i.«

— — —

Onsdag Aften vilde Vilhelm gaa ud til sin Faders Villa. Han vidste, at Faderen endnu ikke var kommen hjem, men han vilde vide, om ikke Jomfru Andersen havde hørt fra ham eller kendte hans Opholdssted.

Karen fulgte med.

Det var overraskende Nyheder, de her fik at høre.

Til Jomfru Andersen havde Etatsraaden kun skrevet, at han kom hjem om et Par Uger, og dette lille Brev, der tillige med andre Skrivelser var sendt til Kontoret, havde

hun faaet af Portner Meyer; hun vidste, at Etatsraaden opholdt sig paa en Gaard, der hed Rønnegaard, et Par Mil fra Aalborg, og at Meyer selv havde faaet en meget vigtig Kommission af Etatsraaden.

»Hvad er det for en Kommission?« spurgte Vilhelm.

»Det tør jeg virkelig ikke sige,« svarede Husjomfruen. »Etatsraaden har udtrykkelig skrevet, at der foreløbig ikke skal tales om det.«

»Til hvem har min Fader skrevet det?«

»Til Meyer!«

»Men saa maatte Meyer jo heller ikke tale om det til Dem!«

»Det har han virkelig heller ikke gjort. Det var Madam Meyer, der fortalte mig lidt om det, og jeg har lovet hende højt og helligt, ikke at sige det til nogen, og det har jeg virkelig heller ikke gjort; men det var jo en overraskende og glædelig Nyhed...«

»Som en Portnerkone umuligt kunde beholde for sig selv,« sagde Præsten leende.

»Det er vel noget om Frøken Agnes' Forlovelse?« spurgte Karen.

Vilhelm saa' lidt forbavset paa hende.

»Naa, Gud ske Lov, De véd det selv!« udbrød Jomfru Andersen. »Det kunde jeg da nok tænke! Jeg blev ganske bange for, at jeg skulde have gjort noget galt. Nej, det angaar saamænd Frøkenens Bryllup, og nu skal Meyer besørge Tillysningen.«

»Saa vil vi komme igen om et Par Uger og høre, om Fader er kommen hjem, eller om han har sendt Meyer nye og overraskende Opgaver.«

Da de gik gennem den lille Forhave, sagde Vilhelm til Karen: »Men hvad er det dog for en Historie? Er Agnes bleven forlovet? Med Otto Lindbæk maaske? Vidste Du det?«

Karen lo. »Nej, det var en Anelse, jeg pludselig fik, og saa spurgte jeg saaledes for at fange Jomfru Andersen.«

»Hvor Du er snild! Havde Du nogen Grund til at tro, at der vilde følge en Forlovelse paa dette Feriebesøg?«

»Jeg kunde nok mærke, at de to unge Mennesker syntes om hinanden,« svarede Karen; »men jeg troede ogsaa, at Agnes

tænkte paa Johannes Lindbæk; men hun glemte nok snart den døde for den levende! Jeg kunde ogsaa godt mærke paa hende, at hun ikke gærne vilde rejse hjem med mig, og straks efter at jeg er rejst maa de være bleven forlovede.

»I al Hemmelighed!« sagde Vilhelm og lo. »De har kun gjort Fader delagtig i deres Hemmelighed, og han er straks rejst over til dem. Det glæder mig for Resten, at det blev Otto; han er et dygtigt og godt Menneske! Men hvortil dette Hastværk med Brylluppet? Det er sikkert Faders Idé.«

— — —

Om Søndagen skulde Vilhelm kun præke om Formiddagen; han talte derfor til Karen om at besøge de to Nabofamilier paa Skodsborg; men det havde Karen ikke Lyst til; det var saa længe siden, hun havde været der ude — ikke siden de havde sendt deres Forlovelseskort derud.

»Men Du har jo været der ude, mens jeg var i Jylland,« sluttede Karen, »og Du kan gaa der ud en Dag i Ugen; jeg vil heller vente med at modtage deres Lykønsk-

ninger til jeg ser dem paa vor Bryllupsdag. Men jeg vil gærne foretage en Udflugt med Dig, en Tur ud i Nordsjælland, en Vandring i Skoven! Du véd vel bedre end jeg, hvor der er smukt.«

Vilhelm saa' paa sit Uhr. »Som Du vil, saa tager vi i Skoven.«

Han løste Billet til Holte Station, og et Kvarter senere foer Toget afsted.

Det var lige i Middagsstunden. Dagen var hed og Himlen skyfri. Der var meget varmt i Kupéen. Det var lige som Varmen gjorde de Rejsende døsige og tavse. Men da den Kupé, hvori Vilhelm og Karen sad, ved Hellerup, Gentofte og Lyngby havde mistet de fleste af sine Rejsende, saa der i det hele kun var fire tilbage, der skulde længer nord paa, gav to Herrer, der sad lige over for hinanden ved det ene Vindue, sig til at tale om det Æmne, alle talte om.

»Nu lader det jo til, at Lock-outen synger paa sit sidste Vers,« sagde den ene.

»Gid det var saa vel; den har da ogsaa varet længe nok,« svarede den anden, »og den har saa mange Gange været lige ved

at ende, men brudt løs igen, saa jeg tror ikke paa dens Slutning, før jeg sér den. Nogle Blade sendte rigtignok i Gaar Løbesedler ud og fortalte, at nu var Lock-outen saa godt som endt, da der var Enighed mellem de to Forretningsudvalg, der havde gjort Indstilling om Lock-outens Ophør. Det var altsaa baade Arbejdernes og Arbejdsgivernes Tillidsmænd, der var enige, og som havde underskrevet Indstillingen tillige med Bing, Heide og Trier. Paa Mandag Middag finder Afgørelsen Sted.«

»Ja, ja, lad os haabe det det bedste.«

Snart efter standsede Toget ved Holte Station.

»Hvor der var varmt inde i den Kupé!« sagde Karen, idet de gik op ad Trappen til Skovpavillonen lige over for Stationen.

»Saa er det godt, vi kun behøver at gaa lige over Vejen for at komme ind i Skovens kølige Skygge.«

»Ja Tak!« svarede Karen leende, idet hun satte sig paa en Stol ved et af de smaa Borde, »før jeg gaar videre, maa jeg have slukket min Tørst her.«

»Saa slukker vi først vor Tørst,« svarede Vilhelm, satte sig ned ved Siden af hende og vinkede ad en Opvarter.

Et Kvarter senere gik de videre langs Udkanten af Gelskov, senere ad Landevejen til Ruderdals Kro og derfra ind i Ruderskov.

»Her er smukt!« sagde Karen. »Jeg har vist aldrig været her før.«

»Man føler sig stundom lidt poetisk stemt, naar man kommer saa dybt ind i den store Skov, at man ikke kan høre Larm, Vognrummel eller Jærnbanetogets Susen uden for,« svarede Vilhelm, »og Ruderskov er efter vore hjemlige Forhold saa stor, at man godt kan fordybe sig i den. Man vandrer henad en af dens mange Stier, plukker en lille Skovblomst — eller et Hindbær.«

Karen bøjede sig lidt ned og saa' paa den Plante, han pegede paa med en Kvist, han nylig havde taget op fra Vejen. »Ja, det er virkelig Hindbær!« udbrød hun. »Det var da morsomt. De er smaa, men de er søde! Og sikken en Masse her er!«

»Ja, Du kan vist plukke Hindbær langs hele Vejen lige til Sandbjærg.«

»Skal Du ingen have?« spurgte hun.

»Nej — jeg er for doven til at plukke dem.«

»Skal jeg plukke en Haandfuld til Dig?«

»Ja — det er bedre!«

Han satte sig paa en Træstub, mens hun plukkede en Haandfuld Hindbær; derefter satte hun sig ved Siden af ham og delte dem med ham.

Saa gik de videre.

En halv Snes Minuter senere standsede han hende ved et Granparti, hvor der tæt ved Vejen laa to Bunker fine Grannaale, der saa' ud som om de var fejede sammen, og som havde en Højde af to Alen.

»Her skal Du se Tegn paa flittige Arbejderes Udholdenhed!« sagde han. »Saadan en Dynge Grannaale er en Verdensdel, tættere befolket end vor Verdensdel! Vil Du se, hvor levende den er!«

»En Myretue!« udbrød Karen. »En saa stor Myretue tror jeg aldrig jeg har set!«

»Naal efter Naal har de smaa Arbejdere slæbt sammen, lige som vore Tømrersvende de svære Bjælker til Bygningen, kravlet op

med dem i Højden. Og disse smaa Myrer har altid nok at bestille; foruden at sørge for, at der er Føde i Huset, skal de ogsaa besørge Reparationerne, og de er især talrige, hvor de som her grundlægger deres Samfund i Granskoven tæt ved Alfarvej. Fodgængeren standser ved den høje Myretue og beundrer de smaa kloge Dyrs Værk. Den unge Mand borer sin Stok ind i Tuen, den unge Dame pirrer i den med sin Parasol, de smaa Arbejdere mylder frem og begynder paa Reparationsarbejdet, mens Fredsforstyrrerne gaar videre.«

Lidt efter kom de til en Høj.

»Har Du Lyst og Mod til at bestige det Bjærg?« spurgte Vilhelm

Karen saa' op ad Højen. »Nej — den er saa stejl — og det er altfor varmt til at kravle op ad en saa stejl Skrænt.«

»Om lidt kommer vi til en lille Skovsø, hvor der til Gengæld er Kølighed og Skygge.«

»Det er underligt at tænke sig,« sagde Karen, idet de var paa Vej op til den lille Agersø, »nu er det saa varmt, maaske varmere end det har været endnu i Sommer —

og saa er Sommeren dog snart forbi. Aftenerne bliver kortere, Nætterne køligere, og inden vi véd et Ord af det er Sommeren forbi. For tre Maaneder siden var Skoven lysegrøn, om en Maaned er det grønne Blad falmet, Skoven gul eller brun, om tre Maaneder er den maaske hvid. Det har været en underlig Sommer — ogsaa for mig — blandet med Lykke og Bekymring.«

Hun bukkede sig ned og plukkede nogle Hindbær.

Han gik langsomt videre og tænkte paa den Sommer, der nu snart var svunden.

Hun naaede ham. »Spis med!« sagde hun og rakte ham sin Haand med en halv Snes Hindbær.

Han tog et Par Bær, men sagde intet.

Saa kom de til den lille Skovsø.

De satte sig i Græsset ved Søens Bred.

»Ja, Du har Ret,« udbrød han pludselig. »Det har været en underlig Sommer.«

Hun saa' lidt forundret paa ham og gav sig til at le. »Tænker Du paa det endnu?«

»Ja,« svarede han langsomt, »ogsaa for mig har den været underlig.«

Hun blev pludselig alvorlig, som om hun kom til at tænke paa noget, der ikke hørte til hendes lyseste Minder. »Ja — det har den nok!«

Der gik igen et Par Minuter, hvori de begge var tavse, indtil hun udbrød, som for at sige noget: »Her er meget smukt!«

»Ja.«

»Saadan en stille Skovsø stemmer langt bedre overens med mit Sind end det brummende Vesterhav.«

»Og det skummende Øresund maaske?«

»Øresund?« gentog hun. »Øresund kan jo ikke sammenlignes med Vesterhavet.«

»Aa — Øresund kan dog ogsaa være farligt!«

Hun saa spørgende paa ham og rødmede. »Hvad mener Du med det?«

»Aa — jeg kom til at tænke paa en tidlig Sommermorgen, da en ung Pige vovede sig for langt ud i Sundets kølige Bølger. Hun vilde være død, hvis jeg ikke var kommen til.«

»Ja, det er godt!« afbrød hun ham leende

»Du behøver ikke at fortælle mig den Historie; jeg kender den.«

»Jeg har dog aldrig fortalt Dig den før!«

»Nej — men jeg kender den saa godt.«

Han sad tavs og betragtede en Vandnymfe, der et Øjeblik havde sat sig til Hvile paa et Siv.

»Da jeg en Gang havde reddet Dig, syntes jeg, at Du tilhørte mig; men jeg tænkte den Gang, at hvis jeg straks gav mig tilkende for Dig, vilde Du flygte fra mig. Tror Du ikke?«

»Jeg véd ikke, om jeg vilde have løbet min Vej; rimeligvis vilde jeg ikke. Men jeg tror nok, at det var fint af Dig, at Du ikke kom og fordrede din Bjærgeløn med det samme. Hvorledes kom Du til at tænke paa det nu? Du har jo aldrig talt om det før. Er det den lille Smule Vand, der pludselig vækker et gammelt Minde?«

Vilhelm smilte. »Det Minde behøver ikke at vækkes! Det kan aldrig glemmes, det er saa smukt og poetisk, at jeg ikke kan mindes, jeg hos Verdens største Digtere nogensinde har læst om et skønnere Møde

mellem Helt og Heltinde. At Du, der aldrig havde set mig, tog mine Skrivelser for Løjer og ikke vilde vente paa mig det Aar, jeg bad Dig om, kan jeg ikke bebrejde Dig.«

»Jeg vilde jo vente paa Dig!« sagde Karen hurtigt. »Hvad jeg ellers tænkte om Dig, som jeg ikke kendte, det vil jeg slet ikke tale med Dig om nu. Maaske en anden Gang. Lad os saa gaa videre.«

Hun rejste sig og gik videre hen ad Vejen. Han fulgte hende. Lidt efter forlod de Skoven for at følge Vejen til Sandbjærg, gik over Markvejen op til den høje Banke, hvorfra der er en udstrakt Udsigt over Sjælland, med Sundet og Hveen længst borte.

»Her er ogsaa Lyng!« sagde hun. »Jeg skal binde Dig en fin lille Buket af Lyngblomster! Hvor de er smukke, disse smaa violette Blomster og disse fine, mørkegrønne Blade. Men hvor de er stærke! De gør Modstand, som om de ikke vilde løsrives fra deres fattige Jord!«

Tirsdag Formiddag fik Vilhelm Besøg af sin Fader.

Etatsraaden var i særlig godt Humør.

»Jeg hører, Du har været hjemme hos mig et Par Gange,« begyndte han, idet han tog Plads i en Lænestol. »Jeg rejste saa pludselig, at jeg ikke fik Tid til at underrette nogen om min Bortrejse; jeg tænkte for Resten heller ikke paa at blive borte mere end to, tre Dage. Man kan somme Tider faa en god Idé, som man skraks sætter i Værk, og saadan gik det mig med Rejsen.«

»Det var saadant et pludseligt Indfald?« spurgte Vilhelm smilende.

»Ja — det var ikke efter nogen Indbydelse; jeg kom der over helt uventet og overraskede dem allesammen!«

»Men det var maaske dog et Brev, der gav Dig Idéen?«

»Et Brev?« gentog Etatsraaden. »Ja, det er rigtigt, det var et Brev fra Agnes. Hun skrev til mig, at hun tænkte paa at forlove sig og vilde gærne høre mit Raad, og naar man skal give Raad i en saadan Sag, maa

man jo helst se Manden og hvad der ellers er at se, og derfor tog jeg derover.«

»Og Du synes om Otto Lindbæk?«

»Ja — og om Godset og det hele — udmærket! Og nu er de forlovede! Ja, Du har vel hørt noget om det?«

»Ja — lidt,« svarede Vilhelm.

»Naa — ja,« vedblev Etatsraaden. »De skriver til Jer — der er maaske allerede et Par Breve undervejs. Jeg har lovet at besørge nogle Forlovelseskort; jeg har faaet en lille Liste. Naturligvis lader jeg Meyer besørge det.«

»Ja — han er jo god i den Slags Sager.«

»Nu er der en Ting, jeg skulde tale med Dig om.« Etatsraaden betænkte sig et Øjeblik og fortsatte derpaa: »Du skal jo snart have Bryllup? Udstyr og Bryllupsgilde besørger jeg naturligvis . . .«

Vilhelm lo. »Det vil sige, Du lader Meyer besørge det?«

»Ikke Indboet!« svarede Etatsraaden leende. »Møblerne og det andet Udstyr skal jeg nok selv besørge, og Du skal ogsaa faa Lov til at være med.«

»Ja, Tak, Fader! Jeg behøver jo ikke meget mere end det, jeg har.«

»Lad Du mig om det! Agnes gør heller ikke store Fordringer. Det er jo meget godt, at I kan undvære Jeres Faders Hjælp, om det skulde knibe. Men hvad jeg vilde sige! Det er er jo ingen Nytte til at udsætte din Søsters Bryllup; jeg har talt med hende om det, og hun og jeg er enige om, at det kunde blive en rigtig smuk Familiefest, om I to Søskende holdt Bryllup paa samme Dag og i samme Kirke. Har Du noget imod det?«

»Nej,« svarede Vilhelm langsomt, »det kan jeg jo ikke have noget imod.«

»Og saa et fælles flot Bryllupsgilde, som jeg besørger — — nej, ikke Meyer; det skal jeg nok selv besørge. Jeg har tænkt paa Skydebanen. Skal vi være enige om det?«

»Ja — det kan vi godt — for mit Vedkommende.«

»For dit?« gentog Etatsraaden. »Du kan vel ogsaa nok svare for din Forlovede?«

»Ja — det kan jeg ogsaa.«

»Saa er vi altsaa enige. Jeg kan godt

lide at have saadan noget fra Haanden. Men saa er der rigtignok endnu en Ting.«

»Naa?« spurgte Vilhelm og saa' lidt forundret paa sin Fader.

»Jeg har jo lovet at føre Dig op...«

»Ja — det er jeg ogsaa meget glad for, og det er jo heller ingen nærmere til end min Fader.«

»Ja — men Herregud, det kan Du jo nok indse, det kan jeg ikke, naar I skal have Bryllup paa samme Tid, og Du maa indrømme, at min lille Datter maa jeg selv føre op i Kirken.«

»Saa maa der være en Time mellem de to Brylluper, og saa kan Du føre begge dine Børn op i Kirken.«

»Nej — det er imod mit Princip! Det har jeg aldrig gjort før, og jeg synes heller ikke om det. To Gange paa en Dag! Naar Du forlanger det af mig, saa viser Du en Halstarrighed, der slet ikke passer for en Præst!«

Vilhelm kom til at le ad Etatsraadens Ivrighed. »Jeg forlanger det naturligvis ikke, og naar det er Dig saa meget imod...«

»Nej — Du maa ikke tage det saaledes; men Du maa da selv kunne indse, at naar min Datter har en Fader, saa vilde det være underligt, at han ikke selv førte hende op i Kirken. Du kan meget bedre undvære mig end hun.«

»Godt, lad det saa blive, som Du vil!«

»Men det er i al Venskabelighed, vi er enige om det, ikke sandt?« spurgte Etatsraaden.

»Jo — selvfølgeligt.«

»Det skal blive et flot Bryllup, kan Du tro, et flot Gilde — der skal intet blive sparet!«

»Mens vi taler om Gilde — bliver Du og spiser Frokost sammen med mig?«

»Venter Du ingen?«

»Nej — jeg véd ikke, hvem det skulde være.«

»Heller ikke din . . .«

»Karen?« sagde Vilhelm, da Etatsraaden ikke fuldførte Sætningen. »Nej, hun kommer heller ikke.«

»Ja — det var ikke derfor . . .«

»Nej — naturligvis! — Værgs'god, Bordet er dækket.«

Etatsraaden fulgte med sin Søn ind i Spisestuen.

»Naa — saa fik vi da endelig Lock-outen sluttet,« sagde han, idet han slog Hul paa et blødkogt Æg.

»Ja — Gud være lovet!« svarede Vilhelm. »Jeg læste det i Morges. Den har saamænd ogsaa varet altfor længe. I havde vist ikke tænkt, da I begyndte paa den, at Arbejderne vilde kunne holde ud saa længe — halvfjerde Maaned!«

»Nej — det var noget længe!«

»Og nu tror I vel heller ikke, at I vilde kunne have opnaaet noget ved at udvide Lock-outen og trække den endnu længer ud? — Ja, vi to kan jo godt tale i al Fortrolighed om den afsluttede Strid?«

»Selvfølgelig! Det vilde vel have været farligt nok at udvide og forlænge den.«

»Det tror jeg med,« svarede Vilhelm, »farligt og unyttigt.«

»Men vi har dog lært Arbejderne, at Fabrikanter og Mestre staar fast sammenslut-

tede, og at der er Disciplin i Rækkerne! Saa snart det hedder: Luk!, saa lukker vi!«

»Den Lærdom har kostet Landet mange Penge,« svarede Vilhelm. »Halvtredsindstyve tusind Arbejdere har været lukket ude, og da saa Striden endelig er forbi — er alt ved det gamle! — Jeg tror ikke engang, I har opnaaet at gøre Arbejderne bange for Jer!«

»Nej,« svarede Etatsraaden; han var saa medgørlig og gav sin Søn Ret i alt for ikke at sige ham imod. »Jeg husker ikke, om jeg har fortalt Dig, at jeg en Dag, da jeg var i Charlottenlund sammen med Fru Lindbæk og Agnes, mødte en hel Mængde Smedesvende — der var nogle af mine egne imellem — og jeg indbød hele Flokken paa et Glas i Havepavillonen i ‚Konstantia'. Har jeg ikke fortalt Dig det? Dér skulde Du have set mig staa ved Tønden og skænke Øl ud til Arbejderne!«

»Ja — det kunde have moret mig at at se!«

Derved havde Samtalen faaet en anden Retning.

— -- —

De Breve, Etatsraaden talte om, kom næste Dag. Otto skrev til Vilhelm og Agnes til Karen. Men allerede om Torsdagen fik Karen et Brev fra Otto Lindbæk, der bad hende undskylde, at han blev nødt til at bryde sit Løfte, om at føre hende op i Kirken, da Etatsraaden ønskede, at de to Brylluper skulde finde Sted paa samme Tid.

Vilhelm gav sig til at le. »Ja, der kan Du se, vore Forlovere forlader os! Men da min gik, maatte Du ogsaa være belavet paa at miste din. Nu maa vi gaa ud i Byen og søge et Par andre!«

— — —

Den næste Dag begyndte Arbejdet over hele Byen. Der blev livligt paa Byggepladser og Gaderne tidligt om Morgenen, naar Arbejderne gik til Værket.

Laura gik atter op paa Lageret og fik saa meget Arbejde, hun kunde bære hjem; ingen sagde et Ord til hende, ingen huskede paa, at hun havde traadt saa rask op imod

Grossereren den Dag, hun afleverede det sidste Arbejde.

Om Aftenen sad hun og hendes Mand og talte om deres Fremtidsudsigter; nu var de jo lidt lysere, end de havde været længe. De havde begge to Arbejde, Carl ventede endda at faa travlt — nu var jo Sommerferien forbi —, og nu skulde han ikke mere betale til Lock-outen.

»Nu maa vi ogsaa se, om vi ikke kan samle lidt sammen til Karens Bryllup. Noget koster det os jo altid,« sagde Laura.

»Ja — jeg maa da leje en Kjole,« svarede Bogbinderen. »For det er vel nok sikkert, at vi kommer med? De kan da ikke udelukke hendes nærmeste Familie.«

»Nej — vi skal med, det har Karen sagt! Ja, fint bliver det! Det skal jo holdes paa Skydebanen, og naturligvis kommer der mange fornemme Folk med, saa det gælder om at te sig.«

»Tror Du, der bliver Dans?«

»Det gør der naturligvis nok!« svarede Laura.

»Et Bal med to Brude — det kan lade

sig høre! Jeg maa da nok kunne danse med Etatsraadens Datter — hun er jo paa en Maade min Svigerinde. For Dig og Karen kan jeg jo sagtens danse med, men det er der ikke noget Grin ved — det er saa familiært!«

Laura var bleven lidt stødt. »Aa, jeg tror heller ikke Karen er saa forhippet paa at danse med Dig; man kan straks mærke, at Du ikke har gaaet i Skole hos Hans Beck.«

»Jeg? Det skulde Du nødig sige! Jeg har selv været Medbestyrer af en Danseøvelse i Tømrerkroen i Adelgade, og saa skulde jeg ikke kunne danse! Nej, somme Tider har jeg svært ved at høre, om det er Polka eller Vals, og saa kan det let komme til at rende Sludder for En. Men til Brylupsgildet skal jeg nok skaffe mig at vide i Forvejen, om det er Vals eller Polka, de spiller, og saa skal Du se mig smække mig i Brudevalsen med Etatsraadens Datter!«

XII.

Bryllupsdagen.

I to, tre københavnske Blade havde der staaet en lille Notits om, at Etatsraad, Fabrikant Hansens Søn og Datter i Dag holdt Bryllup i Frederiksberg Kirke. Sønnen, Pastor Vilhelm Hansen, med Musiklærerinde Frøken Karen Jensen, og Datteren, Agnes Hansen, med en jydsk Godsejer, Otto Lindbæk. Og der tilføjedes: Bryllupsmiddag paa Skydebanen.

Etatsraaden havde haft travlt i den sidste Tid. For en Uge siden kom hans Datter hjem. Og som en god Fader, der ikke spurgte om, hvad det kostede — vel nærmest fordi han havde Penge nok —, kørte han om i Byen med hende og gjorde Ind-

køb. I Gaar kom Otto Lindbæk og hans Moder, og i Dag skulde Bryllupet være. Ingensinde havde Etatsraaden maaske haft saa travlt som i Dag; han havde knap haft Tid til at spise Frokost, saa var han igen paa Farten, og da han kom hjem, var der kun to Timer til, at Vielsen skulde finde Sted.

Han kaldte paa Husjomfruen.

»Kom her ind, Jomfru Andersen! Det var en drøj Tur; men nu tror jeg nok, at jeg er færdig med det værste. Har her været nogen og spurgt efter mig?»

»Nej. Men der er kommen en Del Presenter til Frøkenen.«

»Naa — det er ogsaa godt! Ligger de fremme, saadan at man kan se dem i en Fart?«

»Ja, de ligger her, Hr. Etatsraad!«

Etatsraaden gik med ind og saa' paa Brudegaverne.

»Ja — de er kønne — rigtig kønne — smagfulde — og værdifulde! Det meste er Guld og Diamanter! — Kom med, Jomfru Andersen, der er endnu mere, jeg vil spørge

Dem om. Har De nu lagt alt mit Lintøj frem — og mit sorte Tøj? Er min Kjole banket? — Min Hat — jo, den er kommen fra Hattemageren? De lakerede Sko — naa, de staar her! — Og Handskerne ligger paa Hatæsken! — Saa tror jeg ikke, der mangler noget.«

»Nej, det er der altsammen. Og Ridderkorset har Etatsraaden selv!«

»Ja — det er rigtigt, Ridderkorset har jeg selv. — Er Brudebuketten kommen? Lad mig se den!«

»Skal jeg gaa ind hos Frøkenen og hente den?«

»Nej — saa kan jeg se den siden. Min Datter og Fru Lindbæk er vel i Færd med at pynte sig?«

»Ja. Og Hr. Lindbæk er gaaet hjem til Hr. Pastoren.«

»Ja — han kører fra min Søns Hjem; det er ogsaa det mest passende. — Nu begynder jeg at klæde mig om. De skal ikke lade nogen komme ind til mig.«

Da Jomfru Andersen stod i Dagligstuen for endnu en Gang at betragte Brudegaverne,

hørte hun Etatsraaden fløjte Melodien paa »Det er saa yndigt at følges ad«.

Da der var gaaet en halv Timestid bankede Jomfru Andersen igen paa Etatsraadens Dør. »Det er bare mig, Hr. Etatsraad!«

»Naa — hvad er det nu?« Etatsraaden aabnede Døren paa Klem.

»Der er en Dame, der gærne vil tale med Hr. Etatsraaden.«

»Hvad er det for en Dame?«

»En Frøken Jensen.«

»Frøken Jensen?« gentog Etatsraaden. »Det er da ikke min Svigerdatter?«

»Nej — det er . . .«

»Det er bare mig!« lød en Stemme, og Sangerinden fra Allégade nikkede gemytligt til Etatsraaden.

»Undskyld,« sagde Jomfru Andersen og saa' fornærmet paa Sangerinden, »jeg vidste ikke, at Damen var fulgt med mig.«

»Naa — ja — det er godt, Jomfru Andersen!«

Husjomfruen gik igen; hun syntes nok det var underligt, at Etatsraaden vilde mod-

tage saadan en paatrængende Dame lige før han skulde i Kirke med sin Datter.

»Hvad er nu det for Optøjer, Mine?« spurgte Etatsraaden, da han havde lukket Døren efter Husjomfruen. »Du kommer her og gaar lige ind! Hvad tror Du Folk tænker?«

Mine svarede ikke. Døren til Etatsraadens Sovekammer stod aaben. Hun gik hen og kiggede der ind. »Naa — Du er alene!« mumlede hun. Saa gik hun hen og satte sig i den lille Chaiselongue.

Etatsraaden, der var i Skjorteærmer, fortsatte sin Paaklædning og gjorde sig Umage for at se saa vred ud som mulig.

Sangerinden sad lidt og betragtede ham i Tavshed. Saa udbrød hun: »Du skal nok til Stads?«

»Ja — jeg skal til Bryllup.«

»God Fornøjelse! — Det er vel ikke Dig selv, der skal have Bryllup?«

»Nej — det er min Søn og min Datter.«

»Gratulerer!«

»Har Du ikke læst det i Aviserne?«

»Nej — jeg har ikke Raad til at holde Aviser.«

»Bryllup paa Skydebanen.«

»Du skulde tage mig med!«

Etatsraaden saa' haanligt paa hende. »Du er nok tosset!«

»Det er sandt, din Søn er jo Præst! Saa har I vel ikke Brug for en Revysangerinde til Gildet! Jeg skal huske paa ham, hvis jeg en Gang skal have Barn i Kirke!«

Etatsraaden tog et rødt Etui op af Komodeskuffen og satte det paa Bordet.

Sangerinden aabnede Etuiet. »Aa, hvor det er kønt! Hvad koster saadant et Dannebrogskors?«

Etatsraaden tog det fra hende. »Vil Du værs'god at lade det være!«

»Har Du købt det hos Michelsen? Man kan vel ikke faa saadant et at købe, uden man har en Seddel med fra Kongen? Det var bare i gamle Dage, man hængte saadant noget paa Idioter — det gør man ikke mere — vel?«

»Vrøvl! Med Ordener belønner man nu de mest udmærkede Mænd!«

»Højremænd?«

»Ja — naturligvis! — Hvad vil Du egentlig? Du ser nok, jeg har travlt — jeg vil ikke have, at min Datter skal se Dig komme her ud fra.«

Sangerinden lo haanligt. »Aa — maa vi være her! Du er lige saa klog som en gammel Ræv, der har to Udgange fra sin Hule! — Men for at tale om noget andet — nu er det længe siden, jeg har bedt Dig om noget — vil Du ikke give mig tredive Kroner?«

Etatsraaden svarede ikke straks; men Sangerinden kunde se paa ham, at han ikke blev vred.

»Du er dog en rædsom Plageaand!« sagde han endelig.

»Ja,« sagde hun indsmigrende, »det kan nok være. Men Du har jo selv sagt til mig, at naar jeg kom i Nød, skulde jeg bare henvende mig til Dig, og det maatte jeg love Dig og give Dig Haanden paa.«

»Ja — men Du kommer saa forbandet tidt i Nød — i det mindste en Gang hver Maaned.«

»Er det noget at tale om?«

»For Resten kan jeg slet ikke huske, at jeg nogensinde har sagt det til Dig; men jeg vil dog heller ikke nægte det; det kan godt ligne mig. I saadant et ømt Øjeblik, hvor man sidder to ved et godt Glas Vin — det var maaske endda Champagne?«

»Ja — den Gang var det Champagne!«

»Ja, der kan Du se!«

»Men det endte med Akvavit og marinerede Sild.«

»Hu ha! — I et saadant ømt Øjeblik siger man saa mange letsindige Ord, som man glemmer Dagen efter.«

»Men jeg husker Dig da ærligt paa dem.«

»Det er vist!«

»Og en Mand som Du, en Ridder af Dannebrog, gaar naturligvis ikke fra sit Ord, naar det angaar en saadan Ubetydelighed.«

»Nej — Du skal ogsaa nok faa Pengene, men jeg har saa travlt nu. Du kan komme og hente dem her i Aften.«

»Hvad kalder Du Aften?« spurgte hun. »Jeg skal jo synge til Klokken tolv.«

»Ja — det kan ogsaa nok passe. Middagen skal være Klokken seks — min Datter og Svigersøn maa bryde op før ti, da de skal rejse Klokken et Kvarter til tolv.«

»Vil de saa rejse hele Natten?«

»Nej — de kan ikke komme længer end til Roskilde — saa overnatter de dèr. Længer end til Klokken tolv varer Middagen ikke.«

Mine lo. »Du er god nok! Efter en saadan Bryllupsaften kan Du ikke lide at være alene!«

»Der traf Du det! Saa kommer Du mellem tolv og et og banker med din Parasol paa den Rude, og saa lader vi Proppen paa en Flaske Champagne springe!«

»Jeg skal nok komme! Men Du kan godt give mig de tredive Kroner med det samme, saa er vi maaske fri for at tale om Pengesager i Aften.«

»Der har Du dem! Skynd Dig saa at gaa!«

»Du skulde jage mig ud!«

»Nej — men Du véd nok . . .«

»Ja — jeg véd nok, Du har travlt! Nu

skal jeg gaa ind i Kirken og se paa Dig! Hvad Vej skal jeg gaa?«

»Det er bedst, Du gaar ud samme Vej, som Du kom ind!« Han fulgte hende ud og lukkede selv Døren efter hende.

Etatsraaden blev imidlertid saa tidligt færdig, at han i Tankerne kunde løbe sin Tale igennem en Gang til, og den var dog temmelig lang; den vilde nok vare en halv Time i Aften.

Flere andre Steder i Byen var der travlt i Anledning af Bryllupet.

De to Brudgomme, Præsten og Godsejeren, var ogsaa blevne færdige i rette Tid, og sad nu og talte muntert og fortroligt sammen i Præstens Dagligstue.

En Gang imellem blev der ringet paa Dørklokken, og Jomfru Ludvigsen, der i Dag var festklædt og lidt alvorlig stemt, lukkede da op, og kom gærne tilbage med en større eller mindre Pakke eller en Genstand med paahæftet Visitkort, men ellers uden Omsvøb.

Tidlig om Morgenen var der kommen en stor Kuffert, et Par Champagnekurve og

nogle mindre Pakker. Baade Kufferten og Kurvene var tæt pakkede. Det var det, Karen førte med sig fra Barndomshjemmet, og Præsten var bleven lidt bevæget, da han saa' det og havde sagt til sig selv: »Nu drager Bruden ind.«

Nu ringede det igen.

Jomfru Ludvigsen lukkede op. Lidt efter kom hun ind med en flad, hvid Papæske, hvis Laag var bunden fast til Æsken med et smalt rødt Silkebaand.

»Skal jeg sætte den ind til de andre?« spurgte Jomfru Ludvigsen.

»Den er jo let at aabne?« spurgte Vilhelm.

»Ja — Baandet er kun bundet i Sløjfe.«

»Og da det kan være morsomt at se, hvem der tænker paa En, saa lad os aabne Æsken.«

Jomfru Ludvigsen rakte Vilhelm Æsken og blev staaende for at tage den med sig ud igen.

Det var et hvidt Buffettæppe, kantet med vild Vin i kulørt Broderi.

Vilhelm saa' paa det lille fine Visitkort, der laa oven i Æsken.

»Aa, Herregud!« udbrød han bevæget. »Og det har hun selv lavet.«

»Ja — det er virkelig kønt!« sagde Jomfru Ludvigsen og tog Broderiet nærmere i Øjesyn.

»Jeg tror, Du bliver helt rørt!« bemærkede Otto.

»Det vil vist glæde Karen,« vedblev Vilhelm, uden at svare paa Vennens Bemærkning.

Otto tog Visitkortet og læste: Frida Møller.

»Ja — saa kan De gærne sætte denne ind til de andre Brudegaver,« sagde Vilhelm til Jomfru Ludvigsen.

— — —

Fra Middag blev der ikke syet i Lauras Systue.

»Jeg tror, jeg vil gaa hen til en Damefrisørinde,« sagde Laura til Jomfruen. »Det koster vist ikke mere end halvtreds Øre.«

»Der er nogle, der tager fem og halvfjerds, men saa kommer man rigtignok og-

saa til at se for en Krone bedre ud,« svarede Jomfruen.

Laura betænkte sig lidt. »Jeg har rigtignok ikke godt Raad til det; men skidt, det bliver vel den eneste Gang, jeg kommer til Bryllupsgilde paa Skydebanen.«

Lidt efter gik Laura, og da hun var gaaet, kom Carl, der i Dagens Anledning havde holdt op med sit Arbejde ved Middagstid.

Han søgte efter sin Kone i Køkkenet, i Sovekammeret og kiggede ned i Gaarden; da han ikke kunde finde hende, spurgte han Jomfruen, hvor hun var henne.

»Fruen er gaaet hen at blive friseret!«

»Friseret!« gentog han. »Den er ren, Rikke! Da hun selv skulde have Bryllup, friserede hun sig selv. Naa — lad hende om det!«

Han gik ud i Køkkenet og gav sig til at børste Sko og at vadske sig og var næsten helt færdig, da Laura kom tilbage. Han gik ind for at se paa hende.

»Du ser saa grinagtig flyvefærdig ud med den Frisure!« sagde han, da han havde

staaet og set lidt paa hende, og gav sig til at le.

»Aa — Du skulde skamme Dig, at le af noget, Du ingen Forstand har paa! Har Du bestilt Vogn?«

»Ja — jeg har bestilt en Droske.«

»Alle de andre kommer da i Kareth,« sagde Laura med et let Suk; »men vi maa trøste os med, at der er ingen andre, der ser vor Ekvipage end Kirkebudet og Kirkekonen og de mange nysgærrige, der altid samler sig udenfor Kirkedøren.«

»Her skal Du se min høje Hat; den er lige saa skinnende, som den er strøget af med Øl.«

»Ja — og din Kjole er virkelig ogsaa skinnende.«

Han gik ind og hentede den Kjole, han havde lejet.

»Hvad vil det sige? Er den ikke fjong?« Han trak den paa. »Vil Du se, den sidder som om den var støbt over mig! En lille Smule stram over det ene Ærme; men det kan man ikke se. Det er et Bevis paa, at jeg har lagt mig ud; for Skræderen bandte

paa, at det var den jeg havde haft til mit eget Bryllup.«

»Det kan gærne være; men Gud véd, hvor mange Lejetjenere den saa har været laant ud til i Mellemtiden. Se efter, om der ikke er Voksdugslommer.«

»Nej, der er ikke! Nu skal Du bare lade være at gøre mig gal i Hovedet. Ved Lys ser den Kjole meget nobel ud.«

— — —

Da Otto Lindbæk havde faaet lovligt Forfald, som Etatsraaden udtrykte sig, og ikke kunde føre Karen op i Kirken, fordi han selv skulde være Brudgom, blev det, som Karen først selv havde tænkt og ønsket, den smukke og muntre Aage Madsen, Vilhelms fortrolige Ungdomsven.

Han skulde nu komme og hente hende. Han kendte hende kun fra Nabofamilien ude paa Skodsborg, og derfra var hun bleven venligt modtaget i hans Faders Villa. Han havde maaske tænkt sig, at hun boede i et finere Hus og i en flottere Lejlighed. Karen var lidt ked af, at han nu skulde se, at den unge vordende Præstefrue kom fra

et ret tarveligt Arbejderhjem, men det var der intet at gøre ved. Hun kunde bare sørge for, at den Stue, hendes Moder kaldte for den pæne, og hvori hun skulde modtage ham, var saa pyntet og pæn som mulig.

Fru Jensen, der ved denne Lejlighed havde faaet anskaffet sig en sort Silkekjole, gik stolt og betragtede sin smukke Datter, der straalede i hvidt Silke.

Syjomfruen var ogsaa pyntet; hun skulde jo med hen i Kirken.

»Nu kom der en Droske,« sagde Syjomfruen, der en Gang imellem havde set ud ad det aabne Vindue.

»Vil De lukke op, hvis det skulde ringe?« svarede Karen.

»Jo — det er nok den unge Herre — Drosken kørte igen.«

Lidt efter blev der ringet paa Døren, Jomfruen lukkede op og førte Herren ind i den fine Stue.

Karen kom først der ind og fik den smukke Buket med de lange, hvide Silkebaand, han bragte med til hende.

»Det er mig en Ære og en stor Glæde,

at jeg fik Lov til at føre Dem op, Frøken Jensen,« sagde han.

»De er jo Vilhelms ældste og bedste Ven.«

Fru Jensen kom ind, og hun og Aage Madsen hilste for første Gang paa hinanden.

Jomfruen, der var en dannet og kvik ung Pige, satte Bakken med Vinglassene paa Bordet og skænkede Vin.

Straks efter kom den Droske, hvori Fru Jensen og Jomfruen skulde køre for at være først henne i Kirken. Jomfruen skulde desuden være nede ved Kirkedøren for at se, om der skulde være noget at rette paa Slæbet.

Ti Minuter senere kom Brudekarethen med de hvide Heste og standsede udenfor Huset i Istedgade. Hvor den Kareth standser, standser altid mange Fodgængere for at se, hvordan Bruden ser ud, og hvad hun har paa.

Saaledes ogsaa nu. Paa begge Sider af Gadedøren havde der samlet sig en Del Mennesker, der ærbødigt gjorde Plads for den unge festklædte Herre og den smukke

hvidklædte Brud, hvis lange Slæb blev baaret af en ung Pige.

Saa kørte Vognen let og lydløst, mens Hestenes Bjælder ringede, om ad Valdemarsgade og op ad Frederiksberg Allé.

Det var nok længe siden, der havde været saa stort Bryllup i Frederiksberg Kirke! Vognene holdt i en lang Række i Pilealleen, og udenfor i Frederiksberg Allé og inde paa Kirkegaarden foran Indgangen til Kirken havde der samlet sig en Mængde Mennesker, da Karen og Aage Madsen kom kørende i Brudekarethen.

Da de steg ud af Vognen, hørte de forskællige Bemærkninger fra de nærmeste Tilskuere:

»Nej — hvor hun er sød!«

»Der er jo nok en Brud!«

»Saa er det Bunkebryllup!«

»Ja — men det er et meget fint Bunkebryllup!«

For anden Gang tonede Orglet, da Døren aabnede sig for Karen og Aage Madsen. Kirken var næsten fuld af Mennesker, og oppe ved Alteret sad Vilhelm i Præstekjole

og med Pibekrave, Agnes i hvid Atlaskes Kjole, Etatsraaden, Otto Lindbæk og de to Forlovere.

Da Orglets Toner forstummede, traadte Sognepræsten frem og foretog Vielsen, og da denne var forbi kørte Etatsraaden og de fleste af hans Gæster lige til Skydebanen.

Vilhelm og Karen kørte først hjem, fordi han vilde bytte Præstekjolen med en almindelig Selskabskjole.

Det blev et stort Selskab, og Carl Jensen havde aldrig set saa mange elegante Damedragter paa en Gang; men det var ikke for det, hans Kone var ogsaa fin, han var helt stolt af hende, og det var godt, hun havde været henne at lade sig frisere. Og hvad ham selv angik, saa var han lige saa fin som de andre Herrer; der var ingen Forskæl, syntes han; nogle havde ganske vist en Orden og andre havde lakerte Sko, nogle maaske endog Diamantknapper i Skjortebrystet, men det var dog kun Smaating.

At man ved Bordet fik seks, syv Retter Mad og lige saa mange Slags Vin, det syntes han var lidt for meget af det Gode, naar

man allerede havde spist sig mæt i den anden Ret. Og saa var der mindst to Taler ved hver Ret.

Etatsraaden begyndte. Det var en temmelig lang Tale. Efter at han havde budt velkommen, udtalte han, at en Faders største Glæde var at føre sin Datter til Alteret, naar han vidste, det var en brav og dygtig Mand, han gav hende til, og det var han sikker paa i dette Tilfælde. Hans Glæde var dobbelt, da han i Dag kunde fejre et Dobbelt-Bryllup.

»Det er en storartet Mand, Etatsraaden!« sagde Carl Jensen begejstret til sin Kone. »Jeg skal nok faa Lejlighed til at drikke et privat Glas med ham.«

»Ja — hvis han taler til Dig,« svarede Laura. »Det er jo ikke sikkert, han kender Dig mere, og Du skal da ikke være paatrængende.«

»Kender mig?« gentog Bogbinderen og skød sin Tallerken fra sig. »Nu vil jeg ikke have mere Fisk! — Maa jeg spørge, er jeg i Familie med ham eller ikke?

Nu skal Du høre mig holde en Tale for Etatsraaden!«

»Vil Du nu bare tie stille! Jeg tror Du er gal!«

»Du tror maaske ikke, jeg véd, hvad jeg vil sige?«

»Ti nu stille!« sagde Laura. »Maa jeg høre, hvad Hr. Lindbæk siger!«

»Ja — der kan Du se, Du vil gærne høre, hvad alle andre siger, men Du bryder Dig ikke om, hvad jeg siger!«

Otto Lindbæk fortalte i en lille Tale om sit første Møde med Etatsraaden paa den jyske Landevej en Dag, han var gaaet ud for at søge efter sin Forlovede; fra den Dag var Venskabet mellem hans Svigerfader og ham stadig bleven fastere, og det vilde tage for lang Tid, allerede nu at opregne alt det, han havde at takke ham for. Han endte med et Leve for Etatsraaden, der blev modtaget med Begejstring af Gæsterne og en Touche fra det lille Orkester, der derefter spillede: »I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme«.

»Det var Etatsraadens Skaal!« sagde

Laura med slet dulgt Glæde til sin Mand, »nu er Du fri for at holde den Tale.«

»Du skal ikke glæde Dig for tidlig! Saa taler jeg for Damerne! — Hvorfor maa jeg ikke?«

»Fordi jeg ikke vil have disse fine Spidsborgere skal sidde og kritisere og grine ad Dig.«

Denne Bemærkning slog ham, og han svarede ikke.

Otto Lindbæks Forlover talte for Otto og hans unge Hustru, og efter at Orkestret havde spillet Bryllupsmarschen af »En Skærsommernatsdrøm«, talte Aage Madsen for sin gamle Ven Vilhelm og Karen.

Musiken spillede saa Brudevalsen af »Et Folkesagn«, og efter at den unge Præst havde takket for den sidste Tale, talte en gammel Ven af Etatsraaden, en Herre med graaligt Haar, skælmske Øjne bag Guldbrillerne og et Par Ordner paa Kjolebrystet, for Damerne, og saaledes vekslede Tale med Musik til Festmaaltidet var til Ende.

Carl ytrede ikke mere Lyst til at holde Tale.

Da senere Bryllupsgæsterne samledes om Kaffebordene i en mindre Sal, fik Vilhelm Lejlighed til at veksle et Par Ord med Frida Møller.

»Tak for Deres smukke Tæppe,« sagde han. »Karen og jeg sætter stor Pris paa det, fordi det er Deres eget Arbejde. Det har De vist været længe om.«

Frida Møller smilte. »Jeg begyndte paa det den Aften, jeg kørte med Dem hjem fra Skodsborg — eller rettere Dagen efter. Jeg véd ikke, om De endnu kan huske det?«

»Jo — det var sidste Gang, vi var sammen hos Kancelliraad Madsen.«

»Ja — det var sidste Gang. Og paa Hjemvejen var det, jeg opdagede d e t, som vistnok endnu ingen anden vidste, og saa kom jeg til at tænke paa, at jeg muligvis snart vilde faa Brug for en lille Ting.«

»De lovede en Gang at komme over til mig i Præstegaarden,« vedblev Vilhelm lidt efter.

»Lovede?« gentog Frøken Møller og lo. »Nej — jeg truede vist med det!«

»Nu har jeg ingen Præstegaard mere,« sagde Vilhelm, »og faar maaske heller ingen. Men det vilde glæde mig at se Dem hjemme hos os, saa at jeg kan vide, vi er Venner som i gamle Dage.«

»Tak, saa kommer jeg!«

Da Carl Jensen saa' Etatsraaden staa alene ved et lille Bord, hvorpaa der stod en Del Kopper med Kaffe og Glas med Kognak, gik han hen til ham.

»Maa jeg faa Lov at drikke et privat Glas med Etatsraaden?«

Etatsraaden gjorde en let Bøjning, tog et Glas og klinkede med Bogbinderen.

»Det er en glimrende Fest i Aften!« vedblev Carl. »Jeg morer mig storartet.«

»Det glæder mig!«

Carl Jensen nippede igen til sit Glas. »Det er en god Kognak! Det er i det hele taget gode Varer, man faar her. Jeg tror ikke, Etatsraaden endnu har talt med min Søster.«

»Jeg véd ikke, om jeg har den Fornøjelse at kende Deres Søster nøjere.«

»Aa jo! — Men saa kender De altsaa heller ikke mig?«

»Jeg husker det sandelig ikke for Øjeblikket,« svarede Etatsraaden høfligt. »De fleste af mine Bryllupsgæster er min Søns Venner og min Datters Veninder, saa jeg maa antage, at De hører til min Søns Venner.«

»Det véd jeg ikke, hvad jeg gør — jeg er hans Svoger.«

»Hans Svoger? De er altsaa...«

»Ja — ganske rigtig — jeg er Karens Broder! Vi har da været sammen før, og jeg har haft den Fornøjelse at drikke et Glas med Hr. Etatsraaden baade ude i Skoven og hjemme hos Etatsraaden. »Jeg véd ikke, om Hr. Etatsraaden husker ude paa Jægersborg...«

»Naa — jo, jo, det er sandt!« afbrød Etatsraaden ham hurtigt.

»Det var da godt!« svarede Bogbinderen. »Det er saa ækelt at være i Familie med nogen, der ikke kender En. Det glæder mig,

at vi er kommen i Familie sammen, Hr. Etatsraad.«

»Mig i lige Maade!«

»Saa fik vi da endelig Ende paa Lockouten!«

»Unge Ven, lad os ikke tale om Lockouten i Aften; der er talt nok om den, og det er ikke morsomt altsammen.« Dermed gik Etatsraaaden over til en Gruppe unge Damer.

Carl gik hen til sin Søster.

»Jeg drak et privat Glas med din Svigerfader og fik en lille Passiar med ham.«

»Om hvad?«

»Aa — om gamle Ting. Jeg spurgte ham, om han havde talt med Dig.«

»Det var da ogsaa noget at spørge ham om!«

»I er nogle løjerlige nogle, Du og Laura, jeg maa ingen Ting sige for Jer! — Hvad er det for en, de spiller derinde?«

»En Polka!« svarede Karen kort.

»Uh, den kan jeg jo danse!« Han nynnede et Par Takter af Musiken og blev lidt usikker. »Er Du vis paa, det er en Polka?«

»Du kan jo gaa hen og spørge Etatsraaden om det!«

»Naa — Du er nok i Bryllupsstemning!«

»Du behøver slet ikke spørge Etatsraaden, om han har talt med mig — Du behøver i det hele taget slet ikke tale til nogen om mig!«

»Naa, naa! Godt Ord igen! — Vil Du have, jeg skal danse den Polka med Dig?«

»Nej — Tak!« Hun rejste sig og gik hen til Fru Lund og Aage Madsen, der efter at have danset sammen Arm i Arm gik hen imod den lille Sal.

»Nu bliver her sgu snart morsomt!« brummede Bogbinderen, idet han gik ind og drak et Glas Kognak.

Næste Dans dansede Aage Madsen med Karen.

Vilhelm gik hen til Frida Møller.

»De spurgte mig en Gang, Frøken Møller, om jeg vilde danse, naar jeg blev Præst. Vil De nu danse en Vals med Præsten?«

Carl Jensen inklinerede for en ung Dame. Dansen gik ikke godt. Da de havde danset Salen en Gang igennem, hviskede Damen:

»De er vist ikke kommen rigtig i Takt?«

»I Takt?« gentog Bogbinderen og traadte paa Damens Silkesko, idet han dansede videre. »Jo — det synes jeg! — Er det ikke Polka?«

»Nej — det er Vals!«

»Aa — om Forladelse!« Han førte sin Dame over til en Stol ved Væggen, bukkede for hende, skyndte sig ud af Salen, tømte i en Fart et Glas med Kognak og satte sig paa en Stol i Nærheden af det lille Bord.

Dette Bryllupsgilde var alligevel ikke saa morsomt, som han havde tænkt sig. Ved Bordet maatte han ikke holde Tale. Saa var hans Søster bleven gal i Hovedet, fordi han havde talt om hende med Etatsraaden, og endelig tog han fejl af Dansemusiken. Nu vilde han hverken danse eller tale, og blev det altfor kedeligt, vilde han gaa hjem.

Men saa fik han Oprejsning for al den Modgang, han havde haft. Den yngste Brud, Etatsraadens Datter, kom hen i Nærheden af Døren, og da hun saa' ham, gik hun hen og satte sig ved Siden af ham.

»De sidder saa ene,« sagde hun.

»Ja — jeg sidder bare lidt og lader Hvilen falde paa mig,« svarede han. »Jeg morer mig ellers kongeligt.«

»Her er ogsaa saa rart og hyggeligt,« svarede Bruden, »jeg er næsten lige ved at være ked af, at jeg snart skal bryde op.«

»Saa — hvorfor det, Frøken — om Forladelse — Frue?«

»Jeg skal hjem hos min Fader og klæde mig om. Vi skal rejse i Nat.«

»Sikke noget! Det er da bedre at rejse om Dagen!«

»Vi rejser heller ikke længer end til Roskilde. Der er bestilt Værelser til os paa et Hotel. Saa rejser vi videre i Morgen tidlig Klokken ni, for at vi kan være hjemme saa tidligt som muligt i Overmorgen.«

»Tak, Skæbne, skal De rejse saa længe?«

»Ja — der er langt til Aalborg,« svarede Agnes. »Hvis vi rejste uafbrudt, kunde vi komme dertil i Morgen Aften; men vi opholder os ogsaa i nogen Tid i Aarhus og rejser videre i Overmorgen tidlig for vore

Folks Skyld; de vil gærne modtage os lidt festligt.«

»Maaske med Æreport og Musik?«

Orkestret begyndte paa Les Lanciers for at samle de Dansende.

Otto Lindbæk kom ind for at byde sin Hustru op til Dans. »Undskyld!« sagde han til Bogbinderen.

»Aa — jeg be'er!«

I det samme traadte Fru Jensen ind i Værelset, hvor Carl sad. Ved et andet Bord sad nogle ældre Herrer og talte sammen.

»Naa, Mutter, hvordan gaar det?« spurgte Carl, da hans Moder kom i Nærheden af ham.

»Aa — naar man ingen kender, saa véd man ikke rigtig, hvor man skal gøre af sig selv.«

»Saa sæt Du Dig hen ved Siden af mig, Mutter! Dig maa jeg vel nok tale med.«

»Du maa vel tale med hvem Du vil?«

»Jo pyt! Nej, Karen blev arrig før, fordi jeg havde talt med Etatsraaden, og Laura sad før og skændtes med mig, fordi jeg vilde sige et Par Ord ved Bordet.«

Aage Madsen viste sig i Døraabningen. »Der mangler en Herre til Lanciers!« Han lod sine Øjne fare fra de ældre Herrer hen til Carl. »De danser vel Lanciers? Der er en Dame, der venter paa Dem.«

»Paa mig?« spurgte Bogbinderen lidt overrasket og fulgte med Aage Madsen gennem Dansesalen.

Det var Frøken Møller, der ventede paa en Herre.

Carl kom rigtig godt fra denne Dans, men da han, opmuntret af dette Held, lidt efter dansede Galopade, syntes han, der var saa mange, der saa' paa ham og lo.

»Er der noget grinagtigt ved mig?« spurgte han Laura, der kom hen imod ham.

Laura saa' lidt forundret paa ham. »Nej — ikke mere end almindeligt.«

»Jeg syntes Folk pludselig er blevne saa glade for mig,« sagde han og vendte sig om for at gaa ind i Sideværelset.

Nu slog Laura forfærdet Hænderne sammen. »Gud! Du er løbet op i Syningen! Du er lige ved at tabe det ene Kjoleærme!«

»Tak, Skæbne!«

»Nej — er Du gal! Du vil da ikke tage Kjolen af her i Salen!«

»Hvad skal jeg gøre?« spurgte han.

»Det véd jeg ikke! Skynd Dig lidt at gaa ud, saa skal jeg tale med Karen om det.«

Som en hastig Skygge gled Bogbinderen ud af Dansesalen og satte sig i en Krog i det tilstødende Værelse. Men forinden søgte han at dæmpe sin Sorg med et Glas Kognak.

Et Kvarter efter kom Laura hen til ham.

»Din Moder mener, det er bedst Du gaar, saa vil hun ogsaa tage hjem,« sagde hun. »Jeg har rigtignok ikke Lyst til at tage hjem allerede nu; men Du kan jo tage hjem med din Moder og blive der i Nat. Karen mente, at vi hurtigt kunde rimpe Ærmet til, og Præsten vil bede Opvarteren om at skaffe Synaal og Traad, saa maa jeg tage Kjolen ind i et Dameværelse, og Du maa opholde Dig i et Herre-Aftrædelsesværelse saa længe.«

»Det kunde I lide at putte mig ind i et Kloset! Nej, I skal ikke kede Jer! — Der

er han allerede med Traaden! Nu kan Du faa min Kjole, saa tager jeg min Overfrakke paa og gaar en Tur ud ad Frederiksberg Allé og tilbage igen!«

Aa, det var godt at komme ud i den friske Luft! Han havde faaet saa mange Kognaker, at han tilsidst var bleven hed i Hovedet. Nej, der var alligevel ikke noget ved det Gilde! En Masse god Mad og en Del Drikkevarer, men ellers var der ikke morsomt! Og saadan som han havde glædet sig til den Bryllupsfest! Men det, der ødelagde hele Glæden for ham, var, at han havde saadan to Ammer med som Laura og Karen, der passede paa ham, hvor han stod og gik, og især, at han ikke talte til nogen.

Havde endda bare hans Svoger Poul Meyer været med. Men han hørte nok heller ikke til de fine Folk, skønt han havde været Præstens Legekammerat og rasende forelsket i Karen! Ja, Gud, hvor det Fjols havde været forelsket i hende! Han skabede sig jo ligefrem som han var gal ude ved Jægersborg, da Etatsraaden kom og tog

hende fra ham! Pyt, Fanden skulde gaa og sørge over en Tøs! Etatsraaden havde ogsaa været forelsket i hende; men denne gamle Snegl var mere fornuftig. Og naar alt kom til alt, saa var det da ogsaa fornuftigt af Karen, at hun heller tog Sønnen end Faderen.

Nu vilde han gaa ud til Frederiksberg Kirke og saa vende om, saa var Gildet vel snart forbi.

— — —

Klokken halv et sad Etatsraaden hjemme i sit lille hyggelige Værelse, hvis Vinduer vendte ud mod Haven.

Han havde aabnet det ene Vindue. Natteluften var lidt kølig; men han mærkede det ikke — han fandt den forfriskende. Maanen skinnede. Himlen var fuld af tindrende Stjærner. Han sad i en magelig Lænestol ved Vinduet. Af og til lyttede han efter sagte Fodtrin i Grusgangen. Hun skulde da ikke narre ham! Han saa' paa sit Uhr. Nej, hun kunde næppe være her endnu.

Det havde været et flot Bryllupsgilde og en fornøjelig Aften; han havde talt

mange kønne Ord, syntes han, og det morede ham altid mest at høre sig selv tale.

Han rejste sig op og bøjede sig ud ad Vinduet; han syntes, han havde hørt Fodtrin! Jo, det var hans Sangerinde!

Hun gik helt hen til Vinduet og nikkede muntert op til ham. »God Aften!«

»God Aften!« svarede han. »Døren er aaben!«

Lidt efter var hun inde i Værelset og begyndte straks at tage sin Hat og sit Overtøj af. Hun saa' hen paa Bordet. »Jeg ser, Du har tænkt pænt paa mig! Du har vel moret Dig godt? Ja, Du kan sagtens more Dig? En anden har faaet det Hverv, at more andre for en billig Penge.«

»Hvad er det? Du er da ikke melankolsk? Spis og drik saa meget Du har Lyst! Skal der nogen være tungsindig, maa det da være mig! Nu er begge mine Børn ude af Huset, jeg er en ensom Mand. Nu begynder deres Sommer rigtig — min er forbi for længe siden. Der er noget sørgmodigt ved den Tanke.«

»Du skulde adoptere mig!«

»Jo vist!«

»Nej — men alvorlig talt,« sagde hun, satte sig ved Siden af ham og lagde Armen om hans Hals. »Nu har Du ikke andre end Dig selv at sørge for, og Du tjener mange Penge, som Du dog ikke kan tage med Dig i Jorden; i Stedet for, som saa mange andre gamle Pengepugere at gøre godt med dine Penge naar Du er væk, saa kunde Du være god imod mig mens Du lever. Giv mig et lille Hus eg en Livrente.«

Etatsraaden lo. »Nu er Du nok kommen op paa din Kæphest?«

»Det var da ikke noget tale om for Dig!«

»Det gider jeg slet ikke at tale med Dig om nu,« svarede Etatsraaden. »Livrente! Du er vist gal! Du véd nok slet ikke hvad en Livrente er! Jeg nægter Dig jo aldrig en Snes Kroner, naar Du kommer og beder mig om dem; men en Livrente koster adskillige tusinder Kroner.«

»Uf, hvor Du er nærig!« sagde Sangerinden og tømte sit Glas. »Nej, Du har Ret, jeg forstaar mig ikke paa Pengesager — jeg forstaar mig i det hele taget ikke paa meget,

fremfor alt har jeg aldrig kunnet forstaa, hvorfor jeg netop skulde være saa uheldig at komme til Verden hos fattige Folk, der ikke kunde skaffe mig saadan en rig Mand, som din Datter nu har faaet. Havde jeg endda kunnet synge mig Millioner til, som forskællige franske Varietésangerinder, der ikke har haft mere Stemme end jeg, eller som Dagmar Hansen, saa havde jeg ikke behøvet at tigge Dig om en Villa, ja havde jeg bare faaet en mere rundhaandet Ven end Du; men jeg har i alle Retninger været en uheldig Kartøffel! — — Nej, sikke mange flotte Lykønskningstelegrammer!« sagde hun, og tog nogle Telegrammer ud af den Bunke, der laa paa Bordet. »Hvad skal Du med dem? De er jo slet ikke til Dig!«

»Det véd jeg nok; men jeg har taget imod dem paa Skydebanen og læst dem op efterhaanden som de kom. I Morgen kommer jeg til at gaa hjem med dem til min Søn.«

»Aa — nej, hvor dette her er kønt! Der er malet Blomster og Blade paa, og røde Baand! Og et stort Guldbogstav, ved Gud!

Det maa da være dyrt, at faa saadan en Lykønskning tegnet?«

»En halv Snes Kroner, tænker jeg!«

»Tænk! Det er til din Søn Præsten! Det var en ordenlig lang Klamamus!«

»Ja — den er altfor lang! Den læste jeg heller ikke op; men jeg sagde til ham, at jeg havde faaet den, saa kan han selv læse den, naar han faar den hjem; den vilde vist ikke falde i god Jord paa den kongelige Skydebane.«

»Hvorfor ikke?« spurgte hun. »Aa — det er fra Arbejderne paa din Fabrik! Det er Du da glad for?«

»Jeg? Fordi de hæver min Søn til Skyerne paa min Bekostning! Jeg var med til at øve Uret mod Arbejderne, og min Søn kæmpede i Arbejdernes Rækker! Den Besked behøver man da ikke at være glad for at faa paa sin Søns Bryllupsdags.«

»Aa — det staar der vel ikke ligefrem,« bemærkede hun.

»Nej — ikke ligefrem — men det staar tydeligt mellem Linierne.«

»Det maa jeg læse!« Hun trak sin Stol

længer hen til Lampen og begyndte at læse højt, idet hun sprang Datoen og Navn over:

»Mange af dem, der ellers ikke hører hjemme i vort Samfundslag, stillede sig paa vor Side i den Kamp, der i Sommer blev os paatvungen, De var en af dem! De saa' den Uret, der blev øvet imod os, De stillede Dem i vore Rækker og hjalp os at kæmpe for det, De selv mente var Ret! Ved Deres frejdige og flammende Ord vakte De Forstaaelse og Sympathi for os i de Kredse, hvor De selv har hjemme, og bidrog derved til at fremme det Maal, vi kæmper for: Frihed, Lighed og Broderskab! Idet vi ønsker Dem og Deres Hustru al Lykke, og idet vi sender Dem vor Tak for hvad virkede for os, udtaler vi det Haab, at Arbejderne altid i Dem maa finde en Talsmand og en Ven!«

Ende.